virtual-project.eu
ELLE COSIMANO
FINLAY

ELLE COSIMANO

Seria: Finlay Donovan Volumul 1

FINLAY DONOVAN E MORTALĂ

Original: Finlay Donovan is Killing It (2021)

Traducere din limba engleză şi note de: DIANA MORĂRAŞU

virtual-proiect.eu jQ^BOOKZONE
2021

Toată lumea ştie că cele mai multe mame sunt gata să omoare pe cineva în orice dimineaţă, la ora 8.30. în dimineaţa zilei de marţi, 8 octombrie, eu eram pregătită s-o fac de pe la opt fără un sfert. Dacă nu aţi fost nevoite să îndesaţi un prunc de doi ani tăvălit prin sirop de arţar într-un scutec, în timp ce puştoaica voastră de patru ani se hotărăşte să-şi tragă o tunsoare exact înainte de a pleca la grădiniţă, toate astea în timp ce încercaţi să daţi de urma bonei lipsă ştergând zaţul de cafea scurs dintr-un ibric preaplin pentru că, în buimăceala provocată de lipsa cronică de somn, aţi uitat să puneţi filtrul, atunci, daţi-mi voie să vă spun eu cum stă treaba.

Eram gata să omor pe cineva. Şi nu-mi păsa pe cine.

Eram în întârziere.

Agentul meu literar era deja în metroul care o ducea de la Grand Central la Union Station, unde trebuia să mă întâlnesc cu ea pentru o rezervare pentru brunch, la un restaurant pe care eu nu mi-l puteam permite, ca să discutăm pe îndelete cât de în urmă eram cu munca la o carte pe care am început-o de trei ori şi probabil nu o voi termina niciodată pentru că... Dumnezeule, uitaţi-vă în jurul meu. Plin de motive.

Casa mea cu două etaje, în stil colonial, din South Riding era suficient de aproape de oraş pentru ca întâlnirea stabilită la ora zece să sune rezonabil. Era, de asemenea, suficient de departe de oraş ca să determine nişte oameni, altminteri cu scaun la cap, să cumpere păpuşi gonflabile în mărime naturală ca să se poată târî pe

autostradă în ride-sharinguri fără să plătească taxa sau fără să riște un atac armat din mașină, din partea noastră, a celor care nu ne-am vândut încă sufletele ca să ne cumpărăm păpuși gonflabile personale[111].

Nu mă înțelegeți greșit. îmi plăcea South Riding înainte de divorț. Pe vremea când încă nu aflasem că soțul meu se culca cu agentul nostru imobiliar, care era și membră în consiliul de administrație al asociației de proprietari. Bănuiesc totuși că nu la asta se gândea cucoana cu vânzările când descria *mecca* noastră suburbană ca pe un „târg liniștit". Pliantul era plin cu poze ale unor familii fericite care se îmbrățișau pe verandele desuete din fața caselor. Folosea cuvinte precum *idilic* și *liniștit* pentru a descrie vecinătatea, pentru că în paginile lucioase ale unei reviste de imobiliare nimeni nu poate vedea, prin ferestrele închise, pe mama ruptă de oboseală, pruncul gol și lipicios, sau părul, sângele și cafeaua de pe jos.

— Mami, repară! Delia stătea în bucătărie frecându-și cu degetele un petic de păr cu țepi uzi și neuniformi, iar pe deasupra se și zgâriase cu foarfeca. O șuviță subțire de sânge i se prelingea pe frunte. M-am repezit să o șterg cu o bavetă veche înainte să îi picure în ochi.

— Asta chiar că nu pot repara, puiule. Când ieși de la școală, te duc la frizer, da? Am ținut cârpa apăsată pe zona cheală până ce s-a oprit sângerarea. După aceea, cu telefonul îndesat între umăr și ureche, m-am târât pe sub masă ca să adun șuvițele de păr, numărând în gând tonurile de apel.

— Dar nu mă pot duce așa la școală! O să râdă toți de mine! Delia plângea cu lacrimi lipicioase, în timp ce Zachary își freca vafele de cap și se zgâia la ea din scaunul lui înalt.

— Tata ar ști cum să repare asta.

Am luat o masă zdravănă în cap; fiul meu de doi ani a început să bocească. M-am ridicat țeapănă în picioare, fluturând un pumn plin cu șuvițele rare ale fiică-mii. Restul de păr era lipit, în amestec cu siropul, de genunchii nădragilor mei. înghițindu-mi o înjurătură pe care eram sigură că fiul meu ar repeta-o săptămâni în șir la băcănie dacă aș rosti o cu voce tare, am aruncat părul ciopârțit cu foarfecă al Deliei în chiuvetă.

Undeva pe la al patruzeci și șaptelea țârâit a intrat mesageria vocală.

— Bună, Veronica. Finlay sunt. Sper că totul e în ordine, am spus mieros, în eventualitatea că ar fi fost călcată de vreo mașină sau poate i-a luat foc casa azi-noapte și a ars de vie. Nimeni nu vrea să fie un nemernic și să lase mesaje în care promite cuiva că-l strânge de gât că a întârziat doar ca să afle că omu' fusese deja omorât. Te așteptam la șapte și jumătate, să pot ajunge și eu la întâlnirea din oraș, dar presupun că ai uitat, nu? Inflexiunea mea voioasă de la sfârșitul propoziției sugera că era în regulă. Că noi suntem în regulă. Dar nu era în regulă. *Eu* nu eram în regulă. Dacă asculți mesajul, dă-mi un telefon. Te rog, am adăugat înainte de a închide. Asta pentru că ascultau copiii, iar noi suntem mereu politicoși și folosim „te rog" și „mulțumesc".

Am închis, l-am sunat pe fostul meu soţ şi am înghesuit iar telefonul între umăr şi ureche, renunţând la speranţa că voi mai putea salva ceva din ziua asta.

— Nu vine Vero? a întrebat Delia, cercetându-şi cu ochi critic opera din păr şi încruntându-se la degetele ei roşii şi cleioase.

— Nu ştiu.

Probabil că Vero ar lua-o în braţe şi ar scoate din claia de pe capul ei cine ştie ce creastă la modă. Sau ar ascunde-o sub o elaborată coadă împletită. Eram absolut sigură că orice încercare similară din partea mea nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Poţi s-o suni pe mătuşa Amy?

— Tu nu ai o mătuşă Amy.

— Ba da, am. Era sora Theresei în colegiu. Ea îmi poate repara părul. A studiat *cometica.*

— Vrei să spui *cosmetica.* Şi nu, nu e mătuşa ta doar pentru că a fost în aceeaşi frăţie cu Theresa în colegiu.

— îl suni pe tata?

— Da.

— *El* ştie cum să repare lucrurile.

Am afişat un zâmbet forţat. Steven ştie şi cum să strice lucrurile. Cum ar fi visurile şi jurămintele de nuntă. Dar nu am spus asta cu voce tare. Am scrâşnit din dinţi, pentru că psihologii pediatrici zic că nu e bine să îţi critici fostul în faţa copiilor. Şi bunul simţ îţi spune, de asemenea, că n-ar trebui s-o faci tocmai când aştepţi să răspundă la telefon ca să-l poţi ruga să aibă grijă de ei.

— El foloseşte „lipici de raţă”, a insistat Delia, ţinându-se după mine prin bucătărie în timp ce aruncam resturile micului dejun la gunoi şi am trântit farfuriile în chiuvetă, cu sănătatea mea mentală cu tot.

— Vrei să zici „bandă adezivă”-[121]. Nu-ţi poţi repara părul cu bandă adezivă, scumpa mea.

— Ba tata poate.

— Taci puţin, Delia.

I-am făcut semn să tacă. Fostul meu soţ a răspuns în cele din urmă la telefon.

— Steven? Părea sâcâit chiar înainte de-a apuca să zică bună dimineaţa. Dacă stau bine să mă gândesc, mi se pare că nici n-a zis bună dimineaţa. Am nevoie de o favoare. Vero n-a apărut şi eu deja am întârziat la întâlnirea cu Sylvia, în oraş. Aş avea nevoie să-l las pe Zach la tine pentru câteva ceasuri. Din scaunul înalt, fiul meu mi-a trimis o strâmbătură însiropată, în timp ce eu mă străduiam să curăţ pata de pe pantaloni cu cârpa umedă. Era singura mea pereche decentă de pantaloni. De lucrat, lucrez în pijamale. A, şi s-ar putea să aibă nevoie de-o baie.

— Mda, a spus Steve tărăgănat. Despre Vero...

M-am oprit din tamponat nădragii şi am scăpat cârpa umedă în geanta desfăcută cu scutece de la picioarele mele. Cunoşteam tonul ăsta. Era acelaşi pe care-l folosise când m-a anunţat că s-a logodit cu Theresa. Era tonul pe care l-a folosit luna trecută când mi-a zis că a dat lovitura cu afacerea de amenajări pentru exterior graţie contactelor imobiliare ale Theresei, aşa că era în bani şi, da, apropo, tocmai şi-a angajat un avocat ca să ceară custodie comună.

— Am vrut să te sun ieri, dar Theresa şi cu mine am avut bilete la meci şi nici nu ne-am dat seama când a trecut ziua.

— Nu. M-am agăţat de bufet. *Nu, nu, nu.*

— Lucrezi de acasă, Finn. Nu ai nevoie de o bonă full time pentru Zach...

— Nu face asta, Steven. M-am masat între sprâncene, unde înflorea o minunată durere de cap, în timp ce Delia mă trăgea de pantaloni şi se smiorcăia invocând nu ştiu ce bandă adezivă.

— Aşa că am concediat-o, a zis.

Nemernicule.

— Nu-mi permit să te finanţez la nesfârşit...

— Să mă finanţezi? Sunt mama copiilor tăi! Asta se cheamă pensie alimentară.

— Ai întârziat cu rata la maşină...

— Numai până iau avansul pentru carte.

— Finn. De fiecare dată când îmi rostea numele suna ca o înjurătură.

— Steven.

— Cred că e timpul să te gândeşti să-ţi iei o slujbă adevărată.

— Cum ar fi udarea răsadurilor din cartier? Mda, am făcut-o şi pe asta. *Asta* e adevărata mea slujbă, Steve.

— Să scrii cărţi de doi bani nu e un serviciu adevărat.

— Se cheamă suspans romantic. Şi am primit deja jumătate din sumă avans. Sunt sub contract. Nu pot să ies dintr-un contract când am eu chef.

Ar trebui să le dau banii înapoi. Şi, pentru că mă simţeam deosebit de ofensată, am adăugat: Sau poate vrei să mă finanţezi tu şi cu asta?

A mormăit ceva în barbă, în vreme ce eu m-am aplecat să şterg băltoaca de zaţ de cafea de pe podea. Mi-l şi imaginam stând la masa imaculată din bucătăria casei lui cu un design perfect din oraş, cu o cană cu cafea franţuzească în faţă, smulgându-şi puţinul păr care i-a mai rămas pe cap.

— Trei luni.

Răbdarea îi părea la fel de friabilă ca părul din vârful capului, dar am păstrat gândul ăsta pentru că nevoia de a sta cineva cu copiii era mai mare decât satisfacţia de a-i fi ciufulit fragilul ego masculin.

— Ai întârziat trei luni cu ipoteca, Finn.
— Vrei să zici chiria. Chiria pe care ţi-o plătesc *ţie.* Scuteşte-mă, Steve.
— Şi Asociaţia de proprietari intenţionează să pună sechestru pe casă dacă nu plăteşti factura pentru evaluare pe care ţi-au trimis-o în iunie.
— Şi de unde ştii tu asta, mă rog? l-am întrebat, deşi ştiam răspunsul. Se culca cu agentul nostru imobiliar, iar agentul de credite era cel mai bun prieten al lui. *Aşa* ştia.
— Copiii ar trebui să vină să stea cu mine şi cu Theresa. Permanent.
Am fost cât pe ce să scap telefonul. Am lăsat din mână mormanul de
prosoape de hârtie, am dat năvală din bucătărie şi mi-am coborât vocea până a devenit un şuierat aspru:
— Categoric, nu. Nici în ruptul capului nu-mi trimit copiii să stea cu femeia aia.
— Abia reuşeşti să-ţi plăteşti cumpărăturile din cât câştigi.
— Poate aş fi avut timp să-mi termin cartea dacă nu mi-ai fi concediat bona.
— Ai treizeci şi doi de ani, Finn...
— Ba nu. Aveam treizeci şi unu. Lui Steven îi era ciudă că eram cu trei ani mai tânără decât el.
— Nu poţi sta toată viaţa închisă în casa aia inventând poveşti. Avem facturi reale, probleme din viaţa reală pe care trebuie să le rezolvi.
— Ticălosule, am mormăit încet în barbă. Pentru că adevărul doare. Iar Steve era cel mai mare şi mai dureros adevăr dintre toate.
— Uite ce-i, a continuat, nu vreau să fiu personajul negativ în povestea asta. L-am rugat pe Guy să amâne până la sfârşitul anului, să-ţi dea timp să îţi găseşti ceva.

Guy. Prietenul lui din frăţie devenit avocat de divorţuri. Acelaşi Guy, care în colegiu a ciocnit prea multe beri şi a vomat pe bancheta din spate a maşinii mele, era acum avocatul care sâmbăta juca golf cu judecătorul, şi asta m-a costat weekendurile cu copiii mei. Şi, ca să pună capac la toate, Guy l-a aburit pe judecător să îmi ia jumătate din avansul pentru ultima carte şi să i-l dea Theresei, recompensă pentru stricăciunile pe care i le-am făcut la maşină.

Bun, de acord.

Recunosc că a mă îmbăta şi a îndesa un pumn de plastilină din setul Deliei în ţeava de eşapament a BMW-ului Theresei nu au fost cea mai bună modalitate de a face faţă veştii că ea şi Steve s-au logodit; dar a o lăsa să plece liniştită cu jumătate din avans *şi* cu soţul meu era ca şi cum mi-ar fi pus cineva sare pe rană.

Din sufrageria goală, mă uitam la Delia cum răsucea pe un deget roşu şi lipicios ce-i mai rămăsese din păr. Zach se smiorcăia, fâţâindu-se în scăunelul lui înalt. Dacă nu găseam o modalitate de a câştiga nişte bani în următoarele trei luni, Guy o să găsească o cale de a-mi lua copiii şi de a-i da Theresei.

— Am întârziat deja, n-am timp să vorbesc despre asta acum. Pot să-l aduc pe Zach la tine, sau nu? *Nu plâng, nu plâng...*

— Da, a zis el agasat. Steven nu ştia ce înseamnă agasarea. El îşi servea cafeaua şi se bucura de opt ore de somn neîntrerupt în fiecare noapte. Finn, îmi pare r...

Am închis. Nu era la fel de satisfăcător ca un genunchi în vintre şi, da, probabil era copilăresc şi banal, dar o parte din mine s-a simţit mai bine după ce i-am închis în nas. Acea foarte mică parte (dacă mai era vreuna) care nu era mânjită cu sirop şi în întârziere la întâlnire.

Nu contează. Tot nu eram bine. Toate erau pe dos.

Am simţit altă smucitură de pantaloni. Delia se uita în sus la mine cu ochii înlăcrimaţi, cu părul jumulit care arăta acum ca un morman de ţepi năclăiţi de sânge.

Am oftat adânc.

— Ştiu. Bandă adezivă.

Când am deschis uşa de serviciu, un aer umed, de toamnă a năvălit în interior. Am aprins singurul bec, dar spaţiul îngust era tot întunecat şi deprimant, gol, goluţ, cu excepţia petei de ulei de pe ciment lăsate în urmă de Fordul lui Steve şi de bătrânul meu Dodge învelit în praf. Cineva desenase un falus pe mizeria de pe geamul din spate. Delia nu m-a lăsat să îl şterg, a zis că seamănă cu o floare, iar mie mi se părea o metaforă perfectă pentru viaţa mea actuală. De peretele din spate al garajului era lipit un banc de lucru; deasupra lui, un dulap imens pentru unelte, prins în perete. Numai că nu mai era nicio unealtă. Numai mistria mea pentru grădinărit, luată cu zece dolari de la magazin, unul dintre puţinele lucruri pe care Steve nu le luase când a golit garajul. Toate celelalte erau pentru afacerea lui cu amenajări exterioare, aşa a zis. Am început să caut printre resturile uitate pe bancul de lucru: şuruburi tocite, un ciocan rupt, o sticlă aproape goală cu soluţie de curăţat tapiţeria. Şi am reuşit să găsesc o rolă argintie de bandă adezivă. Era la fel de unsuroasă şi plină de păr ca pruncii mei, aşa că am luat-o şi am adus-o în casă.

Ochii înlăcrimaţi ai Deliei s-au luminat. S-a uitat la banda adezivă cu siguranţa fetei care încă nu a fost dezamăgită de cel mai important bărbat din viaţa ei.

— Eşti sigură că asta vrei? am întrebat-o, cu mâna plină de şuviţele ei de un castaniu roşcat.

Ea a încuviinţat. Am luat o pălărie împletită de pe cuierul din hol şi m- am întors la bucătărie. Zach se uita la noi cu o bucată de vafa lipită de cap. îşi împletea şi îşi despletea degetele şi făcuse ochii mari, afişând o expresie aproape mistică. Eram aproape sigură că tocmai făcea treaba mare.

Perfect. Steven va putea să-l schimbe.

Foarfecă mea era îngropată sub un teanc de farfurii murdare, aşa că am scos un cuţit din suportul de pe bufet. Banda s-a desprins de pe rolă cu un sunet ascuţit. Am încercat să ţin şuviţele tăiate lipite de o parte a capului Deliei, în timp ce îi înfaşuram banda de jur-împrejur, ca o hidoasă coroană argintie, până când părul a fost (cât de cât) lipit. Cuţitul era bont, abia dacă reuşeam să tai cu el banda.

Dumnezeule.

Am zâmbit forţat şi i-am îndesat bine pălăria împletită, suficient de mult cât să acopere evidenţa. Delia mi-a zâmbit, dându-şi smocul de şuviţe â la Frankenstein din ochi cu degetele ei micuţe.

— Mulţumită? am întrebat-o încercând să nu mă agit şi să nu-i atrag atenţia asupra buclelor care se desprinseseră şi acum se odihneau pe umărul ei.

A încuviinţat.

Am îndesat cuţitul şi banda adezivă în rucsac alături de telefon şi l-am înşfăcat pe Zach din scăunelul lui înalt, ridicându-l suficient de sus ca să pot adulmeca ce a produs. Satisfăcută, l-am sprijinit de şold şi am trântit uşa în urma noastră.

Eram bine, mi-am spus în gând în timp ce apăsam telecomanda uşii garajului. Mecanismul s-a pus în mişcare, răsunând un scrâşnet oribil care a acoperit sporovăială copiilor, în timp ce uşa se deschidea, iar lumina cenuşie a soarelui de toamnă inunda garajul. Am intrat toţi în camionetă şi am potrivit cu atenţie pamperşii umflaţi ai lui Zach în port-bebeul din spate. Nu era la fel de satisfăcător ca un şut în ouăle fostului meu soţ, dar pentru ziua de azi mă mulţumeam cu un bebeluş cleios de doi ani într-un scutec plin de rahat.

— Unde merge Zach? a întrebat Delia în timp ce porneam maşina şi ieşeam din garaj.

— Zach merge acasă la tata. Tu mergi la şcoală. Iar mami... Uitându-mă în retrovizoare, am apăsat butonul telecomenzii şi am aşteptat ca uşa să se închidă în spatele nostru. Nimic.

Am tras frâna şi m-am întors în garaj, să văd despre ce era vorba. Becul mecanismului se stinsese. La fel şi luminile de pe verandă, şi lumina din dormitorul Deliei, pe care mereu uita să o stingă. Am scos telefonul din geantă şi am verificat data.

Rahat. Depăşisem cu treizeci de zile termenul facturii la electricitate.

Mi-am lipit capul de volan şi am rămas acolo. Va trebui să-l rog pe Steve să o plătească. El va trebui să sune la compania de electricitate şi să-i roage să dea drumul la lumină; din nou. Va trebui să-l rog să treacă pe la mine şi să închidă manual uşa garajului. Iar Guy probabil va afla despre toate astea până ce mă voi întoarce eu acasă.

— Unde mergem, mami? a întrebat Delia.

Am ridicat capul şi m-am holbat prosteşte la lopăţica roz din dulap. La fereastra întunecată a biroului în care nu mai pusesem piciorul de săptămâni. Şi la bălăriile care năpădiseră aleea din faţă, şi la teancul de facturi pe care poştaşul le lăsase pe prima treaptă când n-au mai încăput în cutia poştală. Am dat înapoi, prinzând feţele mucoase, lipicioase şi îngereşti ale copiilor mei în oglinda retrovizoare când am întors încet şi am intrat pe şosea. Mă durea inima la gândul de a-i pierde în favoarea lui Steve
şi a Theresei.
— Mami o să găsească o cale de a face nişte bani.

Era zece şi treizeci şi şase de minute când am ajuns în sfârşit în Vienna, la Panera, prea târziu pentru micul dejun, prea devreme pentru aglomeraţia de la prânz, dar chiar şi aşa tot nu am putut găsi un loc de parcare. Când am sunat-o pe Sylvia şi i-am explicat că voi ajunge prea târziu pentru rezervarea de la restaurantul de fiţe ales de ea, mi-a cerut să-i spun un loc aproape de o staţie de metrou care să deschidă devreme şi să nu ceară rezervare. Cum mă simţeam vinovată şi epuizată în timp ce faceam slalom în traficul aglomerat de pe autostrada cu plată, Panera a fost primul cuvânt care mi-a ieşit din gură, iar Sylvia a închis înainte să apuc să retractez.

Parcarea de la Panera era plină, debordând de Audi strălucitoare, Beemer şi Mecedesuri. Cine erau toţi oamenii ăştia şi de ce nu erau la birou? Chiar aşa, eu de ce nu eram la un birou?

Am strecurat camioneta în parcarea unei curăţătorii şi am cules ultimele fire din părul Deliei de pe pantaloni înainte de a mă preda. Mi-am pus o pereche de ochelari de soare uriaşi care-mi ascundeau aproape toată faţa, mi-am aşezat peruca din mătase pe cap, am ciufulit puţin buclele lungi, blonde şi ondulate şi m-am mânjit cu ruj roşu peste conturul natural al buzelor mele. M-am zgâit la imaginea mea în oglinda retrovizoare. Era similară cu versiunea mea de pe coperta propriilor cărţi, dar în acelaşi timp nu era. În nălucirile mele, eram misterioasă şi rasată, ca o romancieră care vrea să îşi păstreze identitatea secretă în faţa hoardei de fani turbaţi. Dar, în lumina ştearsă a camionetei uzate, cu pantalonii plini de pete cleioase şi păroase, cu cremă pentru bebeluşi sub unghii şi cu o şuviţă din propriul meu păr castaniu ieşind încăpăţânată de sub marginea perucii, arătam ca cineva care se străduieşte prea tare să fie altcineva decât este.

Să fim sinceri, nu purtam o perucă de dragul de a-mi impresiona agenta. Sylvia ştia deja cine sunt. Şi cine nu sunt. Astăzi o purtam ca să nu fiu dată afară de la Panera. Dacă aş reuşi să trec de prânzul ăsta fără a fi recunoscută drept dezastrul căruia i s-a interzis accesul în acest local acum opt luni, aş fi pe deplin mulţumită.

Am săltat pe umăr imitaţia mea de rucsac de firmă, am respirat adânc, rugându-mă ca managera Mindy să-şi fi dat demisia sau să fi fost concediată de când am fost ultima oară aici, când Theresa a insistat să ne rezolvăm divergenţele la un prânz.

Am intrat în restaurant, privind pe furiş printre şuviţele lungi şi blonde ale perucii care-mi atârnau peste ochi. Sylvia era deja la rând, studiind meniul de pe peretele din spatele caselor de marcat de parcă ar fi fost scris într-o limbă străină. Am stat lângă ea mai bine de un minut, apoi am strigat- o şi abia atunci m-a băgat în seamă.

— Finlay? Tu eşti?

M-am strecurat în spatele Sylviei şi m-am uitat pe furiş peste umărul ei la angajaţii din spatele tejghelei. N-am zărit-o pe managera Mindy sau alte feţe familiare printre ei, aşa că mi-am dat şuviţa rebelă de păr personal după ureche.

— îmi cer scuze că nu am reuşit să ajung la întâlnire, am spus. Am avut o dimineaţă explozivă.

— Văd. Sylvia a trecut de la analizarea meniului, la analizarea mea. Şi-a lăsat ochelarii mai jos pe nas cu o unghie roşie şi lungă: De ce porţi chestia asta?

— E o poveste lungă. Relaţia mea cu Panera era complicată. îmi plăcea supa lor. Celor de la Panera nu le-a plăcut că am turnat-o în capul altui client. în apărarea mea, trebuie să spun că Theresa a început totul, când a încercat să îmi explice motivele pentru care s-a culcat cu soţul meu.

— Ai ceva pe pantaloni, a zis Sylvia, strâmbându-se la o pată păroasă de sirop.

Am strâns buzele. Am încercat să zâmbesc. Sylvia era exact new- yorkezul pe care vi l-aţi imagina dacă v-aţi uitat prea mult la televizor. Probabil pentru că era din New Jersey. Pantofii ei erau din Milano. Machiajul arăta ca şi cum ar fi coborât dintr-un DeLorean din anii 1980, iar hainele ei s-ar putea să fi fost jupuite de pe o felină mare din junglă.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat un angajat din spatele unei case. Sylvia s-a apropiat de tejghea, l-a chestionat pe tânăr despre opţiunile fără gluten şi a comandat un sandvici cu ton şi un bol cu supă de ceapă franţuzească.

Când mi-a venit rândul, am ales cel mai ieftin fel din meniu: o porţie din supa zilei. Sylvia a fluturat cârdul şi a spus „Fac eu cinste”, aşa că am adăugat un sandvici cu şuncă şi brie şi o felie de cheesecake.

Ne-am luat tăvile şi ne-am îndreptat spre sală, să găsim un loc. Pe drum, am pus-o la curent pe Sylvia cu detaliile însângerate ale dimineţii mele. A avut şi ea copii odinioară, cu multă vreme în urmă, aşa că nu era chiar lipsită de înţelegere, deşi nu părea deosebit de impresionată de spectacolul de rahat al zbaterilor mele de mamă singură. Cum toate separeurile erau ocupate, ne-am repezit spre singura masă liberă pentru două persoane din mijlocul sălii supraaglomerate. într-o parte, era o studentă cu căşti pe cap care se zgâia în ecranul MacBook-ului. în partea cealaltă, o femeie între două vârste, singură, frunzărea prin farfuria ei cu macaroane cu brânză. Sylvia s-a

strecurat printre mese şi s-a aşezat pe scaunul tare cu spătar, cu un aer exasperat. Eu am dat drumul portofelului în rucsac şi l-am pus jos, în peticul de loc gol de la picioarele mele. Femeia de lângă mine s-a uitat urât la geantă, apoi a ridicat ochii spre mine. Am îngăimat un zâmbet şi am început să sorb din paharul cu ice-tea până ce cucoana s-a întors în sfârşit la mâncarea ei.
Sylvia se strâmba la sandviciul ei:
— Mai spune-mi o dată de ce am ales locul ăsta?
— Pentru că durează o veşnicie până cureţi o rană la cap. îmi pare tare rău că am întârziat.
— Cum stai cu termenul de predare? a întrebat cu gura plină de ton. Spune-mi te rog că am luat metroul până aici pentru niscaiva veşti bune.
— Nu tocmai.
Mestecând, m-a fulgerat din priviri:
— Spune-mi măcar că ai un plan.
M-am aplecat asupra tăvii din faţa mea, cercetându-mi mâncarea.
— Oarecum.
— Ţi-au dat jumătate din sumă avans. Spune-mi că nu mai ai mult.
M-am aplecat peste masă şi am vorbit în şoaptă, recunoscătoare că
studenta de alături purta căşti:
— Ultimele mele crime au fost atât de convenţionale. Am devenit prea previzibilă. Mi se pare c-am intrat într-o rutină, Syl.
— Păi, schimbă abordarea. Flutura lingura prin aer, ca şi cum conceperea unui roman era orice, numai mare lucru, nu: Contractul nu precizează cum trebuie să se deruleze acţiunea, câtă vreme îţi predai manuscrisul până luna viitoare. Poţi face asta, da?
Am luat o gură zdravănă din sandvici ca să evit răspunsul. Dacă trăgeam
tare, aş fi putut termina o primă formă în opt săptămâni. Cel puţin şase.
— Cât de greu poate fi? Doar ai mai făcut asta, nu?
— Da, dar de data asta o să fie nasol. Am gustat supa. Avea gust de carton. Ca toate pe care le-am mâncat de la divorţ încoace: Aş omorî pe cineva pentru puţin sos cald, am mormăit, uitându-mă pe masa de alături; sare, piper, zahăr şi şerveţele. Niciun sos cald. Dar femeia nu cred că a observat. Se holba la geanta mea deschisă de jos. Am îndesat adânc portofelul, ascunzând vederii tot conţinutul rucsacului. Cum ea continua să se zgâiască, i-am aruncat o privire încruntată.

— Nu înţeleg ce poate fi atât de greu. Ai o femeie dulce, frumoasă, bună, care trebuie salvată de un tip foarte rău. Tipu' cel rău e pus cu botu' pe labe, femeia cea bună este profund recunoscătoare, toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi şi tu primeşti un cec gras.

Am rupt un colţ de pâine.

— Despre cecul ăla...

— Categoric, nu. Sylvia m-a ameninţat cu lingura: Nu mă pot duce la ei să le spun că vrei un alt avans.

— Ştiu. Dar cartea asta presupune atâta cercetare, am spus în şoaptă. Vorbim despre cluburi de noapte sordide, instrumente de tortură, parole secrete... Chestiile astea sunt cu totul în afara ariei mele de expertiză. De obicei sunt foarte curată. Ştii tu, conservatoare. Nimic prea deocheat. Dar asta... Am străpuns un capăt al feliei de plăcintă: Asta e diferită, Syl. Dacă reuşesc s-o dau gata, sunt următoarea celebritate în domeniu.

— Orice-ai face, fa-o repede. Ştii ce, hai s-o îngropăm pe asta şi trecem la următoarea.

Am scuturat din cap.

— Nu vreau să mă grăbesc cu asta. Vreau să fie un mare succes. Avansurile astea de două, trei mii de dolari nu merită atâta timp şi efort. Indiferent ce contract va apărea după aceea, trebuie să fie marea relansare a carierei mele. Altfel mă las de meserie, am spus cu gura plină de plăcintă. Şi am continuat: Dacă asta merge bine, pentru următoarea nu accept niciun cent mai puţin de cincisprezece mii.

— De acord. Dă-o gata pe asta şi vorbim după aceea despre următoarea.

Telefonul Syl viei a început să vibreze pe masă. A mijit ochii spre numărul de pe ecran:

— Trebuie să răspund. Scuze, a zis strecurându-se în spaţiul îngust dintre mese. Cum m-am întors să-i permit Sylviei să treacă, femeia de la masa de alături mi-a surprins privirea. Cu furculiţa în echilibru precar deasupra farfuriei cu macaroane cu brânză, s-a uitat fix la mine pentru câteva clipe ciudat de lungi, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă recunoscuse în ciuda perucii şi a machiajului. Sau poate a recunoscut peruca. Până acum nimeni nu mi-a cerut un autograf. Dacă m-ar ruga să-i semnez un şerveţel, cred că m-aş îneca. Nu ştiu sigur dacă am fost uşurată sau dezamăgită când şi-a luat privirea de la mine şi s-a întins după geanta ei.

M-am întors la sandviciul meu, verificându-mi printre îmbucături mesajele ratate. Unul de la Steven, care voia să ştie dacă mai întârzii mult. Două de la compania de cărţi de credit care îmi amintea că depăşisem nu ştiu ce termen. Şi un e-mail de la editorul meu, care mă întreba cum stau cu cartea. Aveam sentimentul ciudat că sunt urmărită, dar femeia de alături era aplecată peste o bucată de hârtie şi scria ceva.

Peste alte câteva minute Sylvia s-a întors în sală. Mi-a stat inima când am văzut că nici măcar nu se sinchiseşte să se aşeze din nou la masă.

— Iartă-mă, scumpo. Dar trebuie să plec, a zis ea, întinzându-se după geantă. Trebuie să prind metroul înapoi spre centru. Am o ofertă fabuloasă care a apărut pentru un alt client şi nu am la dispoziţie decât o fereastră de patruzeci şi opt de ore. Trebuie să mă mişc repede, înainte ca oferta să fie retrasă. Şi-a pus geanta pe umăr: Mi-ar fi plăcut să avem mai mult timp să vorbim.

— Nu, e-n regulă, am asigurat-o. Dar nu era în regulă. Toată povestea asta nu era în regulă. E numai şi numai vina mea, am adăugat.

— Da, asta aşa e, a încuviinţat, punându-şi ochelarii de soare şi lăsându-mă cu comanda ei cu tot. Acum vezi ce faci cu cartea aia fabuloasă şi anunţă-mă când ai terminat.

M-am ridicat, am schiţat un zâmbet forţat în timp ce schimbam nişte pupături nefireşti pe obraz, ce ne făceau să semănăm cu nişte prietene care chiar n-aveau niciun chef să se atingă. Sylvia era din nou cu telefonul la ureche înainte să iasă pe uşa restaurantului.

M-am prăbuşit din nou în scaunul meu. Femeia care stătea lângă noi dispăruse şi m-am uitat repede în jos, răsuflând uşurată la vederea rucsacului cu portofel cu tot înăuntru. Am curăţat tava Sylviei, aruncând farfuriile şi tacâmurile la coşurile pentru deşeuri reciclabile. Când m-am întors la masă, am găsit sub farfurie o hârtie împăturită. M-am uitat încă o dată în jur după femeia de alături care scrisese ceva la un moment dat, dar nici urmă de ea. Am despăturit biletul.

50.000 $ cash HARRIS MICKLER NORTH LIVINGSTON Nr. 49 ARLINGTON

Şi un număr de telefon. Am mototolit biletul şi am dat să-l arunc la coş. Dar semnul dolarului – şi toate zerourile aferente – mi-au stârnit curiozitatea. Cine era Harris Mickler? Şi de ce avea atâţia bani cash? Şi de ce femeia de alături a lăsat biletul pe tava mea, când ar fi putut foarte bine să mi-l dea ea însăşi?

Am vârât bileţelul ciudat în buzunar şi mi-am luat geanta. Soarele amiezii se reflecta în parbrizele mării de maşini de afară şi am cotrobăit orbeşte prin geantă după cheile maşinii, luptându-mă să-mi amintesc unde le lăsasem. Am ajuns la spălătorie, dar cheile erau în continuare de negăsit, aşa că stăteam lângă camionetă înjurând abisul din geanta mea. Am simţit câteva şuviţe de-ale Deliei gâdilându-mă la încheietură, iar degetele mi s-au lipit de rola cleioasă de bandă adezivă pe care o folosisem ca să-i repar freza. Am încercat s-o împing deoparte, dar m-am înţepat în ceva. Cu un ţipăt scurt, am tras mâna din geantă.

O şuviţă subţire de sânge mi se prelingea pe degete. Am cules cu atenţie cârpa pătată de sânge cu care ştersesem dimineaţă fruntea fiică-mii. Sub ea am dat peste cuţitul bont de bucătărie pe care-l aruncasem în geantă, alături de cheile maşinii.

Am apăsat baveţica pe tăietura superficială şi am dat tare aerul condiţionat, aşteptând să mi se oprească sângerarea. Aerul de afară era răcoros, prevestea toamna, dar maşina fierbea sub soarele amiezii, iar părul meu era deja ud leoarcă de sudoare pe sub peruca aspră. Mi-am dat-o jos şi am înghesuit-o în rucsac, împreună cu

ochelarii de soare. O femeie mult prea bine făcută, cu un coc ordonat de mamă responsabilă, se holba în spate, la mine, prin oglinda retrovizoare. Mi-am şters rujul roşu cu aceeaşi baveţică, simţindu-mă ca o impostoare. Pe cine încercam să păcălesc? Nicio şansă să termin cartea asta într-o lună. Cu fiecare zi pierdută, legănată de iluzia că voi reuşi să îmi câştig existenţa ca scriitoare, eram cu o zi mai aproape de a-mi pierde copiii. Ar trebui să o sun pe Sylvia acum, aici, şi săi spun adevărul.
Am scos telefonul din buzunar. Odată cu el, a căzut şi biletul ăla ciudat. L-am desfăcut.
Cincizeci de mii de dolari.
M-am uitat la telefon. Apoi din nou la bilet, curiozitatea făcându-mă să zăbovesc la numărul de telefon din josul paginii.
Puteam oricând să spun că am greşit numărul, nu? Telefonul bipăia în timp ce tastam. O femeie a răspuns după primul sunet de apel.
— Alo? Vocea ei liniştită era ezitantă.
Am deschis gura, dar nu mi-a ieşit nimic inteligent.
— Alo?
— Ai găsit biletul.
Nu prea ştiam ce să spun, aşa că am dat-o cotită:
— Crezi?
A răsuflat, cu un tremur de nerăbdare, în telefon.
— Nu am mai făcut niciodată asta. Nici măcar nu ştiu dacă fac ceea ce trebuie.
— Ce să faci?
A chicotit, un râs panicat, aproape isteric, care s-a stins într-un fornăit. Legătura era atât de bună, era ca şi cum ar fi stat acolo, chiar în faţa mea. M-am uitat prin parbriz la maşinile din jur, aşteptându-mă s-o văd întorcându-mi privirea.
Degetul meu se învârtea deasupra butonului roşu de pe ecran.
— Eşti bine? am întrebat-o, împotriva oricărei raţiuni. Ai nevoie de ajutor, ceva?
— Nu, nu sunt bine. Şi-a suflat nasul în receptor, iar conexiunea a devenit neclară, ca şi cum ar fi vorbit ţinând un teanc de şerveţele.
— Soţul meu... a continuat. El... Nu e un om cumsecade. Face nişte chestii ciudate. Teribile. Dacă ar fi făcut-o numai o dată, hai să zic, aş fi înţeles, dar au fost şi altele. Multe altele.
— Care altele? Nu înţeleg ce am eu de-a face cu chestiile astea. Ar *trebui să închid,* mi-am spus. Povestea devenea ciudată rău.

— Nu-i pot spune că ştiu. Ar fi... foarte, foarte rău. Trebuie să mă ajuţi. A respirat adânc în receptor; poate că şi degetul ei se plimba pe deasupra butonului roşu. După o pauză apăsătoare, a zis: Vreau s-o faci.

— Ce să fac? am întrebat, străduindu-mă să înţeleg.

— Ce ştii tu să faci. Cum ai zis, curat. Îl vreau dispărut. Am cincizeci de mii bani lichizi. Voiam să-i folosesc ca să-l părăsesc. Dar ar fi mai bine aşa.

— Aşa cum?

— în seara asta o să fie la The Lush, la un eveniment social. Nu vreau să ştiu cum se va întâmpla. Sau unde. Sună la numărul ăsta când ţi-ai făcut treaba.

Legătura s-a întrerupt.

Am clătinat din cap, încă ameţită de cotitura bizară a conversaţiei. M-am uitat în jos, la baveţica pătată de sânge din poală. La cuţitul bont din rucsacul deschis şi la banda adezivă plină de părul Deliei. Mi-am amintit de faţa palidă a femeii care asculta conversaţia noastră între două priviri furişate spre geanta mea de pe podea.

Tipu' cel rău e adus cu botu' pe labe, femeia cea bună este profund recunoscătoare, toată lumea trăieşte fericită până la adânci bătrâneţi şi tu primeşti un cec gras.

Dumnezeule.

Dacă asta merge bine, pentru următoarea nu accept niciun cent mai puţin de cincisprezece mii... Ştii ce, hai s-o îngropăm pe asta şi trecem la următoarea.

Cincizeci de mii de dolari. A crezut că am spus cincizeci de mii de dolari.

Nu. Nu, nu, nul

Le-am îndesat pe toate la loc în rucsac. Biletul. Ce să fac cu biletul? Să-l arunc? Să-l ard? Să mă întorc la Panera, să-l fac bucăţi şi să-l arunc la toaletă? Cu cât scap de el mai repede, cu atât mai bine. L-am mototolit şi am coborât geamul, ţinându-l în pumn deasupra asfaltului încins.

Cincizeci de mii de dolari.

Am ridicat geamul la loc, vârând din nou biletul în buzunar şi pornind maşina. Inima îmi bubuia nebuneşte în timp ce ieşeam din parcare, atentă să-mi folosesc corect farurile de semnalizare şi verificându-mi viteza. Dacă eram trasă pe dreapta de poliţie, un ofiţer mă percheziţiona şi îl găsea? Numai istoricul căutărilor mele pe Google era suficient, probabil, ca să mă pună pe o listă guvernamentală de supraveghere. Scriu romane de suspans despre astfel de crime. Am căutat toate căile posibile de a ucide pe cineva. Cu orice fel imaginabil de arme. Am căutat toate modalităţile posibile de a scăpa de un cadavru.

Era ridicol. O prostie din partea mea să îmi fac probleme pentru bucata asta de hârtie. Nu puteam fi suspectată pentru o crimă care nu se petrecuse încă. Şi *nici în ruptul capului* nu aş putea *lua în calcul* aşa ceva.

Dacă nevastă-sa îl voia mort, nu avea decât să găsească pe altcineva să o facă. Iar eu îmi voi vedea în continuare de...

Ah...

Am încleştat mâinile pe volan. Femeia părea a vorbi serios. Cincizeci de mii de dolari erau o chestie serioasă, corect? Şi ce se va întâmpla dacă chiar *va* găsi pe cineva care s-o facă? Aş fi putut deveni o suspectă? Posibil.

Doar dacă...

Am verificat în retrovizoare şi m-am angajat în trafic. Dacă nu s-ar găsi niciodată cadavrul? Dacă n-ar exista certitudinea că tipu' ăsta, Harris Mickler, e mort? Atunci nu ar exista în mod necesar suspecţi, corect?

Parcă-l auzeam aievea pe Steve spunându-mi că sunt ridicolă, că îmi imaginam ca de obicei ce putea fi mai rău şi inventam poveşti. Era argumentul la care apela întotdeauna, pe care mi l-a aruncat în faţă prima oară când l-am bănuit că se culca cu Theresa pe la spatele meu.

Numai că de data asta, oricât mi-ar displăcea, ar avea dreptate.

Am tras o palmă în volan, gratulându-mă cu o înjurătură, şi imediat m- am angajat pe banda din dreapta a autostrăzii cu plată. De ce naiba mă gândeam la chestia asta? Mă confruntam cu probele reale, din viaţa reală: termene de predare iminente fără bonă sau avansuri, datorii pentru maşină, telefoane peste telefoane de la recuperatorii de datorii... Şi toată povestea asta cu Harris Mickler... Era o nebunie. Era încurcată rău.

Dar erau cincizeci de mii de dolari.

în spatele meu a răsunat un claxon. Am sărit în scaun, mărind puţin viteza ca să rămân în trafic. Ar fi trebuit să arunc biletul pe geam şi să uit că toate astea s-au întâmplat, mi-am spus.

Am început să bat darabana în volan. Am deschis radioul. Am închis radioul. Mi-am verificat iar viteza când am zburat pe lângă gheretele pentru plata taxelor de autostradă, intrând pe banda rapidă E-Z, incapabilă să nu mă gândesc, iar şi iar, la conversaţia aceea.

Soţul meu... El... Nu e un om cumsecade.

Era ne-cumsecade de genul „am uitat de aniversarea noastră”? Sau era ne-cumsecade de genul „fustangiu”? Pentru că regulatul agentului imobiliar nu e un motiv să-ţi vrei bărbatu' mort. Sigur, s-ar putea să fie un motiv legitim să-i vrei boaşele schilodite într-un accident care să implice o motocoasă, sau să-i doreşti o boală venerică sinistră ale cărei simptome includ expresia „secreţii dureroase cu usturime”. Dar a omorî un bărbat pentru că şi-a înşelat nevasta ar fi greşit. Nu-i aşa?

Dacă ar fi făcut-o numai o dată, hai să zic, aş fi înţeles, dar au fost şi altele. Multe altele.

Mai exact, despre câte multe altele vorbim aici? Cinci? Zece? Cincizeci de mii?

Şi de ce ar fi *foarte, foarte rău* dacă i-ar spune că ştie despre celelalte?

Am luat-o pe aleea mea, scrâşnind la stopul din dreptul mormanului de facturi neplătite de pe veranda din faţă. Rugându-mă în gând ca Steve să fi plătit factura la electricitate, am apăsat pe butonul telecomenzii. Am răsuflat uşurată când poarta garajului s-a ridicat cu un huruit. Am băgat camioneta înăuntru şi am închis poarta după mine, holbându-mă la dulapul acela gol în timp ce închideam motorul. Garajul era întunecat şi liniştit. Am rămas câteva clipe acolo, gândindu-mă. La copii. La facturi. La Steven şi Theresa.

La toate problemele din viaţa reală pe care cincizeci de mii de dolari le- ar fi putut repara.

Am pescuit biletul mototolit din buzunar, l-am desfăcut şi l-am netezit, întrebându-mă cât de rău putea fi soţul Harris Mickler.

Când am deschis uşa de la bucătărie, ceasul cuptorului cu microunde pâlpâia. Ştiam că trebuia să-i mulţumesc lui Steven pentru asta; n-ar fi permis ca progeniturile noastre să stea într-o casă fără curent electric. Totuşi, e greu să fii recunoscătoare pentru apă caldă şi lumină când din vina lui Steven casa noastră a început să se dărâme bucată cu bucată. Eram aproape sigură că toate astea făceau parte din planul avocatului, care l-o fi sfătuit să îmi dea cu ţârâita în fiecare lună, astfel încât Steven să poată interveni şi salva situaţia, restabilind iluzia valorii sale morale şi pătând-o pe a mea.

Cu cât trecea timpul, cu atât mă întrebam tot mai des dacă nu cumva el avea dreptate. Următoarele ore mi le-am petrecut gândindu-mă la Harris Mickler. în cele mai virtuoase momente ale mele, mi-l imaginam arătând ca Hugh Jackman, prea atrăgător şi fermecător ca să se poată apăra de nenumăratele femei care se aruncau la picioarele lui, sărmana victimă a unei soţii geloase care probabil ar profita din plin de pe urma asigurării lui de viaţă. în clipele de care eram oricum, numai mândră nu, mi-l imaginam ca pe un fel de Joe Pesci pe Viagra, luând serios în considerare faptul că, la înălţimea lui, probabil aş putea sălta cadavrul în spatele camionetei.

Aceste gânduri erau de obicei însoţite de fantezii despre cărucioare pline cu cumpărături în hypermarket. Fantezii în care îmi permiteam să calculez câte pachete economice de Huggie, LeanCuisine şi şerveţele pentru copii puteam cumpăra cu cincizeci de mii de dolari.

Mi-am lipit fruntea de uşa biroului meu, scârbită de mine însămi. Dacă aveam atâta nevoie de bani, aş fi putut să pun mâna să scriu nenorocita aia de carte, pe care o aşteptau şi editorii, şi agentul meu.

Oftând, am strâns husa de protecţie din plastic şi am apăsat pe clanţă. Măsura de securitate suplimentară nu era, probabil, necesară; nu mai deschisesem de atâta vreme uşa biroului. Sunt sigură că cei mici nici nu aveau habar de existenţa acestei camere. Aerul din interior era stătut şi cu damf de mucegai. Biroul meu era acoperit cu un strat de praf, la fel şi rama diplomei care atârna deasupra lui: o diplomă de licenţă în Arte de la Universitatea George Mason care mă califica pentru... absolut nimic.

Am deschis computerul şi am aşteptat, ciulind urechea la vaietul ascuţit al monitorului care se trezea la viaţă. Fusese computerul lui Steve în facultate, după aceea, până la divorţ, computerul familiei. Era atât de vechi, încât o zi întreagă îmi mânca numai ca să încerc să pornesc blestemăţia asta.

Hardul a bâzâit, iar clepsidra mouse-ului a început să ţopăie de ici colo pe ecranul descurajant de gol. De unde să încep? Cum să scriu povestea de dragoste captivantă a cuiva, când eu mi-am ratat complet propria poveste? Se apropia ora prânzului şi Steve aştepta să vin după Zach de câteva ceasuri deja. Asta probabil pentru ca el şi Theresa să îşi poată petrece restul zilei pipăindu-se între un prânz fiţos şi băuturile gratis de la bar. Dacă în următoarele şase săptămâni aş lucra în fiecare noapte după ce adorm copiii, s-ar putea să pot termina o primă formă absolut oribilă. Dar ce rost ar avea? Doar ca să irosesc puţinii firfirici rămaşi din avans pe facturi cu termene depăşite? Judecând după grosimea teancului de pe verandă, banii ar trebui să se ducă în mai puţin de o săptămână.

Monitorul a clipit, dând semne de întoarcere la viaţă. A apărut o bară de căutare. Am tastat cuvântul *cum*. Ca în *cum să scriu blestemata asta de carte şi să-mi repar viaţa?*

Restul casetei de căutare s-a umplut de la sine, alimentată de un istoric de căutare plin de întrebări violente şi deocheate, toate începând aproximativ la fel: în cât timp se descompune un cadavru îngropat superficial pe timp de iarnă în Virginia? Ce pagube produce un glonţ de Colţ 45 asupra unui adult masiv, cu pectorali anormal dezvoltaţi? Cum ar putea fi eliminate trăsăturile de identificare ale unui cadavru?

Ar fi trebuit să închid motorul de căutare şi să deschid un document Word. Aveam suficiente motive să mă apuc de cartea asta. Dar aveam şi cincizeci de mii de motive să fiu curioasă cine este Harris Mickler.

Pe bune, dacă tot am ajuns aici, ce mai conta o căutare în plus? Doar cât să pun o faţă sub numele ăsta. Ce rău putea face un clic rapid pe câteva documente publice, doar cât să îmi fac o idee cât de vagă despre cine era Harris Mickler?

M-am aşezat comod în scaun şi, cuprinsă de un sentiment ciudat, m-am cuibărit mai bine în moliciunea scobiturii lui. Când am dat să pun mâinile pe tastatură, a vibrat telefonul pus pe birou, lângă ea. Poza de profil a fostului meu soţ a apărut pe ecran şi am trecut repede degetul peste ecran doar ca să fac dispărută imaginea.

— Salut, Steven.

— Ţi-a revenit curentul?

— Da, mulţumesc că te-ai ocupat, i-am zis cu un zâmbet scremut, sperând că îl va putea auzi. Zach guiţa ca un purceluş furios în fundal. Steven a grohăit.

— Nu-mi mulţumi mie, s-a ocupat Theresa. Are un client care lucrează la NOVEC. A tras nişte sfori ca să-ţi redeschidă contul. Apoi ea şi Amy au trecut pe la tine când se duceau să ia prânzul şi ţi-au închis garajul. Apropo de asta, Theresa mi-a spus că uşa de serviciu de la bucătărie nu era încuiată. Ar trebui să fii mai atentă la toate treburile astea, mai ales că petreci acolo atâta vreme singură, cu copiii.

Mi-am muşcat limba ca să nu scap ceva care să arate nerecunoştinţa şi amărăciune.

— Am reţinut sfatul. Dar tipa asta, Amy, cine e? Se pare că am ratat informaţia.

— O ştii, cea mai bună prietenă a Theresei. Delia e topită după mătuşa Amy. Stă cu copiii câteva ceasuri sâmbetele, cât eu şi Theresa facem o pauză.

Pauză? în cele patruzeci şi opt de ore pe care le petreci cu copiii tăi?

— Delia are o mătuşă Georgia. N-are nevoie de o mătuşă Amy.

— Perfect, mi-a trântit-o Steve sec. Hai s-o sunăm pe Georgia şi s-o rugăm pe *ea* să stea cu copiii.

Am scrâşnit.

— Aoleu! Nu, nu, Zach! Vino înapoi aici... Dumnezeule, a bombănit Steve, gâfâind. Uite ce-i, Finn, trebuie să vii să-l iei pe Zach. Theresa avea o întâlnire după prânz să prezinte o casă,

aşa că l-am luat pe Zach cu mine la fermă. Şi în nicio oră îmi vine şi mie un client, iar Zach nu stă locului o clipă.

— Evident că nu stă. Am închis strâns ochii, încercând să vizualizez haosul în desfăşurare de la celălalt capăt al firului. Ferma de gazon a lui Steve era o curte imensă, fără gard. Hectare de spaţiu deschis, numai bun de alergat, şi o mulţime de tractoare şi excavatoare numai bune de căţărat. Paradisul unui copil mic şi cel mai teribil coşmar al unui părinte care nu a fost medaliat la atletism.

— Finn? între chiotele lui Zach, puteam efectiv auzi cum Steven îşi pierde minţile. Ferma lui era aproape de graniţa cu Virginia de Vest. Aveam nevoie de cel puţin patruzeci de minute ca să ajung acolo. Şi, pe drum, trebuia să o iau şi pe Delia de la grădiniţă.

— Bine. Am scotocit prin portofel şi am dat peste cei douăzeci de dolari pe care nu-i cheltuisem dimineaţă la restaurant. Destul pentru benzină. Vin. Dă-mi un răgaz cât să mă duc la baie şi să o iau pe Delia.

— O oră, Finn. Te rog.

Părea disperat. Şi puţin enervat. Stătea numai cu unul dintre copiii noştri de nici trei ore şi îşi închipuia că se va descurca cu custodia exclusivă a amândurora? M-am gândit să nu mă grăbesc, să apar cât mai târziu, doar aşa, ca să văd cât păr i-a mai rămas pe cap până ajung eu acolo. Dar după aceea Zach a început să plângă în fundal, genul de bocet pe care Steve era prea nerăbdător ca să fie în stare să îl domolească. M-am ridicat de la birou; în stratul de praf s-a păstrat urma mâinilor mele, care au atins scurt tăblia.

Asta era viaţa mea. Un contract de două mii de dolari pentru luni de muncă, fără somn, şi zece minute singură în baie.

— Spune-i lui Zach că ajung imediat.

Am închis telefonul, am stins computerul şi am încercat să nu-mi mai bat capul cu Harris Mickler.

Steven îşi cumpărase ferma de gazon la mai puţin de o lună după ce divorţaserăm. I-am dus o dată pe copii să o vadă.

Nu ştiam prea multe despre loc, doar că se întindea pe zeci de hectare, producea diverse sortimente de gazon, pe care îl vindea constructorilor de case şi dezvoltatorilor imobiliari, şi el făcuse o mică avere din asta. De obicei mi-i imaginam pe el şi pe Theresa zbenguindu-se goi pe câmpurile de smarald presărate cu dolari şi bălării, motiv pentru care nu m-am ostenit să mă mai întorc vreodată acolo.

îmi aminteam vag unde era. GPS-ul m-a îndrumat restul drumului până când am ajuns la un panou uriaş care marca intrarea pe un drum pietruit; pe el se putea citi FERMĂ DE RULOURI DE GAZON ŞI COPACI. Drumul lung şi prăfuit era străjuit de o parte şi de alta de puieţi de brazi de Crăciun, următoarea sursă de bani pe care mai mult ca sigur Steve o va folosi ca Dovada A în cazul lui de custodie împotriva mea. Nu numai că-şi permitea să-mi hrănească şi să-mi îmbrace copiii, ci le şi putea oferi şi un Crăciun perfect.

înălţându-se în scăunelul ei ca să vadă pe fereastră, Delia m-a îndrumat să parchez în faţa unei rulote aflate în spatele pâlcului de copaci. Am eliberat-o pe Delia din scaunul de maşină şi m-am ţinut după ea spre biroul de vânzări. Am bătut o dată în uşă şi am intrat, izbindu-mă cu capul de plafonul scund al rulotei. Delia s-a strecurat pe după picioarele mele şi s-a repezit spre birou, teleportându-se în braţele tinerei blonde şi drăguţe care stătea pe scaun. Fata nu avea mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani, afişa un zâmbet dulce şi sâni obraznici. Exact cum îi plăcea lui Steve. Biata de ea. Probabil Theresa habar n-avea şi aproape că-mi părea rău şi pentru ea.

— Bună, Delia, a chicotit fata, ciufulind creştetul fiică-mii. Pălăria Deliei s-a deplasat puţin într-o parte, dezvăluind capătul benzii adezive care-i ţinea părul lipit de cap. Fata a strâmbat din nas şi mi-a aruncat un rânjet conspirativ, ca şi cum ar fi înţeles povestea pe care pălăria se străduia să o ascundă.

Of, scumpo, mi-am spus în sinea mea, n-ai nicio idee.

— Tu trebuie să fii Finlay, nu? a întrebat fata, ridicându-se ca să-mi strângă mâna. Eu sunt Bree. Domnul Donovan te aşteaptă.

Ce drăguţ. îi spune domnul Donovan la birou. Am strâmbat şi eu din nas şi i-am întors zâmbetul:

— Mulţumesc, Bree. Am venit să-l iau pe Zach.

— Sunt în Zoysia. Mergi pe drumul pietruit cam patru sute de metri, până ce depăşeşti tractoarele de pe stânga ta. Ar trebui să fie pe câmpul din spatele lor.

— Mulţumesc, i-am zis, părându-mi sincer rău pentru ea, pentru toate dezamăgirile care o aşteptau, cu toate falusurile care aşteptau să fie absorbite în vârtejul de praf de pe parbrizul viitorului ei. Aş fi vrut să-i spun să fugă. Să se salveze cât mai putea. Dar trebuie să fi avut cam aceeaşi vârstă când m-am îndrăgostit de Steven şi, dacă cineva mi-ar fi spus atunci că el se va dovedi a fi un fustangiu nemernic, n-aş fi crezut o iotă.

Aşa că am luat-o pe Delia de mână şi ne-am întors la maşină.

— Pot să merg în faţă cu tine? a întrebat când am deschis portiera din spate.

— Nu, scumpo. Trebuie să stai în scăunelul tău.

— Dar tata mă lasă.

— Tata a dat un prost exemplu. Nu a fost prea responsabil din partea lui. Dacă-l vedea un poliţist şi îi dădea o amendă?

Delia şi-a dat ochii peste cap:

— Dar ăsta nu e un drum adevărat, mami. Tata zice că e privat.

— Şi dacă suntem implicate într-un accident?

— Dar nu conduce nimeni aici, s-a smiorcăit ea. Numai camioneta tatei. Uneori mă lasă să merg şi în spate! Partea asta mi-a mărturisit-o cu un zâmbet poznaş. I l-am întors, făcându-mi o notă mentală să împărtăşesc informaţia asta avocatului meu, dacă va binevoi să-mi răspundă la telefon. Eram mai mult ca sigură că facturile lui erau în teanc alături de celelalte

fabuloase note de plată neachitate de pe prima treaptă a verandei mele.

Am înhămat-o pe Delia în scăunelul ei din spate şi am luat-o în jos pe drumul pietruit, ridicând un nor de praf în urma noastră în vreme ce străbăteam ferma lui Steven. Nu-mi place să recunosc asta, dar terenul era chiar frumos. Plat, cu deschidere largă, cu vedere neobstrucţionată spre poalele Apalaşilor spre vest, cu recoltele tăiate în pătrate de diferite nuanţe de verde. Nu a fost greu deloc să reperez camioneta lui Steve printre ele. Vopseaua roşie contrasta cu trifoiul strălucitor din fundal şi am putut zări chiar şi spinarea încovoiată a lui Steve, care îl fugărea pe Zach în jurul maşinii. Zach ţopăia de colo colo, ţâşnind de fiecare dată din partea cealaltă. Scutecul lui plin aproape că bătea pământul.

Bună treabă, Steven. Bună treabă.

Când mi-a văzut maşina, l-a săltat şi l-a îndrumat repejor spre mine, nerăbdător să scape de noi înainte să-i vină clienţii. Din câte îl cunoşteam pe Steven, probabil o pusese pe asistenta aia blondă şi drăguţă să reţină clienţii la birou până ce camioneta noastră dispărea de pe proprietate. Era un maestru al jocurilor murdare, ascunzându-şi interesele şi folosindu-se de tehnica distragerii ca să le mascheze, păstrându-şi astfel imaginea impecabilă. Deşi mă îndoiam că cineva, fie el şi Steven, ar fi putut ascunde petele uriaşe pe care Zach le lăsase pe cămaşa lui şmecheră împodobită cu logoul firmei.

Mi-a plasat progenitura comună în braţe cu un gest neceremonios, cam la fel cum făcusem şi eu dimineaţă. Suzeta lui Zach – una care era prinsă cu o clamă de salopeta lui – era de negăsit şi el urla cât îl ţineau plămânii în urechea mea.

— Mulţumesc că ai venit până aici, a strigat Steven, ca să acopere urletele lui Zach. Mi-ar fi plăcut să am vreme să o pup pe Delia, dar clientul meu trebuie să pice dintr-o clipă în alta.

Mi-a făcut semn cu mâna peste umăr, apoi a bombănit ceva în barbă. M- am întors şi am văzut-o pe Delia care se eliberase din ham şi dădea să sară din maşină. A alergat spre

noi şi s-a repezit în braţele lui Steven. El a aşternut o pupătură pe creştetul ei şi a aşezat-o jos, lângă mine, cu ochii îngrijoraţi aţintiţi la drum.

— Trebuie să fie unul barosan, am zis, luptându-mă să-l ţin pe Zach liniştit.

— E dezvoltatorul noului complex din Warrenton, ţi-am spus despre el, a rostit Steven absent. Douăzeci şi cinci de mii de unităţi în următorii zece ani. A ridicat un deget către unul dintre membrii echipei sale, dându-ne amândurora de veste că mai avea de aşteptat un singur minut.

L-am săltat pe Zach pe şold. Puştiul şi-a lăsat capul pe umărul meu şi urletele lui s-au stins în nişte gemete sfâşietoare.

— Perfect, minunat. Nu vreau să te reţin. Unde-i păturica lui Zach?

Steven a încremenit.

— Am lăsat-o acasă dimineaţă. Cu suzetă cu tot.

Acum era limpede de ce voia să mă vadă dispărută cât mai repede. M-am oprit din legănatul lui Zach şi m-am holbat la el. Zach s-a arcuit în braţele mele şi a început să plângă din nou.

— Uite.

Roşu la faţă, Steven s-a scotocit prin buzunare şi a scos o cheie din inelul cu chei.

— Poţi să te opreşti pe la mine şi să le iei. Lasă cheia sub preş şi nu cumva să-i spui Theresei că te-am lăsat în casă. M-a înşfacat de braţ şi m-a tras spre maşină.

M-am oprit şi l-am lăsat pe Zach jos. Plânsetele s-au oprit brusc şi puştiul a zbughit-o voios. Steven a dat să-l prindă, dar Zach se îndrepta glonţ spre câmp.

Mi-am pus palma streaşină la ochi să mă feresc de soarele după-amiezii, uitându-mă la Zach, care îşi luase deja tălpăşiţa.

— E lung drumul până aici şi nu prea mai am benzină. Nu am la mine decât douăzeci de dolari. Te superi? Am întins o mână. Dacă voia cu atâta disperare să ne vadă plecaţi, măcar putea să acopere deplasarea.

Steven, cu maxilarul încleştat, şi-a întors privirea de la Zach:

— Douăzeci e mai mult decât suficient ca să ajungi acasă. Nu-i chiar aşa departe. A afişat un zâmbet scremut. Probabil ca să nu pară un nemernic absolut în faţa Deliei.

M-am aplecat puţin, am pus o mână pe creştetul fiicei noastre şi i-am ridicat pălărioara. împreună cu ea au ieşit şi câteva şuviţe. Lui Steven i-a căzut faţa. Privirea lui cerceta cu disperare drumul pietruit din spatele nostru, în timp ce scotea o bancnotă de douăzeci din buzunar, pe care mi-a îndesat-o în palmă. Delia mi-a smuls pălăria, străduindu-se din răsputeri să şi-o tragă la loc pe cap. Am alergat să-l recuperez pe Zach înainte să se caţăre pe tractorul galben care îi atrăsese atenţia.

— Mulţumesc că ai avut grijă de Zach, am zis după ce pruncul a fost în braţele mele, zbătându-se şi scâncind. Ei, cred că e timpul să plecăm şi noi.

Se apropiau două maşini, într-un nor de praf. Mercedesul strălucitor s-a oprit în spatele falusului desenat pe geamul din spate al maşinii mele şi sunt absolut sigură că Steven nu a arătat niciodată mai uşurat decât atunci când am prins copiii în centurile de siguranţă ale scăunelelor şi am închis portierele.

— Ajungi mai repede dacă o iei pe drumul din spate, a zis el deschizându-mi portiera cu un gest care probabil dădea bine de la distanţă. Ţine drumul pietruit până la capăt. Dă în şoseaua rurală din spatele fermei. Fă la dreapta, iar la dreapta, şi urmăreşte indicatoarele până ieşi în autostradă.

Steven ne-a făcut semn cu mâna şi s-a repezit să-şi întâmpine clienţii, ale căror maşini blocau oricum drumul pe care veniserăm.

Am pornit motorul şi am lăsat geamurile în jos. O adiere răcoroasă sufla peste hectarele nesfârşite de iarbă proaspătă, unduindu-le precum valurile unei nesfârşite mări verzui. în timp ce conduceam, nu am putut să nu admir ceea ce construise Steven aici. A plantat, a crescut, a recoltat. A fost prins de o idee şi a rămas la ea, încercând să o ducă până la capăt. Şi de o parte, şi de alta a maşinii, vedeam tractoarele care întorceau brazde de pământ negru, împrăştiind seminţe în dârele adânci

din spatele lor. Altele tăiau fâşii lungi, foşnitoare de gazon des, care arătau ca şi cum ar fi putut acoperi un teren de golf. Iar alte maşini ridicau cu pârghia porţiuni lungi de gazon, făcându-le sul şi depozitându-le pe platforme.

Peste o mie două sute de hectare. Şi eu nu eram în stare să termin nici măcar o sută de pagini. Nu am fost măcar în stare să împiedic o fetiţă de patru ani să-şi taie părul, în timp ce Steven era capabil să aibă grijă de câmpurile astea.

Am plecat aşa cum voise Steven, prin spate, unde nu mă putea vedea nimeni, lăsând în urmă câmpurile, până la capătul fermei, unde ultimele câteva sute de metri erau încă nelucrate; probabil urma să le dea o nouă întrebuinţare.

Capitolul 5

Am vârât cheia lui Steve în yală cu o mână, pe când cu cealaltă îl ţineam pe Zach, care se smiorăia sprijinit de şoldul meu. Delia s-a strecurat imediat după mine, şi-a dat jos tenişii şi a fugit direct în camera ei. Casa Theresei era o zonă fără pantofi. Podelele din lemn şi covoarele albe imaculate miroseau puternic a Lysol cu aromă de lămâie, probabil că Theresa dăduse prin toată casa după plecarea pruncilor mei, azi-dimineaţă.

Mi-am păstrat tenişii în picioare, aducând în casă ceva urme de la ferma de gazon. Am luat-o pe scări, spre camerele copiilor. A lui Zach era sterilă şi fadă: covoare albe, obloane albe, mobilă scumpă şi dezolantă în unghiuri ascuţite şi tăieturi simple. Păturica lui Zach, plină de pete viu colorate şi căţei în nuanţe pale, era aruncată pe măsuţa de schimbat, alături de suzeta roasă. Zach s-a repezit şi a băgat-o în gură. Şi-a adunat păturica moale sub bărbie, a lăsat capul pe umărul meu, sugând zgomotos şi mulţumit. Am strigat-o pe Delia în timp ce coboram scările, dar, ca de obicei, nu voia să vină. Casa asta era încă nouă pentru ea, inedită şi diferită, cu prinţese scrobite aşezate pe pat şi cu tot soiul de jocuri cu Bărbie. Acasă nu se juca niciodată cu Bărbie. Şi nici de prinţese nu-i păsa prea mult. Dar aici era lumea tatălui ei şi era cât se poate de încântată să se joace de-a costumaţia.

Stăteam în holul lui Steven, printre nenumăratele poze cu el şi cu Theresa, care se întindeau până la uşa de la intrare. Probabil că şi dormitorul lor era plin de fotografii. Fiecare centimetru din casa asta era un memento al motivelor pentru care el se afla aici, arătând de cine era legat şi nepermiţându-i-se să uite, cum o făcuse cu mine înainte, atunci când Theresa apăruse în viaţa lui.

Când locuiam cu Steve, pereţii noştri erau împodobiţi cu numai câteva fotografii cu noi doi: o poză nevinovată din facultate, făcută de prieteni cu care nu mai vorbiserăm de la divorţ, fotografia de logodnă alături de părinţii mei şi una de la nuntă, în care ne mânjeam reciproc pe faţă cu tortul miresei. Astea erau toate de care îmi aminteam.

Capitolul 6

Poate aici am greşit. Poate n-am construit suficiente amintiri. Poate nu am fost în stare să îi aduc aminte permanent ce aveam sau ce-am fi putut pierde. Sau poate nimic din toate astea nu ar fi schimbat lucrurile. Omul nu era tocmai un model de fidelitate; chiar dacă Bree de la ferma de gazon nu apărea în nicio poză de-ale Theresei, asta nu însemna că nu era acolo, în fundal, undeva.

Cămaşa mea era udă sub obrajii rotunjori ai lui Zach. îi curgea nasul şi abia am rezistat tentaţiei să-mi vâr un deget sub el, să-i şterg mucii şi apoi să-mi şterg degetul de unul dintre portretele înrămate, eventual chiar sub nasul Theresei. Dar ar fi fost o meschinărie. Şi oricum, o pată de muci nu ar fi trecut neobservată în lumea perfectă a Theresei; cu puţin noroc, poate nici Bree.

Strigând-o din nou pe Delia, am tras un şerveţel dintr-o cutie din bucătărie. Lângă ea, pe blatul barului pentru micul dejun, era laptopul deschis al Theresei, cu logoul Windows plimbându-se dintr-un colţ în altul al ecranului aflat în standby. Curiozitatea a pus stăpânire pe mine şi am apăsat pe tasta de spaţiu. Laptopul s-a trezit la viaţă fără să-mi ceară o parolă, intrând direct pe ecranul de start – adică un motor de căutare. în câmpul de căutare gol cursorul licărea.

Am aruncat o privire după colţ, pe hol. Conversaţia Deliei cu păpuşile ei Bărbie se auzea până jos, pe scări. Zach s-a foit când l-am mutat pe celălalt umăr, dar a închis ochii la loc şi a reînceput să-şi sugă liniştit suzeta.

Cu mâna liberă, am tastat numele lui Harris Mickler.

Pe ecran au apărut conturile de pe reţelele de socializare şi o sumedenie de fotografii. Facebook, Linkedin, Instagram, Twitter. Din poze îmi zâmbea un bărbat atrăgător, de patruzeci şi ceva de ani. Harris Mickler, patruzeci şi doi de ani, căsătorit cu Patricia Mickler, vicepreşedinte pentru relaţia cu clienţii la un ştiu ce firmă barosană de servicii financiare.

Patricia... Mi se părea ciudat să pun un nume atât de inofensiv pe faţa unei femei care tocmai îmi oferise cincizeci de mii de dolari ca să-i omor soţul. Frunzărind prin albumele lui

Capitolul 7

on-line, am dat peste o singură poză cu ei doi, o singură mărturie a unei aniversări de acum cinci ani. Ochii larg deschişi şi uimiţi, imortalizaţi de cameră erau similari cu expresia pe care a o afişase când o surprinsesem holbându-se la mine la Panera.

Vocea Deliei, care se juca de-a prinţesa, susura liniştită în camera de sus. Zach a scăpat suzeta din guriţă când a adormit de tot. Am dat clic pe profilul Patriciei. Nu ştiu ce speram să găsesc. Un selfie strident al uneia care caută atenţie? Unul dintre prietenii aceia plictisitori din social media care postează teste şi citate politice? Dar Patricia nu era nimic din toate astea. Postările ei erau rare şi bine gândite şi rar includeau imagini cu ea însăşi. Conform profilului, era bancher de investiţii, ceea ce te-ar fi putut face să crezi că era o nemernică bogată şi încrezută. Dar nu, din câte mi-am putut da seama era complet lipsită de pretenţii, cu toţi banii ei cu tot. Făcea frecvent voluntariat la un adăpost local de animale, dona pentru strângerile de fonduri organizate pentru prieteni părăsiţi de noroc şi părea a se simţi mai confortabil în blugi decoloraţi şi tricouri. Singurul lucru ostentativ la ea era verigheta, încrustată cu diamante şi cu o piatră indecent de mare în mijloc. Părea disproporţionat de extravagant chiar şi aşa, ştiind atât de puţine despre Patricia. Şi totuşi, sărea în ochi în toate fotografiile ei.

Curioasă, am mărit una. Patricia ţinea în braţe o pisică de la adăpost, cu inelul la vedere. Toate celelalte erau relaxate şi banale: blugi simpli, tenişi destul de jerpeliţi, un tricou de la adăpost cu un hanorac obişnuit, albastru, deasupra... Am înclinat capul, încercând să mă uit mai de-aproape. De sub una dintre mâneci ieşea o bandă neagră care îi înfăşură mâna şi îi înconjura degetul mare: un bandaj pentru încheietură. Am dat clic pe pozele ei de dinainte, oprindu-mă la cele făcute cu trei, patru luni în urmă: un bandaj pe frunte. Apoi în alta, tot de dinainte: un deget în atelă.

Nu-i pot spune că ştiu. Ar fi... foarte, foarte rău.

Capitolul 8

Am căutat din nou printre pozele ei, uitându-mă după vânătăi în cercurile întunecate de sub ochii ei, după o umflătură, ceva, în linia acvilină a nasului, sau după umflătura unui ghips sub un tricou lălâi, legându-l pe Harris Mickler de orice semn de pe corpul Patriciei care ar fi putut fi – sau nu – o cicatrice. M-am întors la profilul de Facebook al lui Harris, deşi ştiam că nu ar fi trebuit. Era membru în zeci de grupuri de pe reţele de socializare, din esticul Annapolis până în sudicul Richmond.

Şi exact cum spusese Patricia, îşi confirmase prezenţa la un eveniment care avea loc în seara asta la un bar la modă din Reston. The Lush era la numai câţiva kilometri distanţă.

Am încercat să alung gândul rătăcitor, dar mi s-a înţepenit în minte. M- aş fi putut duce. Doar ca să văd. Aş fi putut servi un cocktail şi urmări dintr-un colţ discret al barului. Numai aşa, din îngrijorare pentru Patricia.

Am închis browserul şi am şters istoricul de căutare. Era ridicol. Nici măcar nu aveam cu ce să mă îmbrac.

De sus răzbătea vocea şoptită a Deliei, care se juca. L-am pus pe Zach pe sofa cu păturica şi suzeta lui şi m-am furişat sus, pe trepte, oprindu-mă în faţa dormitorului lui Steven. Theresa fusese în casa mea în dimineaţa asta. I-a spus lui Steven că uşa mea nu era încuiată, lucru pe care nu-l putea afla decât încercându-mi uşa. Măcar *eu* am căpătat o cheie.

Uşa dormitorului era crăpată, am împins-o cu un deget şi haosul care m- a întâmpinat de partea cealaltă a ei m-a luat prin surprindere. Mă aşteptam să găsesc aşternuturi de pat bine întinse şi teancuri de perne măiestrit aranjate. Mă pregătisem sufleteşte pentru flori de mătase pe măsuţa de machiaj şi lumânări în jurul căzii. Dar dormitorul lui Steven şi al Theresei era un dezastru. Patul lor era un templu al aşternuturilor răvăşite. Şosete şi sutiene erau aruncate peste tot şi singurul lucru care înfrumuseţa baia era un morman de prosoape care miroseau a mucegai. Pe perete atârna o singură fotografie de-ale lor. în tot timpul ăsta, de când îi prinsesem prima oară înşelându-mă, am trăit cu spaima că spaţiul lor privat arăta

Capitolul 9

mult mai ordonat decât al meu. Dar când am dat la o parte o pereche de boxeri de-ai lui Steven şi m-am oprit în faţa dulapului deschis, viaţa lor din spatele uşilor închise nu mai părea atât de diferită de viaţa mea cu Steven. Brusc, mi-am dat seama de ce Theresa nu mă voia în casa ei.

M-am strecurat în partea ei de dulap. Cămăşile, rochiile, fustele atârnau fără o ordine anume; doar că exista un anumit spaţiu între ele ca să nu se şifoneze, astfel încât să nu bănuiască nimeni că tipa era în secret o dezordonată. Cercetând umeraş după umeraş, m-am oprit la o rochiţă neagră. După socoteala mea, avea cinci din astea. Am scos-o de pe umeraş şi m-am înfăşurat cu ea dinaintea oglinzii. Strâmtată puţin, aş putea arăta bine în asta. Probabil Theresa nici n-o să-i observe lipsa.

Mi-am muşcat buza, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le luase. La toate lucrurile pe care *încă* încerca să mi le ia. înainte să mă răzgândesc, am făcut rochia ghem şi am îndesat-o sub braţ, lăsând uşa dormitorului întredeschisă, exact aşa cum o găsisem.

Am strigat-o pe Delia, de data asta insistent. Oftatul ei greu mi-a amintit şi mai mult de tatăl ei. Picioruşele ei se târşâiau fără elan în spatele meu, pe scări.

— Nu putem să mai stăm, mami? s-a smiorcăit ea.

— Trebuie să mergem acasă. I-am îndesat braţele în mânecile hainei. Tropăia din picioare în timp ce încercam să-i pun încălţările.

— *Asta* o să fie casa mea. Aşa mi-a zis tata. Cuvintele astea m-au străpuns ca un cuţit înfipt în inimă. Mi-am reprimat o tresărire, l-am ridicat pe Zach cu păturică şi suzetă cu tot, am luat-o pe Delia de mână, atentă să iau toate urmele copiilor mei cu mine. în timp ce încuiam casa fostului meu soţ şi mă îndepărtam, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ce fel de avocat specializat în custodie aş fi putut cumpăra cu cincizeci de mii de dolari.

Cum am ajuns acasă, am lăsat copiii în faţa televizorului, cu un bol de biscuiţi, şi am format numărul lui Vero, temându-

mă că, dacă mă voi gândi prea mult, s-ar putea să-mi pierd curajul.

Capitolul 10

Am aşteptat semnalul.

— Bună, Vero. Finlay sunt. Uite care-i treaba, ştiu că Steven ţi-a spus că nu mai avem nevoie de tine să stai cu copiii. Să ştii că nu a fost alegerea mea. Evident că nu mi-a cerut părerea înainte de a decide să... ştii tu... să te concedieze! am spus strâmbându-mă. Nu aveam niciun drept să îi cer ceva. Am inspirat adânc şi mi-am turuit rugămintea: Dar a intervenit ceva în seara asta şi aş avea mare nevoie să stea cineva cu copiii. Ora şapte ar fi perfect, dacă eşti liberă.

Ei, dar dacă tot urma să mă aranjez şi să plătesc o bonă, aş putea să-mi ofer o seară liberă.

— Până la 11.00 cel târziu, am adăugat. Ştiu că e ceva de ultima clipă, dar îţi pot plăti dublul tarifului obişnuit.

De pe contul PayPal al lui Steven. Parola încă mergea. îl păstram pentru vreo urgenţă, dar la ce zi avusesem, eram destul de sigură că nevoia mea de a bea ceva se încadra perfect.

— Dacă nu poţi – *sau nu vrei* – te înţeleg perfect. Probabil i-aş putea duce pe ăştia mici la soră-mea. Dar dacă citeşti mesajul în câteva minute, dă-mi un telefon şi anunţă-mă. Te rog.

Am pus telefonul jos şi am urmărit cum ecranul se întunecă treptat. Apoi l-am ridicat, verificându-l în timp ce mă îndreptam spre bucătărie, rozându- mi unghia. Rochia neagră a Theresei atârna de clanţa uşii de la cămară. Decoltată, cu talia marcată şi cu o crăpătură seducătoare pe coapsă, arăta ca ceva ce ar purta oricând una dintre eroinele din romanele mele. Pun pariu că Theresa arăta bestial în ea. Nici urmă de tricouri sau de lenjerie intimă comodă în mormanele alea de haine amestecate de pe podeaua ei.

Am pornit telefonul şi am format numărul soră-mii.

— Bună, Finn.

— Bună, George. Lucrezi diseară?

Capitolul 11

Pauza grea era grăitoare. Sora mea era o mincinoasă total nepricepută.
Era sinceră. Prea sinceră pentru binele ei. Probabil de aceea era o poliţistă atât de bună.
— De ce? a întrebat precaută.
— Trebuie să las copiii la tine.
Sora mea nu se pricepea la copii. Se pricepea la criminali. Georgia a fost singură de când a ieşit din burta mamei şi, dacă ar fi fost să-i dau crezare, prefera să fie aşa. Prefera să-şi petreacă nopţile dărâmând uşi şi punând în aplicare mandate de arestare decât uitându-se la *Sesame Street* sau *Dora the Explorer*. Dar, între noi fie vorba, cine n-ar prefera?
— Numai pentru două ore, am rugat-o. îi hrănesc înainte şi Zach probabil că o să doarmă dus până ajungem la tine. O să fie adormiţi la ora aia, crede-mă.
în fundal se auzea o emisiune de ştiri.
— îmi pare rău, Finn. Nu pot. Nu ai văzut ştirile? Ramura locală a mafiei ruse a avut din nou câştig de cauză în instanţă, dimineaţă, iar eu trebuie să mă întâlnesc în seara asta cu câţiva tipi de la CON să vedem ce facem.
CON. Crima Organizată şi Narcotice. Georgia lucra la Crime cu Violenţă.
— Tu nu lucrezi la Narcotice.
— Nu, dar le ţin companie când îşi îneacă amarul în paharul cu bere.
în fundal, canalul s-a schimbat. Acum se auzea o temă muzicală, probabil o reluare a cine ştie cărui serial poliţist la care Georgia se uita numai ca să evidenţieze detaliile muncii ei pe care scenariştii le redau greşit.
— Hai, Georgia. E ceva important.
— Nu o poţi suna pe Vero?
— Steven a concediat-o dimineaţă şi acum Vero nici nu-mi mai răspunde la telefon. Nu am pe nimeni altcineva. Şi chiar trebuie să fac asta. Ce să fac? Ce naiba faceam, de fapt? Dumnezeule, chiar am de gând să fac asta? Da, fir-ar să fie.

Chiar am de gând să fac asta: E o cercetare pentru un proiect la care lucrez şi nu-i pot lua pe pitici cu mine.

Capitolul 12

— Dar prietenii tăi? Nu te pot ajuta?

— NU sunt suficient de apropiaţi. Mi-am înfipt un deget în tâmplă, gândindu-mă la cei câţiva oameni pe care probabil i-aş putea suna, dar nu aveam s-o fac. Lui Steven nu i-au plăcut niciodată prietenii mei. Poate pentru că nici lor nu le-a plăcut niciodată de el. Şi de-a lungul anilor, conştient sau nu, i-am lăsat pe toţi în plata Domnului. L-am ales pe Steven, în defavoarea lor. Iar după divorţ, prietenii lui Steven l-au ales pe el.

Ea a dat televizorul din fundal mai încet şi a înjurat în barbă.

— Nu ai nicio bonă prin vecini care să poată sta cu ei?

Corect. Ca mătuşica Amy?

— Fostul meu soţ tocmai a angajat un avocat ca să deschidă acţiune pentru custodia copiilor şi mi-a concediat bona! Aşa că nu, Georgia, nu am pe nimeni care să poată sta cu ei.

A oftat cu atâta năduf, că ar fi putut dărâma uşile unui laborator de metamfetamine.

— Bine. Dar numai pentru două ceasuri. Dacă nu te întorci până la zece, te dau în urmărire generală şi organizez o căutare.

Am îngăimat un mulţumesc grăbit şi am închis repede, să nu se răzgândească. Am aruncat o tăviţă cu nuggets de pui în cuptor, am spălat şi am hrănit copiii, i-am pus un scutec curat lui Zach şi am fugit sus, să mă pregătesc pentru diseară. în timp ce suflam praful de pe o geantă neagră, veche, bătută cu mărgele, şi îndesam în ea peruca şi trusa de machiaj, m-am întrebat cum era Harris Mickler în spatele uşilor închise. Ce fel de secrete ascundeau el şi Patricia în dulap? Păcatele lui Harris chiar meritau cincizeci de mii de dolari ca să scapi de el?

Mi-am luat porţia de baruri la viaţa mea. Baruri de facultate, spelunci, baruri elegante cu Steven, când cina şi bea cu clienţii, baruri pentru poliţişti cu Georgia, baruri gay (tot cu

Capitolul 13

Georgia) şi baruri sordide de striptease, în zone nu tocmai drăguţe ale oraşului, în numele documentării pentru o carte de care probabil nu aţi auzit niciodată. Dar, indiferent de câte baruri am pus piciorul înainte, de fiecare dată când păşeam într-unui nou singură, mă simţeam stânjenită. Uram sentimentul că toţi ochii din încăpere se întorceau spre uşă să vadă cine a intrat.

Sau, mai rău, când niciunul nu se deranja să se întoarcă.

The Lush era plin de costume cu cravată şi rochiţe negre şi nimeni nu părea să observe sau să manifeste interes pentru încă o fustă neagră care încerca să se strecoare înăuntru. Mi-am verificat peruca, asigurându-mă că e la locul ei, mi-am lăsat ochelarii de soare supradimensionaţi mai jos pe nas ca să permit ochilor să se acomodeze la lumina slabă din interior. Barul din alamă şi lemn de cireş, cu sticlă gravată, luminată din spate, era împodobit cu sticle cu băutură colorate. Era garnisit cu barmani tineri, nepermis de atrăgători, care probabil îşi petreceau zilele împărţind shoturi şi căutând pe internet anunţuri de casting în DC. Am străbătut încăperea, croindu-mi drum printre mesele înalte şi frânturi de conversaţie. în cele din urmă am reuşit să prind ultimul scaun liber din capătul îndepărtat al barului. M-am întins să agăţ cureaua rucsacului de spătar, dar mi-am adus aminte că-l lăsasem la Georgia, cu copiii. Aşa că mi-am aşezat poşeta de mână pe masă, simţindu-mă inconfortabil de uşoară fără bagajul meu obişnuit, ca şi cum aş fi uitat ceva important acasă. în afară de actul de identitate, nu aveam cu mine decât un ruj roşu, bancnota de douăzeci de dolari de la Steven, telefonul şi bucăţica de hârtie mototolită de la soţia lui Harris Mickler.

Am cercetat chipurile bărbaţilor de pe la mese. Apoi ale femeilor. Toţi îmi aminteau vag de Steven şi Theresa, dar eram destul de sigură că nu cunoşteam pe nimeni. Mi-am scos ochelarii şi i-am îndesat în gentuţă. M- am gândit să comand o bere, dar locul ăsta nu părea prea potrivit pentru o

Budweiser. Aşa că am cerut vodca tonic, uitându-mă în continuare prin bar după Harris Mickler în timp ce sorbeam din pahar. înălţime medie, constituţie medie, păr castaniu închis, cu câteva fire albe la tâmple. Ochii, mai curând mici pentru faţa lui, se îngustau în două crăpături adânci când zâmbea. Cum nu am zărit pe nimeni care să aducă cât de cât cu el, când barmanul a trecut prin faţa mea, am ridicat un deget ca să-i atrag atenţia. S- a aplecat peste tejghea, cu palmele lipite de tăblia de alamă, întinzând o ureche ca să mă audă mai bine în tot vuietul şi zarva aceea.

— Pe unde îşi pierd vremea de obicei corporatiştii? l-am întrebat.

A aruncat o privire la inelarul meu stâng, lipsit de inel. Cu un zâmbet atotştiutor, a arătat cu bărbia către un grup zgomotos de bărbaţi şi femei, care râdeau în jurul câtorva mese alăturate:

— Tipii din imobiliare se adună de obicei acolo.

Apoi a arătat cu capul spre grupul de lângă aceştia:

— Bancherii şi tipii cu creditele nu se duc prea departe.

Apoi a arătat cu degetul peste umăr, spre un grup foarte însufleţit din celălalt capăt al barului:

— Antreprenori, scheme piramidale şi afaceri la domiciliu, a zis cu o umbră de năduf care sugera că a avut motivele lui pentru care a ales partea asta a barului. Corporatiştii de top fac de obicei rezervări pentru separeurile din spate.

A cules un pahar de sub tejghea, cercetându-mă din priviri:

— Nu pari genul corporatist de top.

Mi-am înţepat felia de lămâie cu paiul şi am supt ultimul strop din pahar:

— Iar tu nu pari suficient de mare ca să mă serveşti.

— Auci! a exclamat râzând. Şi-a muşcat buzele şi s-a uitat la mine cu un interes renăscut: Vreau să zic că nu pari îngâmfată şi banală.

Am învârtit gheaţa din pahar.

— Hmm... banală. E un cuvânt SAT[ii)]?

Degetele noastre s-au atins uşor când mi-a luat paharul.

— LSAT-{£}-, de fapt. A făcut o pauză, pândindu-mi reacţia înainte de a – mi schimba paharul cu altul, plin. Nici măcar nu am observat când mi-a pregătit un altul. Cum te cheamă?
Sugând o coajă de lămâie, mă gândeam ce răspuns să-i dau. La naiba, de ce nu, la urma urmelor:
— Theresa, am zis întinzându-i o mână.
— Eu sunt Julian. Strângerea lui de mână părea în regulă. Lipsită de dominarea tipic masculină. Nici cea mai vagă sugestie de subestimare.
— Ce ai de gând să studiezi, Julian?
— Sunt la drept, m-a corectat. Dacă-i rănisem sentimentele, nu lăsa să se vadă: Anul trei la drept penal, la GMU.
Am ridicat o sprânceană cinică.
— Procurorii nu sunt banali şi îngâmfaţi?
A aruncat un şervet de pe bar peste umăr.
— Nu am aspiraţii atât de înalte. M-am gândit că lumea are nevoie de câţiva buni apărători publici. Şi tu? Cu ce te ocupi?
M-am aplecat asupra paharului, lovind un cub de gheaţă cu dinţii în timp ce mă gândeam ce să-i răspund, îmi făcusem o regulă din a nu spune străinilor cu ce mă ocup. De fiecare dată conversaţia lua o întorsătură ciudată. M-am uitat în jos, la rochia Theresei, şi am cules o scamă:
— Imobiliare.
— Pare plictisitor.
M-am înecat cu un hohot de râs.
— înfiorător.
— Să nu mă înţelegi greşit, a zis el destul de precaut, dar nu pari nici genul agent imobiliar.
— Serios? Era îndrăzneţ, dar simpatic, şi poate de vină era al doilea pahar de vodcă, dar zâmbetul lui începuse să-mi intre în suflet.
— Şi care e genul meu, mă rog?
Julian a început să mă studieze, lustruind un pahar.
— Bere rece şi pizza la comandă. Picioare goale, blugi şi tricouri largi, decolorate.

Am simţit cum îmi urcă sângele în obraji, uimită de perspicacitatea lui, dar şi de faptul că sinceritatea băiatului nu mă deranja deloc. Şi nici felul în care mă privea. Am dat peste cap ultimul strop de vodcă, cumpănind diferenţele dintre mine şi Theresa şi întrebându-mă dacă Steven a fost vreodată genul pizza la comandă sau gusturile lui au ţintit întotdeauna sus şi eu am fost prea ignorantă ca să-mi dau seama.

— Păcat că nu te interesează dreptul familiei. Lumea are nevoie şi de câţiva buni avocaţi specializaţi în divorţuri. Am pus bancnota de douăzeci pe tejghea şi m-am ridicat. Aveam nevoie de toaletă şi cabinele erau
probabil în spatele barului, lângă separeurile despre care amintise Julian. Am să le verific pe drum. Doar aşa, de curiozitate.

— Hei, a spus Julian, punându-şi palma peste mâna mea înainte de a mă îndepărta. Schimbul meu se termină într-o oră. Dacă mai stai pe aici, poate luăm ceva de mâncare după aceea.

O buclă de culoarea mierii îi atârna peste ochi, iar zâmbetul lui era lipsit de prefăcătorie. Nu voi minţi şi voi recunoaşte că mi-am acordat câteva secunde de gândire.

— Mulţumesc.

Am împins bancnota peste tejghea, spre el. Trebuia să ajung acasă, la copiii mei, înainte ca soră-mea să trimită toate maşinile de patrulă din oraş să mă caute. Şi ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă găsească poliţia tăvălindu-mă în pizza cu peperoni, în spatele camionetei mele, cu un motan tânăr în călduri:

— Nu sunt îmbrăcată pentru pizza.

Şi-a înfipt dinţii în buza de jos, reprimându-şi o grimasă.

I-am mulţumit şi am arătat către capătul barului, dându-i de înţeles că, oricât de tentant ar fi fost, planurile mele pentru seara asta au rămas aceleaşi. Şi am plecat să caut toaleta. Poate şi pe Harris Mickler.

Separeurile din spatele barului erau private, cu scaune din piele neagră, spătare înalte şi primitoare, din lemn, cu o lumină difuză, ceea ce mă făcea să mă simt ca cea mai mare ciudată

din lume în vreme ce încercam să privesc pe furiş în fiecare, clătinându-mă pe nişte tocuri pe care nu le mai purtasem de ani de zile. Deasupra călcâiului drept, sub bareta îngustă, se formase o dungă roşie, iar cele două vodca tonic date peste cap pe stomacul gol nu îmi uşurau deloc deplasarea. Simţeam cum mă clatin uşor în timp ce străbăteam coridorul îngust dintre separeuri, îndreptându-mă spre toaletă.

— Scuză-mă, a zis un bărbat, trebuie să răspund.

Bărbatul a ieşit fără a-şi privi telefonul, aproape izbindu-se de mine în timp ce se îndrepta către bar.

— Harris sunt, a zis el cu voce scăzută în telefon, exact când trecea pe lângă mine.

Harris. Am pus o palmă pe paravanul celui mai apropiat separeu, întorcându-mă să-l văd mai bine. Cuplul care stătea alături mă privea cu curiozitate, aşa că m-am aplecat deasupra sandalei şi am făcut un adevărat circ din ajustarea baretei. În acest răstimp, din separeul lui Harris Mickler a ieşit o femeie. Tocurile ei înalte ţăcăneau în josul coridorului şi au dispărut în cabina toaletei. Am mai zăbovit puţin, încercând să prind ceva din conversaţia lui Harris care se desfăşura câţiva metri mai încolo, dar aceasta fusese destul de scurtă şi omul îşi vârâse deja telefonul în buzunar. A făcut semn celui mai apropiat barman, a comandat două pahare cu şampanie şi s- a întors la locul lui. M-am grăbit spre baie, constatând cu surprindere că inima îmi bătea nebuneşte. Am intrat într-o cabină goală.

Ce faceam? Era ridicol. *Eu* eram ridicolă. Harris Mickler îşi înşela nevasta. Şi ce dacă? O groază de bărbaţi au făcut chestia asta înaintea lui. Inclusiv soţul meu. Oricât l-aş fi urât, nu mă imaginam omorându-l pentru atâta lucru. Nici măcar pentru cincizeci de mii de dolari. Şi totuşi, eram acolo, spionând un bărbat pe care nu-l cunoşteam.

Mi-am uşurat vezica cât de repede am putut, m-am spălat pe mâini, am deschis poşeta să-mi refac rujul, oprindu-mă puţin la vederea bileţelului mototolit al Patriciei Mickler. Ar trebui să-l arunc imediat la toaletă. Sau să- 1 rup bucăţele mici, să-l arunc în chiuvetă şi să dau drumul la apă.

S-a auzit zăvorul cabinei din spatele meu şi am închis repede poşeta.

A apărut amica lui Harris Mickler, aplecată asupra telefonului, cu părul blond, lung, atârnându-i ca o cortină peste faţă, revărsându-se peste umerii costumului ei cenuşiu. Mi-am aplicat un strat proaspăt de ruj, urmărind-o în oglindă cum forma un număr şi îşi ducea telefonul la ureche. Pe inelarul ei stâng licărea un fabulos inel cu diamant, flancat de o verighetă încrustată tot cu diamante.

— Bună, iubitule, a miorlăit femeia în telefon, în timp ce eu îmi îndesam rujul la loc în geantă.

Poate era colegă de serviciu cu Harris, mi-am spus în sinea mea. Poate tocmai au încheiat o afacere fabuloasă şi au ieşit să sărbătorească.

— îmi pare rău, scumpule, a continuat ea. Am întâlnire cu un client. Se lungeşte mai mult decât mi-am imaginat. Găseşti ceva de mâncare în frigider, iar medicamentul pentru alergie al lui Katie e pe bufet. Te superi dacă te rog să culci tu copiii?

OK, era clar că Harris îşi înşela nevasta. CU o femeie măritată.

Mare brânză. Poate merita o criză urâtă de gonoree şi, dacă îşi şi bătea soţia, merita categoric să fie în închisoare. Dar nimic din ceea ce văzusem până acum nu sugera că Harris Mickler merita să moară. Mi-am aranjat peruca în oglindă şi am verificat ora pe telefon. Era devreme, mai aveam timp să iau câteva cutii cu mâncare chinezească, să achit din contul lui Steve, să le duc acasă la Georgia, să mâncăm şi să uit odată pentru totdeauna de povestea asta.

Tipa lui Mickler s-a sprijinit de chiuvetă şi a ridicat vocea:

— Dar e un client important, Marty! Ce-ai vrea să fac?

M-am strecurat afară din toaletă, iar uşa s-a închis automat în spatele meu, amuţind disputa aprinsă a celor doi. Am străbătut în fugă culoarul şi m-am întors la bar, unde chelnerul lui Mickler tocmai punea două cupe cu şampanie în faţa lui. Am văzut străfulgerarea mânecii albe şi scrobite a

cămăşii lui Harris când acesta îndesa o bancnotă împăturită în palma chelnerului. Când chelnerul s-a întors, din palma lui Harris a alunecat ceva într-unui dintre pahare. Pastila albă a sclipit printre bulele aurii, apoi s-a lăsat într-un nor efervescent pe fundul cupei.

Cu capul plecat, am trecut repede prin faţa separeului lui Harris şi m-am strecurat într-o firidă liberă la bar. Unghiul era prea îngust ca să-i văd faţa lui Mickler, dar eram suficient de aproape ca să-i văd braţul care învârtea paharul. Nici n-am băgat de seamă barmanul care a răsărit în faţa mea să-mi ia comanda. Oricum nu mai aveam bani şi mă iţeam peste umărul lui să-l văd pe Harris, care tocmai schimba poziţia paharelor de şampanie.

Barmanul a intrat în câmpul meu vizual. Julian a zâmbit când mi-a întâlnit privirea. Am încercat să arunc priviri discrete spre uşa sălii de toaletă de la capătul holului. Femeia trebuia să iasă dintr-o clipă în alta. Ce să fac? Să-i spun lui Julian? Să-l rog să dea peste masa lor? Să dau buzna peste femeie în toaletă şi să-i spun ce l-am văzut făcând pe Harris? Oricare dintre aceste variante făcea din mine un martor. Aş fi obligată să aştept să vină poliţia şi să dau o declaraţie. M-ar întreba ce fac aici. Ar trebui să le explic de ce port perucă, o rochie furată şi mă recomand Theresa. Va trebui să le explic de ce eram dată în urmărire pentru că nu am reuşit să îmi iau la timp copiii de la soră-mea.

Georgia, mi-am spus.

Georgia era poliţistă. Ce ar face Georgia dacă ar fi aici? Toate scenariile la care mă puteam gândi implicau cătuşe, o armă de serviciu sau măcar ceva mişcări de jiu-jitsu. Nu aveam nimic din toate astea.

— Schimbare de planuri? a întrebat Julian, ridicând curios capul.

— Poate, mi-a scăpat, înainte să mai pot retracta. Rânjetul lui s-a făcut ceva mai larg.

— Vrei să bei ceva cât aştepţi?

Asta era partea de poveste când eroina trebuia să gândească realist. Ce ar fi făcut eroina din romanul meu? în mod cert nu ar chema poliţia în condiţiile în care avea în poşetă un bilet compromiţător care o lega de un posibil asasinat.

— Bloody Mary? am întrebat.

El a ridicat o sprânceană auzindu-mi alegerea, dar nu a obiectat. Urmăream în continuare uşa toaletei în vreme ce el turna suc de roşii şi vodcă peste gheaţă, aruncând apoi câteva frunze de ţelină în pahar.

— Mulţumesc, am zis luându-i-l din mână înainte de a apuca să-l aşeze pe tejghea. Mă întorc imediat.

M-am întors repede pe holul întunecat care ducea spre toaletă, am împins uşa şi am răsuflat uşurată când am dat peste tipa lui Harris aplecată în faţa oglinzii, împrospătându-şi rujul.

Am tras adânc aer în piept, rugându-mă ca femeia să nu aibă vreun permis de transport ascuns pe undeva. Apoi m-am prefăcut că mă împiedic şi i-am răsturnat tot conţinutul paharului pe spate, încât costumul era acum pictat cu suc de roşii.

Ea a înţepenit când lichidul rece a pătruns prin fusta de un gri deschis.

— Vai, nu, nu! îmi pare rău, îmi pare tare rău! Am pus paharul gol în chiuvetă şi am smuls un pumn de şerveţele de hârtie din suport.

A respins încercările mele stângace de a şterge petele, sucindu-se cu o mutră dezgustată să vadă ea însăşi dezastrul în oglindă.

— Sunt udă toată!

Ar fi putut fi mult mai rău.

S-a pipăit pe spate, nereuşind să ajungă la cea mai mare pată de pe fustă.

— Apă carbogazoasă, am spus, îndreptându-mă spre uşă. Avem nevoie de *multă* apă carbogazoasă. Stai aici. Nu te mişca. Ştiu exact ce trebuie să facem. Am deschis doar puţin uşa, cât să mă strecor prin ea.

Harris a ridicat capul când am ieşit din baie. Dar zâmbetul i s-a ofilit când m-am oprit în uşa separeului său. Inima mea bubuia. Acum ori niciodată.

— Harris? Harris Mickler? Tu eşti?

El s-a albit, aruncând priviri îngrijorate spre mesele din jur.

— îmi pare rău, a îngăimat, cu o expresie vagă, între confuzie şi enervare. Te cunosc cumva?

— Harris! am exclamat, dându-i o scatoalcă peste braţ. Ne-am cunoscut la petrecerea aceea... ştii tu, la chestia aia de Crăciun acum câţiva ani. Uşurel, Finlay. Uşurel. Mi-aş da palme dacă aş da-o în bară taman acum. Ce mai aştepţi, hai, îmbrăţişează-mă, nătărăule! L-am prins de mână, practic l-am tras afară din separeu şi l-am cuprins cu un braţ de parcă ne-am fi cunoscut din liceu.

El a rămas înţepenit, cu braţele atârnându-i de-o parte şi de alta, în timp ce eu îl strângeam cu o mână. Cealaltă se întindea pe după el spre cupa de şampanie, dar eram prea departe ca s-o pot apuca. Harris m-a împins cu delicateţe de umeri, murmurând că trebuie să fie o confuzie. L-am strâns mai tare şi m-am băgat practic în el, hotărâtă să ajung la pahar.

Tot prea departe.

— Hei! a exclamat el, când s-a trezit cu spatele lipit de masă. Ce fa...

Mi-am strecurat mâna peste fundul lui. A tăcut, ochii lui scormonitori
făcându-se mari de uimire când l-am ciupit de-o bucă. Dumnezeule mare. Ce faceam?

— Bun, a zis el brusc curios, în timp ce cealaltă mână a mea s-a strâns în jurul piciorului cupei de şampanie. Da, sigur, acum îmi amintesc. Ceva tare a început să mă apese în stomac şi eram destul de sigură că nu era catarama curelei lui. Ce nemernic. Repede, repede, am împins cupa pe masă până ce le-am inversat locurile. Apoi m-am prăbuşit pe latura goală a separeului, dornică să pun o barieră între noi şi m-am întins după cel mai apropiat pahar.

— Pot să stau cu tine?

Harris s-a aşezat inconfortabil pe banchetă încercând să se relaxeze; ochii lui îngrijoraţi erau lipiţi de uşa toaletei din spatele nostru.

— Hm... Nu ştiu dacă...

Am dus cupa la gură şi am sorbit jumătate dintr-o suflare. Nu era suficient de tare ca să-mi taie greaţa pentru ceea ce tocmai făcusem, dar expresia şocată a lui Harris a meritat tot efortul.

Am învârtit paharul între degete.

— Să nu-mi spui că aşteptai pe cineva! M-am ridicat, ducându-mi o palmă la piept: Vai, nu! Sper că nu pe biata femeie din sala de baie. Se certa la telefon cu cineva. Probabil soţul, aşa părea. Era supărată rău. Am văzut-o plecând pe uşa din spate.

Lui Harris i-a căzut faţa. M-am încruntat când a întins mâna, şi-a luat paharul şi l-a golit, holbându-se absent în direcţia ieşirii de urgenţă de la capătul culoarului dinspre toaletă.

Vai, rahat, mi-am spus în sinea mea, când mărul lui Adam s-a clătinat după ultima înghiţitură. în cât timp îşi fac efectul chestiile astea? Am lăsat cupa din care sorbisem jos. Rujul meu lăsase o urmă vizibilă pe buza paharului, iar amprentele mele erau vizibile pe condensul de pe sticlă. Dacă dădea ortu' popii aici şi la spital s-ar face o analiză toxicologică, lucrurile ar arăta rău, foarte rău pentru mine.

— Hei, Harris, i-am zis, aruncând priviri îngrijorate spre separeurile din jur. M-am aplecat peste masă şi am şoptit: Ce zici, nu vrei să ieşim de aici? Să mergem undeva... mai ferit.

Am făcut semn cu bărbia spre uşa la care se uita insistent, răsuflând uşurată când faţa i s-a luminat de un zâmbet pervers. Parcasem în spatele benei, cât de departe putusem de uşa din faţă şi de ferestre. Adresa lui era scrisă pe biletul Patriciei din geantă. Dacă l-aş putea urca în camioneta mea, l-aş putea duce acasă la el să-şi continue somnul. După aceea voi putea arde biletul şi voi uita că toate astea s-au întâmplat.

Harris a făcut semn cu mâna chelnerului.

— Nota, te rog.

Şi-a slăbit puţin nodul cravatei. Broboane de transpiraţie i-au apărut la rădăcina părului, iar obrajii i s-au schimonosit într-o strâmbătură.

— Aşa, şi, mai spune-mi o dată, de unde ne cunoaştem noi?

— Ăăă... Am săpat adânc în amintirile mele despre profilul lui de pe reţelele de socializare, dar mintea mea era îngheţată de spaimă. Nu-mi aminteam numele niciunui grup din care făcea parte. Am fost în... ştii tu... am făcut chestia aia specială, am spus făcând un semn dispreţuitor cu mâna, cu grupul ăla financiar, Virginia de Nord. Am coborât vocea până la o şoaptă conspirativă, sperând că o să umple el golurile: Chestia aia al cărei nume nu pot să...

— Lucrezi pentru Feliks? A început să arunce priviri îngrijorate prin încăpere.

— Da! am spus, bătând din palme. Exact aşa ne-am cunoscut. Lucrez pentru Feliks, am repetat absentă cu ochii lipiţi de uşa toaletei şi sperând din suflet ca tipa cu care venise să nu iasă.

— Aha, făcu el, frecându-se pe piept, de parcă l-ar fi înţepat inima. Părea
a se simţi destul de rău. Şi ce anume faci tu pentru Feliks?

Genunchii îmi tremurau pe sub masă.

— Ei, ştii tu, una, alta.

Harris a clătinat ameţit din cap, cu o privire tot mai sticloasă şi rătăcită. L-am lovit pe sub masă:

— Să nu adormi, Harris, am zis veselă. îmi sucisem gâtul tot uitându-mă după chelner. Cât naiba durează să aduci o nenorocită de notă?

— A fost o şampanie destul de tare, a îngăimat, abia ţinându-şi capul drept. Mă simt... mă simt cam ciudat, începuse să vorbească rar, sfârşitul cuvintelor pierzându-se într-o bâlbâială de om beat. A clipit, cu pleoapele îngreunate: Şi cum ziceai că te cheamă?

— Theresa.

— Corect. Theresa, a repetat, când chelnerul a apărut în sfârşit, ţinând în echilibru o tavă cu băuturi într-o mână; cu cealaltă a lăsat nota în coperţile negre din piele pe masă şi a dispărut din nou. Bărbia lui Harris cădea tot mai jos, iar eu am mulţumit cerului că chelnerul nu s-a oprit la vorbă.

— Hai să mergem, Harris. M-am ridicat, verificând să mă asigur că nu se uita nimeni, şi l-am tras în picioare. Localul era plin, prea multe trupuri înghesuite ca să ne mai bage cineva în seamă, iar Julian era ocupat să toarne băuturi la bar. Harris s-a sprijinit de mine. Am luat portofelul din buzunarul lui din spate, am pescuit o bancnotă de o sută de dolari, am lăsat-o pe masă în contul consumaţiei. I-am pus un braţ pe după umerii mei şi l-am tras cu greu pe holul din spate, luminat de semnul IEŞIRE. Am împins uşa, deschizând-o suficient de larg ca să încăpem amândoi.

Până când am ajuns în parcare, Harris se îngreunase considerabil. îmi jucau tocurile sub greutatea lui, în timp ce capul i se bălăngănea pe umărul meu. Săltându-l puţin, am luat-o spre benă, descriind lent o linie şerpuită până în spatele camionetei mele. Parcarea pentru angajaţi era întunecată şi tăcută. L-am sprijinit pe Harris de panoul lateral, ţinându-l cu o mână. CU cealaltă îmi căutam cheia în poşetă. Mâinile lui au început să mă pipăie, cleioase şi agitate. Una dintre ele mi s-a strecurat pe sub rochie şi îmi amintesc când limba lui umedă mi-a intrat în ureche.

— Uf, Harris. M-am tras ceva mai departe. Cum tot încerca să mă pipăie, i-am zis pe un ton sarcastic: Chiar eşti băiat obraznic, nu? în cele din urmă am găsit cheile şi uşa glisantă s-a deschis, aproape doborându-l pe Harris la pământ. L-am susţinut, iar el s-a prăvălit pe podeaua maşinii, în faţa scăunelului lui Zach. Costumul lui scump s-a umplut de biscuiţi şi suc de mere când l-am împins pe spate promiţându-i că îl aşteaptă ceva bun dacă urcă frumos în maşină, ca un băiat cuminte. A început să bălmăjească în urechea mea în timp ce mă chinuiam să îl îndes înăuntru, bolborosind despre toate lucrurile pe care mi le-ar face dacă aş urca alături de el. S-a

înfiorat carnea pe mine când le-am auzit şi probabil că ar fi fost justificat în mare măsură acceptul meu la oferta făcută de Patricia. într-un sfârşit, a căzut într-un somn adânc.

Am îndesat piciorul lui Harris în camionetă şi am tras uşa după el. Undeva, în apropiere, lătra un câine. M-am uitat în jurul benei, până în parcarea luminată de pe partea cealaltă, rugându-mă să nu mă fi văzut cineva. Un cuplu intra braţ la braţ în bar. Un grup de femei fumau de-a valma în faţa uşii din faţă, dar nu se uitau în direcţia mea. Lătratul câinelui a devenit tot mai slab.

Am căutat telefonul în geantă în timp ce alergam spre uşa din faţă. Mai întâi ar trebui s-o sun pe Patricia. Să mă asigur că era acasă. Apoi să-i explic conversaţia pe care a auzit-o în Panera şi să lămuresc toată neînţelegerea asta.

— Theresa! Am încremenit la auzul vocii relaxate care a răsunat în parcare.

M-am întors şi l-am văzut pe Julian traversând parcarea şi venind spre mine, zâmbind şi învârtind cheile maşinii pe deget. Primii doi nasturi ai cămăşii erau descheiaţi, mânecile suflecate până la cot, arăta ca şi cum tocmai şi-a încheiat tura.

— Speram să te prind. S-a sprijinit de camioneta mea, iar eu am tăcut, mulţumind cerului că e întuneric. Şi lui Dodge, pentru geamurile fumurii ale camionetelor.

— îmi pare... îmi pare rău, m-am bâlbâit, frecându-mi fruntea şi străduindu-mă să găsesc o scuză. Chiar nu am intenţionat să-ţi trag clapa. Şi nu am vrut să plec fără să plătesc ultima băutură. Doar că...

— Uşurel, uşurel, a zis el cu amabilitate, privindu-mă deschis şi făcând un pas în spate, cu mâinile ridicate. Nu trebuie să te scuzi. Nu-mi datorezi nimic.

— Dar Bloody Mary...

— Mai mult decât plătită din bacşişul tău, a zis el păstrând o distanţă confortabilă între noi. Nu am vrut decât să mă asigur că poţi conduce. Pot să-ţi chem un taxi, dacă ai nevoie, a adăugat, dându-mi clar de înţeles că nu încerca să mă încolţească.

— Mulţumesc, sunt bine. Am strâns buzele, încercând să mă abţin să spun prea multe. Eram departe de a fi bine. în spatele camionetei mele era înghesuit un pervers inconştient, iar în geantă aveam un bilet de la femeia care ar fi vrut să-l omor. Şi urma să-mi iau copiii de la sora mea cu întârziere, ceea ce însemna că ea va începe să mă caute. Mi-am deschis telefonul, mirată că Georgia nu explodase încă.

— Pot să-ţi văd telefonul? a întrebat Julian. I l-am întins. Avea ceva complet dezarmant băiatul ăsta. Blândeţea vocii şi preocuparea sinceră din privire. A deschis agenda şi şi-a trecut numărul de telefon: în caz că îţi face trebuinţă, a zis el înapoindu-mi-l şi vârându-şi mâinile în buzunare. Sau... poate în caz că te răzgândeşti şi vrei să ieşi cu mine cândva.

S-a îndepărtat de camionetă. Silueta subţire era luminată de becurile stradale din spatele lui. Se prefigura frumos pe cerul întunecat şi o parte din mine îşi dorea să fi stat mai mult cu el la bar, mai devreme, deşi eram mult prea bătrână pentru el.

— Am copii, ştii, am strigat în parcare. Doi.

A zâmbit într-un con de lumină.

— Nu am nimic împotriva camionetelor.

Privindu-l cum se îndepărtează, mi-am reprimat un hohot de râs. Ce naiba se întâmpla şi ce fel de viaţă aveam? Am urcat pe scaunul şoferului şi am privit îndelung numărul lui. Dacă scap în noaptea asta fără să fiu arestată de o patrulă pe autostradă – sau mai rău, de soră-mea –, poate am să-l sun odată.

Cu un oftat greu, am scos biletul mototolit din geantă şi am format numărul Patriciei. Cu tonurile de apel în căştile Bluetooth, am intrat în trafic îndreptându-mă oarecum confuză spre casa lui Mickler. în cele din urmă Patricia a răspuns.

— Gata?

— Eşti acasă?

O pauză.

— Da.

— Eşti singură?

— Da.

— Slavă cerului. Am căutat în consola din mijloc un pachet de gumă. Miroseam ca o distilerie: Soţul tău a încercat să drogheze o femeie la bar. Eu... A fost un accident şi a băut el pastila în locul ei. îl am în maşină şi ţi- 1 aduc acasă, am spus, simţindu-mă ciudat de ataşată de femeia asta pe care abia dacă o ştiam. Şi mult prea familiară cu soţul ei. Am intrat pe banda dreaptă, păstrând viteza sub limita legală.

— Nu! Nu-l poţi aduce aici! Obiecţiile ei au căpătat note stridente: Trebuie să scapi de el. Nu plătesc dacă nu scapi de el... cum ai zis tu... curat!

— Nu am spus niciodată că accept să fac ceva, orice. Ai tras cu urechea la o conversaţie pe care nu ai înţeles-o.

Un Audi mi-a tăiat faţa şi s-a îndreptat în viteză spre autostrada cu plată. Am claxonat, nivelul meu de adrenalină a crescut brusc şi am verificat în oglinda retrovizoare dacă se ţine vreun girofar după mine. Din fericire, totul era în regulă.

— Uite care-i treaba, doar pentru că e un nemernic şi un ciudat nu înseamnă că merită să...

— Ai telefonul lui? mi-o reteză Patricia.

întrebarea m-a luat pe nepregătite.

— Poate. Habar n-am. Ştiam că Harris avea portofelul. Ultima dată când i-am văzut telefonul, îl vâra în buzunarul de la piept al sacoului: Cred că da. De ce?

— Găseşte-l. Parola e *lăptarul.* Intră în fotografiile lui. După aia sună- mă când îţi termini treaba.

— Nu vreau să mă uit la...

A închis. Am lovit cu palma zdravăn volanul, mormăind o înjurătură. Ce trebuia să fac acum? Era limpede că Patricia nu avea de gând să deschidă uşa dacă apăream la ea în prag. Cu norocul meu, sigur mă va vedea cine ştie ce vecin lăsându-l în curtea lui şi va raporta la poliţie numărul maşinii mele.

Rahat. Noaptea devenea tot mai agreabilă.

Am ieşit de pe autostradă, am intrat în parcarea unei firme şi am tras camioneta acolo. Am ridicat braţul scaunului şi m-am căţărat în spatele maşinii, încercând să nu-mi înfig tocurile în

Harris. *Procuratura ar dori să prezinte curții Proba A a acuzării, pantoful drept al acuzatei, un fals Louis Vuitton, recunoscut drept armă a crimei.* Mi-am înăbuşit un chicotit, întrebându-mă cum m-ar apăra Julian. M-am strecurat în spaţiul dintre scăunelele de maşină ale copiilor şi am scotocit prin buzunarele lui Harris, în căutarea telefonului. Era blocat. M-am simţit jenată în timp ce tastam parola.

Degetul meu a zăbovit deasupra folderului cu fotografii. Ştiind ceea ce ştiam despre Harris Mickler, în cel mai bun caz imaginile vor fi neplăcute, iar în cel mai rău, înfricoşătoare de-a dreptul. Sau măcar greţoase, împotriva tuturor reticenţelor mele, am apăsat. Mi-au apărut mai multe file, cu numele obişnuite: Facebook, Instagram, Twitter, Capturi de ecran, Camera... Personal.

Chiorându-mă cu un ochi, am apăsat pe ultima şi am căscat gura cu surprindere când am văzut că nu era o colecţie de pornografie scabroasă. în schimb, am dat peste mai multe dosare numerotate. Treisprezece. Toate etichetate cu nume de femei: SARAH, LORNA, JENNIFER, AIMEE, MARA, JEANETTE...

Am deschis primul folder şi am derulat conţinutul, mărind ecranul ca să îmi dau mai bine seama ce era cu pozele alea. Harris sforăia slab lângă mine. Din câte îmi dădeam seama, erau o serie de imagini nevinovate cu o femeie, luate din unghiuri ciudate, ca şi cum ar fi fost făcute pe ascuns. O femeie blondă, tânără, la coadă la o cafenea. Aceeaşi femeie urcând în maşina ei. O altă poză o înfăţişă împingând un cărucior cu cumpărături în parcarea unui supermarket; în asta i se vedea clar faţa. Am recunoscut-o. Era aceeaşi femeie pe care tocmai vărsasem sucul de roşii la bar.

Harris Mickler era un hărţuitor.

Dacă ar fi fost numai o dată, poate aş fi înţeles, dar au fost şi altele. Multe altele.

Am închis folderul şi l-am deschis pe următorul. Mi s-a pus un nod în gât.

Fotografiile astea începeau exact la fel ca celelalte, cu o groază de imagini luate pe ascuns. Dar pozele din aceste douăsprezece foldere cuprindeau şi imagini mult, mult mai îngrijorătoare: imagini cu Harris şi aceste femei, la ceea ce părea a fi o întâlnire, la fel ca aceea din noaptea asta. Apoi aceleaşi femei fotografiate în diverse momente: goale, cu ochii închişi, cu expresii pierdute, în timp ce el le atingea, le săruta, le viola. De fiecare dată verighetele lor sclipitoare erau surprinse cu grijă în imagine.

Am înghiţit în sec, derulând nenumăratele imagini ale acestor douăsprezece femei pe care le urmărise, apoi se întâlnise cu ele în ultimele treizeci şi şase de luni, toate cu înfăţişări şi constituţii asemănătoare; am realizat îngreţoşată că probabil le-a drogat şi violat pe toate. Ultima imagine din fiecare folder era o fotografie oribil de intimă, cu un text lipit deasupra:

Fă exact ce ţi-am spus şi fii discretă sau îi arăt fotografiile soţului tău şi îi spun ce ai făcut.

Mi s-a făcut rău. Piesele puzzle-ului s-au aşezat la locul lor. Le şantaja. Le şantaja ca să-şi asigure tăcerea lor. Harris vâna femei măritate, cu copii. Femei cu soţi de succes, bogaţi, cu statut social şi resurse cărora ameninţa să le distrugă complet vieţile. Făcea intenţionat poze amăgitoare, sugerând că se întâlnise cu victimele, că sexul a fost consimţit. în realitate, Harris era un prădător bolnav, pervers, care prefera victimele leşinate pe bancheta din spate a maşinii lui.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă la telefonul lui Harris. Apoi la biletul Patriciei. Patricia avea dreptate. Nu ştiu ce voi face cu el, dar nici în ruptul capului nu-l puteam duce pe monstrul ăsta înapoi, acasă, la Patricia Mickler.

Era aproape ora zece când am ajuns pe aleea din faţa casei mele.

încă nu ştiam ce să fac cu Harris Mickler.

Stăteam în maşină, cu motorul torcând, cu încheieturile albite de cât de tare strângeam volanul. Uşa garajului a început

să se ridice încet. Farurile luminau panoul în timp ce intram, desenând umbre fantomatice în interiorul garajului meu.

Nu era în regulă.

Inconştientul prăvălit pe podeaua camionetei mele nu era în regulă.

Ar trebui să o sun pe Georgia, să îi povestesc tot. Ea va şti ce trebuie făcut. Şi, probabil, nu va permite nimănui să mă bage la închisoare, nu de alta, dar s-ar trezi cu copiii mei pe cap pentru cine ştie câtă vreme.

Am ieşit din maşină. Corpul meu a tăiat fasciculul de lumină al farurilor când m-am strecurat în spaţiul îngust dintre bara de protecţie şi masa de lucru a lui Steven. Motorul zumzăitor mi-a încălzit picioarele când am atins-o în treacăt. Se lăsase rece, iar gazele de eşapament ale camionetei mele se ridicau pe alee în vălătuci mari, albi, care pluteau spre casa doamnei Haggerty. Fereastra bucătăriei ei era întunecată şi am înălţat în gând o rugă tăcută că vecinii mei cei ocupaţi se duseseră deja la culcare.

Cu o smucitură, am deschis uşa bucătăriei. Camera mirosea a resturi de vafe ude uitate pe teancul de vase murdare din chiuvetă, iar telefonul fără fir, plin de sirop, era pe masă exact acolo unde îl lăsasem. Am apăsat pe Repetă şi l-am lipit de ureche, numărând tonurile de apel în timp ce m-am lăsat pe podea, cu spatele sprijinit de uşă, în întuneric. Eram prea speriată ca să aprind lumina.

— Finn? în fundal, îl auzeam pe Zach smiorcăindu-se. M-am ciupit de frunte. Plânsetele copiilor mei erau un limbaj pe care învăţasem să-l înţeleg de-a lungul anilor plini de încercări şi ratări şi de nopţi nedormite.

— N-ai reuşit să-l adormi, nu?

— Ce voi fi greşit? a rostit ea, cam pierită. Georgia era perfectă în luările de ostatici, dar era limpede că plânsul unui bebeluş era mai mult decât se simţea calificată să gestioneze.

— Nimic. E exagerat de obosit, atâta tot, am zis apăsându-mi ochii cu

baza degetelor mari. E curios cum plânsetul copilului tău poate reduce la tăcere toate celelalte gânduri care-ţi umblă prin minte.

— Şi, atunci, de ce nu doarme?

— Pentru că are doi ani. Ascultă cu atenţie instrucţiunile mele, am spus cu cea mai bună voce a mea de negociator în crize cu ostatici, sperând că aşa o pot calma pe soră-mea şi menţine concentrată: Ai păturica lui?

Pufnetele ei erau acoperite de urletele lui Zach.

— Da, o am.

— înfăşoară-l în ea şi ia-l în braţe. După aia pune-i suzeta în gură. Ţine- o apăsată cu un deget şi cu mâna cealaltă bate-l încetişor pe spate.

— Nu-s caracatiţă.

— Sau îl poţi lăsa să urle până când ajung eu.

— Chiar, când ajungi?

— Depinde.

— De ce?

Mi-am pus fruntea pe genunchi.

— De cât timp rămâne inconştient un bărbat adult după ce a înghiţit o pilulă.

Tăcerea Georgiei era punctată de bocetele jalnice ale lui Zach.

— M-ai pierdut.

— Documentare. Lucrez la o carte.

— Parcă ziceai că ai ceva important în seara asta.

— Asta e important. M-am blocat la o etapă a complotului.

Oare de ce nimeni nu credea că munca mea era importantă?

— O pilulă? a mormăit ea. Păi depinde de robusteţea bărbatului şi de tăria drogului. Poate două, trei ceasuri. Poate toată noaptea. Am auzit pârâituri în telefon: Georgia îl înfăşură pe Zach în păturică şi hohotele lui au fost înăbuşite de suzeta pe care i-a îndesat-o în gură. Alte pârâituri. Zach îşi trăgea nasul: Bun, cred c-o să meargă.

— Să revenim: dacă ai fi eroina unui roman şi ai droga un bărbat foarte rău, care a făcut nişte chestii oribile...

— Ce fel de chestii?

— Ilegale.

— Vorbim despre delicte sau despre infracţiuni?

— Categoric infracţiuni. Să zicem că a leşinat în spatele maşinii tale. Ce ai face cu el?

— Poţi dovedi că a săvârşit infracţiunile alea?

— Contează?

— Sigur că da, contează, a zis ea, de parcă răspunsul ar fi fost evident. Dacă eroina ta are dovezile, ar trebui să-l ducă la o secţie de poliţie şi să predea dovezile unui detectiv. Şi să lase autorităţile să se descurce mai departe.

Am ridicat capul, clipind des în întunericul din bucătărie. Pozele de pe telefonul lui Harris. Aveam dovezile fizice că a fotografiat pe furiş şi a şantajat cine ştie câte femei. Şi am fost martoră la încercarea lui de a droga o femeie, ceea ce ne duce gândul că e foarte probabil să le fi drogat şi pe celelalte, iar asta constituie o dovadă a atacului. L-aş putea preda poliţiei, împreună cu telefonul lui. La naiba, l-aş putea duce acasă la Georgia şi lăsa la ea cu telefon cu tot. Nu ar trebui să-i spun despre biletul Patriciei. I-aş spune pur şi simplu că am fost la un bar, am realizat că încerca să drogheze pe cineva şi am schimbat băuturile.

— Dar eu aş... adică personajul meu ar putea avea necazuri pentru că l-a drogat?

— Depinde de circumstanţe. Premeditare? Droguri ilegale? Probabil că
da.

— Necazuri mari, sau aşa, nişte mici probleme?

— Ce contează? Doar e un roman, nu?

— Ba contează! Vreau să fie cât mai corect.

Georgia a oftat.

— Păi dacă se predă, procurorul i-ar putea acorda circumstanţe atenuante şi i-ar oferi o înţelegere.

Mi-a picat fisa. Asta era. M-aş putea preda Georgiei. Dacă ar avea de ales între a mă aresta şi a mă lăsa să plec, ea sigur m-ar lăsa să plec. Alternativă ar fi să rămână cu copiii mei pe

cap până când cineva ar plăti cauţiunea. Şi ştiu sigur că ea nu i-ar ţine niciun minut mai mult decât ar fi absolut necesar.

— Ce faci, vii să-i iei pe ăştia mici acum, că ţi-am rezolvat problemele ficţionale?

Zach adormise. îl auzeam cum respiră uşor cu năsucul lui mucos de bebeluş; în fundal, motorul camionetei torcea liniştit şi, în depărtare, la un vecin de peste drum, răsuna un lătrat de câine.

— Da, am spus. Imediat le aşez cap la cap pe toate. Nu mai durează
mult.

Georgia a închis. Am pus telefonul pe podea. Era tot lipicioasă, plină de părul Deliei. Nu ştiu cum s-a făcut, dar ziua mea a devenit din proastă, sinistră. Nu înaintasem deloc cu cartea mea şi nu făcusem niciun pas în direcţia achitării facturilor. Şi, odată ce poliţia va completa un raport, avocatul Theresei va avea un motiv în plus să mă descrie drept un părinte nepotrivit. Nu va conta că un monstru ca Harris era în închisoare şi nu mai umbla liber pe străzi. Am fost într-un bar purtând o perucă şi o rochie furată, unde am băut banii pe care fostul meu soţ mi i-a dat pentru benzină. Am drogat un bărbat, apoi l-am răpit şi l-am înghesuit în spatele camionetei familiei.

Sau...

Aş putea să-l fac dispărut pe Harris Mickler, să mă rog ca Patricia să nu fi minţit în legătură cu banii şi să sper că voi fi suficient de norocoasă ca să nu fiu prinsă.

M-am ridicat şi mi-am scuturat firmiturile de pe fund. Apoi am dus sus tocurile şi peruca, mi-am pus o pereche de chiloţi curaţi şi haine confortabile, în caz că voi fi totuşi arestată. M-am spălat îndelung pe dinţi, încercând să scap de gustul de bar din gură, m-am spălat de saliva lui Harris din ureche şi mi-am curăţat machiajul de pe faţă. Când am terminat, m-am uitat în oglinda de la baie şi am inspirat adânc, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să fac. Aveam de gând să îl predau pe Harris – cu declaraţia mea cu tot – surorii mele.

Pentru că, hai s-o zicem pe aia dreaptă, nu sunt tocmai cea mai norocoasă persoană din lume.

Capitolul 9

Cu picioare grele, am coborât treptele spre bucătărie. M-am oprit în faţa uşii garajului, mi-am lipit fruntea de ea încercând să mă conving (din nou) că făceam ceea ce trebuia să fac. Resemnată, am deschis uşa. Aerul din interior era puţin şi fierbinte, iar fumul m-a lovit ca un pumn în gât. Am tuşit în mânecă, scuipând gazul de eşapament. Motorul camionetei suna asurzitor în spaţiul închis şi m-am repezit să deschid uşa dinspre curtea din spate înainte de a închide motorul.

Peste garaj s-a lăsat tăcerea. Adierea care venea dinspre grădină era rece şi pătrunzătoare şi m-am sprijinit de portiera maşinii, certându-mă în sinea mea că am lăsat blestemăţia pornită. Fumul de eşapament a început să se risipească. Uşor ameţită, şi poate încă în ceaţă din cauza şampaniei şi a tăriei băute pe stomacul gol la bar, mi s-a părut că e o idee bună să stau câteva minute să îmi limpezesc mintea şi să aerisesc garajul. Deşi, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, nu faceam decât să amân inevitabilul. Nu voiam să-l predau pe Harris Mickler surorii mele, dar nu voiam nici să-l omor. La drept vorbind, nu voiam să am de-a face cu nimic legat de Patricia şi Harris Mickler...

Vai... Vai, nu!

Am sărit în sus şi ultimul nor din mintea mea s-a risipit instantaneu.

Îl lăsasem pe Harris Mickler în camionetă.

Am alergat în partea pasagerului şi am tras portiera glisantă, neştiind prea bine dacă să fiu îngrozită sau uşurată când am dat de Harris exact aşa cum îl lăsasem.

— Harris? L-am zgâlţâit de picior. Harris, eşti bine?

M-am căţărat peste scăunelul lui Zach, am îngenuncheat lângă el şi l-am plesnit peste faţă. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, l-am plesnit mai tare. Obrazul lui era călduţ, dar aşa eram şi eu, cu toate că eram sigură că inima *mea* s-a oprit cu treizeci de secunde în urmă. L-am strigat pe nume, neştiind ce aş face dacă ar răspunde. Nu ştiam ce era mai rău: să fiu blocată în spatele camionetei cu un violator în serie mort pe

care l-am răpit, sau să fiu blocată în spatele camionetei cu un violator în serie, treaz şi foarte furios, pe care l-am răpit.

Capitolul 10

Am pus două degete pe gâtul lui şi am simţit... nimic. Ceea ce însemna că ori faceam eu greşit treaba asta, ori...

Vai, nu, nu, nu...

Am pus urechea pe pieptul lui. Nicio mişcare. M-am întins spre scaunul din faţă după geantă, scotocind frenetic după oglinda compactă de mână. Am deschis-o şi am ţinut-o sub nasul lui Harris. Oglinda nu s-a aburit, iar eu am căzut în genunchi.

Categoric lucru, Harris Mickler nu era OK.

— Rahat. Gândurile mi se buluceau în minte, aduse de brusca mea trezire la realitate. Ce-ar face Georgia? Ce-ar face Georgia? Georgia m-ar împuşca. Sau m-ar aresta. Am izbucnit într-un hohot isteric de râs. Şoc. Eram în stare de şoc. Asta era singura explicaţie posibilă. A fost un accident. Omorul prin imprudenţă înseamnă o condamnare mai uşoară, nu? Nu-i mare lucru, nu? Bolboroseam, respiram tot mai precipitat. Numai că nu voi părea prea imprudentă când vor afla că te-am drogat şi te-am adus la mine acasă, apoi te-am lăsat în maşină cu motorul pornit. Sau când vor găsi în geanta mea biletul de la nevastă-ta. Nu. Nu, nu, nu! Nu se poate să fii mort!

M-am răstit la cadavru cu cel mai poruncitor ton de mămică. Pentru că era fizic imposibil ca ziua mea să devină şi mai rea. Strecurându-mă în spaţiul dintre scăunelele copiilor mei, m-am aplecat într-o poziţie nefirească asupra cadavrului lui Harris. Mai mult decât uşor revoltată, l-am ciupit de nas cu o mână şi i-am tras bărbia în jos cu cealaltă. Gura lui flască s-a deschis. Mirosea a alcool şi măsline cu usturoi şi sos de brânză şi m-am ţinut cu greu să nu vomit. Cu ochii închişi, mi-am lipit gura de buzele lui Harris care se răceau rapid şi i-am suflat cu putere, de trei ori, în gură. Dar nu era bine. Nu aveam suficient loc. Nu puteam nimeri unghiul potrivit şi aerul scăpa pe la colţuri. Semăna mai mult cu o încercare de a face pace cu un mort decât de a-l resuscita, cumva asemănător cu ceea ce făcusem cu Steven de câteva ori înainte de a divorţa. Se pare că nici atunci nu am putut salva nimic.

Am coborât năucă din camionetă, l-am apucat de mocasinii strălucitori din piele, m-am înfipt bine în tenişi şi am tras. Corpul lui era ca de plumb. Costumul său scump se agăţa de fibrele carpetei de pe podeaua camionetei şi, din cauza electricităţii electrostatice, s-au produs câteva scântei.

— Hai, Harris, nemernic sadic ce eşti! Folosindu-mi greutatea, am avut
nevoie de trei smucituri zdravene ca să-l mişc. Fundul lui a săltat peste prag, m-am încordat din tot corpul şi am mai tras o dată. Posteriorul s-a mişcat în faţă, urmat de restul corpului; ţeasta bărbatului s-a izbit de partea laterală a camionetei cu un pocnet sec când s-a prăvălit afară. Am fost cât pe ce să cad şi eu, dar în cele din urmă l-am depus jos, pe ciment.
Am dat drumul piciorului lui Harris. Călcâiul pantofului său a izbit cimentul. Am căzut în genunchi lângă el, blestemându-mi zilele în timp ce- mi apropiam gura de a lui. Dintr-odată, în spatele meu a răsunat o voce:

— Aoleu, drace! Mă scuzaţi, doamnă Donovan, nu ştiam că sunteţi acasă. Am venit să-mi iau...
Am ridicat repede capul la exclamaţia surprinsă a lui Vero. Bona copiilor mei stătea în holul bucătăriei cu o cutie de carton în mână. Mi-am şters furioasă gura cu braţul. Ochii ei cu gene false s-au căscat când am sărit în picioare şi l-a văzut pe Harris.

— Vero? Ce faci aici?

— Ce faci *tu* aici? a întrebat ea, aruncând priviri furişe la bărbatul mort din spatele meu.

— Tu prima. Am pus mâinile în şold, încercând să stau cât mai dreaptă cu putinţă ca să-l feresc pe Harris de privirea lui Vero.

— De ce?

— Pentru că e casa mea.
Mă rog, un fel de De fapt, era a lui Steven de când mă pusese să-i plătesc chirie, ceea ce-l transforma în proprietarul meu. Dar nu asta era important acum:

— Cum ai intrat?

— Pe uşa din faţă. Cu cheile mele. Ai spus că ieşi, aşa că am venit să- mi iau lucrurile. Vero şi-a sprijinit de şold cutia de carton; tricoul scurt s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul, în timp ce ea se zgâia în spatele meu.

— Cine-i ăsta?

— Cine?

A arătat cu bărbia spre piciorul lui Harris.

— A, ăsta? M-am scărpinat pe gât, din cauza transpiraţiei mă mânca pielea. încercam din răsputeri să mă proţăpesc în calea ei.

— E... e un tip pe care l-am cunoscut mai devreme... la bar.

S-a aplecat într-o parte, să vadă în spatele meu. S-a apropiat un pas şi i-a căzut faţa. Vocea ei a urcat o octavă, apoi s-a frânt:

— E... e mort?

— Nu! Din cauza zâmbetului meu nervos, muşchii feţei erau obligaţi să facă nişte chestii ciudate. Am dus o mână la faţă, simţind cum sângele îmi năvăleşte în obraji: Nu fi ridicolă! De ce spui asta?

— Pentru că pare mort!

Am riscat o privire în jos, la Harris. Buzele lui erau roşii, dar pielea căpătase o nuanţă ciudată, un fel de gri albăstrui.

Dumnezeule.

Ea s-a depărtat de mine, deplasându-se spre perete:

— Ştii ceva? Nu contează. Eu am să plec şi gata.

A apăsat butonul ca să deschidă uşa garajului. Motorul s-a pus în mişcare, a scrâşnit deasupra capetelor noastre, dar uşa nu s-a clintit.

— Stai aşa! Pot să explic.

— Nu-i nimic de explicat, a insistat ea, lovind din nou butonul, de data asta mai tare. Privirea ei făcea ture între mine şi uşa garajului. Nu am văzut nimic, nu vreau să ştiu nimic, nu-mi pasă de tipu' mort, a zis cu voce tare, acoperind zgomotul mecanismului uşii.

— Te rog, am spus. Ea a înfipt degetul în buton, înjurând uşa garajului, care nu se deschidea. Vero! Vorbeam încet, încercând să nu-mi tremure vocea: Ştiu cum pare, dar nu e ceea

ce crezi. Bărbatul ăsta nu e un om bun. A făcut nişte chestii tare, tare urâte.

— Presupun că nu e singurul. Vero a început să meargă de-a-ndărătelea spre bucătărie, bombănind în barbă. Mecanismul uşii garajului a amuţit, iar Vero a privit disperată înjur, probabil după o armă, ceva: Ştii ceva? Sunteţi nebuni amândoi. Şi tu, şi soţul tău.

— Fost! am sărit. Fost soţ!

— Bun, fost soţ. Nu contează. Sunteţi amândoi săriţi de pe fix! Ţinea cutia de carton în faţă, ca pe un scut, sau aşa ceva. Din cutie ieşea un mâner inoxidabil care mi s-a părut foarte familiar.

— Hei! Am arătat spre tigaia mea antiaderentă preferată: Asta-i a mea! Ce faci cu ea? Am sărit să iau mânerul, dar Vero l-a şi înhăţat, scăpând conţinutul cutiei pe jos. S-a ghemuit la podea, fluturând tigaia ca pe un buzdugan.

— Compensaţia angajatului! a zis, sfidându-mă din priviri şi provocându-mă să mă apropii de ea.

— Ţi se pare că ai dreptul să-mi iei oalele pentru că fostul meu soţ te-a concediat? S-a repezit la mine şi am făcut un pas în spate, cât pe ce să cad
peste cadavrul lui Harris.

— Soţul tău nu m-a concediat! Am demisionat!

— Ai demisionat? Am întins mâna în spate, căutând masa de lucru, degetele mele pipăind suprafaţa după o şurubelniţă sau un ciocan. Orice m- ar fi putut ajuta să mă apăr de tigaia mea preferată. Am înşfacat lopăţica de grădinărit şi am ridicat-o în faţă, ţopăind prin garaj şi ferindu-mă din calea ei: Credeam că-ţi plac copiii mei!

— îi iubesc pe copiii tăi!

— Şi dacă-i iubeşti de ce ai demisionat?

— Păi, când m-am dus la soţul tău acasă să-mi iau cecul, mi-a zis că mă plăteşte în continuare numai dacă mă culc cu el.

Mi-a căzut mâna. Lopăţica s-a lovit de podea cu un zgomot surd.

Am râs, încet la început, apoi tot mai tare, cu un nod dureros în gât, doar ca să nu izbucnesc în plâns.

— Asta e... e... atât de tipic pentru Steven. M-am lăsat jos, pe podeaua din lemn aspru a bucătăriei. Ştii ceva? Păstrează blestemata de tigaie. Trecuse şi ea prin atâtea. Măcar atât merita. Mi-am îngropat faţa în palme, revoltată de mirosul vodcii şi al gurii lui Harris Mickler din răsuflarea mea: Ai dreptate. Suntem amândoi nebuni, am bombănit, ştergându-mi o lacrimă.

Vero mă privea pieziş. Se ghemuise la o distanţă sigură şi îşi aranja cu grijă lucrurile risipite pe jos la loc în cutie, ca şi cum i-ar fi fost frică să facă mişcări bruşte. S-a ridicat încet, cu cutia sub braţ. Nu-mi păsa câte dintre lucruri erau ale mele. Ce mai conta? Oricum aveam să pierd totul.

— A fost o prostie să-mi închipui că aş putea face asta, am zis în timp ce ea se îndrepta tiptil spre uşa garajului. A deschis-o câţiva centimetri cu o mână, ţinând în continuare cutia sub cealaltă.

Grozav. Uşa garajului se stricase iar. încă un lucru pe care Steven ştia să-l repare, iar eu, nu. Iar acum va trebui să plătesc un meseriaş să rezolve problema.

Am clătinat din cap, adăugând în gând încă o factură la teancul de afară, de pe trepte.

— Dacă Steven nu s-ar fi încăpăţânat să fie atât de nemernic, nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, am gândit eu cu voce tare. Nu m-aş fi dus niciodată în barul ăla şi nu l-aş fi adus pe ciudatul ăsta în casa mea. Dar cine mă poate condamna? Oricine în locul meu ar fi făcut la fel când sunt în joc cincizeci de mii de dolari.

Mâna lui Vero a îngheţat. Uşa atârna deschisă, sprijinită în genunchiul
ei.

— Ce-ai spus?

Mi-am înăbuşit un râs întunecat, disperat. Deja mă credea nebună. Pe podeaua garajului meu era un tip mort şi acum vorbeam singură:

— Am spus că ai dreptate. Fostul meu e un nemernic, îmi pare rău pentru ce ţi-a făcut.
Uşa a căzut la loc, închizându-se, iar pocnetul s-a reverberat în pereţii garajului. Am ridicat capul, mă aşteptam ca Vero să fi plecat, dar ea era tot acolo, cu cutia la piept.
— Cât de rău? Ochii ei curioşi cercetau cadavrul lui Harris. Coada ei a prins să se legene când a arătat cu bărbia către el: Ai zis că a făcut nişte chestii rele. Cât de rele?
— Foarte rele.
— Rele de cincizeci de mii de dolari?
Când m-am ridicat încet în picioare, Vero a strâns în palmă mânerul tigăii. Am traversat garajul spre camionetă şi am pescuit mobilul lui Harris de sub scaun. îndreptându-l către ea, am deschis albumul de fotografii şi i le-am arătat.
— Ce-s astea?
A lăsat cutia jos şi, ţinând strâns tigaia cu o mână, a luat telefonul de la mine cu cealaltă. Apoi i-am spus totul... despre întâlnirea cu agentul meu şi conversaţia la care Patricia Mickler a tras cu urechea. Despre biletul pe care mi l-a lăsat Patricia şi întâmplările la care am asistat la bar. Pe faţa ei se oglindeau deopotrivă oroarea şi dezgustul pe măsură ce trecea de la o poză la alta.
— Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta, am explicat. L-am urmărit pentru că eram curioasă să aflu de ce îl voia nevastă-sa mort. Am vrut să-i spun acelei femei că s-a adresat cui nu trebuie, dar după aceea l-am văzut punând drogul în paharul ei şi următorul lucru pe care-l ştiu e că...
— L-ai omorât.
Am tresărit.
— Nu intenţionat.
Mi-a înapoiat telefonul lui Harris:
— Ce ai de gând să faci?
— Voiam să-i predau soră-mii, dar între timp... Am aruncat o privire la Harris, care zăcea pe jos. Luasem decizia să-l predau Georgiei cât încă respira. înainte să ştiu că era mort: Dacă voi explica poliţiei că a fost un accident, nu poate fi aşa de

rău, nu? Nu e ca şi cum l-am asasinat. Omorul prin imprudenţă înseamnă o condamnare mai mică.

— Nu ştiu, Finlay. Vero a pus tigaia jos. După incidentul Play-Doh, povestea asta arată destul de urât.

Avea dreptate. Reclamaţia depusă de Theresa împotriva mea apărea la cazier. Nu am intenţionat să o rănesc în vreun fel – şi nici să-i stric maşina –, dar poliţia ar putea considera că mi-am folosit intenţionat maşina ca să-l otrăvesc pe Harris. Mai ales după ce l-am urmărit, l-am drogat şi l-am adus acasă.

Am pufnit, cu răsuflarea tremurată, gândindu-mă ce aş fi putut face:

— Delia şi Zach sunt deja la Georgia. Dacă mă predau la poliţie şi mă arestează, o ajuţi cu copiii?

Vero a încuviinţat din cap că da, cu colţurile buzelor ei pline căzute.

— Presupun că ar trebui să îi spun Patriciei că e...

Ne-am uitat amândouă la faţa cenuşie a lui Harris. Dacă declar totul la poliţie, Patricia ar fi implicată pentru conspiraţie la crimă. Ar trebui să stea în închisoare cu mine. Cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face acum era să o avertizez. Cu mâinile tremurânde, mi-am scos telefonul şi am format numărul Patriciei.

— S-a rezolvat? m-a întrebat ea disperată. îmi dădeam şi eu, în sfârşit, seama că Harris fusese un om îngrozitor. Nu o puteam condamna că-l voia mort.

— Da, dar cred că a fost o neînţelegere. Nu sunt...

— Ai scăpat de cadavru?

— Nu. De aceea te-am sunat. Nu pot...

— Trebuie, a insistat.

— Vreau să mă predau la poliţie!

— Nu poţi face asta!

— Nu înţelegi! Nu trebuia să se în...

— Ai copii, nu?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se schimbase ceva în tonul ei, căpătase o asprime. O cută de îngrijorare s-a săpat între sprâncenele lui

Vero, care văzuse că m- am schimbat la faţă. A venit mai aproape, ca să asculte:
— De ce mă întrebi asta?
— în geanta pe care o aveai la Pantera era un scutec. Şi şerveţele pentru bebeluşi. Le-am văzut. Dacă îţi iubeşti copiii, scapi de cadavrul soţului meu.
— Şi dacă nu?
Am căutat privirea lui Vero.
— Dacă nu, poliţia va fi cea mai mică dintre grijile tale.
Cuvintele ei m- au tulburat profund. A continuat: Soţul meu era implicat cu nişte oameni foarte periculoşi. Dacă află ce am făcut, vin după amândouă. Ne vor găsi şi ne vor ucide. Nu va conta dacă suntem în spatele gratiilor. Au ochi şi urechi în tot oraşul. Au prieteni în poziţii înalte. Tu şi copiii tăi nu veţi fi niciodată în siguranţă. Nu trebuie să afle nimeni. Mă-nţelegi?
— Ce fel de oameni? am întrebat.
— Crede-mă, e mai sigur pentru tine să nu ştii. Am crezut-o.
Am crezut în tremurai din vocea ei, dovadă grăitoare că se temea de oamenii ăştia la fel de mult ca de soţul ei. Poate chiar mult mai tare.
— Scapă de Harris în noaptea asta. Nu-mi pasă unde şi cum. Doar asigură-te că nu-l găseşte nimeni, niciodată. E singura cale prin care putem fi amândouă în siguranţă. Nu mă mai contacta până când nu termini.
Şi a închis.
Năucită, am lăsat mâna cu telefonul în jos.
— Crezi că vorbea pe bune... despre oamenii care ar putea veni după voi? a întrebat Vero, cu ochii mari.
— Nu ştiu, am şoptit. Dar nu prea îmi venea să îmi asum riscul. Nu cu copiii. Nu cu viaţa mea.
Am tăcut amândouă câteva minute bune.
— Presupunând că nu eşti prinsă, tipa are de gând să te plătească, nu?
— Presupun că da.
Vero bătea garajul în lung şi-n lat. Bătea darabana cu unghiile pe braţele încrucişate la piept, gândindu-se:

— Şi te pricepi la chestii din astea? Doar scrii cărţi despre aşa ceva, nu?
— Da, dar...
— Deci ştii cum să scapi de un cadavru. Vero s-a oprit. A ridicat o sprânceană pensată subţire văzând că nu răspund. Ştiam cum să scap de un cadavru ficţional, dar ăsta de pe podeaua garajului meu era foarte, foarte real.

— Cred că da.
Umerii ei s-au detensionat, ca şi cum s-ar fi resemnat în urma unei decizii.
— în cazul ăsta, cincizeci la sută. Am căscat gura; Vero şi-a încrucişat braţele la piept: Te ajut să scapi de cadavru şi împărţim totul. Jumi-juma.
Ce se întâmpla aici? Bona copiilor mei se oferea să mă ajute să scap de un cadavru? Categoric nu era în regulă.
Rotind nerăbdătoare ochii, a continuat:
— Bun. Nu accept un cent mai puţin de patruzeci la sută. Dar îmi vreau slujba înapoi. Plus patruzeci la sută din toate referinţele.
— Referinţe? am exclamat. Ce vrei să spui prin referinţe?
— Hai, că nu avem toată noaptea. Şi-a înfipt mâinile în şolduri, bătând cu unghiile pe talie când a văzut că nu răspund: Facem asta împreună sau nu?
împreună.
Nu era în regulă. Noi nu eram în regulă. Dar *împreună* suna mult mai bine decât s-o fac singură.
A întins o mână. I-am strâns-o cu degetele tremurânde. Şi mâna ei tremura. Vero s-a aplecat să pună tigaia mea înapoi în cutia de carton. A apucat o sticlă de Bourbon de gât, a răsucit capacul şi a tras o duşcă, părând jenată când mi-a întins-o.
— Şi asta-i a mea, ştii? am zis, smulgând sticla din mâna ei şi aşezându- ne amândouă pe podea, sprijinite de laterala camionetei.
— Numai şaizeci la sută din ea, a spus.
I-am aruncat o privire furioasă şi am sorbit şi eu o înghiţitură.
— Probabil ar trebui să mă mut cu tine, a continuat. M-am înecat, împroşcându-mi tot pieptul tricoului cu Bourbon. Nu-ţi face griji. Iau dormitorul mic.
Am tras încă o duşcă. Am simţit arsura până în stomac. Când am deschis ochii, Harris Mickler era tot acolo, sută la sută mort, Vero era tot jos, pe podea, lângă mine, cu o cutie de carton plină cu lucruri furate din gospodăria mea şi care, după estimările mele, îmi aparţineau mai mult de şaizeci la sută. Şi,

Capitolul 10

pe deasupra, eram aproape sigură că ne vom petrece următoarele patruzeci de procente din vieţile noastre în puşcărie dacă nu vom găsi o cale de a ieşi din povestea asta.

în ficţiune se ajunge de fiecare dată la perdeaua de duş. Un poliţist dur şi sexi face vraişte scena crimei în căutare de dovezi şi sesizează imediat absenţa strigătoare la cer a perdelei de duş. Pentru că oamenii folosesc perdele de duş. Au *nevoie* de perdele de duş. Dacă sunteţi implicat într-o investigaţie criminală şi nu aveţi perdea de duş, puteţi să sunaţi dinainte la 112 sau să vă puneţi singuri cătuşele.

Motiv pentru care aveam de gând să înfăşor cadavrul lui Harris Mickler în cele mai bune feţe de masă din mătase de care dispuneam.

Erau dar de nuntă de la strămătuşa Florence, de când m-am măritat cu Steven acum opt ani. Nu le folosisem nici măcar o dată. Şi, pentru că acum şase luni am vândut masa din lemn din living pe Craiglist ca să am cu ce să-mi plătesc ratele la camionetă, dacă vreun poliţist dur şi sexy ar veni să îmi percheziţioneze casă, eram absolut sigură că nici măcar nu va sesiza lipsa lor.

Vero şi cu mine am întins ţesătura maro pe jos, în garaj, la picioarele lui Harris. Apoi Vero l-a luat de mâini, iar eu l-am apucat de glezne. împreună, l-am săltat câţiva centimetri de la podea, l-am legănat şi l-am trântit în mijlocul cearşafului improvizat.

I-am lăsat picioarele şi m-am apucat să aranjez feţele de masă în aşa fel încât să-l putem înveli ca şi cum ai împacheta un sandvici într-o folie de celofan. Cu un efort enorm şi multe icneli, Vero şi cu mine l-am împachetat pe Harris Mickler ca într-un uriaş burrito cu cadavru.

— îi ies picioarele, am pufnit când am terminat ultima împachetare.

— Mai bine decât capul. Lui Vero îi scăpaseră câteva şuviţe din coadă şi era transpirată toată pe piept. Era cu aproape zece ani mai tânără decât mine şi într-o formă mult mai bună. M-am lăsat în genunchi. Muşchii mei urlau de durere.

— De ce faci asta? am întrebat-o între două răsuflări chinuite. Era tânără, singură, isteaţă. După ce-şi lua diploma, avea toată viaţa înainte.

— Am nevoie de bani.

— Pentru ce?

— împrumutul pentru studii.

Am pus mâinile în şold, simţind în continuare aceeaşi greutate în piept, şi i-am zis zgâindu-mă la ea:

— Numai aşa, ca să fiu sigură că am înţeles bine: tu mă ajuţi să scap de un cadavru ca să-ţi plăteşti şcoala?

— E clar, eşti mult prea în vârstă ca să-ţi aminteşti cât costă o diplomă de licenţă.

— Nu sunt *prea* în vârstă. Pur şi simplu... Nu am fost nevoită să-mi fac griji pentru asta.

— Atunci află că va trebui să plătesc dobânda până la cincizeci de ani.

— Asta presupunând că nu vom fi arestate înainte.

Amândouă am întors privirea la enchilada-[111]- stranie de pe podea. Nici vorbă să-l despachetăm – fusese mult prea greu să-l împachetăm –, dar era prea periculos să-i lăsăm picioarele atârnând aşa. Scotocind pe masa de lucru a lui Steven, am găsit o coardă lungă de sărituri într-o găletuşă cu cuie ruginite. îi lipsea cârligul de la un capăt, probabil de aia nici nu o luase cu el când a plecat. Am înfăşurat coarda elastică în jurul gleznelor lui Harris şi am făcut un nod, lăsând liber la un capăt singurul cârlig.

— Trebuie să-i iau pe cei mici de la soră-mea, am zis, temându-mă să mă uit la ceasul de pe telefon.

Vero a arătat spre Harris:

— Şi cu ăsta ce facem?

Nu-l puteam pune în spatele camionetei cu copiii. Şi nici nu-l puteam lăsa în mijlocul garajului, unde l-ar fi putut vedea când ajungeam acasă.

— îl punem în maşina ta.

Capitolul 12

— Maşina mea? Vero a făcut ochii mari şi coada de cal a început să se legene în ritmul revoltei ei. De ce în maşina mea?
— Pentru că are portbagaj! Oricine ştie că un cadavru este băgat în portbagaj. Nu te uita aşa la mine. Ce-ai vrea să fac? Să-l leg de scaunul Deliei? îi ies picioarele afară!
Vero a bombănit un lung şir de vorbe dulci în spaniolă; i-am scos cheile din buzunar. Am ieşit în linişte pe uşa din spate, eu m-am aşezat în spatele tufelor de rododendroni, verificând ca nu cumva vreun vecin să se uite pe fereastră, în timp ce Vero s-a furişat în josul străzii şi a tras Honda cu spatele chiar în buza uşii garajului. Am stins lumina de pe verandă şi pe cea din garaj şi, la lumina chioară a felinarului stradal din capătul aleii mele, am deschis amândouă, cu mare greutate, uşa stricată a garajului şi am încercat să-l săltăm pe Harris în portbagajul maşinii.
— Parcă s-a făcut mai greu, a zis Vero după ce o a treia încercare ne-a lăsat fără suflu de tot. Mâinile mele erau roşii şi aspre din cauza efortului. Câteva şuviţe umede scăpate din cocul neglijent erau lipite acum cu sudoare pe o parte a capului: Cum ai reuşit să-l bagi în camionetă singură?
— L-am ademenit cu promisiuni sexuale, am gâfâit.
Vero a ridicat o sprânceană neîncrezătoare. Clar, imaginea de ucigaşă- de-ocazie-în-pantaloni-de-yoga nu era cea mai bună înfaţişare a mea. Am dat ochii peste cap şi am spus dintr-o suflare:
— Era sub influenţa drogurilor, bine?
Vero şi-a tras nasul.
Avea totuşi dreptate. Trebuia să existe o cale mai uşoară de a face asta.
— Ia skateboardul Deliei, am zis. Probabil că vorbise bourbonul din mine când am arătat spre placa de un roz aprins sprijinită de peretele îndepărtat.
Vero l-a adus lângă Harris.
— Ţi-a venit ideea asta din cărţile tale?

— Nu chiar. Cred că-mi venise dintr-un episod din *Sid the Science Kid*. Dar în clipa asta chiar nu-mi păsa, important era să funcţioneze.

La a treia balansare, l-am săltat pe Harris pe placă şi l-am tras spre portbagajul deschis al maşinii lui Vero. Folosind bara de protecţie ca levier şi capul lui Harris drept contragreutate, centimetru cu centimetru, gâfâind şi înjurând, am reuşit să-l înghesuim înăuntru. Când am terminat, m-am sprijinit de spatele Hondei şi mi-am şters transpiraţia încercată de un sentiment straniu de mulţumire.

Vero a înhăţat săpăliga roz de grădină de pe masa de lucru şi a aruncat-o deasupra lui.

— Asta pentru ce-i? am întrebat închizând portbagajul.

— Ai cumva altceva cu ce să-l îngropi?

A ridicat din umeri şi s-a suit în maşină.

Dacă e să dau crezare părinţilor noştri, prima întrebare care a ieşit pe gura Georgiei în ziua în care m-am născut a fost „Când o putem trimite înapoi?” Georgia nu şi-a dorit niciodată o surioară şi, în apărarea ei, trebuie spus că abia împlinise patru ani la vremea aceea. Dar aceasta a rămas întrebarea definitorie a relaţiei noastre până în ziua în care Georgia a plecat la Academia de poliţie. în copilărie eu am fost întotdeauna personajul negativ, singura persoană din casă spre care Georgia putea arăta cu degetul ori de câte ori ceva mergea prost. Dar, după ce Georgia a devenit poliţist, a fost ca şi cum ar fi rămas brusc fără degete de arătat spre mine. Tipii cu adevărat răi erau pe toate străzile şi presupun că, în comparaţie cu ei, eu nu mai păream chiar atât de rea.

Numai că nu mă mai simţeam deloc aşa acum, stând în pragul casei surorii mele mai mari, duhnind a vodcă, a transpiraţie şi cu gustul salivei lui Harris Mickler, conştientă că în portbagajul lui Vero cadavrul lui se descompunea încet, dar sigur. Să sperăm că Georgia va fi atât de uşurată să mă vadă, încât nu va remarca nimic.

Capitolul 14

A deschis uşa cu Zach lăţit tot pe umărul ei. Legăna încet pruncul moleşit şi s-a oprit când m-am aplecat să-l iau din braţele ei. Şi-a încreţit nasul:

— Parcă ziceai că munceşti.

Blestemate fie simţurile astea de copoi. Nasul Georgiei ar putea înlocui cu succes un test de alcoolemie.

— Asta am şi făcut.

M-am întins după Zach. Ea l-a tras din faţa mea:

— Şi atunci de ce miroşi a băutură?

Pentru că bourbonul s-ar putea să fie singura chestie care mă ţine în picioare în clipa asta.

— Blocajul scriitorului. Aveam nevoie de ceva să-mi destupe creierul.

— Poţi să conduci?

— Nu conduc. Am arătat cu degetul peste umăr, la partenera mea de infracţiune.

Georgia s-a ridicat pe vârfuri, iţindu-se peste balcon. Sub el, fundul lui

Vero ieşea din maşină în timp ce se chinuia să fixeze scăunelele copiilor în spate.

— Dacă spuneai că Steven a concediat-o.

— Aşa e. M-am scărpinat pe gâtul încă ud de sudoare, fiindu-mi greu să o privesc în ochi: A trecut pe la mine să-şi ia lucrurile şi am reuşit... *Să distrugem fetele mele de masă, să împărţim puţinele lucruri care mi-au rămas şi să îndesăm un mort în portbagajul ei...* să ajungem la o înţelegere.

Ca şi cum ar fi simţit că vorbeam despre ea, Vero a apărut în spatele meu.

— Mă mut la Finn şi am grijă de copii pentru masă şi casă, a spus ea, întinzându-se să-l ia pe Zach.

Şi patruzeci de procente din sufletul meu.

Georgia s-a aplecat, ca şi cum cineva i-ar fi luat o povară uriaşă din spinare când l-a predat pe Zach în braţele lui Vero, care l-a dus spre maşină. Georgia şi-a frecat umărul, făcând un semn cu capul spre canapeaua din spatele ei. Delia dormea ghemuită sub o pătură, cu părul ei blond şi fin strălucind, ca un halo static şi lipicios, în jurul coroanei argintii de bandă adezivă; sprâncenele ei castanii se încruntaseră în somn. Sonorul televizorului era scăzut, iar lumina difuză juca pe obrazul fin al Deliei. Eram bucuroasă că nu era trează ca să-l audă pe crainic, care tocmai relata detaliile a trei omucideri oribile ce avuseseră loc la numai câţiva kilometri distanţă. Am aruncat o privire la titluri: *Bărbat suspectat de legături cu mafia achitat de toate acuzaţiile.*

Am arătat spre televizor:

— îmi pare rău că ai ratat întâlnirea cu băieţii de la OCN.

Georgia a oftat sfârşită privind la cei doi bărbaţi care coborau treptele tribunalului şi dispăreau în banda neagră a ecranului.

— Vor mai fi destule nopţi ca asta, a zis ea, clătinând din cap. Nimic nu ţine cu tipii ăştia. Mafia rusă poate asasina jumătate din oraş, şi tot găseşte pe cineva de mituit.

Nemernicul ăsta n-o să stea nicio zi în închisoare câtă vreme Zhirov o să fie în preajmă să-i plătească cauţiunea.

Nu mă uitasem la ştiri de câteva săptămâni bune, aşa că nu aveam idee despre ce vorbea Georgia, dar am încuviinţat din cap, mi-am pus rucsacul pe un umăr şi am ridicat-o pe Delia pe celălalt.

— Mulţumesc că ai avut grijă de ei, am şoptit, simţind greutatea privirii Georgiei în timp ce mă îndreptam spre uşă. Ziua, adrenalina, mahmureala,
toate mă ajunseseră din urmă, îngreunându-mi picioarele.

— Finn. Numele meu suna ca o comandă şoptită. M-am întors încet, îngrozită că m-am trădat cumva: Am fost îngrijorată pentru tine, a spus Georgia. Mi-a dat pălăria Deliei şi s-a scărpinat pe piept strâmbându-se, ca şi cum ceva dinlăuntrul ei o făcea să se simtă inconfortabil. Şi-a privit picioarele, apoi rucsacul, şi a continuat fără să se uite la mine: Mă bucur că nu eşti singură.

Am înghiţit nodul dureros din gât, neştiind prea bine ce era mai rău: secretele pe care le ascundeam de sora mea sau cadavrul pe care-l ascundeam în portbagajul lui Vero. Georgia fusese mereu singură aici. Şi, oricât de mult insista ea că era exact ceea ce-şi doreşte, uneori – în momente ca acestea – mă întrebam cum suportă.

Am împăturit pălăria Deliei, am băgat-o în buzunar şi am strâns trupul firav al fetei mele mai tare. Banda adezivă de pe capul ei s-a lipit de obrazul meu. Pentru o clipă, am vrut să-i spun Georgiei totul. Despre ce s-a întâmplat în Panera. Despre ce s-a întâmplat în camioneta mea, apoi în garaj.

Georgia a luat telecomanda de pe masă.

— Georgia... ? am început eu cu voce pierită, strângând-o pe Delia la piept.

Când sora mea m-a privit, mi-a fost greu să îi susţin privirea. Ochii mei au alunecat pe lângă ea, spre ecranul televizorului din spate. Nu mă puteam gândi decât la avertismentul Patriciei. Despre oamenii periculoşi cu prieteni în poziţii înalte. Despre cum copiii mei nu vor fi niciodată în

siguranţă dacă cineva ar afla ce am făcut. Dacă Georgia şi prietenii ei din poliţie nu puteau curăţa străzile de toţi aceşti oameni periculoşi, poate că Patricia era îndreptăţită să se teamă. Poate că Vero avea dreptate, nu aveam de ales, trebuia să ţin povestea asta pentru mine.

— Mulţumesc, am murmurat.

M-am întors şi am luat-o spre uşă şi până la maşina lui Vero am simţit cum mă ard în spate ochii ăia scăpărători de poliţist.

— Unde mergem? a întrebat Vero cum am închis portiera. I-a căzut faţa când a văzut în oglinda retrovizoare coroana de bandă adezivă de pe capul Deliei. Copiii dormeau butuc pe bancheta din spate, la fel de neclintiţi ca Harris Mickler, înghesuit în portbagaj, cu lopăţica roz deasupra lui.

— Nu ştiu.

Nu am avut vreme să mă gândesc ce să facem cu cadavrul. Poate pentru că o parte din mine nu şi-a imaginat niciodată că voi ajunge atât de departe. Am început să-mi rod unghiile. Mintea mea scotocea cu febrilitate prin toate documentările pe care le făcusem la viaţa mea despre cum poţi să scapi de un cadavru. Dacă l-am arunca într-un râu, cu norocul meu, sigur ar fi purtat înapoi la mal. Iar un incendiu ar atrage prea mult atenţia; ultimul lucru de care aveam nevoie era o anchetă pentru incendiere, asta pe lângă acuzaţia de crimă.

— Presupun că va trebui să găsim un loc să-l îngropăm.

— Vreo idee? Vero a rulat încet până am ieşit din complexul de apartamente în care locuia sora mea, atentă să folosească luminile de semnalizare când s-a angajat pe şosea.

M-a pufnit râsul. O parte din mine îşi dorea ca Steven să fi fost aici. Nu am fost niciodată capabilă să ascund lucruri. Nu am fost niciodată în stare să am secrete, aşa cum avea el. întotdeauna el a fost cel responsabil cu ascunderea cadourilor de Crăciun de copii şi a ouălor de Paşte în grădină. Şi oarecum la vedere. Mai greu de reperat erau cele mai evidente, acoperite neglijent cu frunzele sau cu pernuţele de pe terasă, chiar sub nasul copiilor, în acelaşi fel reuşise să-şi ascundă

aventura cu Theresa luni de zile. Nu a dus-o în excursii extravagante, nu a sifonat banii în conturi din cine ştie ce paradisuri fiscale. A regulat-o pe doamna agent imobiliar în biroul ei de acasă, din josul străzii, în pauza lui de masă, şi i-a acoperit parfumul cu propria lui colonie. A achitat la timp toate facturile casei, aşa că nu am văzut niciodată cheltuielile şi nici nu am încercat să acopăr golurile din poveste. Ca pasiunea pe care probabil o are acum pentru Bree, Steven şi-a păstrat mereu secretele, ascunzându-şi indiscreţiile de ochii lumii, în locuri unde nimeni...

— Ah! Am avut senzaţia că mi se taie răsuflarea. Simţeam cum ochii lui Vero îmi străpung faţa. Şi mi-a venit ideea cea mare: Mergem acasă la Steven, am zis.

— De ce naiba am merge la Steven?

— Pentru că avem nevoie de lopată. O lopată cu adevărat mare. Şi, dacă cineva avea uneltele necesare ca să îngropăm un secret atât de mare precum Harris Mickler, atunci acesta era fostul meu soţ.

Capitolul 12

Trecuse binişor de miezul nopţii când am ajuns la ferma de gazon a lui Steven, după ce am şutit lopata din şopronul Theresei şi am străbătut drumul lung până acolo. Intrarea întunecată, nemarcată a proprietăţii nu era deloc la fel de îmbietoare ca în timpul zilei. Vero a stins farurile şi am rămas aşa în maşină, ascultând respiraţiile liniştite ale copiilor şi aşteptând ca ochii noştri să se adapteze întunericului. Iarba era scăldată în lumina albăstruie a lunii. Erau hectare şi hectare de iarbă în jurul nostru, cu excepţia unei singure parcele din spate, unde pământul fusese proaspăt arat, urmând să fie semănat.

Vero şi cu mine am coborât din maşină şi am mers pe jos până la marginea câmpului. Brazdele răsturnate de pământ noroios aveau sclipiri gri sub lumina lunii. Era o noapte caldă pentru luna octombrie, liniştită chiar, cu excepţia foşnetului frunzelor moarte de la poalele pâlcului de cedri înalţi din spatele nostru. Pe o rază de câţiva kilometri nu se zărea nicio lumină, niciun felinar de verandă aprins. Mi-i puteam imagina pe Steven şi pe Bree aici, regulând-o în spatele camionetei lui după orele de program. Era genul de loc secret care nu e descoperit cu anii, mai ales că iarba proaspătă creştea permanent de jur-împrejur.

Am înfipt vârful lopeţii lui Steven în pământ, uşurată că era flexibilă, uşor de manevrat. Din fericire, Steven şi Theresa nu erau acasă când Vero trăsese maşina la câţiva metri de aleea casei lor din oraş şi eu mă furişasem de-a lungul şirului de copaci răsfiraţi din spatele casei ca să le jefuiesc magazia. De unde am ieşit cu o lopată grea, cu lama din oţel, şi cu o pereche de mănuşi de grădinărit.

— Facem cu rândul, i-am spus lui Vero. Sap eu prima. Tu stai de pază.

Cu puţin noroc, Steven o să însămânţeze parcela asta înainte să-şi dea seama cineva că Harris Mickler a dispărut.

Mi s-a uscat gâtul când m-am uitat în jos, la lopată. Dacă ar fi fost un roman, acesta ar fi fost punctul de răscruce. Punctul din care nu mai există cale de întoarcere. Dacă plecam

Capitolul 13

acum şi ne întorceam la Georgia, încă mai puteam invoca omorul prin imprudenţă. îi puteam povesti tot ce s-a întâmplat la bar. Cum l-am omorât accidental pe Harris când mi-am lăsat maşina pornită în garaj. îi puteam preda dovezile de pe telefonul lui şi aş fi încercat să fac ceea ce era corect, chiar dacă asta însemna să fac puşcărie şi să nu-mi mai văd copiii o vreme.

M-am uitat în spate, la maşina în care dormeau. Odată ce groapa asta era săpată, gata, nu mai exista cale de întoarcere. Furtul lopeţii, îngroparea cadavrului, revendicarea plăţii promise de Patricia Mickler, toate astea indicau crimă cu premeditare. O crimă oribilă, sinistră, de nedescris. Cu piciorul încă ezitând pe lopată, nu eram sigură că pot fi mai puţin monstruoasă decât Harris Mickler.

— Hai, Finlay.

Şuieratul ascuţit al lui Vero m-a cutremurat. M-am aplecat peste lopată şi am scos prima cupă de pământ, în timp ce ea patrula. Respiraţia ei precipitată se ridica în nori fierbinţi, ca nişte fantome micuţe, pe cerul nopţii.

— Cât de adânc trebuie să săpăm? a întrebat legănându-se pe călcâie, plimbându-şi privirea de la mine la copii, apoi la drumul de ţară care trecea prin pâlcul de cedri din spatele nostru.

Mă gândeam la circa doi metri, suficient de adâncă pentru ca utilajele de la fermă să nu dezgroape accidental cadavrul. Dar spatele meu era deja în flăcări şi nu săpasem încă nici măcar prima jumătate de metru. Aşa că în clipa asta ar fi fost acceptabil şi un metru şi jumătate.

Nerăbdătoare, Vero a luat lopăţica roz şi a venit pe câmp alături de mine, aruncând mici mormane de pământ într-o parte şi-n alta.

— Data viitoare când facem asta...

— N-o să fie nicio dată viitoare, am sărit, privind-o pieziş pe Vero în timp ce săpam tot mai repede, nerăbdătoare să termin şi să ajung cât mai iute acasă. A fost un accident. Atâta tot.

Capitolul 14

— Poate lumea are nevoie de mai multe accidente, a mormăit ea în barbă. Dacă aş fi avut banii Patriciei Mickler, probabil te-aş fi angajat şi eu.

M-am oprit, lăsând lopata jos. Era de presupus că Vero se băgase în chestia asta pentru bani, dar am evitat gândul că banii nu meritau riscul pe care ni-l asumam amândouă. Că poate ea avea şi alte motive pentru care săpa acum groapa asta alături de mine. Mi-a aruncat o privire ascuţită, poruncitoare, săpând tot mai repede cu lopăţica ei. Mâinile mele erau înţepenite şi transpirate în mănuşi, pline de băşici proaspete care supurau.

Chiar şi aşa, am continuat să sap.

— Şi de cine mă rog ai fi vrut să scapi? am întrebat-o între două lopeţi.

Vero a ridicat din umeri.

— A, nu, am zis şi eu, aşa, e plină lumea de nemernici. Iar în oraşul ăsta se învârtesc destui bani. Zic şi eu că n-ar fi rău să acaparăm piaţa cât e fierbinte.

Am aruncat o lopată de pământ deasupra gropii; marginea acesteia ajunsese deja la nivelul genunchilor.

— îţi dă mâna să spui asta, am zis între două respiraţii gâfâite. *Tu* ai lopata *mică.*

— Tocmai de aceea avem nevoie de o chestie din asta. Cu lopăţica roz, a arătat spre conturul masiv al excavatorului în care Zach era atât de dornic să se caţere acum câteva ceasuri.

Am aruncat lopata mare deasupra gropii şi am luat lopăţica roz, sperând că după un sfert de oră de muncă grea se va răzgândi în privinţa probabilităţii unei „daţi viitoare”. Sau poate mă temeam că eu însămi mă voi răzgândi în privinţa excavatorului dacă mai trebuia să dau mult la lopata mare. Am verificat ora pe telefon. Trecuse deja o oră şi ceva. în ritmul ăsta, nu ajungeam acasă până-n zori.

— Nu ştim cum să manevrăm chestia aia, am obiectat eu.

A înfipt lopata în pământ, şi-a aşezat un tenis peste lamă, suflând greu, ca şi cum ar fi continuat să sape.

Capitolul 15

— Nu există nimic ce nu poate fi învăţat pe YouTube, a zis ea gâfâind. Vărul meu Ramon a învăţat cum să pornească o maşină fără cheie. Cât de greu poate fi?

Vărul ei părea a fi persoana potrivită să stea aici, afară, şi să sape groapa asta.

— Acum adăugăm furtul de utilaje agricole la lista noastră tot mai lungă de infracţiuni.

— Gândeşte-te puţin. S-a aplecat peste lopată, cu faţa plină de praf. Cu o chestie din asta am putea săpa toată groapa în cinci minute. Am învăţat asta la cursul de economie. Este vorba despre valoarea în bani a timpului. Dacă vrem să fim profesioniste, trebuie să începem *să acţionăm* ca nişte profesioniste.

— Iar ucigaşii *profesionişti* îngroapă cadavrele cu excavatoare?

— E un fel de-a spune, ar trebui să muncim inteligent. Nu din greu.

— Să omori oamenii pentru bani nu e o chestie inteligentă!

Vero şi-a scuturat noroiul de pe mănuşi şi s-a ridicat din groapa care acum îi ajungea până la piept. A schimbat lopata mare cu lopăţica roz, pe care a îndreptat-o către mine:

— Stai să vezi cum ai să te simţi când ai să iei cei cincizeci de mii de dolari.

A deschis portbagajul maşinii ei. M-am căţărat afară din groapă şi m-am iţit peste umărul ei, tresărind la vederea formei umane învelite în fetele mele de masă.

— Hai, a zis ea, apucând coarda de bungee-jump din jurul gleznelor. Hai să-l îngropăm pe perversul ăsta şi s-o ştergem de aici.

împreună, l-am tras pe Harris Mickler din portbagaj, apoi l-am pus pe marginea gropii şi l-am desfaţat. Vero a adunat feţele de masă şi le-a îndesat în portbagaj. Eu am luat telefonul lui Harris, cheile maşinii şi portofelul din buzunare şi le-am predat în mâinile ei întinse spre mine.

— Nu ar trebui să-i ardem amprentele şi să-i scoatem dinţii sau ceva de genu'? a întrebat ea.

Capitolul 16

I-am aruncat o privire pătrunzătoare, deşi probabil avea dreptate. Dacă găsea cineva rămăşiţele lui Harris Mickler, nu vor fi greu de identificat, chiar fără telefon şi portofel.
M-am strâmbat când l-am apucat de braţe pe Harris. Mâinile lui erau deja reci, degetele şi gâtul erau deja rigide, braţele şi picioarele atârnau greu. ^
— în ce priveşte înlăturarea amprentelor şi stomatologia, aici trag linie, am zis gemând şi trăgându-l spre marginea gropii.
— Mă întreb dacă nu am putea să cerem mai mult pentru asta.
— Am să mă prefac că nu am auzit ce-ai zis.
Vero şi cu mine am aruncat o ultimă privire spre Harris Mickler.
— Oare facem ceea ce trebuie? am întrebat.
Ca răspuns, a scos din buzunar telefonul lui Harris şi mi l-a întins. Nu l- am luat, incapabilă să mai suport vederea fotografiilor ălora. Vero a vârât telefonul la loc în buzunar. Apoi l-am rostogolit pe Harris pe-o parte, spre marginea gropii pe care o săpasem şi, la trei, l-am aruncat în ea.

Capitolul 13

Pe Veronica Ruiz o cunoscusem cu opt luni în urmă, când stăteam cu copiii la rând la bancă. Era o după-amiază aglomerată de vineri, zi de plată pentru cei cu slujbe obişnuite; dar în vreme ce un cec primit cu regularitate pe cei mai mulţi oameni îi înveselea, un tip din spatele meu era excepţia de la această regulă. Bombănea singur ceva legat de zgomot. Lui Zach îi dădeau dinţii, iar feţişoara lui iritată, îngheţată, era brăzdată de lacrimi furioase pentru că nu-l lăsam să alerge de capul lui prin hol. Reuşisem să înaintăm binişor la coadă, nu mai aveam mult, când Delia a hotărât că trebuie să facă pipi şi nu se mai poate ţine. Rămasă fără opţiuni, mi-am abandonat locul la coadă şi mi-am dus copiii la baie. Când am ieşit, coada crescuse şi devenise un şir lung şi şerpuit care se întindea până în vestibul.

Voiam să renunţ şi să ies când o casieră mi-a făcut semn din faţa rândului, de după geamul de plexiglas. Gesticula spre bărbatul morocănos din spatele meu, făcându-i semn să aştepte în timp ce eu mă apropiam de ghişeu. Zach s-a oprit din plâns, răsplătind-o pe Vero cu un zâmbet timid de după gâtul meu. între timp, bărbatul supărăcios a început să facă scandal, împroşcând-o cu insulte pe Vero, care i-a întins Deliei o acadea roşie prin ferestruica ghişeului. Vero mi-a plătit cecul pe care mi-l scrisese Steven, urmărindu-l cu o privire pătrunzătoare pe bărbatul care părăsise în trombă coada în căutarea unui manager. A terminat de numărat bancnotele mele foşnitoare şi le-a făcut copiilor la revedere cu mâna. în timp ce îi deschideam Deliei uşa de la hol, am întors capul; l-am văzut pe manager apropiindu-se de ghişeul lui Vero. Admonestările sale dure răzbăteau prin sticla ghişeului; m-am sprijinit de uşă, ascultând copleşită de un sentiment de vină. Vero a pus plăcuţa cu ÎNCHIS, şi-a adunat lucrurile şi s-a făcut nevăzută pe la o ieşire din spate.

Am luat-o pe Delia de mână şi, săltându-l pe Zach mai sus pe şold, am ocolit clădirea şi am dat peste Vero, care, aşezată în genunchi, găurea cauciucul şefului ei cu tocul pantofului.

Capitolul 14

— Mi s-a părut că îţi plac copiii, am zis când s-a ridicat şi şi-a şters praful de pe mâini. Aş avea nevoie de o bonă. Am scos un teanc de bani, aproape jumătate din cecul pe care tocmai îl încasasem, parţial dintr-un sentiment de vină, parţial din disperare. Vero a ridicat o sprânceană, a cântărit banii, s-a uitat la copiii mei şi asta a fost tot.

Vero şi cu mine ne-am făcut mici în scaunele noastre. Uşa garajului se profila ameninţătoare în faţa noastră, dar amândouă eram prea epuizate ca să mai fim în stare de tot efortul necesar pentru a o deschide. Mâinile lui Vero, iritate şi roşii, erau încleştate de volan. Ale mele erau pline de pământ, cu inele de noroi în jurul unghiilor. M-am smuls cu greutate din maşina lui Vero şi m-am îndreptat şchiopătând spre panoul cu tastatura numerică de lângă uşă. Luptându-mă să-mi descleştez degetele de la mâna dreaptă de pe coada fantomatică a lopeţii, am tastat codul din patru cifre înainte de a-mi aminti că sistemul de deschidere era defect. Am lăsat fruntea pe tastatură; de partea cealaltă, mecanismul unei uşi care nu voia să se clintească începuse să huruie.

După aceea, deşi spatele mă rupea, iar băşicile din palmele mele urlau în semn de protest, am ridicat manual uşa garajului pentru ca Vero să poată trage maşina în spaţiul liber din spatele camionetei mele. Peste drum, ferestrele bucătăriei doamnei Haggerty erau întunecate, dar ştiam eu ce ştiam şi mi-era greu să cred că bătrâna nu pândea. îmi tremurau rău braţele când am ridicat uşa deasupra capului. Dar chiar şi aşa, am fost tentată să-i fac semn cu o mână, doar aşa, să văd dacă se sesizează vreo mişcare după perdele.

Doamna Haggerty era cea care descoperise prima aventura lui Steven cu Theresa atunci când el făcuse greşeala s-o aducă la noi acasă, eu fiind plecată cu copiii la părinţii mei. Cum m-am întors, bătrâna m-a încolţit lângă cutia poştală şi m-a întrebat dacă ştiam despre blonda atrăgătoare care i-a ţinut de urât soţului meu cât am lipsit. Cunosc vorba „nu trage în

Capitolul 15

mesager”, dar sunt sigură că cel care-a scos zicala asta nu avea peste drum o vecină ca doamna Haggerty.

Epuizarea a pus brusc stăpânire pe gleznele mele când Honda lui Vero a trecut la câţiva centimetri de mine şi a intrat în garaj. După ce maşina a fost în siguranţă înăuntru, am dat drumul uşii.

Aceasta a picat în viteză la pământ, cu toată greutatea, bufnitura metalului izbit de ciment fiind suficient de puternică pentru a cutremura toţi pereţii. Chiar dacă doamna Haggerty nu ne pândise până acum, eram sigură
că în clipa asta era la geam.

Vero a ieşit din maşină şi m-a privit reprobator. Zach şi Delia s-au fâţâit în scăunelele lor. Ne-am sprijinit cu spatele de portiera maşinii, aşteptând în liniştea fragilă, în timp ce copiii adormeau la loc. Când respiraţia lor a devenit regulată şi liniştită, Vero a luat-o pe Delia în braţe, încruntându-se la vederea părului lipicios, ciuntit, din jurul feţei ei. Eu l-am luat pe Zach, închizând portiera maşinii cu şoldul.

Când i-am aşezat în pătuţuri, pe la colţurile draperiilor de la dormitorul lor răzbătea deja lumina slabă, lăptoasă a zorilor. Dacă aveam noroc, Vero şi cu mine aveam timp de un duş fierbinte şi de o cană cu cafea caldă înainte ca cei mici să se trezească. Am gemut, amintindu-mi de toată mizeria şi zaţul împrăştiat pe bufet pe care le lăsasem ieri în bucătărie.

Fără o vorbă, Vero şi cu mine ne-am dezbrăcat până la chiloţi în faţa maşinii de spălat. Ne-am pus hainele în ea, am aruncat deasupra mănuşile de grădinărit, feţele de masă şi pantofii, am aruncat două capsule de dezinfectant pentru rufe colorate şi am încheiat cu un munte de detergent pudră. Vero a pornit maşina şi a dispărut în baia de serviciu. S-a închis înăuntru cu un pocnet înfundat al zăvorului.

Eu m-am târât la bucătărie, hotărâtă să strâng măcar o parte din mizerie înainte de a încerca să dorm. Prudentă să nu atrag o nedorită atenţie din partea doamnei Haggerty, am lăsat luminile stinse şi, în lumina chioară a zorilor filtrată prin

Capitolul 16

perdelele de la bucătărie, m-am uitat după zaţul împrăştiat pe bufet. Dar mizeria dispăruse. Podeaua şi bufetul erau curate, vasele murdare din chiuvetă spălate şi puse la locul lor. Probabil că Vero făcuse curat astă-noapte, înainte de a-şi îndesa vasele mele în cutia ei de carton şi de a da peste mine taman când încercam să resuscitez un cadavru.

Poate că Vero avea dreptate.

Poate că Harris Mickler merita ce i s-a întâmplat. Poate că mâine soţia lui va apărea cu un plic plin cu bani şi noi vom scăpa basma curată. în timp ce adunam zaţul din ibricul de cafea ca să-l arunc în coşul de gunoi plin ochi de sub chiuvetă, nu mă simţeam prea optimistă. Am ucis un om. Indiferent dacă am făcut-o intenţionat sau nu, acum nici nu mai conta. L-am îngropat, ceea ce mă făcea vinovată de ceva, deşi nu ştiam prea bine de ce anume.

Sau în ce anume se va transforma dacă voi primi banii doamnei Mickler.

M-a trezit clinchetul linguriţei în bolul cu cereale care venea din bucătărie. La televizor, vocile personajelor din filmul de animaţie erau destul de puternice pentru a acoperi vuietul aspiratorului pus în funcţiune la parter. Soarele era sus pe cer şi razele lui luminoase pătrundeau prin jaluzelele dormitorului meu. M-am uitat la telefon să văd cât e ceasul şi mi- am îngropat faţa în pernă. Era jilavă şi rece, căci adormisem cu părul ud cu nici patru ceasuri în urmă, când mă prăbuşisem în pat după un foarte lung duş fierbinte.

Mă dureau muşchii, nu voiau nici ei să se trezească, dar m-am ridicat, am tras o pereche de colanţi pe mine, mi-am învârtit părul într-un coc neglijent şi am coborât la bucătărie. Teancul de facturi de pe treptele de afară fusese adus în casă şi ordonat pe măsuţa pliantă din livingul gol. în bucătărie, se auzea zumzetul liniştit al maşinii de spălat vase.

Delia mi-a făcut semn cu ochiul din scaunul ei, cu linguriţa încremenită deasupra bolului cu cereale. Un firicel de lapte i se prelingea pe bărbie în timp ce mesteca. I-am făcut şi eu cu

Capitolul 17

ochiul, numai parţial convinsă că fata care se uita la mine era fiică-mea. Părul îi fusese tuns scurt, curăţat de orice urmă de adeziv lipicios. Zgârieturile pe care şi le făcuse cu foarfecă se zăreau printre ţepii rari care-i mai rămăseseră pe cap. Pe nas avea o pereche de ochelari reflectorizanţi Aviator, care îi ascundeau faţa proaspăt spălată. Iar hainele ei – o pereche de blugi deşiraţi cu măiestrie, un tricou lălâu de un roz aprins peste o bluză gri cu mâneci lungi – fuseseră stropite cu clor pentru a completa ansamblul.

Am ridicat o sprânceană. A ridicat şi ea una, îndesându-şi în gură încă o lingură de cereale cu lapte. Mâinile ei micuţe erau înfăşurate într-o pereche de mănuşi fără degete, care sigur, săptămâna trecută, când le-am cumpărat, existaseră şi care ieri erau categoric mai puţin purtabile şi la modă.

Ochelarii lui Vero, căci ai ei erau, i-au alunecat pe nas în timp ce-şi mesteca cerealele.

— E o toană, a zis ea ridicând nepăsătoare din umeri, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Aşa zice mătuşa Vero.

Am strâns buzele, înghiţindu-mi replica ce se bulucea în spatele lor.

Aspiratorul s-a oprit. Vero a intrat în bucătărie îmbrăcată într-una dintre cămăşile mele de dormit şi o pereche de colanţi tot de-ai mei. Nu voiam să mă gândesc ce purta – sau nu purta – pe sub ele, dar speram cu disperare că măcar chiloţii mei intrau în categoria celor şaizeci de procente de lucruri personale pe care nu trebuia să le împart cu ea. Părul ei lung ieşea din coada neglijentă dată pe spate. A pus telefonul meu mobil pe bufet. Avea mâinile curate, unghiile frecate, aranjate şi tăiate scurt, date cu un strat de ojă roz, care se potrivea până la suprapunere cu nuanţa ce se zărea ieşind de sub mănuşile Deliei.

— Mătuşa Vero, care vasăzică?

Vero s-a strâmbat.

— Dacă Theresa poate avea o mătuşă Amy, poţi avea şi tu o mătuşă Vero.

Capitolul 18

Zach se prăpădea de râs în scăunelul lui înalt, cu părul geluit în ţepi asortaţi, suficient de lungi cât să se onduleze la capete. Foarfecă mea nu se zărea nicăieri, nimeni nu sângera, nimeni nu făcea crize de nervi. Prea obosită să mă cert, m-am prăbuşit adormită pe un scaun, la masă.

— Du-te şi te îmbracă, a zis Vero, punându-mi o cană de cafea în faţă şi dându-mi un ghiont. Am luat o gură lacomă. Şi fa ceva cu părul ăsta. Te întâlneşti cu doamna M la Panera într-o oră. încearcă să arăţi prezentabil.

M-am înecat, scuipând cafeaua pe cămaşă.

— Ce-ai făcut? Cafeaua s-a vărsat când m-am repezit să-mi iau telefonul. Am derulat şi mi-a căzut faţa când am citit mesajul din două cuvinte al lui Vero către doamna Mickler: *S-a rezolvat.*

Iar doamna Mickler a răspuns aproape imediat: *Panera 11.00.*

— Dumnezeule, Vero, am şuierat în şoaptă, sperând că cei mici nu vor băga de seamă. Erau în camera de alături, la televizor, absorbiţi de nu ştiu ce desene animate puse de Vero: Nu, nu mă întâlnesc cu ea.

Şi-a pus palmele pe masă, în faţa mea:

— Ba te întâlneşti cu ea. Altfel cum o să fim plătite? Nu am făcut degeaba bătăturile astea.

Am prins-o pe Vero de mânecă şi am tras-o în living, încercând să vorbesc cât mai încet:

— Nu iau banii femeii. Dacă-i iau, putem fi acuzate de asasinat la comandă.

— Şi dacă nu? a şuierat ea. Asasinat simplu? Singura diferenţă între ele sunt cei cincizeci de mii de dolari. Cincizeci. De mii. Votez să iei banii.

— Aşa deci, votezi? Păi, ultima dată când am verificat, aveam în continuare majoritatea. Ceea ce înseamnă că votul meu atârnă mai greu.

— Gândeşte-te, Finlay. Avem nevoie de banii ăia. A făcut un gest rapid către facturile din spatele ei. Teancuri de facturi erau îngrămădite pe masa pliantă, aranjate în ordinea importanţei. Mai întâi plăţile pentru casă, apoi pentru camionetă, după aia HOA-{^-, asigurarea, facturile la electricitate, urmate de o grămadă de înştiinţări amestecate de la companiile de cârduri de credit pentru conturi pe care le lăsasem în aer cu luni în urmă. Ne-am făcut treaba, aşa că nu văd de ce n-am fi plătite. Dă-i femeii telefonul şi portofelul lui Harris şi ia banii. Asta e tot.

Am privit muntele de facturi de pe măsuţă. Probabil că Vero avea dreptate. Neachitarea facturilor nu avea să mă facă o persoană mai bună şi nici nu mă va absolvi de ceea ce am făcut.

Vero şi-a îndreptat umerii, ca şi cum ar fi simţit că eram pe punctul de a ceda:

— Am pus lopata lui Steven în spatele camionetei. Cu cât scăpăm de ea mai repede, cu atât mai bine. O poţi lăsa la magazia Theresei în drum spre Panera. Şi după aceea, când te întorci acasă, du maşina la o spălătorie şi pune-i să aspire şi mizeria din interior. Am văzut toate episoadele din *Bones.* Dacă Brennan şi Booth puteau obţine o condamnare în baza unui grăunte de polen, capetele alea seci cu care lucrează soră-ta te-ar putea aresta pentru cine ştie ce fibră din pantalonii lui Mickler.

M-am strâmbat când am văzut-o fluturând cheile camionetei.

— Curăţ maşina şi înapoiez lopata, dar nu mă întâlnesc cu Patricia. Cum aş putea să mă uit în ochii ei?

Vero a luat un plic de pe masa din sufragerie şi l-a fluturat prin faţa ochilor mei. Emblema tribunalului era gravată în colţul din stânga sus. încă o scrisoare nedeschisă de la avocatul lui Steven:

— Ori o priveşti pe Patricia în ochi şi îi iei banii, ori te uiţi în ochii avocatului soţului tău când îţi ia copiii.

A pus cheile camionetei lângă scrisoarea nedeschisă de custodie. Una dintre ele era categoric mai rea decât cealaltă.

Capitolul 14

Am luat cheile. Am dat peste cap cafeaua, am sărutat copiii pe creştet şi am fugit sus, să mă pregătesc ca să-i iau banii Patriciei Mickler.

Peruca mă irita ca naiba. Clar, eram pedepsită. Dumnezeu, karma sau fantoma lui Harris Mickler voiau să mă facă să mă simt mizerabil. Am strecurat un deget pe sub ea şi m-am scărpinat, sperând că nu a ieşit nicio şuviţă castanie. Prin lentilele întunecate ale ochelarilor de soare cercetam sala de la Panera. Ochii mei au poposit la mesele pe care le ocupaserăm data trecută, când Patricia şi cu mine ne-am văzut pentru prima dată. Am răsuflat uşurată când n-am zărit-o nicăieri. Acum mă puteam duce la Vero să-i spun cu toată sinceritatea că am venit, am încercat, dar Patricia Mickler nu a apărut. Odată ajunsă acasă, aş mânca o găletuşă de îngheţată şi aş plânge. Nu voiam decât să las tot coşmarul ăsta în urmă şi să mă prefac că nu s-a întâmplat vreodată. Oricât de groaznic ar fi fost Harris Mickler, oricât de sinistre au fost lucrurile pe care ştiam că le-a făcut, eu l-am omorât. L- am omorât şi i-am îngropat cadavrul într-un loc în care speram că nu-l va găsi nimeni, niciodată. Şi mi se părea o greşeală enormă să vin aici ca să-mi capăt recompensa pentru ceea ce făcusem.

Mi-am împins ochelarii de soare la loc, pe nas, pregătindu-mă să plec, când, cu coada ochiului, am prins o mişcare vagă. Doamna Mickler stătea ghemuită într-un separeu, în colţ, cu o mână încleştată pe geantă şi cu cealaltă ridicată, ca şi cum mi-ar fi făcut semn să vin. A lăsat-o jos când privirile ni s-au întâlnit. A cercetat sala cu un ochi speriat. Eu mi-am dat o şuviţă blondă după ureche şi, cu pas grăbit, am traversat sala spre separeul ei.

Era mai palidă la faţă decât îmi aminteam, avea aceeaşi privire uşor rătăcită, cu ochii larg deschişi, ca atunci când am surprins-o uitându-se la cârpa însângerată şi la foarfecă din geanta mea. Când am intrat în separeu, expresia ei ochilor ei oscila între oroare şi fascinaţie.

Mi-am strâns poşeta sub braţ. în ea aveam telefonul, portofelul şi cheile maşinii lui Harris. Dovada A, în cazul în care

doamna Mickler insista să vadă vreo dovadă. în realitate, tot ceea ce-mi doream era să scap de ele. Şi să plec de aici cu speranţa că spălatul şi aspiratul maşinii o să valoreze cât cincizeci de mii de dolari. Voiam să fie aspirate din viaţa mea toate celulele şi fibrele care-i aparţinuseră vreodată lui Harris Mickler.

— E cu adevărat gata? a întrebat ea aruncând o privire furişă spre mesele învecinate.

Am încuviinţat din cap.

Cu mâini tremurătoare, Patricia a scos un plic din geantă şi l-a împins spre mine, peste masă. Sub ochi avea cearcăne adânci, vinete, ca şi cum n- ar fi dormit deloc. îmi imaginez că-şi dorea la fel de mult ca şi mine ca tot coşmarul ăsta să se termine odată. însă am ezitat când a fost să întind mâna după plic.

— îi poţi număra, sunt toţi, a insistat, împingându-l un centimetru mai aproape de mine.

— Te cred. Plicul era gros, atât de îndesat, încât clapa abia se închidea. L-am tras de pe masă în poală şi am scos din geanta mea portofelul, cheia şi telefonul lui Harris. Patricia a luat inelul de chei şi, cu degete tremurânde, a început să prefire cheile una după alta, separând una micuţă de celelalte.

— Am să aştept până în seara asta ca să raportez dispariţia, a zis ea, ascunzând cheiţa în palmă. Asta ar trebui să-ţi ofere răgazul de a încheia toate socotelile neterminate. A împins spre mine restul cheilor, laolaltă cu portofelul şi telefonul lui Harris. înghiţea greu, incapabilă să se uite la ele, ca şi cum şi-ar fi dorit la fel de mult ca mine să scape de ultima bucăţică din el.

— Vrei să scap *eu* de ele?

— Nu pentru asta te plătesc?

Ce tupeu pe femeia asta. Dacă Delia mi-ar fi vorbit pe tonul ăsta, aş fi trimis-o imediat în camera ei pentru că a fost impertinentă şi i-aş fi confiscat toate jucăriile. Patricia s-a făcut mică; era clar că a luat expresia mea de mămică drept altceva...

Capitolul 16

poate drept cine ştie ce expresie crudă afişată de asasinii la comandă. Cine ştie, poate că eram la fel. Nu aveam de unde să ştiu. Zâmbea nervos şi buzele îi tremurau, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

Mi-am muşcat limba şi am vârât lucrurile personale ale soţului ei la loc în geantă, împreună cu banii.

— Sper să nu te superi, a zis ea, dregându-şi glasul. O prietenă de-a mea... De fapt, mai curând o cunoştinţă, ştii. Avem ore de Pilates împreună, la club, marţea şi sâmbăta, a recunoscut ea cu o strâmbătură vinovată, ca şi cum a-ţi întinde membrele ar fi fost o crimă. Are şi ea unele... *probleme...* cu soţul. I-am spus că s-ar putea să cunosc pe cineva care ar putea-o ajuta. Bileţelul împăturit pe care l-a împins pe masă, spre mine, mi-a indus un sentiment de déjà vu de rău augur. Am deschis gura, toate argumentele furioase din lumea asta se îngrămădeau pe limba mea, gata să iasă. Până când am văzut cifra de lângă semnul dolarului.

Şaptezeci şi cinci de mii.

M-am uitat la nume: Andrei Borovkov. Adresa era a unui imobil extravagant în McLean. Am împăturit biletul şi l-am împins înapoi spre ea, peste masă.

— Uite ce-i, am început. Ţi-ai făcut o idee greşită despre toate astea. Eu nu...

Restul argumentului meu a căzut în gol. Scaunul Patriciei era gol.

Am întors capul, căutând-o în zona coşurilor de gunoi. Pe holul care ducea la toalete. Lângă barul gol. Dar dispăruse. Am văzut-o pe fereastră cum urcă într-o maşină. UN Subaru maro, care a plecat în trombă din parcare ca şi cum ar fi luat foc. A intrat imediat în trafic. Geamul din spate al maşinii era camuflat de autocolante.

Mă holbam la bucăţica de hârtie. Numele mi se părea familiar, dar din motive pe care nu le bănuiam încă. Sau poate era vorba despre un sentiment mult prea familiar de groază că am trecut o limită de dincolo de care nu mă mai puteam

întoarce. Am vârât biletul în geantă, lângă bani şi lucrurile lui Harris Mickler, întrebându-mă ce naiba să fac în continuare.

Am plecat de la Panera şi m-am dus direct la The Lush. Barul nu se deschidea decât peste o oră şi ceva, aşa că în parcare nu erau decât câteva maşini, ceea ce făcea să-i găsesc mai uşor maşina lui Harris Mickler Pe brelocul cheilor era inscripţionată emblema elegantă a Mercedesului; pe inel avea numai trei chei. Una probabil de la birou, alta de la casă. Cheia mică, cea care fusese între ele – probabil de la un dulap de la o sală de sport, sau un seif, sau un sertar, ceva – rămăsese la Patricia. Nu-mi păsa. Le-aş fi vrut dispărute pe toate. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să le găsească vreun detectiv în casa mea.

Camioneta mea s-a oprit în dreptul singurelor două Mercedesuri din parcare. Am apăsat butonul telecomenzii, urmărind în oglinda retrovizoare lumina farurilor. Am aliniat portierele din dreptul şoferului şi am strecurat camioneta în dreptul maşinii lui Harris. Apoi am folosit una dintre bavetele lui Zach ca să le şterg pe toate: telefonul, cheile, portofelul. Curioasă, am întredeschis portmoneul şi am făcut ochii mari la vederea numeroaselor bancnote înghesuite în el. Le-aş putea lua, mi-am spus. Să înscenez un jaf. Dar de ce un hoţ mărunt de pe stradă ar lăsa un telefon scump şi un portofel plin de cărţi de credit în maşina lui Harris?

Nu, mai bine le las neatinse.

Dacă nu e niciun semn de furt, poate poliţia nu va investiga prea serios dispariţia. Poate vor presupune că a ieşit de la bar, şi-a băgat picioarele în viaţa lui şi a fugit în Tahiti-sau la Milano cu o femeie misterioasă pe care tocmai a cunoscut-o.

Cu peruca pe cap, cu ochelarii pe nas, cu şuviţele lungi, blonde, căzându-mi în dezordine peste faţă, ascunzând-o, am ieşit din maşină. Apăsam în neştire pe telecomanda maşinii lui Harris. Pe neaşteptate, s-a declanşat alarma. Farurile au început să lumineze, iar sunetul strident al claxonului m-a străpuns direct în inimă. Am început să apăs cu disperare pe butoane până ce zarva s-a oprit.

Capitolul 18

M-am uitat de jur-împrejur prin parcare şi mi-am folosit mânecile ca să deschid portiera. Apoi am şters repede mănunchiul de chei şi i-am aruncat lucrurile pe scaunul şoferului. Nu fusesem niciodată arestată şi amprentată, aşa că n-ar fi putut folosi amprentele ca să mă găsească. Dar le puteau categoric folosi ca să mă condamne în cazul în care ajungeam suspectă.

Am închis maşina lui din interior, cu inima bătându-mi mai să-mi sară din piept când am urcat înapoi în camioneta mea şi am învârtit cheia în contact.

„Nu, nu se poate", am şoptit apăsând frâna şi întorcând iar cheia în contact. Motorul se încăpăţâna să scoată un pocnet sec şi atât. „Nu, nu, nu, nu!" Trebuia să chem o firmă de tractare. Ceea ce însemna că maşina mea va fi înregistrată ca fiind ridicată din acest loc, din spaţiul de parcare, exact de lângă maşina lui Harris Mickler.

Nu se poate.

Am apăsat butonul pentru ridicarea capotei şi am năvălit afară din maşină, în graba de a o deschide mai repede. Nu ştiu de ce mă chinuiam cu chestia asta. Habar n-aveam ce să caut, mă holbam în neştire la grămada aia de metal, tuburi şi fire de sub capotă. Ştiam cum să rezolv o iritaţie provocată de scutece, nişte genunchi juliţi şi cinele pregătite la cutie. Mentenanţa auto – de fapt orice fel de mentenanţă – era întotdeauna treaba lui Steven.

— Theresa? M-am întors spre vocea care venea din spatele meu, cu spinarea lipită de radiatorul fierbinte al maşinii. Inima îmi bătea atât de tare, încât mi se părea că mai avea puţin şi îşi lua zborul din pieptul meu. Am apăsat-o cu o mână, încercând să-i încetinesc ritmul, în timp ce m-am sprijinit de bara de protecţie. Era Julian.

Julian, barmanul care m-a văzut aici noaptea trecută.

Julian, studentul la drept care probabil mi-a adulmecat vinovăţia din partea cealaltă a parcării.

Rahat.

— Scuze. Privirea lui a surprins roşeaţa speriată pe care o simţeam coborându-mi spre gât. Nu am vrut să te sperii. Eşti în regulă?

Peste umărul meu, a aruncat un ochi încruntat spre capota deschisă.

— Sunt bine. Toate-s bune, am îngăimat. Mintea mea lucra cu febrilitate. Oare auzise alarma? Mă văzuse lăsând portofelul şi telefonul lui Harris? Probabil mi-a murit bateria. Tu ce faci aici? M-am îngrozit de propria mea întrebare prostească.

— Schimbul de dimineaţă. Pe umăr, peste tricoul strâmt, ducea o cămaşă de muncă, cu gulerul scrobit. Dinspre el venea un miros de şampon şi gel de duş. Şi-a dat buclele jilave din ochi. A arătat spre motor: Vrei să mă uit puţin?

Dumnezeule, da.

Drace, nu.

— Sigur. Mi-am dres vocea şi am arătat cu degetul peste umăr. Cheile sunt în maşină.

Colţurile ochilor i s-au încreţit de la zâmbet. Aseară, la bar, nu le remarcasem culoarea. în lumina soarelui, irişii lui aveau o nuanţă nehotărâtă, ceva între tonuri subtile de verde şi auriu. Eram destul de sigură că mi-ar plăcea să îi privesc până se vor hotărî ce nuanţă să aleagă. S-a aplecat în camionetă şi a învârtit cheia, stingând motorul. Mi-am acoperit ochii cu vârful degetelor, în timp ce motorul făcea iar zgomotul ăla oribil de metal dogit.

— Categoric e bateria, a zis Julian, ieşind de după portiera din partea şoferului. Am nişte cabluri de tractare în Jeep. Le aduc să le prind.

Cu pas săltat, a alergat spre un Jeep maro, soft top. Conducând cu grijă prin parcare, l-a tras în faţa capotei mele până când barele noastre de protecţie au ajuns la câţiva centimetri distanţă. A apărut cu nişte cabluri negru cu roşu, iar eu am încercat să nu mă holbez prea insistent la posteriorul lui în timp ce deschidea capota şi se apleca asupra motorului ca să le conecteze.

Capitolul 20

Probabil cam tot atât cât ezitasem să nu-l omor pe Harris Mickler şi să-i iau banii nevesti-sii.

— Ai mai avut probleme înainte? m-a întrebat.

— Ăăă, nu. Până acum a fost bine, i-am spus în timp ce el fixa celelalte capete ale cablurilor la bateria camionetei mele. Nu era întru totul adevărat. Maşina îmi făcea necazuri de câteva săptămâni, dar eu ignorasem ciudatele zgomote ocazionale şi luminile tot mai slabe, sperând că vor dispărea de la sine cumva, exact ca banii din conturile mele bancare. Presupun că ar fi putut fi mai rău. S-ar fi putut întâmpla noaptea trecută, când Harris era leşinat în spate.

— Probabil alternatorul e de vină. îl lăsăm să se încarce câteva minute şi după aceea eşti bună de ieşit pe şosea. Dar în drum spre casă ar trebui să te opreşti la un atelier, să pui un mecanic să facă o verificare.

Acum Julian era mai aproape de mine. Sau poate eu mă apropiasem de el. Suficient de aproape ca să-i pot observa faţa fină şi să-i simt mirosul vag
de gel de ras. Şi ceva ameţitor de cool pe deasupra.

— Chiar, ce faci aici? m-a întrebat, ridicând o sprânceană. Barul se deschide mai târziu.

Din cauza vaporilor, mi-am spus. Sau poate căldura care venea dinspre motoare rarefia aerul. Nu, categoric, nu era din cauza mirosului lui. Sau din cauza felului în care îi cădea părul în ochi când lăsa capul în jos. Sau din cauza felului în care îi străluceau în soare.

— Am pierdut ceva în parcare... noaptea trecută. Bunul-simţ, de pildă. Sau cel puţin raţiunea. Dar am găsit, am minţit.

— A, zise el cu un zâmbet rănit. Speram că te-ai răzgândit.

Am alungat din gând imaginea lui Julian pe bancheta din spate a camionetei mele. Deja săptămâna asta am avut de-a face cu un bărbat mai mult decât ar fi trebuit pe bancheta din spate, şi uite unde m-a adus. Singurul lucru pe care plănuiam să-l fac în camioneta asta era o aspirare temeinică. Sau o incendiere.

— Poate data viitoare?

— Mi-ar face plăcere. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare şi ciudată. A plecat ochii, ascunzându-şi un zâmbet pe jumătate stins. Mi-am dat o şuviţă de păr fals după ureche. Julian s-a uitat la ceas. A făcut un semn cu capul: Du- te şi încearcă să porneşti motorul. Ar trebui să fie de ajuns.

Am deschis portiera din partea şoferului şi am dat o cheie. Motorul a pornit, iar eu am răsuflat uşurată. Julian a deconectat cablurile. A lăsat jos capota maşinii lui, frecându-şi mâinile. Vârfurile degetelor îi erau pline de vaselină şi praf. Amintindu-mi de cămaşa albă scrobită de serviciu pe care o ducea pe umăr, am luat un pachet de şerveţele umede şi o bavetă din maşina mea, verificând să nu miroasă a lapte acru şi să nu aibă pe ea stropi de sânge sau păr, înainte de a i le întinde.

— Mulţumesc, a zis, ştergându-şi degetele.

— Baker! Julian s-a întors spre bar. Un bărbat chelios cu un abdomen proeminent stătea în uşa deschisă şi îşi bătea ceasul cu degetul. Am plecat capul, mi-am acoperit faţa cu cascada de şuviţe blonde şi m-am strecurat în spatele lui Julian, încercând să mă fac nevăzută din raza vizuală a bărbatului. Julian l-a salutat cu un semn din cap.

— Şeful meu. Trebuie să plec. Eşti sigură că nu vrei să mai rămâi prin zonă?

— Nu pot, am răspuns precipitată, arătând în spatele meu spre motorul care torcea. Trebuie să ajung acasă. La copii. Şi la... chestiile mele imobiliare.

— Corect. Colţurile gurii i s-au ridicat. Era un zâmbet grozav, sincer şi cald. Genul de zâmbet care îmi îngreunează obligaţia de a-l minţi.

— Oricum, mulţumesc că m-ai rezolvat. Sprâncenele lui luminate de soare au dispărut sub bucle, iar obrajii mei s-au înroşit: Asta... Uau, nu mi- a ieşit cum trebuie, altceva am vrut să spun. Scuze. A fost o zi foarte, *foarte* ciudată.

— Stai liniştită, ştiu ce ai vrut să spui. Şi-a muşcat puţin buzele, reprimându-şi râsul. îmi venea să mă bag sub asfalt când mi-a întins baveta lui Zach: Mai ai numărul meu?

Capitolul 22

Am încuviinţat.

— Atunci, sper să te revăd, Theresa. A mers cu spatele spre Jeepul lui, cercetându-mă din priviri într-un fel care părea complet nevinovat, dar tot reuşea să mă topească toată. Am urcat şi eu în camionetă, mi-am butonat telefonul, asigurându-mă că numărul lui era tot acolo. între timp, el şi-a mutat Jeepul la locul lui de parcare.

Degetele mele s-au oprit deasupra tastaturii în timp ce el intra în The Lush, cu cămaşa pe umăr. Dacă îi trimiteam un mesaj, ar avea şi el numărul meu. Şi eram sigură că asta era o idee foarte, *foarte* proastă. Harris era în pământ, iar eu tocmai acceptasem cincizeci de mii de dolari pentru uciderea lui. Ar trebui să mă depărtez cât mai mult cu putinţă de locul ăsta unde am fost văzută cu Harris.

Şi totuşi...

încă te mai tentează o camionetă?

Am tastat repede şi am apăsat „trimite" înainte să apuc să mă răzgândesc. Clar, nu mi-am găsit încă raţiunea în parcarea asta.

Am lăsat fruntea pe volan. Secundele în care i-am aşteptat răspunsul păreau interminabile. Dacă l-am înţeles greşit? Dacă băiatul a fost doar politicos? Dacă baveta lui Zach a ucis avântul?

Telefonul a bâzâit în poală. M-am ridicat şi mi-am acoperit ochii, abia având curajul să citesc răspunsul printre degete.

Poţi să vii să mă iei oricând. Ştii unde mă găseşti.

Am aruncat o privire spre geamurile fumurii ale barului. îmi puteam imagina cămaşa albă a lui Julian de partea cealaltă, semnul uşor cu mâna de după fereastră. Am ridicat degetele de pe volan, întrebându-mă dacă mă
putea vedea răspunzându-i la salut. întrebându-mă dacă m-a văzut prin geam – pe mine cu totul – la fel cum a văzut prin mine noaptea trecută.

Jumătate de oră mai târziu, când am ajuns în garaj, epuizarea pusese întru totul stăpânire pe mine. Mă uitam în gol, la locul unde ieri învelisem cadavrul lui Harris Mickler. Podeaua

de beton era jilavă şi mirosea vag a clor. Uşa din spate era deschisă, ca s-o usuce soarele după amiezii. Probabil că o spălase Vero cu furtunul cât am fost plecată. Lopăţica roz, şi ea spălată şi uscată, era pusă la locul ei obişnuit pe masa de lucru. Lucrurile personale ale lui Harris Mickler erau şterse şi încuiate în maşina lui, la The Lush. Lopata lui Steven era la loc în magazia lui. Iar eu tocmai cheltuisem douăzeci de dolari pentru a şterge orice urmă a lui Harris Mickler din camioneta mea. Făcusem tot ce era necesar ca să ne acoperim urmele, dar nu puteam scăpa de sentimentul că am omis ceva.

Vinovăţia. Sentimentul ăsta chinuitor, persistent, care mă trăgea în garaj trebuie să fi fost vinovăţia. Şi probabil că mă va urmări tot restul vieţii.

O mişcare uşoară de peste drum mi-a atras atenţia, mişcarea insesizabilă a perdelelor doamnei Haggerty. M-am îndreptat spre uşa garajului şi m-am ridicat pe vârfuri, ca s-o trag în jos cu amândouă mâinile. A căzut cu un huruit puternic, care a zguduit tot garajul.

Proastă. Am fost atât de proastă. M-am aşezat pe scara scurtă din lemn care ducea spre bucătărie. în timp ce ochii mei se acomodau cu întunericul, m-au năpădit toate întrebările cu *ce-ar fi fost dacă* ale nopţii trecute, grele şi zgomotoase ca blestemata aia de uşă a garajului.

Ce-ar fi fost dacă nu aş fi sunat-o pe Patricia Mickler?... Ce-ar fi fost dacă nu aş fi luat rochia Theresei şi nu m-aş fi dus la barul ăla nenorocit?... Ce-ar fi fost dacă nu l-aş fi înghesuit niciodată pe Harris Mickler în camioneta mea?... Ce-ar fi fost dacă nu l-aş fi adus aici, în nenorocita mea de casă?... Ce-ar fi fost dacă n-aş fi lăsat motorul pornit după ce am închis ga...

Am simţit cum îmi înţepeneşte spatele şi muşchii mi-au îngheţat unul după altul. Am ridicat capul, mutându-mi atenţia de la camionetă la uşa garajului. Detaliile nopţii trecute erau încă în ceaţă în mintea mea, estompate de panică şi şampanie, ca şi cum cineva ar fi trecut o radieră peste ele. Dar mi-am amintit... mi-am amintit că am intrat pe alee. Mi-am amintit că

Capitolul 24

am apăsat telecomanda de pe parasolar şi am aşteptat ca uşa să se deschidă. Conul de lumină al farurilor camionetei a iluminat bancul de lucru şi lopăţica roz şi mi-am amintit clar că am ieşit din maşină şi m-am strecurat între parbriz şi masa de lucru, cu ochii mijiţi din cauza luminii care-mi bătea în faţă, şi am intrat în goană în casă. Bucătăria era cufundată în întuneric. Era linişte când m-am aşezat pe podea şi i-am telefonat surorii mele, nu se auzea decât torsul lin al motorului prin perete... Toate aceste detalii din memoria mea erau limpezi, clare.

Dar ceea ce *nu-mi aminteam* mi s-a înfipt ca o gheară în gât.

Nu-mi aminteam să fi apăsat pe butonul din perete când am intrat în bucătărie. Nu-mi aminteam nici sunetul metalic al mecanismului care lăsa în jos uşa garajului.

Nu am închis garajul.

Am lăsat maşina pornită. Dar nu am închis garajul.

Am sărit ca arsă în picioare, apăsând pe întrerupătorul din perete. Singurul bec din mijlocul tavanului scălda podeaua din beton într-o lumină galbenă, chioară. Am rămas acolo, holbându-mă la motorul care acţiona uşa. Ochii mi-au căzut pe coarda roşie de urgenţă, care atârna. Apoi s-au oprit la scripetele care ridica şi cobora uşa. Scripetele era decuplat de la curea. Asta explica de ce motorul a pornit când Vero a apăsat pe butonul din perete, dar uşa nu s-a clintit. Uşa nu era conectată la mecanism.

Dar asta nu avea niciun sens.

Deschiderea a funcţionat când am ajuns acasă de la bar. Am apăsat pe telecomanda de pe parasolar, uşa s-a deschis singură şi am intrat în garaj. Totuşi, douăzeci de minute mai târziu, când am ieşit din casă, Harris era mort şi uşa garajului era decuplată de la motor. Şi era închisă, deşi eu eram absolut sigură că nu am închis-o.

Atunci cum?

Tragerea coardei de urgenţă era singura modalitate de a decupla cureaua şi de a elibera uşa de motor. Singura cale de a închide sau deschide *manual* uşa. Ceea ce însemna că cineva

trebuie să fi tras de coardă închizând uşa în timp ce eu eram în casă. în timp ce maşina era cu motorul pornit. Ceea ce însemna...

Nu am făcut-o.

Nu eu l-am omorât pe Harris Mickler.

Vero s-a sprijinit cu spatele de maşină şi cu un picior proptit în peretele garajului, privindu-mă cu colţul ochiului, ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile.

— Tu chiar crezi că cineva a tras de coarda roşie şi a închis uşa garajului în timp ce tu erai *în casă?*

— Da.

— De ce?

Exista o singură explicaţie posibilă:

— Mai era cineva care îl voia mort pe Harris Mickler.

Oricine ar fi fost, probabil ne-a văzut plecând de la bar şi ne-a urmărit până acasă. Când am intrat şi am lăsat maşina pornită, i-am oferit o fereastră perfectă de oportunitate ca să-l omoare. Era genul de crimă despre care aş putea să scriu. Genul pe care nu l-ar cumpăra nimeni pentru că era atât de... curată.

Vero mi-a smuls plicul Patriciei din mână. îl strânsesem atât de tare, încât uitasem de el.

— Eşti sigură că nu vorbeşte vinovăţia din tine?

— Voi fi fiind eu vinovată de multe, Vero, dar nu am închis uşa garajului.

A scos un teanc de bani şi l-a ridicat în faţă, închizând ochii în timp ce atingea marginile bancnotelor, inspirând adânc.

— Mai putem păstra banii?

Am întins mâna în spatele meu, am luat banda adezivă de pe masa de lucru şi am aruncat-o în ea.

— Bine, gata, a zis ea, folosind plicul Patriciei ca scut, în caz că m-aş hotărî să arunc şi cu altceva. Hai să presupunem pentru o clipă că nu ai închis uşa garajului şi a făcut-o altcineva. De ce a tras coarda? De ce nu a apăsat butonul din perete şi s-a făcut nevăzut?

Am început să-mi rod o unghie, recapitulând în gând toate evenimentele nopţii precedente. Era nevoie de ceva vreme

Capitolul 26

pentru ca monoxidul de carbon să umple garajul. Ceea ce înseamnă că ucigaşul trebuie să fi închis uşa imediat ce am intrat eu în casă. Eu am stat jos, pe podeaua bucătăriei, cu spatele lipit de peretele dinspre garaj, şi am vorbit cu Georgia. Am vorbit atât de mult, că am uitat complet că maşina avea motorul pornit.
După aceea m-am dus sus să mă spăl şi să mă schimb. Dormitorul meu
era chiar deasupra garajului.

— Nu, am clătinat eu din cap. Nu ar fi putut folosi butonul din perete, nici măcar o telecomandă. Motorul e prea gălăgios. L-aş fi auzit. Oricine a tras coarda asta a vrut să fie ceva silenţios.

Am ridicat privirea spre mânerul roşu. Ceva nu se lega. Coarda de urgenţă era oricum, numai silenţioasă nu. O folosisem într-o iarnă, când fusese o pană de curent şi uşa garajului se blocase deschisă, iar zăpada intra înăuntru. Cum am tras coarda, uşa s-a lăsat la pământ cu un vuiet puternic, izbindu-se de beton cu un zgomot asurzitor, exact ca acum câteva minute, când am speriat-o pe doamna Haggerty. Steven a auzit zarva din dormitor şi a venit în goană să vadă ce s-a întâmplat. M-a dăscălit o săptămână despre cum aş fi putut să distrug cadrul uşii. Despre cum m-aş fi putut eu răni sau, mai rău, pe unul dintre copii. Despre cum nu ar trebui să trag niciodată de coarda de urgenţă când uşa garajului e deschisă. Doar dacă...

— Ce-i cu privirea asta? Cunosc privirea asta, a zis Vero când m-a văzut luând scăriţa ruginită din colţ. E aceeaşi privire pe care ai avut-o când ai îndesat plastilină în ţeava de eşapament a Theresei.

— Deschide uşa, i-am zis în timp ce aşezam scăunelul sub coarda de urgenţă.

E grea! Deschide-o tu!

— Nu pot. Eu mă sui pe scară.

Vero a mormăit câteva vorbe de dulce despre unde aş putea băga numita scară şi a început să ridice uşa garajului cu

ambele mâini. S-a cutremurat când un vânt rece de toamnă a intrat pe sub uşă şi i-a răvăşit părul, înjurându-mă în barbă, a ridicat uşa garajului sus, deasupra capului, până ce a fost complet deschisă, până la tavan.

M-am urcat pe scară şi am reconectat cureaua la scripete, aşa cum îmi arătase Steven. Apoi am tras coarda.

Vero a ţipat când uşa a pornit spre podea, pe şine, prinzând viteză în cădere. A sărit şi a prins coarda înainte ca uşa să ajungă la pământ.

— Eşti nebună? a şuierat ea. Ultimul lucru care ne trebuie e să audă doamna Haggerty toată zarva asta şi să-şi bage nasul în treburile noastre. Vero a lăsat uşa la pământ cu o mişcare lentă. Aceasta a făcut un zgomot atât de slab, încât nu avea cum să fie auzit din casă.

— Au fost doi, am zis, coborând de pe scară.

Vero a strâmbat din nas către mine.

— E singurul fel în care cineva ar fi putut închide uşa garajului fără să facă zgomot. O persoană a tras coarda. Altcineva a prins uşa şi a controlat căderea.

— Stai să văd dacă am înţeles: vrei să spui că cineva, nu, *doi* cineva... l- au omorât pe Harris Mickler în timp ce tu vorbeai la telefon cu sora ta?

— Făcând ca totul să pară un accident, da.

— Sau înscenându-ţi ţie totul.

Vero a luat plicul şi l-a vârât sub banda colanţilor ei – a colanţilor mei – ca şi cum s-ar fi temut că mă voi răzgândi în ultima clipă şi îi voi da înapoi. A ţipat când i l-am smuls, dar la drept vorbind nu mai aveam ce face. Acceptasem deja plata. Indiferent de cine l-a închis pe Harris în garaj. Eu am fost cea care a acceptat plata pentru un asasinat la comandă. Iar dacă cineva va găsi cadavrul lui Harris, noi va trebui să dăm socoteală pentru povestea asta.

Când copiii s-au dus jos pentru somnul de după-amiază, m-am retras în birou şi am încuiat uşa. Plicul Patriciei era pe biroul meu. Era vizibil mai uşor dat fiind că Vero îşi luase partea de patruzeci de procente. Dar asta nu mă ajuta să mă uit

Capitolul 28

mai liniştită la el. Aşa că l-am luat şi l-am aruncat în fundul sertarului.

Banii de la Patricia nu erau diferiţi de avansul primit pentru carte, adică încă o plată nemeritată pentru o muncă pe care n-am prestat-o. încă un lucru de care să mă simt vinovată. Oricâte probleme puteau rezolva banii Patriciei, veneau la pachet cu altele, şi mai mari. Mai înspăimântătoare. Genul de probleme care presupuneau pierderea copiilor. Genul de probleme care însemnau să-mi petrec restul vieţii după gratii. Singura cale de a mă apăra în cazul în care dispariţia lui Harris se întorcea împotriva mea era să aflu exact ce anume s-a întâmplat în garajul meu. Să fiu capabilă să dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că nu eu am fost cea care l-a omorât.

Am deschis calculatorul vechi, aşteptând să tuşească şi să se trezească la viaţă. Am deschis un document Word, i-am dat un nume, tastând primele cuvinte care mi-au venit în minte, singurul lucru pe care Sylvia şi editorul meu îl aşteptau de la mine: MAREA LOVITURA, de Finlay Donovan. Ecranul era orbitor de alb. Cursorul clipea lent şi indiferent, în timp ce degetele mele pline de bătături încremeniseră deasupra tastaturii. De luni de zile nu mai eram în stare să ies din mlaştina gândurilor mele contraproductive. De când plecase Steven, nu mai eram în stare să pun laolaltă mai mult de câteva cuvinte pe o pagină. Orice complot mi se părea fără speranţă, orice poveste de dragoste părea banală şi orice altă poveste pe care mi-o imaginam mi se părea o totală pierdere de vreme.

Când am ratat primul termen după plecarea lui Steven, Sylvia m-a sunat să mă muştruluiască. I-am spus că am un blocaj, dar ea a insistat să-l depăşesc. Uneori, susţinea ea, nu poţi vedea povestea în întregul ei până când nu o pui pe o pagină. Şi singura cale prin care îţi poţi da seama ce se va întâmpla în continuare este să scrii scenă după scenă, până la sfârşit. Sylvia era adepta iubirii nepotolite şi a găsirii propriilor răspunsuri. Sylvia era adepta câştigării banilor prin muncă. Poate ar trebui să-i iau modelul.

Am atins tastatura, încercând să îmi dau seama de unde să-mi încep romanul pe care-l contractasem. Dar gândul mi-era tot la povestea lui Harris. Probabil pentru că, în marea mea prostie, reuşisem să mă plasez în mijlocul ei. Dacă poliţia izbutea să meargă pe urma lui Harris de la The Lush la garajul meu, aş fi devenit suspectul principal. Iar Vero şi cu mine am fi sfârşit în închisoare dacă nu puteam să dovedim că altcineva a comis crima.

Ştiam începutul. Harris Mickler a fost asasinat sub nasul meu. Nu mai trebuia decât să descopăr povestea din spatele crimei pentru a-mi da seama cum va curge restul intrigii. Trebuia să intru în mintea personajelor, să îmi imaginez cine erau, ce voiau şi ce aveau de pierdut. Toate se reduceau la mijloace, motiv şi oportunitate. Cât de greu ar putea fi să-mi rezolv propria crimă?

M-am apucat să tastez, începând cu biletul pe care Patricia mi-l strecurase pe tavă în timpul mesei şi încercând să-mi amintesc cât de multe detalii: telefonul pe care l-am dat din camionetă, drumul la The Lush, cum mă furişasem cu Harris prin parcare, apoi cum îl găsisem în garajul meu, mort. Pe măsură ce scriam, mă pierdeam în poveste, dând frâu liber memoriei, ca să umple golurile. Am schimbat numele – al lui Harris şi al Patriciei, al lui Julian şi al meu, până şi al barului – lăsând restul evenimentelor din acea noapte să intre nefiltrate pe ecran.

Tastele ţăcăneau tot mai repede. Paragrafele deveneau pagini şi am tastat până când soarele şi-a retras degetele palide şi ostenite de pe şipcile obloanelor. Până când a amuţit şi clinchetul farfuriilor dinspre bucătărie şi a încetat fâţâiala copiilor în pătuţuri, înainte de a adormi. Am scris în lungile ore de tăcere care au urmat, până ce lumina monitorului meu a rămas singura lumină din casă.

A doua zi, când m-am trezit, în casă era linişte, copiii erau deja jos pentru somnul de după-amiază. Vero adormise şi ea pe canapea, strângându-şi în mâinile umflate şi pline de băşici perna de sub cap; chipul ei era marcat de epuizare. Nu am

Capitolul 30

crezut de cuviinţă să o trezesc când am plecat. în fundal, pe ecranul televizorului cu sonorul scăzut se derulau imagini de la un canal de ştiri. Probabil că Vero stătuse trează toată noaptea urmărind ştirile, ascultând rapoartele poliţiei, aşteptându-se să apară din clipă-n clipă la uşa din faţă niscaiva poliţişti. Singura cale prin care ne puteam recăpăta amândouă somnul era să aflăm cine îl omorâse cu adevărat pe Harris Mickler.

Scrisesem toată noaptea, dar eram departe de a înţelege înlănţuirea de evenimente care culminase cu găsirea lui Harris mort în garajul meu. Cine altcineva, în afară de Patricia şi de mine însămi, să fi vrut să-l omoare? Tot ce ştiam despre Mickler venea de pe reţelele de socializare şi de pe telefonul lui. Desigur, oricare dintre femeile din pozele alea oribile ar fi avut toate motivele să-l vrea mort, dar telefonul era deja încuiat în maşina de la The Lush şi nu aveam de gând să risc să îl iau înapoi. Patricia era singura persoană care mă putea ajuta să elucidez misterul uciderii lui Harris. Asta dacă va binevoi să-mi răspundă la telefon.

Disperată, am căutat numărul firmei la care era angajată Patricia. Recepţionera s-a scuzat, mi-a spus că Patricia a anunţat de dimineaţă că e bolnavă şi nu vine la muncă, îşi ia liber pentru restul săptămânii. Nu ştiam mai multe despre Patricia decât ştiam despre Harris, dar mulţumită bileţelului pe care mi-l lăsase pe tavă, la Panera, îi ştiam adresa de acasă.

North Livingston Street era deja împopoţonată de Haloween, cu pânze de păianjen din bumbac, care se legănau printre crengile copacilor, şi cu dovlecei luminaţi împodobind verandele. Am încetinit la o curbă, la un bloc distanţă de numărul patruzeci şi nouă. Casa Mickler era o reşedinţă modestă, model 1960, cu etaj, proiectată să se piardă în decorul simplu şi discret. La fel ca cele mai multe clădiri din această zonă, probabil fusese refăcută pe dinăuntru, cărămida banală era înlocuită cu blaturi de granit, dar erau şi alte îmbunătăţiri, precum căzi de baie generoase, cu jacuzzi, pentru ca totul să fie

pe măsura preţului piperat şi al gusturilor pretenţioase din acest colţ din North Arlington.

Obloanele ferestrelor pe care le puteam vedea erau trase toate, iar pe aleea din faţa casei nu se zărea nicio maşină. Din câte îmi dădeam eu seama, niciun poliţist nu se pregătea să năvălească înăuntru.

Am format numărul Patriciei pentru a treia oară de când pornisem de acasă, înghesuind telefonul în suportul pentru pahar şi înjurând în gând atunci când robotul m-a anunţat că mesageria ei era plină. Am coborât din maşină şi am luat-o în pas de plimbare, cu un aer nonşalant, pe trotuarul paralel cu casa Mickler. Majoritatea vecinilor erau probabil la muncă, adică exact acolo unde ar fi trebuit să fie şi Patricia.

Era o prostie să-şi ia liber de la serviciu la o zi după ce a plătit pe cineva să-i omoare bărbatul. Sau poate că îşi juca rolul de nevastă îngrijorată. Oriunde ar fi fost, speram să nu fi fugit din oraş. Dacă a fugit, poliţia o va găsi cu siguranţă, iar când va fi luată la întrebări despre dispariţia soţiorului... Refuzam să mă gândesc la ce ar fi putut mărturisi în schimbul unei reduceri a pedepsei.

Mulţumită că nu mă urmărea nimeni, am traversat strada spre casa Patriciei. Veranda din faţă era lipsită de ornamente: nu tu flecuşoare sau decoraţiuni de Haloween. Am apăsat pe sonerie. Sunetul slab abia dacă se auzea prin uşă. Niciun zgomot de paşi apropiindu-se. Niciun lătrat de câine. Am aşteptat un minut, apoi am început să bat tare în uşă. Casa a rămas tăcută. M-am uitat pe fereastră. Luminile dinăuntru erau stinse.

Unde s-o fi dus?

M-am întors şi am dat să plec, dar m-am oprit puţin în dreptul cutiei poştale de lângă intrare. Am strecurat mâna prin fantă. Chiar dacă eram sigură că a deschide corespondenţa cuiva era o infracţiune. în cazul în care corespondenţa lui Harris era ca a mea, atunci conţinea o groază de lucruri pe care, ca şi mine, n-ar fi vrut ca oamenii să le afle.

Capitolul 32

M-am uitat peste umăr, apoi în ambele sensuri ale străzii, şi am deschis uşa. Teancul dinăuntru nu era prea gros. Suficient de subţire ca să-mi încapă în haină fără să atrag atenţia. înainte de a apuca să mă răzgândesc, am îndesat corespondenţa în jacheta desfăcută şi am luat-o la pas spre camionetă. M-am încuiat în interior şi am început să cercetez plicurile cu febrilitate.

Câteva facturi, nişte cupoane, ceva reclame... Toată corespondenţa era adresată domnului şi doamnei Harris Mickler. Cu excepţia unui extras de cont lunar, adresat către LLC – Milkman Associates.

Milkman, ca parola telefonului lui Harris.

Am vârât cheia sub clapă şi am deschis plicul, cercetând declaraţia. Era limpede că nu era un cont pe care-l împărţea cu Patricia. Nu erau retrageri pentru mâncare, plata facturilor ori magazinele din mail. Nici pentru saloane de coafură, consultaţii la doctor sau cheltuielile cotidiene ale casei. A început să mă usture stomacul când am văzut cheltuielile. Plăţi exorbitante la baruri de fiţe şi restaurante de top, o florărie din Viena, către Charleston-Alexander, cel mai la modă bijutier din oraş. Erau mai multe plăţi către Ritz-Carlton, hotelul care se afla la jumătatea drumului între casa lui Mickler şi The Lush. Acesta trebuie să fi fost contul personal de operare al lui Harris, cel pe care-l folosea ca să bea şi să mănânce cu victimele înainte de a le droga şi a le şantaja ca să păstreze tăcerea.

Am dat pagina şi am găsit o listă de douăsprezece depozite, toate cu aceeaşi sumă – două mii de dolari –, toate transferuri interbancare în prima zi a lunii. Probabil Harris făcea ceva consultanţă financiară în afara serviciului. Şi se pare că afacerea de consultanţă mergea bine. Judecând după acest extras, avea doisprezece clienţi constanţi în portofoliu care îi făceau plăţi lunare. în ultima săptămână din septembrie, balanţa contului lui Harris era puţin peste jumătate de milion de dolari. Dar până la sfârşitul acestei luni, când s-a închis luna şi s-a scos extrasul de cont, totalul din contul lui era... zero?

M-am întors la retrageri. Harris îşi retrăsese toţi banii din cont cu o săptămână înainte de a fi ucis. Cu o săptămână înainte ca Patricia să încerce să mă angajeze.

Sau poate... ?

Voiam să-i folosesc ca să-l părăsesc. Dar e mai bine aşa.

Dintr-odată mi-am dat seama cum a reuşit Patricia să pună jos atât de repede cincizeci de mii de dolari bani gheaţă. Probabil i-a retras din contul lui, plănuind să-i folosească pentru a fugi şi sperând că el nu va încerca să o caute. Dar apoi m-a cunoscut pe mine şi a realizat că avea suficienţi bani ca să se asigure că asta nu se va întâmpla niciodată. Banii lipsă s-ar potrivi desigur poveştii pe care probabil şi-a planificat să o spună poliţiei: soţul ei şi-a golit conturile şi a fugit cu altă femeie. între timp, Patricia avea toţi banii de care avea nevoie ca să înceapă o viaţă nouă în altă parte.

Rămâneau două întrebări: Cine l-a omorât pe Harris? Şi unde s-a dus Patricia?

Tocmai vâram extrasul de cont în buzunar şi mă pregăteam să pun restul corespondenţei în căsuţa poştală a familiei Mickler, când un Lincoln negru, elegant a trecut încet pe lângă camioneta mea. M-am lăsat în jos pe scaun când am văzut că maşina opreşte în faţa aleii reşedinţei Mickler.

Un bărbat a deschis portiera pasagerului. Picioarele lungi ale acestuia, într-un costum de firmă, s-au îndreptat cu paşi iuţi, siguri, spre uşa din faţă a Patriciei. A apăsat pe sonerie, trecându-şi mâinile prin părul negru, aranjat cu meticulozitate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să îi deschidă cineva. Şoferul a rămas în maşină, ascuns în spatele geamurilor fumurii.

Bărbatul a mai sunat o dată, apoi a bubuit de două ori în uşă atât de tare, încât am auzit din camionetă. Cum nu a răspuns nimeni, s-a îndreptat spre garaj, unde, datorită înălţimii lui, a reuşit, cu uşurinţă, să se uite pe geamurile înguste plasate în partea de sus. S-a întors la maşină clătinând uşor din cap.

Portiera şoferului s-a deschis şi o pereche de umeri largi, îndesaţi, şi două picioare solide şi-au croit drum afară. Cu paşi

Capitolul 34

apăsaţi, grei, şoferul a luat-o spre spatele casei. O lamă metalică a alunecat din mâneca lui şi a lucit câteva secunde în palma mare, care s-a strâns imediat.

Bărbatul în costum, cu mâinile împreunate în faţă, a început să se plimbe agale pe alee, cercetând strada în sus şi-n jos. Apoi a rămas în aşteptare în dreptul Lincolnului. M-am lăsat şi mai jos în scaun, uitându-mă pe furiş spre casă de după volan, sperând că nu mă vor vedea, mai ales că soarele palid al după-amiezii îmi bătea din spate.

Peste câteva clipe şoferul s-a întors. Şi-a frecat palmele goale, a dat imperceptibil din cap spre pasagerul său şi au urcat amândoi în maşina neagră, elegantă. Aproape am ajuns pe podeaua camionetei când Lincolnul a întors pe alee şi a luat-o în viteză în direcţia mea. Am aşteptat să dispară orice zgomot al motorului înainte de a mă ridica cu grijă.

Ăştia să fi fost oamenii despre care m-a avertizat Patricia? Cei care au ochi şi urechi în tot oraşul?

Soţul meu era încurcat cu nişte oameni foarte periculoşi.

Am verificat în retrovizoare să mă asigur că au plecat, am deschis portiera şi am pus corespondenţa la loc în cutia poştală. Toate vocile din capul meu urlau la mine să plec. Să fug. Dar dacă Patricia era în casă în tot timpul ăsta? Dacă se ascundea de oamenii ăştia, şi nu de mine? Şoferul avea un cuţit mare la el şi nu-l mai avea în mână când s-a întors. Nu puteam pleca fără să mă asigur că Patricia era bine.

M-am cocoţat pe garaj, suindu-mă pe un ghiveci de pe alee ca să mă uit pe geam. înăuntru era un Subaru maro, acelaşi în care se suise atunci când m-a lăsat la Panera. Parbrizul din spate era plin de autocolante: JMU, Animalele sunt prieteni, nu hrană, Adoptă, nu cumpăra, şi Piele sănătoasă, blană lucioasă. Un colant înfăţişă un bărbat şi o femeie care se ţineau după doi căţei.

Patricia era acasă.

Am fugit prin curtea laterală şi am ocolit casa lui Mickler, oprindu-mă în mijlocul verandei din spate.

Soarele se oglindea în lama lungă a cuţitului înfipt în iarba îngrijit tunsă de lângă uşă. O bucată de hârtie era ţintuită sub lama ascuţită.

AI LUAT CEVA CE-MI APARŢINE.

AI 24 DE ORE ÎNAINTE SĂ ÎMI PIERD RĂBDAREA.

-Z

Am pipăit extrasul de cont din buzunar. Oare toate depunerile acelea mici, lunare, erau plăţi regulate de la clienţi? Sau Harris fura bani din conturile clienţilor?

... dacă află ce am făcut, vin după amândouă.

Am presupus că Patricia s-a referit la faptul că oamenii aceia periculoşi ne vor găsi dacă ar afla ce i-am făcut lui Harris. Dar dacă ea se referea la cu totul altceva? Dacă se referea la ceea ce făcuseră ea şi cu *Harris?* Dacă banii din contul lui aparţineau acestor bărbaţi, iar ea îi furase, aşadar nu de la soţul ei, ci de la ei? Oare ăştia să fi fost oamenii care l-au ucis pe Harris?

Am răsuflat uşurată. Măcar nu au intrat în casă.

Am bătut la uşa din spate, făcându-mi mâinile pâlnie ca să mă uit pe fereastră. În bucătărie era întuneric, în chiuvetă nu erau vase murdare, iar bufetul era curat. Mi-am tras mâneca de la haină şi am încercat clanţa uşii, dar era încuiată. La fel şi fereastra de lângă ea. M-am uitat înjur după o uşă pentru câini, una din aceea batantă, şi am fost surprinsă că nu avea aşa ceva. Am bătut iar, dar dacă era acasă, era clar că nu intenţiona să deschidă. Şi, ţinând cont de ceea ce tocmai văzusem, nu aş putea spune că o condamnam. Dacă aş fi fost Patricia, m-aş fi ascuns sub pat şi aş fi sunat la...

Ah, nu.

Am lăsat clanţa din mână, cu urechea ciulită la sunetul sirenelor, aproape împiedicându-mă pe treptele verandei în graba de a mă întoarce la camionetă. Patricia o să fie bine, mi-am spus în sinea mea. Până la sfârşitul nopţii, se vor împlini patruzeci şi opt de ore de la dispariţia lui Harris şi locul ăsta va fi înţesat de poliţişti, înfricoşătorul bărbat în costum şi prea-

Capitolul 36

înfricoşătorul lui şofer nu vor fi proşti să se întoarcă aici. Şi, dacă eram deşteaptă, nici eu.

Eram înţepată cu instrumente de tortură. Mă rugam la toţi zeii din toate colţurile lumii, iar rugile mele conţineau cuvinte din doar câteva litere, implorându-i tare, tare, în numele a tot ce e sfânt, să-i facă să înceteze.

Am deschis un ochi, aşteptând să-mi apară camera în unghiul vizual. Delia stătea pe marginea patului meu. în conul de lumină care intra în dormitor dinspre hol i-am desluşit silueta cu coafura aia ţepoasă. Mă zgâlţâia zdravăn înainte şi înapoi, cu mâna ei micuţă apăsându-mă cu atâta putere pe rinichi, încât vezica mea mai avea puţin şi exploda. Zach s-a aplecat asupra mea cu răsuflarea lui cu iz de lapte, înfigându-mi un deget durduliu în obraz.

Mi-am acoperit faţa cu o pernă.

Delia mi-a smuls-o de pe faţă.

— Trezeşte-te, mami. Vero a zis că e ora cinei.

— Cină?'

M-am ridicat în cot. Ce zi era? Cât era ceasul? Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mi-am închis calculatorul, am închis uşa biroului şi m-am prăbuşit pe pat ca un zombi.

Zach se distra de minune când i-a căzut suzeta în urechea mea. Am alungat amintirea limbii lui Harris, m-am ridicat în fund. Amintirile zilei precedente au început să îmi revină, una după alta.

— Cât am dormit?

— Toată ziua. Delia şi-a dat ochii peste cap, i-am văzut albul din jurul globilor lucind în întuneric.

— Ştiu. Am înţeles. E o toană.

M-am ridicat, m-am întins, muşchii umerilor şi ai spatelui meu urlau de durere. Eram sigură că era karma. Durerea care mă încerca după îngroparea lui Harris Mickler era direct proporţională cu prostia mea.

Poate Vero avusese dreptate când a pomenit de excavator.

Am aprins lampa de pe noptieră, iar lumina a aruncat o rază de uşurare dezolantă asupra vieţii mele. Capturatorii mei

m-au prins de amândouă mâinile şi m-au târât din dormitor. Pe hol mirosea a unt cu usturoi, a oregano şi roşii, iar stomacul meu a început să prindă glas. L-am luat pe

Zach în braţe şi l-am dus jos.
Ceva era diferit. Sau poate totul era diferit. Am aruncat o privire prin bucătărie în timp ce-l puneam pe Zach pe scăunelul lui înalt. M-am uitat la suprafeţele curate ale bufetelor de bucătărie, unde de obicei era o harababură de nedescris. Apoi la urmele de aspirator de pe covorul din sufragerie şi la coşurile cu rufe curate, împăturite. La agendele deschise, la calculatorul de mână şi la registrele cu socoteli din sufragerie, acolo unde ieri erau teancurile de facturi.
M-a copleşit brusc un sentiment de sfârşeală:
— Unde sunt facturile? am întrebat-o pe Vero.
— Le-am rezolvat, a zis ea, punând pe masă un bol cu spaghete şi pâine cu usturoi.
— Cum adică le-ai rezolvat?
— Le-am plătit.
— Cu ce?
A ridicat o sprânceană şi a aşezat farfuria Deliei pe masă. Am fugit sus, în camera mea de lucru, şi am tras sertarul biroului. Plicul Patriciei Mickler dispăruse.
M-am întors în goană jos, cât pe ce să alunec pe podeaua proaspăt lustruită de la baza scării.
— Unde-s banii? am şoptit, aruncând o privire îngrijorată spre copii. Delia sugea dintr-o macaroană lungă, în timp ce Zach lua câte un pumn de paste cu sos şi le trântea chicotind pe tăviţa lui.
Vero s-a aşezat pe scaunul liber de lângă ei.
— Am deschis un PFA pe numele tău, am deschis un cont şi l-am folosit ca să-ţi plătesc facturile. A luat o gură de pâine cu usturoi. Cu plăcere, a zis ea între două îmbucături.
Cu pofta de mâncare dispărută, m-am prăbuşit în scaunul meu.
— Toate?
Vero îşi răsucea furculiţa în spaghete, ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.
— Nu crezi că o să pară puţin cam suspicios? Ce să-i spun lui Steven când o să mă întrebe de unde am avut banii?

Când a auzit numele lui taică-său, Delia a ridicat ochii din farfurie, aşa că am lăsat baltă argumentul.
— E un cont nou. Şi e firma ta. Numele lui nu figurează nicăieri. Vero a dat din umeri şi şi-a turnat un pahar cu vin: Până când o să-şi dea el seama că facturile au fost plătite, o să fie gata cartea.
— Ce carte?
— Aia la care ai lucrat azi-noapte. A sorbit îndelung din pahar. Apropo, e chiar bună.
— Cum adică e bună? Cum ai putea tu să ştii că e bună?
— Şi cine-i Julian Baker? a întrebat ridicând din sprâncene.
— Ţi-ai băgat nasul în calculatorul meu?
— Ai lăsat browserul deschis la pagina lui de Instagram. S-a strâmbat la mine de după pahar: E mişto tipu'.
— Cine-i mişto? a sărit Delia.
— Nimeni.
Am străfulgerat-o pe Vero din priviri. Mi-am turnat un munte de parmezan în farfurie şi am trântit cutia pe masă. Televizorul cu sonorul pe *mute* licărea în sufragerie, setat pe postul local de ştiri. Vero mânca cu ochii lipiţi de burtieră.
— E doar un prieten, am mormăit eu în farfurie.
— Cam tânăr, nu? a insistat Vero.
Am atacat pastele din farfurie:
— Am treizeci şi unu de ani. Nu e ca şi când aş fi cu un picior în groapă.
— Ultima dată erai cu amândouă.
Am lovit-o pe sub masă.
— Care-i treaba cu Andrei Borovkov? Care-i povestea lui?
M-am oprit din mestecat. Nu-i spusesem nimic lui Vero despre prietena bogată a Patriciei sau despre biletul cu promisiunea celor şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe care-l băgasem în sertarul biroului.
— De unde ştii despre asta?
Vero a lăsat pâinea cu usturoi pe masă, căscând ochii la televizorul din spatele meu. Scaunul a scrâşnit pe podea când l-a tras spre bufet ca să ia telecomanda şi să dea sonorul mai

tare. Mi s-a pus în nod în stomac când am văzut feţele familiare pe ecran:

Conform poliţiei, un cuplu din Arlington, soţ şi soţie, a dispărut în două incidente separate, ceea ce i-a făcut pe investigatori să suspecteze un act criminal. Patricia Mickler a contactat biroul local de poliţie în seara de

miercuri, în jurul orei Şapte, pentru a raporta că soţul ei, Harris Mickler, a dispărut, spunând că nu mai ştie nimic despre el de când a plecat la lucru cu o seară înainte. Dar când poliţia a ajuns la reşedinţa familiei să-i ia declaraţii, doamna Mickler nu a răspuns la uşă. Poliţia afirmă că îngrijorarea investigatorilor a crescut după ce au încercat în repetate rânduri să o contacteze telefonic şi au făcut mai multe vizite la casa Mickler, fără niciun rezultat. În această seară poliţia va deschide o investigaţie în legătură cu acest cuplu.

Camera s-a mutat pe strada familiei Mickler, unde vecinii spuneau toţi acelaşi lucru. Nu, nu au remarcat nimic neobişnuit. Nu, familia Mickler era o familie obişnuită, liniştită, fără copii, fără animale de companie. Amândoi munceau mult, aveau slujbe respectabile şi nu au provocat niciodată scandaluri sau alte necazuri.

Vero a continuat să-mi strângă braţul şi după ce calupul de ştiri s-a terminat şi a intrat publicitatea.

— Mami, pot să mă ridic de la masă? a întrebat Delia împingând farfuria pe jumătate golită, strâmbând din nas.

— Da, scumpa mea, am răspuns cu o voce sleită. Du-te şi te spală pe mâini şi după aceea poţi să te joci în camera ta.

De îndată ce Delia a fost sus, Vero s-a întors către mine:

— Ce facem?

Lucrurile luau o întorsătură la care nu mă gândisem.

— Nu trebuie să intrăm în panică, am insistat. Pe cine păcăleam? Eram panicate până peste cap amândouă.

— Unde naiba-i femeia aia?

— Patricia? Probabil s-a speriat şi a fugit din oraş.

— Dar asta o face să pară vinovată! Mutrişoara plină de sos a lui Zach s- a iţit din farfurie la tonul ţipat al lui Vero. Ochii lui alergau de la una la alta, şi Vero a continuat în şoaptă: Dacă o găseşte poliţia, o să mărturisească tot. A luat telefonul meu de pe bufet şi mi l-a întins: Sun-o şi spune-i că face o greşeală. Trebuie să se întoarcă.

— Am sunat-o de zece ori. Cum nu răspundea la telefon, m-am dus la ea acasă...

— Eşti nebună?

— Nu m-a văzut nimeni. Sau cel puţin aşa speram. Am înghiţit în sec,
amintindu-mi de cuţitul înfipt lângă uşa din spatele casei Patriciei: Dar când eram acolo, au apărut doi bărbaţi.

— Ce bărbaţi?

— Nu ştiu. Dar cred că s-ar putea să fie oamenii despre care m-a avertizat Patricia. Au lăsat un bilet. Cred că erau clienţii lui Harris. Şi cred că el fura de la ei. Când i-am deschis corespondenţa, am dat peste un extras de cont...

— I-ai deschis corespondenţa? Amprentele tale sunt acum pe tot plicul!

Am băgat mâna în buzunar şi am pus extrasul de cont pe masă:

— E-n regulă. L-am luat cu mine.

Vero s-a înecat. L-a înhăţat de pe masă şi l-a deschis, mijind tot mai mult ochii pe măsură ce citea:

— Douăsprezece depozite, toate în prima zi a lunii, cu aceeaşi sumă. Crezi că îşi fraierea clienţii?

Am încuviinţat:

— Stai că devine şi mai rău. Treci la pagina următoare.

Vero a trecut la tabelul cu balanţa şi când a văzut zeroul gras din josul paginii gura ei a pronunţat un *o* perfect.

— Biletul zice că Patricia are douăzeci şi patru de ore ca să înapoieze ce a luat.

— Crezi că oamenii ăştia l-au omorât pe Harris?

— Aveau un motiv, asta e limpede. îşi voiau banii înapoi. Iar noi avem cincizeci de mii din ei.

Cu telefonul meu strâns la piept, Vero se plimba prin bucătărie de colo colo:

— Patricia ne-a plătit în bani gheaţă. Dacă bărbaţii ăştia te-au urmărit până acasă de la bar, ar fi putut presupune că aţi avut întâlnire şi el a băut prea mult. Nu aveau cum să ştie că Patricia te-a angajat. Cu jumătate de milion de dolari ar fi putut fugi oriunde. Dacă n-o găsesc pe Patricia, nu au cum să afle despre noi, corect?

— Corect.

Zach a început să se agite în scăunelul înalt. I-am şters sosul de paste de pe faţă, l-am dat jos de pe scaun şi s-a dus clătinându-se pe picioruşe după sora lui.

Vero s-a prăbuşit în scaun. Şi-a împins farfuria în mijlocul mesei, arătând de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Şi dacă poliţia o găseşte pe Patricia înaintea noastră?

— Singurul lucru pe care Patricia îl ştie despre mine e numărul de telefon. Nu-mi ştie numele, nu ştie unde stau. Mă îndoiesc că poliţia m-ar putea identifica dacă ar organiza ceva de genu' ăsta. Purtasem perucă şi eram machiată tare. Să sperăm că era de ajuns: în plus, te am *pe tine* ca alibi, i-am zis, lăsându-mă jos pe scaun, lângă ea.

— Parcă eram complice.

— Nu şi dacă nu pot dovedi asta. Pentru toată lumea, în noaptea în care Mickler a dispărut am fost aici, cu tine, tot timpul. Am sunat-o pe sora mea de pe telefonul din bucătărie. Iar Georgia ne-a văzut împreună când am luat copiii. Nu trebuie decât să scăpăm de orice dovadă care ar aduce poliţia la uşa noastră.

Vero a dat drumul de la piept telefonului meu, pe masă, în faţa mea, ca şi cum ar fi fost plin de viermi.

— Relaxează-te. E o cartelă prepay. Verizon mi-a închis contul luna trecută, când am întârziat cu plata facturii. Pe ăsta l-am cumpărat de la o farmacie.

— Şi poliţia nu poate obţine o înregistrare a plăţii?

— Cârdurile mele de credit erau toate suspendate. Am plătit cu bani gheaţă. Mi-am pus coatele pe masă, frecându-mi ochii. Nu există nimic care să lege telefonul ăsta de mine.
— Tu nu te uiţi la *Lege şi Ordine?* Pot lua urma chestiilor ăstora!
— Numai dacă te afli în apropierea antenei.
— Şi cât de aproape e aia?
— Nu ştiu... Cred că la câţiva kilometri.
— Prea aproape după gustul meu. Vero a sărit de pe scaun. Am ridicat capul când am văzut-o aruncându-mi telefonul pe tăietor. A luat un tocător de came din sertar şi l-a ridicat deasupra capului.
— Stai! I-am smuls telefonul înainte să apuce să-l zdrobească. M-am întors cu spatele la ea şi mi-am deschis agenda. Vero s-a ridicat pe vârfuri, iţindu-se peste umărul meu în timp ce copiam numărul lui Julian pe o hârtie.
— Un simplu prieten, da?
— E avocat, am zis, vârând bileţelul în buzunar. Numărul lui ne-ar putea fi de folos.
— E prea tânăr ca să fie avocat.
— Apărător public, am ciripit. Sau cel puţin va fi. într-o bună zi. Când termină facultatea.
— Nnnţţţ. Vero a respins ideea cu semne exagerate din cap: Dacă suntem prinse, nu angajăm un model pentru lenjerie Abercrombie să ne scoată din închisoare. Vreau un tip alb, bătrân, cu butoni şi Rolex. Ca fostul tău avocat.
— Fostul meu avocat nu e bătrân. E cu trei ani mai în vârstă decât mine. Şi cere două mii de dolari pe oră.
— Dacă-l omorâm pe Andrei Borovkov, ni-l permitem.
I-am aruncat o privire nimicitoare.
— Chiar, unde l-ai cunoscut?
— Pe Borovkov?
— Nu, a zis, înhăţând telefonul. Pe Julian Baker.
Bătea toba cu unghia în blatul bufetului, aşteptând un răspuns.
— Lucra ca barman, i-am mărturisit, în noaptea în care l-am răpit pe Harris de la The Lush.

— E barmanul? Cel din povestea ta? Ţi-ai pierdut minţile! a şuierat printre dinţi, gesticulând agitată. Nu-i poţi păstra numărul de telefon. Dacă te dă-n gât?
— Nici măcar nu ştie cine sunt! Eram cu peruca blondă şi i-am dat un nume fals. Crede că sunt agent imobiliar şi mă cheamă Theresa.
în bucătărie s-a lăsat liniştea. Vero a căscat gura şi m-a privit ţintă. Râsul a început de undeva, din adâncul gâtului ei, şi a explodat într-o cascadă de hohote pe gura deschisă. Am început să râd şi eu.
— Nu se poate!
— Ba se poate!
A clătinat din cap, traversând bucătăria să umple paharele cu vin. Mi-a întins unul, a sorbit o înghiţitură dintr-al ei uitându-se la mine cu genul acela de amuzament cu care îi priveşti pe cei mici.
— îţi place de el, nu?
M-am sprijinit de bufet, alături de ea, mai mult ca să nu trebuiască s-o privesc în ochi. Am luat o înghiţitură zdravănă, destul de sigură că răspunsul era evident.
Vero şi-a golit paharul. L-a lăsat jos şi m-a cuprins de după umeri:
— Ştii că nu-l poţi suna, nu? Dacă îşi dă seama cine eşti, ţi-ar putea face ţăndări alibiul. Ai spus-o cu gura ta. Trebuie să scăpăm de tot ce ne-ar putea lega de familia Mickler.
Ştiam că avea dreptate. Cu toate astea, nu mă puteam hotărî să scap de numărul lui.
— Crezi că ar trebui să-l omorâm, doar aşa, ca să fim sigure?
— Nu! M-am întors şi m-am răstit la ea: *Nu am omorât* pe nimeni! ŞI *n- o să omorâm* pe nimeni! Nici pe Andrei Borovkov. Şi în niciun caz pe Julian. Şi cu asta basta. Punct.
Vero a izbucnit în râs, cu obrajii îmbujoraţi de la vin.
— Linişteşte-te, am glumit!
Am deschis telefonul şi am aruncat cârdul SIM în chiuvetă. Am lăsat apa de la robinet să curgă şi râsul lui Vero s-a stins când am învârtit robinetul. Am tresărit amândouă la scrâşnetul

neaşteptat al metalului pe metal. Sunetul mi-a dat fiori pe şira spinării, cutremurându-mă; ultima noastră legătură cu Patricia Mickler s-a dus zuruind pe ţeava de scurgere.

Două lucruri am învăţat de la sora mea, poliţista. Primul, că poţi găsi aproape pe oricine pe internet. Şi al doilea, că e mai probabil să fii prins dacă săvârşeşti infracţiuni în casa ta decât în văzul lumii.

De aceea eu comiteam o fărădelege în biblioteca publică locală.

Copiii erau la Steven în acest weekend, în timp ce Vero, rămasă acasă, studia pentru examenele de sfârşit de semestru la contabilitatea ei. Nu am minţit prea tare când i-am spus că mă duc la bibliotecă să fac cercetări pentru carte. Cum altminteri aş fi putut să-mi dau seama ce se va întâmpla în următorul capitol despre misterul din jurul familiei Mickler dacă nu mă lămuream unde s-a dus Patricia?

Am solicitat un loc la ultimul pupitru din fundul sălii şi am deschis un browser. Apoi am tastat numele Patriciei, căutând pe reţelele de socializare şi pe alte site-uri toate informaţiile pe care le-aş putut găsi despre ea: vecinii de la fostele locuinţe, oamenii de care era apropiată, locurile pe care le frecventa... în mai puţin de-o oră căscam de zor şi nu făcusem niciun pas înainte în încercarea de a o găsi. în comparaţie cu viaţa Patriciei Mickler, a mea era de-a dreptul fascinantă. Cu excepţia drumurilor la birou, a adăpostului pentru animale la care făcea voluntariat şi a orelor de Pilates pe care le-am amintit, părea a ieşi foarte rar din casă. S-ar zice că avea mai puţini prieteni decât mine.

Profilul on-line al Patriciei prezenta mai multe animale decât oameni. Singura excepţie era o fotografie cu câţiva voluntari de la centru, făcută la un eveniment organizat pentru adopţii, cu o lună în urmă. Patricia, vizibil cea mai în vârstă din grup, alinta o potaie albă, cu un petic de blăniţă neagră pe un ochi. Sub fotografie scria că numele căţelului era Piratul, iar

Aaron – voluntarul tânăr, cu păr lung şi cârlionţat de lângă ea – o ţinea pe amica de cuşcă a acestuia, Molly.

Am dat clic pe lista ei de prieteni, căutând feţele voluntarilor din fotografie, dar nu am găsit nicio potrivire. Patricia nu părea a ţine legătura cu ei în afara orelor petrecute la adăpost. Presupun că nu ar fi trebuit să mă mire: ceilalţi voluntari erau toţi tineri, probabil studenţi, iar Patricia – pe care o trădau ridurile de expresie şi umbrele din jurul ochilor – ieşea în evidenţă în grupul acela de feţe proaspete, ca un deget bandajat. Poate de aceea a şi ales să îşi împartă atât de riguros viaţa. Oricum, în fotografie părea mai tânără decât femeia epuizată, la pământ, pe care o întâlnisem la Panera. Mai fericită, mai în largul ei cumva. Ca şi cum acest loc ar fi fost casa ei, iar animalele, adevărata familie.

Conform înregistrărilor publice, Patricia era singură la părinţi, care, ambii, erau decedaţi. Din paginile ei de pe reţelele de socializare, am aflat că-l cunoscuse pe Harris la facultate, la McDonough School of Business, din Georgetown, ceea ce însemna că a trăit toată viaţa pe o rază de şase kilometri jumate faţă de şoseaua de centură din DC. Nu mi-o imaginam scoţând toţi banii şi părăsind oraşul ca să o ia de la zero în altă parte. Părea mult prea timidă pentru o astfel de mişcare îndrăzneaţă. Poate era doar confuză şi speriată, ascunsă într-o cameră de hotel, prea îngrozită ca să se confrunte cu ceea ce a făcut. Sau prea înspăimântată de bărbaţii cu care era încurcat Harris.

Oriunde ar fi fost, dacă nu ieşea mai repede, poliţia avea s-o găsească. Şi or să-i pună întrebări. Care întrebări vor duce inevitabil la mine. M-a plătit să rezolv problema. Şi i-am spus că am rezolvat-o. Din punctul de vedere al poliţiei, cazul s-ar fi închis de îndată ce ar fi fost deschis. Singura mea speranţă era să o găsesc înainte şi să-i explic ce s-a întâmplat. Nu eu i-am ucis bărbatul. Poate împreună am putea găsi o cale de a dovedi că cei doi bărbaţi erau vinovaţi.

Mi-am tras scaunul în spate şi mi-am întins picioarele înţepenite. Au trecut aproape patru zile de când l-am îngropat pe Harris, dar în continuare fiecare muşchi pe care l-am folosit

la săparea gropii parcă s-a hotărât să mă pedepsească. Când mi-am întins ceafa, spatele meu a protestat înfundat. Trebuia să existe cineva, un om în care Patricia să aibă suficientă încredere. Cineva care să ştie unde poate fi găsită.

Braţele mi s-au oprit la jumătatea tentativei de a le întinde.

Pilates.

Biletul pe care Patricia mi l-a împins peste masă venea de la o femeie pe care o cunoscuse la cursurile săptămânale de Pilates; nevasta lui Andrei Borovkov. Patricia a spus că sunt simple cunoştinţe, dar asta era evident o minciună. Dacă Patricia s-a simţit suficient de apropiată de această femeie încât să îi recomande un ucigaş plătit, era posibil să aibă suficientă încredere în doamna Borovkov încât să-i încredinţeze şi alte informaţii sensibile din viaţa ei... cum ar fi unde plănuieşte să se ducă după ce a plătit pentru uciderea soţului.

Mi-am tras scaunul înapoi la computer, pregătindu-mă pentru obişnuitele titluri de pe reţelele de socializare când am tastat numele soţiei lui Andrei Borovkov. Dar primul titlu – şi aproape toate celelalte după el – era al unui articol ce deschidea un site de ştiri despre recenta omucidere triplă.

Mi-am amintit că acum câteva săptămâni Georgia vorbea despre scena acelei crime; trei oameni de afaceri locali au fost găsiţi cu beregatele retezate într-un depozit din Herndon. Conform titlurilor de pe monitorul meu, cazul s-a încheiat cu verdict de eroare judiciară.

Toate articolele pe care le-am deschis prezentau aceeaşi fotografie: doi bărbaţi intrând într-o limuzină în faţa treptelor tribunalului. Unul arăta spectaculos, era chel, cu ochii plecaţi. Celălalt era lustruit şi bine îmbrăcat, probabil avocatul. Era luată din acelaşi clip video pe care-l văzusem acasă la Georgia.

Am mărit imaginea şi m-am aplecat să văd mai bine.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Erau bărbaţii din Lincoln. Aceiaşi bărbaţi care au înfipt cuţitul în faţa uşii din spatele casei în care locuia Patricia.

De aceea mi s-a părut atât de familiar numele lui Andrei când l-am citit pe biletul soţiei lui. Pentru că-l auzisem înainte. La ştiri. Despre el spuneau la televizorul care mergea în fundal când m-am dus să-mi iau copiii de la Georgia în noaptea în care l-am îngropat pe Harris.

Andrei Borovkov nu era un soţ problemă oarecare. Era suspectul într-un caz de crimă pentru care OCN nu a reuşit să obţină condamnarea. Cel din cauza căruia prietenii Georgiei erau atât de supăraţi. Fusese achitat în aceeaşi zi în care Harris Mickler a fost omorât.

Conform articolului, soţul Irinei Borovkov lucra ca bodyguard pentru un om de afaceri foarte bogat, Feliks Zhirov, un tip cunoscut pentru legăturile cu mafia rusă.

Mi-am astupat gura cu mâna ca să-mi înăbuş un strigăt.

Lucrezi pentru Feliks?

Asta mă întrebase Harris la bar, când i-am sugerat cu degajare că aparţinem aceluiaşi grup financiar. Nu arăta prea bine când i-am răspuns că da, iar eu am presupus că de vină era drogul. Patricia nu o ştia pe Irina de la orele de Pilates. Soţii lor făceau afaceri împreună. Afacerile *mafiei.*

Harris fura de la mafie.

Am şters căutarea de pe ecran cu mâini tremurătoare, temându-mă să nu vadă cineva. Apoi am şters tot istoricul de căutare din browser, încă nesigură pe picioare când m-am ridicat. Andrei Borovkov nu era doar un bodyguard. Bodyguarzii protejează oamenii. Nu sunt arestaţi pentru că retează beregata altora prin depozite. Nu lasă ameninţări cu moartea la uşa din spate a oamenilor când li se pare că cineva s-a înfruptat din banii şefului lor.

Am fost angajată să omor un ucigaş al mafiei ruse.

Brusc nu mai eram aşa de sigură ce era mai înspăimântător: posibilitatea de a fi prinsă de poliţie pentru o crimă pe care nu am comis-o sau probabilitatea de a fi omorâtă de Andrei Borovkov când va afla ce a făcut nevastă-sa.

Am trântit uşa bucătăriei şi m-am prăbuşit cu spatele lipit de ea, cu răsuflarea tăiată. Luminile din casă erau stinse şi maşina lui Vero nu era în garaj. M-am proptit cu o mână în uşă şi am scăpat de încălţări, urcând treptele două câte două până la biroul meu. Am intrat şi, neîndemânatică, cu degete tremurânde, am încuiat uşa după mine.

Copiii erau în siguranţă acasă la Steven, mi-am spus din nou. Iar soţia lui Andrei Borovkov nu ştia cine sunt. Câtă vreme nu sunam la numărul de telefon din biletul Irinei, înfricoşătorul soţ al doamnei Borovkov nu va şti niciodată pe cine a angajat duduia şi nici cum să mă găsească.

O licărire roz mi-a atras privirea. Un post-it de-ale lui Vero era lipit de ecranul monitorului: ÎNTÂLNIRE FIERBINTE, NU MĂ AŞTEPTA. MĂ ÎNTORC LA TIMP PENTRU PETRECEREA DELIEI.

Rahat. Petrecerea aniversară a Deliei era a doua zi la unsprezece. în tot haosul ăsta aproape că uitasem de ea. Pe tastatura mea flutura o foaie intitulată „Listă cu dorinţe pentru ziua mea”, scrisă cu literele lăbărţate şi îngrijite ale Deliei. Lista consta dintr-o singură dorinţă: un căţel. Sub ea, am găsit încă o scrisoare oficială nedesfacută de la avocatul lui Steven. Nu aveam de ce s-o deschid, ştiam ce cuprinde.

Am desprins post-it-ul de pe monitor. Mâine, la prânz, casa mea va fi plină de copii care vor urla după pizza şi tort. Nu eram nici pe departe pregătită pentru ziua Deliei. Nici măcar nu-i cumpărasem un cadou.

Poate că Steven avea dreptate. Poate că nu eram o mamă bună pentru copiii mei. Steven nu a fost nici el, niciodată, un părinte model, dar viaţa mea a deraiat de tot după plecarea lui şi eram departe de a şti cum să rezolv lucrurile. Singurul lucru de care eram sigură era acela că nu aveam de gând să mă culc pe-o ureche până ce va veni cineva să mă caute. într-o formă sau alta, va trebui să evit poliţia şi să stau departe de Andrei Borovkov.

M-am uitat pe furiş pe fereastră, căutând din priviri orice maşină străină. Am zărit cu coada ochiului o uşoară fluturare a

perdelelor doamnei Haggerty şi imediat le-am tras şi eu. M-am întors, constatând cu uimire că şosetele mele au lăsat urme pe covorul proaspăt aspirat. Mi-am verificat degetele, dar erau curate; stinghiile jaluzelelor erau suspect de lipsite de praf. Am adulmecat prin cameră, inhalând mirosul înţepător despre care am presupus că e al transpiraţiei mele generate de panică; de fapt, era doar oţetul alb folosit de Vero la curăţenie.

Ceva din mine s-a înmuiat când am trecut un deget peste blatul sclipind de curăţenie al biroului meu. Era o uşurare să am pe cineva alături cu care să pot împărţi povara. Un confort să am pe cineva care se ocupa de facturi şi mă ajuta să-mi descâlcesc încurcăturile, în loc să mi le scoată pe ochi. Casa părea prea liniştită fără Vero şi copii. Prea goală, mai ales că toţi trei aveau să lipsească toată noaptea.

Am deschis sertarul de sus al biroului, pregătită să ard biletul Irinei Borovkov. Dar şi ăsta dispăruse. Probabil că Vero, în panica ei de aseară, l- a aruncat şi pe ăsta la ţeava de evacuare. Singura bucată de hârtie din sertar era cea pe care notasem numărul lui Julian. Am luat-o, m-am uitat la ea, amintindu-mi de avertismentul lui Vero, că ar fi o prostie din partea mea să- 1 sun, dar cu toate astea nu-i aruncase numărul în chiuvetă.

Julian ar trebui să ştie dacă poliţia dă târcoale barului, căutând maşina lui Harris. Şi trebuie să fi observat dacă noaptea trecută, în parcare, un Lincoln negru s-a luat după mine.

înainte să apuc să mă răzgândesc, am format numărul pe noul meu telefon cu cartelă prepay pe care-l cumpărasem dimineaţă de la o drogherie. Am ajuns la al patrulea ton de apel şi începusem să mă îngrijorez.

— Alo? Vocea care a răspuns era profunda şi răguşită de somn. Am vrut să închid. Oricine ai fi, sunt deja treaz. Aşa că ai face bine să începi să vorbeşti.

Categoric era Julian. Şi categoric era iritat. Ceasul de pe computer arăta că trecuse binişor de ora prânzului, dar dacă a

lucrat noaptea trecută, probabil nu s-a băgat în pat mai devreme de trei.

— Dacă nu spui nimic, închid.

— Theresa sunt. Numele mi-a ieşit dintr-o suflare.

— Hei, zice el după câteva secunde de tăcere. S-a auzit un foşnet în fundal. Imaginea lui în pantaloni de pijama şi nu mare lucru în rest mi s-a înfipt în creier, complet nechemată. Ţi-ai schimbat numărul? Că pe telefonul meu ai apărut ca „număr indisponibil".

Nu, sunt categoric disponibilă. E o nebunie cât de disponibilă pot să fiu.

— Mda, zic, alungând gândul ăsta din minte. A fost un incident nefericit şi a trebuit să-l schimb.

— îmi pare rău. Cuvintele păreau a se rotunji în jurul unui zâmbet somnoros. Mă bucur că ai reuşit să salvezi numărul meu.

Dumnezeule, probabil i-am părut disperată.

— Scuze, am uitat că lucrezi noaptea. Nu ar fi trebuit să te sun atât de devreme, dar... Dar ce? Nu mă gândisem ce i-aş putea spune dacă răspunde la telefon. Nu puteam să mă înfig direct în el şi să-l întreb dacă a venit cineva la bar şi s-a interesat de Harris sau dacă în noaptea aceea m-a urmărit cineva din parcare. Sau, mă rog, nu fără a-i stârni curiozitatea. Şi, ca să fiu complet sinceră cu mine însămi, nu ştiu foarte sigur dacă ăsta era singurul motiv pentru care-l sunasem.

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe spate, sprijinit de perete.

— Adevărul este că am avut o săptămână oribilă şi simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. Ţi-a mai spus careva că eşti un interlocutor foarte plăcut? Râsul lui a eliminat ceva din tensiunea cuibărită între umerii mei. M-am aşezat mai bine, simţindu-mă ridicolă pentru că îl deranjam: Ştii ceva, presupun că ţi se pare o prostie, cred că ar trebui să închid...

— Nu, a zis el, nu e o prostie. Moleşeala unei dimineţi relaxate de sâmbătă a revenit în glasul lui: De fapt, chiar speram să mă suni. în tăcerea care a urmat, mi l-am închipuit

întins pe spate, cu un braţ îndoit sub cap, cu buclele de culoarea mierii căzându-i peste ochi. Eram îngrijorat pentru tine.

— Serios? Am sărit în picioare, hotărâtă să ignor ghemul din stomac.

— Da, m-am gândit dacă ai reuşit să ajungi cu bine acasă. Ai fost să-ţi verifice alternatorul?

Am oftat, amintindu-mi abia acum de baterie.

— Nu încă, am recunoscut. Dar mă duc, promit. Mulţumesc pentru
ajutor.

— M-am bucurat că am avut şansa de a te revedea, atâta tot. Faţa mea s-a strâmbat într-un zâmbet şovăitor.

— îmi pare rău că nu am putut sta mai mult.

— Am sperat că ai să treci pe la bar seara, dar probabil mai bine că nu ai venit. A fost o nebunie la noi. Nu am fi avut prea mult timp să vorbim.

— Da? Părul de pe ceafa mea s-a zburlit la neaşteptata lui schimbare de ton. Ce nebunie?

— E nu ştiu ce investigaţie a poliţiei în curs. A venit un detectiv. Se ţinea după personalul din sală să răspundă la tot felul de întrebări. Toată noaptea a fost ca la balamuc.

— Ce s-a întâmplat?

— Cică soţia unui tip l-ar fi raportat dispărut. Marţi seara a fost la bar, la un eveniment, şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

— Serios? Am înghiţit în sec. Şi... ai vorbit şi tu cu detectivul?

— Era interesat să vorbească mai ales cu personalul de la sală, dar chelnerul care l-a servit pe tip a fost liber noaptea, iar noi, ceilalţi, am fost prea ocupaţi ca să ne amintim mare lucru. Am dat să răsuflu uşurată, dar m- am oprit când a adăugat: Un picolo şi-a amintit că l-a văzut plecând de la bar cu o blondă în rochie neagră.

Am ridicat genunchii la piept şi i-am îmbrăţişat strâns:

— Aşa deci.

— I-am spus detectivului că, în orice noapte, la The Lunch găseşti cel puţin douăzeci de blonde cu rochii negre. Dar singura care mi-a rămas în minte eşti tu.
— Eu? am întrebat cu un nod în gât. De ce eu?
— în afară de faptul că eşti frumoasă şi amuzantă?
Râsul meu nervos a explodat, liber.
— I-ai spus... i-ai amintit poliţistului despre mine?
— Numai că am dat peste tine în parcare, când plecai. Şi, cu toate că am încercat să te conving, te-am văzut când ai urcat singură în maşină.
Am lăsat capul pe genunchi. Era bine. Julian nu era martor. Era un alibi.
Eram sigură că Vero ar fi fost de acord cu mine că ar fi inteligent să păstrăm linia de comunicare cu el deschisă, nu?
— Aşa deci, te-ai gândit că ies în evidenţă? l-am întrebat, trăgând de un fir ieşit din şosetă.
— Fără doar şi poate.
— Şi ţi s-a părut că mai iese cineva în evidenţă... în seara aceea la bar?
— Nimeni nu a mai comandat un Bloody Mary la ora nouă seara, dacă la asta te referi. Râsul lui era blând, dezarmant, atingând o coardă profundă din mine. în cele din urmă, am izbucnit şi eu în râs.
— Ai observat cumva... întâmplător... dacă m-a urmărit cineva când... am plecat?
— Nu. Tăcerea lui Julian era încărcată de îngrijorare. De ce? S-a întâmplat ceva?
— Nu, nu, e-n regulă, m-am grăbit să răspund. Sigur că nu a observat. Probabil plecase deja, iar eu am mai rămas câteva minute în parcare ca s-o sun pe Patricia. Şi acum, pesemne, îşi imagina că sunt paranoică şi dusă cu pluta. Mi-am dat părul de pe faţă, mirată că nu aude prin telefon cum sângele îmi năvăleşte în obraji.
— Serios, Theresa. îmi plăcea cum îmi rostea numele, pe un ton scăzut şi apropiat, ca şi cum am fi fost în aceeaşi încăpere. Şi uram faptul că numele pe care-l şoptea nu era al

meu. Lăsând Bloody Mary la o parte, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la tine. Aşadar, ca să revin la prima ta întrebare, da, mă bucur nespus că ai sunat. Şi, dacă vrei să ştii adevărul, sunt în continuare puţin îngrijorat pentru tine.

Mi-am muşcat buzele, cu dorinţa ca unele lucruri să nu se fi întâmplat. Mi-aş fi dorit să pot lua această săptămână de la capăt.

— Nu vrei să-mi povesteşti despre săptămâna ta oribilă? Sunt barman, ceea ce mă califică drept bun ascultător.

— Nu, am răspuns cu un zâmbet palid, deşi aş fi dorit s-o pot face. Sunt mai bine acum. Mulţumesc. Am fost surprinsă de cât de adevărate păreau cuvintele mele.

Tot ce aveam de făcut era să planific o petrecere. Şi să nu mai omor pe nimeni. Simplu, nu?

— Dacă te răzgândeşti, pe mine tot aici mă găseşti. Şi, în continuare, mi-aş dori să te scot în oraş cândva.

Cândva... când nu mă voi mai ascunde de poliţie şi de mafie. Când nu mă voi mai preface că sunt altcineva.

— Poate am să te sun, am zis, când lucrurile nu vor mai fi atât de complicate.

— Oricând.

Ceva din vocea lui m-a făcut să cred că vorbea serios. Şi m-am întrebat dacă mai e valabil dreptul la un telefon când eşti arestat.

Telefonul a început să sune exact în clipa-n care umpleam ultimul coş cu bunătăţi. Pe ecran a apărut numele mamei mele şi m-am gândit să nu răspund. Zach alerga în zigzag prin bucătărie, cu scutecul atârnându-i la pământ şi cu o panglică portocalie agăţată de fund, ca o coadă. Delia şi prietenele ei alergau după el, care strigând „şezi”, care „pe loc”.

— Bună, mamă. Nu e un moment bun. Am îndesat telefonul între umăr şi ureche, răsturnând pachetele cu covrigei şi biscuiţi în boluri. Casa mea era deja plină de copii. Speram ca Vero să ajungă cât mai repede cu pizza.

— Nu te reţin. Tatăl tău şi cu mine ne servim cocteilurile la ora cinci, pe puntea de promenadă. Mereu mi-am dorit să pot spune chestia asta.

A chicotit. Părinţii mei îşi sărbătoreau cea de-a patruzecea aniversare de la căsătorie pe o navă de croazieră, undeva pe Mediterana.

— Dă-mi-o pe sărbătorită, te rog.

Am prins-o pe Delia de spatele tricoului când a trecut în goană pe lângă mine. S-a auzit soneria. Am lipit telefonul de piept şi am numărat capetele. Toate fetiţele pe care le invitase Delia erau aici. Steven trebuia să ajungă de-o oră, dar el niciodată nu se ostenea să fie punctual. Pur şi simplu dădea buzna.

Soneria a sunat iar. Picioarele mele parcă au prins rădăcini în podea. Dacă era poliţia? Dacă veneau să mă aresteze la petrecerea aniversară a fiicei mele? Sau, mai rău, dacă erau Andrei şi Feliks?

— Nu răspunzi la uşă, mami? m-a întrebat Delia.

I-am pus telefonul în mână.

— Ţine, vorbeşte cu bunica. A sunat să-ţi spună la mulţi ani.

Mi-am şters firmiturile de biscuiţi de pe blugi. M-am târât spre uşă şi m-am uitat pe după perdele. De partea cealaltă era un băieţel care tocmai se întindea pe vârfuri ca să sune pentru a treia oară la uşă. M-a inundat un val de uşurare. Am deschis uşa larg şi i-am făcut semn cu mâna puştiului, cu nervii întinşi ca o coardă.

— Bună, Toby. Ce faci aici?

Tatăl lui Toby era prieten cu Steven, dar Delia şi Toby nu erau apropiaţi. Nu fusese pus pe lista de invitaţi, care includea numai fete.

Toby a ridicat din umeri. într-o mână bălăngănea o pungă cu cadouri, iar cu cealaltă îşi ştergea nasul mucos. A făcut un semn în josul străzii, spre casa lui taică-său.

— Tata a auzit că Delia dă o petrecere. M-a lăsat aici. A trebuit să se ducă undeva. Toby s-a strecurat pe sub mâna mea şi a intrat în casă: Tata a zis că pot să mănânc aici.

Toby îşi petrecea weekendurile cu tatăl lui. Iar tatăl lui îşi petrecea aceleaşi weekenduri încercând să fure ceva timp cu prietena lui, pasându-l pe Toby vecinilor şi prietenilor. Nu m-a lăsat inima să-l alung.

— Pizza şi tortul ajung dintr-o clipă în alta. Dar avem covrigei şi biscuiţi în bucătărie, dacă ţi-e foame.

— Am intoleranţă la gluten, a zis el, lăsând cadoul pentru Delia pe podea şi servindu-se din tava cu bunătăţi pe care o pregătisem.

— Sigur că ai.

Simţeam că mă apucă durerea de cap. M-am întors să închid uşa şi am dat cu nasul de-o cutie în culori vii. M-am dat deoparte să-i fac loc lui Steven, care a intrat cu ea în casă, cu faţa ascunsă după funda roz imensă din vârf. Theresa a intrat după el, cu tocurile ţăcănind pe podeaua din lemn. Ţinuta ei era mult prea elegantă pentru o petrecere cu puştime de cinci ani.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Steven.

— Cadoul Deliei, a răspuns suficient de tare pentru a atrage atenţia tuturor. A lăsat cutia jos, lângă punga lui Toby. Delia a ţâşnit, dându-mi înapoi telefonul şi sărind direct în braţele lui. Am îngăimat un la revedere scurt mamei mele şi am închis. Steven a mângâiat ţepii Deliei, a pupat-o pe frunte şi a lăsat-o jos. Durerea mea de cap s-a intensificat când Delia s-a dus s-o îmbrăţişeze şi pe Theresa.

— Mulţumesc că aţi venit, am zis, hotărâtă să mă port frumos, chiar dacă întârziaseră o oră. La urma urmelor, ar fi putut să nu vină deloc.

— Nu aş fi ratat asta pentru nimic în lume, a adăugat Steven. Theresa l-a apucat de braţ. Afişa un zâmbet forţat,

plimbându-şi privirea dezaprobatoare de la baloane şi panglici, peste tot, numai asupra mea nu s-a oprit.

— Şi mulţumesc că m-ai lăsat să ţinem petrecerea aici. Recunoştinţa mi s-a oprit în gât. Petrecerea aici fusese ideea Theresei. Tehnic vorbind, copiii erau cu Steven pentru weekend, dar ea nu a îndrăznit să rişte ca o gaşcă de plozi dezlănţuiţi de cinci ani să-i întoarcă cu fundu-n sus casa ordonată, iar Steven nu a consimţit la cheltuielile de închiriere, ca s-o ţinem în altă parte. Mi-am compus în zâmbet amabil:

— Mătuşa Amy nu vine? Delia spera că va fi aici.

— Nu, a zis Theresa fără să mă privească. Amy e ocupată.

— Nu putem sta, a intervenit Steven. Luăm masa cu un dezvoltator din Leesburg. Trecem pe la tine în drum spre casă să luăm copiii. Am vrut să trec să-i las cadoul. M-am gândit că poate îl deschidem înainte de a pleca.

înainte să apuc să zic ceva, Steven le-a chemat pe Delia şi pe prietenele ei, aşezându-le roată în faţa cutiei ţipătoare care îmi ocupa holul pe toată lăţimea lui. Theresa şi cu mine ne-am trezit stând stânjenite, una lângă alta, în micul spaţiu rămas. A început să-şi verifice ostentativ mesajele pe telefon; pe măsură ce derula, inelul de logodnă cu diamantul acela voluminos era expus în toată splendoarea lui. Abia dacă schimbaserăm câteva cuvinte de la incidentul de la Panera. Dacă nu puneam la socoteală mărturia în instanţă despre incidentul cu plastilina de acum câteva luni.

— Delia vede prin tine, i-am spus. E mică, nu proastă.

Theresa a ridicat o sprânceană.

— Presupun că nu a moştenit această capacitate de percepţie de la mama

ei.

— Drăguţ.

— Ăsta-i adevărul, acceptă-l. A privit într-un fel, în jos, la tenişii mei, ca şi cum n-ar fi purtat aşa ceva nici moartă.

— Nu poţi cumpăra loialitatea Deliei.

— Poate că nu, a zis, examinând-şi unghiile. Dar îi pot cumpăra o tunsoare decentă.

Theresa nu se uitase o dată la mine de când intrase în casă. Poate era sentimentul de vinovăţie, dar mă îndoiam. M-a privit drept în ochi în ziua în care Steven mi-a spus că se mută, flămândă să înregistreze momentul precis al prăbuşirii mele emoţionale. A exultat în ziua în care el i-a pus inelul acela pe deget. Păcat că avea o culoare care nu exista în garderoba Theresei. Aşa că... de ce îşi ascundea acum privirea?

— De ce faci asta? Ţie nici măcar nu-ţi plac copiii.

— Pentru că l-ar face pe Steven fericit să avem copiii cu noi.

Buzele ei roşii s-au strâns într-o dungă subţire, subţire. Deci asta era. Steven nu era fericit. Şi asta o deranja suficient de mult cât să îşi sacrifice covoarele albe imaculate şi viaţa ei socială agitată. De aceea dezordinea întunecată din dulapul ei, secretul pe care-l ascundea de prieteni şi familie.

— Dacă-mi iei copiii, nu-ţi vei repara relaţia. Dar de ce te-ai oprit la soţul meu?

Theresa s-a mutat de pe un toc al pantofilor de firmă pe altul. A verificat ora pe telefon, prefăcându-se că nu a auzit.

— Ştii, am fost dispusă să-l las pe Steven să plece fără luptă, dar nu şi copiii, am continuat.

— De ce nu-l rogi pe avocatul tău să-l sune pe al meu. A, stai aşa, a zis ea, bătându-şi – chipurile – gânditoare bărbia cu o unghie. Am uitat. Tu nu ai avocat.

A fost o lovitură sub centură. Vero avea dreptate. Aveam nevoie de un avocat care să poată concura cu Guy. Un avocat în vârstă. Un avocat bogat. Aveam nevoie de un avocat de cincizeci de mii de dolari.

— Nu am de gând să-ţi uşurez demersurile.

— Le-ai uşurat deja. S-a învârtit, întorcându-se către mine, străpungându-mă cu ochii ei verzi, aprinşi: Nici mie nu-mi place aranjamentul ăsta, Finlay, nu mai mult decât ţie. Cine crezi că va ajunge să aibă grijă de copiii tăi când tu nu vei mai fi în stare s-o faci? Dacă ţi-ai iubi copiii atât de mult precum spui, poate ar trebui să fii mai drăguţă cu mine.

Am deschis gura. Delia chicotea, căci reuşise să dezlege funda şi acum rupea hârtia de pe cutie. Respira precipitat,

căţelul de pe lista ei de dorinţe fusese uitat cu totul. Casa de vis Bărbie avea trei etaje înălţime, la fel ca reşedinţa din oraş a Theresei.

— O ducem în camera ta, la Theresa, i-a spus Steven, ridicând cutia. Te joci cu ea diseară, când te luăm acasă.

Delia a alergat după el la uşă, ţopăind, să arunce o ultimă privire la căsuţă. Căţelul mic de pluş pe care i-l cumpărasem eu mi s-a părut dintr- odată jalnic, un simbol al unei dorinţe pe care nu ne-o puteam permite. Theresa avea dreptate. Le uşurasem mult situaţia. Iar dacă voi ajunge la închisoare, Theresa şi Steven erau singurii părinţi pe care copiii mei îi vor putea avea.

Am sărit în sus când din garaj s-a auzit pocnetul unei portiere. Delia a fugit în bucătărie s-o întâmpine pe Vero, care urma să intre din clipă-n clipă cu pizza. Steven s-a grăbit să iasă pe uşa din faţă, împingând-o pe Theresa în faţa lui, nerăbdător să se vadă plecat.

— Ai grijă să pregăteşti copiii până la cinci. Mă întorc să-i iau după petrecere, mi-a aruncat el peste umăr. Uşa din faţă s-a închis exact în clipa în care Vero a intrat în bucătărie, cu un munte de cutii de pizza în braţe.

în seara aceea, după ce Steven a luat copiii, m-am aşezat în veranda din faţă. în timp ce mă uitam după luminile tot mai estompate ale camionetei lui, răceala cimentului îmi pătrundea prin şosete. Copiii vor lipsi numai o noapte. Mâine vor fi acasă, chiar şi acum erau doar la câteva străzi distanţă. Dar îmi displăcea profund uşurinţa cu care a năvălit aici, a luat ce-a vrut să ia şi a plecat. îmi displăcea profund cât de nedrept era şi cum nimeni altcineva nu părea a remarca, nimănui nu părea să-i pese.

Ăsta a fost dintotdeauna modul de operare al lui Steven. Mereu a fost şarmant, gata oricând să-şi acopere urmele. Ca astăzi, când a ajuns la petrecerea Deliei cu o oră mai târziu, a făcut exact ceea ce a avut de gând să facă şi s-a furişat afară exact înainte ca Vero să dea ochii cu el, şi fără ca Delia să fi observat măcar că a plecat. Avea o coordonare temporală impecabilă, escrocheria lui era desăvârşită. Se culca cu Theresa

de săptămâni bune pe la spatele meu. Dacă nu l-ar fi văzut doamna Haggerty şi nu şi-ar fi dat drumul la gură, s-ar putea să nu fi aflat niciodată că ei doi au fost...

Am ridicat bărbia din palme. Peste drum, perdelele doamnei Haggerty s- au lăsat în jos cu un fluturat uşor. M-am ridicat şi am traversat strada, îndreptându-mă direct spre uşa ei din faţă. Dacă exista cineva care a văzut doi străini care dădeau târcoale garajului meu în noaptea în care a murit Harris Mickler, dacă cineva putea depune mărturie pentru mine şi dovedi că spuneam adevărul, atunci acea persoană nu putea fi decât curioasa cartierului. Am bătut în stickerul cu PATRULA CARTIERULUI de pe sticlă.

— Doamnă Haggerty? am strigat-o prin uşă. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Am lipii o ureche de uşă, fiind sigură că şi ea asculta de partea cealaltă. Am bătut iar, de data asta mai tare: Doamnă Haggerty! Vreţi să deschideţi uşa, vă rog? E important! Televizorul ei mergea. Un râs înfundat mă făcea să cred că urmărea cine ştie ce sitcom de seară. Bine, am bombănit, renunţând.

Era numai şi numai vina lui Steven. Când ea a dat sfoară-n ţară despre aventura lui cu Theresa, el a făcut-o scorpie bătrână şi i-a spus să-şi vadă de treaba ei. Nici eu nu am fost mult mai amabilă când am auzit cât de repede s-au răspândit zvonurile despre aventura lui. De atunci, ea refuzase
să mai stea de vorbă cu vreunul dintre noi.

Am traversat înapoi strada, ţopăind, doar în şosete. Până la terasa mea degetele îmi amorţiseră deja. M-am încuiat în casă, sprijinită cu spatele de uşă şi, aşteptând să-mi simt din nou tălpile, mă gândeam la doamna Haggerty.

în intervalul dintre momentul în care eu am ajuns acasă şi cel în care Vero a intrat pe uşa din faţă, cineva trebuie să fi pătruns în garaj fără ca eu sau ea să băgăm de seamă. Doamna Haggerty era preşedinta patrulei din cartier. Dacă ar fi văzut ceva suspect, ar fi sunat la poliţie să raporteze înainte ca noi să-l înghesuim pe Harris în portbagaj. Dar poliţia nu a venit, aşa că, logic, ar fi să presupun că femeia nu a văzut mare lucru.

Şi atunci, cum au trecut ucigaşii de doamna Haggerty fără ca ea să observe? Noaptea trecută Vero şi cu mine ne-am surprins reciproc când fiecare dintre noi a intrat pe o uşă diferită. Şi Steven a ratat-o pe Vero la petrecere din acelaşi motiv. Dacă ucigaşii au parcat în josul străzii şi s-au furişat prin curţile din spate ale vecinilor, apropiindu-se de garajul meu din spate?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât toată povestea avea mai puţin sens. Andrei şi Feliks nu păreau a fi oamenii care să se furişeze. Andrei Borovkov a măcuit trei oameni şi i-a lăsat plini de sânge pe podeaua unui depozit. Nu a făcut niciun efort să cureţe în urma lui şi nu a părut deloc preocupat să-şi ascundă crima. De ce s-ar fi deranjat? Georgia a spus că ăştia nu puteau fi prinşi cu nimic. Era limpede că nu aveau nicio problemă să mituiască pentru a obţine un verdict de eroare judiciară. Şi atunci de ce să însceneze unei mame a doi copii o crimă silenţioasă, fără vărsare de sânge? Dacă l-ar fi vrut pe Harris mort, de ce nu i-au retezat beregata pe podeaua garajului meu?

Nu, modul acesta de operare părea laş. Ucigaşii nu au fost nevoiţi să atingă nici măcar o dată cadavrul. Nu au trebuit să facă vărsare de sânge. Nu au fost nici măcar nevoiţi să fie de faţă când Harris şi-a dat ultima suflare. Nu părea mâna a doi criminali violenţi, lipsiţi de scrupule. Eram gata să pariez că ucigaşii nu mai făcuseră asta niciodată. Sincronizarea întregii istorii părea o chestie de oportunitate. Sau a fost ceva sub impulsul momentului.

Totuşi, era limpede că *ceva* a fost planificat. L-au urmărit la ieşirea din bar, m-au urmărit până acasă. Au aşteptat până ce a fost inconştient şi
vulnerabil ca să lovească, exact cum...

Exact cum a făcut Harris cu fiecare dintre victimele sale.

Spatele meu lipit de uşă a înţepenit. Poate modul de operare nu a fost unul din impuls.

Dacă a fost ceva profund personal?

Am fugit sus, în biroul meu, trecând prin faţa uşii închise a lui Vero. învăţa pentru examenele de la jumătatea semestrului. Am deschis sertarul şi am despăturit extrasul de cont al lui Harris.

Erau douăsprezece depuneri la data de întâi a lunii.

Şi pe telefonul lui Harris erau treisprezece dosare, douăsprezece cu fotografii ale precedentelor victime, plus femeia pe care am murat-o eu în baie în suc de roşii.

Fă exact ceea ce îţi spun şi fii discretă, dacă nu, îi arăt soţului tău fotografiile şi îi spun ce ai făcut.

Douăsprezece depozite, douăsprezece mii de dolari fiecare, în prima zi a fiecărei luni.

Dacă depunerile astea nu erau deturnate de la Feliks Zhirov? Dacă erau preţul tăcerii? Dacă extorca victimele pentru bani?

M-am uitat din nou peste plăţi, convinsă fiind că nu mă înşelam. Două mii de dolari era o sumă mică pentru un om bine plătit din suburbiile din DC, o sumă care putea trece lesne neobservată dacă soţia cuiva o transfera din contul ei personal de cheltuieli. Harris făcuse o mică avere pe spinarea victimelor sale – o sumă care probabil creştea în fiecare lună, cu fiecare femeie exploatată – ameninţându-le cu fotografiile, convingându-le că va spune soţilor că au fost necredincioase dacă nu vor da curs cererilor sale. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Fotografiile înfaţişau o cu totul altă imagine decât ceea ce se petrecuse în realitate. Probabil că ele nu îşi aminteau nimic despre noaptea petrecută cu Harris, ceva care să le susţină propria relatare despre ceea ce s-a întâmplat după ce drogul le-a doborât.

Fiecare dintre aceste femei ar fi avut motive personale puternice ca să-l vrea pe Harris mort. Şi modul de operare se potrivea perfect. Dar care dintre ele a făcut-o?

Probabil telefonul lui Harris era deja în mâinile poliţiei. Fără ele, nu-mi va fi uşor să parcurg drumul invers, de la depozite la conturile individuale. Dar poate exista o cale de a-mi da seama cine erau aceste femei şi de a reduce lista.

Am luat o foaie din imprimantă, scriind cât de multe nume mi-am putut aminti dintre cele douăsprezece. Apoi am deschis browserul şi am căutat grupul lui Harris de pe reţelele de socializare. Când am dat clic pe pagina membrilor, mi s-a deschis un adevărat registru. Peste şapte sute de iconiţe cu degetul sus mi-au umplut ecranul.

Mă aştepta o noapte foarte, foarte lungă.

Când mă măritasem cu Steven, mama mă asigurase că există mâncăruri pe care nu le poţi rata chiar dacă te străduieşti. Teoretic, nimeni nu ar trebui să aibă nevoie de o reţetă ca să facă o supă decentă de pui sau o friptură, dar unele aspecte ale statutului de mamă au depăşit mereu puterea mea de înţelegere; iar gătitul era unul dintre ele. Se vede treaba că celălalt era căsnicia.

Tigaia din cuptor fierbea şi începuse să se facă maronie pe margini. Am crăpat uşa cuptorului şi am adulmecat, precaută. Găsisem reţeta on-line – ceea ce era mai mult decât aş fi putut spune despre căutarea victimelor lui Harris –, iar faptul că aveam deja ingredientele în bucătărie a fost resimţit ca o mică victorie.

Cercetările mele de azi-noapte nu au mers atât de bine cum sperasem. Având numai prenumele şi descrierea fizică, am petrecut ore combinând profiluri individuale, reducând plaja de posibilităţi. Eram destul de sigură că am reuşit să identific câteva. Şi, după puţină vânătoare şi ciuguleală prin alte pagini de pe reţelele de socializare, am fost în măsură să le exclud de pe lista posibililor faptaşi. Câteva se mutaseră. Una era în spital. Altele postaseră fotografii cu activităţi în familie sau de la evenimente la care participaseră în noaptea aceea. Rămâneau în continuare câteva nume care mă intrigau.

Unele îşi şterseseră profilurile de Facebook, motiv pentru care mi-a fost imposibil să le găsesc.

Am aranjat masa, am pus un morman de rufe în maşina de spălat, am făcut paturile şi am adunat un munte de jucării de pe jos, din living. îi dădusem lui Vero liber pentru examene şi mi-am petrecut ziua frecând petele uscate de tort de pe covoare,

căutând numele posibilelor victime ale lui Harris şi rezolvând din treburile gospodăreşti.

Din garaj s-a auzit zgomotul unei portiere trântite. Am scos nasul din maşina de spălat vase şi am văzut-o pe Vero năvălind în bucătărie, lăsându- şi geanta pe bufet şi aruncându-şi cât colo pantofii negri cu toc cui. Am luat în braţe câteva farfurii curate şi le-am aranjat pe masă, remarcându-i costumul elegant de firmă, cu guler alb, scrobit, cocul elegant, franţuzesc, şi rujul de un roşu sângeriu. Astea nu erau haine pentru o după-amiază de luni la facultate. Nu erau potrivite nici măcar pentru un prânz fierbinte de luni. Erau haine scumpe, potrivite pentru un interviu la o firmă specializată în contabilitate. Şi o parte din mine s-a întrebat, cu îngrijorare, unde-şi petrecuse Vero după-amiaza.

Nu apucaserăm să vorbim prea mult din ziua de dinaintea aniversării Deliei, s-o întreb cum a decurs întâlnirea. I-am rezumat conversaţia cu Theresa în timp ce strângeam grosul mizeriei de după petrecere. După aceea am mâncat nişte pizza rece la cină. Vero s-a apucat de învăţat, iar eu m-am închis în birou ca să scriu.

— Cum a fost la examen? am întrebat-o, sperând că n-o să-mi dea un preaviz, explicându-mi că a găsit un job mai bun. Unul care vine cu asigurare de sănătate, concediu plătit şi nu implică scutece. Sau cadavre.

A ridicat din umeri, şi-a dat jos ochelarii de soare şi a strâmbat din nas:

— Ce-i cu mirosul ăsta?

A deschis uşa cuptorului şi a aruncat o privire înăuntru.

— Ton la caserolă.

A arătat spre norul de fum care năvălea din cuptor:

— Trebuie să fie negru?

Vero s-a dat la o parte, iar eu am deschis larg uşa cuptorului şi m-am repezit să deschid fereastra înainte ca alarma de fum să se trezească la viaţă. M-am suit pe un taburet de bucătărie, fluturând o cârpă de vase în dreptul detectorului de fum din

tavan. Vero şi-a luat geanta, a scos un teanc de bani şi l-a trântit pe bufet:

— Nu mănânc chestia aia. Hai să comandăm ceva.

Am scăpat cârpa din mână şi am fost cât pe ce să cad de pe scaun la vederea teancului gros de bancnote de o sută de dolari. M-am dat jos, am închis repede fereastra şi am tras perdelele.

— Ce-i cu ăştia? am întrebat, împungând grămada de bani cu un deget.

— Ăştia, a zis Vero, sunt treizeci şi şapte de mii cinci sute de dolari, minus patruzeci la sută. Poţi să-mi plăteşti cina ca să-mi mulţumeşti.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am întâlnit cu Irina Borovkov şi am cerut jumătate din plată avans.

Plămânii mi s-au golit complet de aer. Genunchii au început să-mi tremure şi m-am prăbuşit pe scaunul pe care stătusem în picioare.

— Finn? Finlay, ce s-a întâmplat? Vero a lovit cu piciorul în scaunul meu. Am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii ei.

— Ai măcar cea mai vagă idee cine e soţul femeii ăsteia? Vocea mea era nefiresc de calmă, disproporţionat de scăzută în comparaţie cu intensitatea panicii mele.

Vero mi-a întors spatele, fluturând o mână a lehamite. A deschis frigiderul.

— Evident că ştiu. Irina mi-a povestit totul despre el. Tipul e nasol. Sunt sigură că putem face asta cu conştiinţa împăcată.

Irina. Vero a sunat-o, vorbeşte ca şi cum ar fi deja prietene de-o viaţă.

— Vero, am articulat cu o voce pe care mi-o controlam cu greu. Andrei Borovkov este asasinul plătit al mafiei ruse. Meseria lui e să omoare oameni. Să le reteze beregata. Ca celor trei bărbaţi care au fost găsiţi într-un depozit din Herndon vara asta.

— Aşa cum am zis. Nasol tipu'. Sunt sigură că mulţi oameni vor fi... Vero a închis frigiderul. S-a întors să mă

înfrunte, strângând tare în mână o cutie de Cola: Stai aşa. Mai spune o dată. N-am auzit bine ultima parte.

Mi-am ascuns capul în palme.

— Parcă trebuia să tăiem toate punţile, să scăpăm de orice dovadă, cât de mică! Ai idee ce înseamnă asta?

Mi-am ieşit din fire. Cu un pocnet, Vero a deschis doza de Cola. A trântit-o apoi pe masă, a înşfacat şomoiogul de bani şi l-a fluturat prin faţa mea:

— înseamnă că îţi poţi permite un avocat decent şi îţi poţi păstra copiii. Asta înseamnă!

M-am uitat la ea complet blocată. Seara trecută îi povestisem lui Vero, cuvânt cu cuvânt, tot ce mi-a spus Theresa, despre cum erau dispuşi să cumpere afecţiunea Deliei şi cum eu nu aveam bani de avocat. Despre cum Theresa urma să-mi ia copiii, chiar dacă nu şi-i dorea, în tot timpul ăsta bătusem câmpii despre Steven şi blestemata lui Casă de Vis, când de fapt ar fi trebuit să-i spun lui Vero ce am aflat despre Andrei Borovkov.

— Nu luăm banii ăştia, am zis, împingând teancul spre ea.

Am plătit toate datoriile. în sfârşit eram pe zero. Câtă vreme nu faceam nicio prostie, aveam o şansă destul de mare să-mi păstrez copiii.

— O suni pe femeia aia în clipa asta şi îi spui că a fost o neînţelegere. După aceea te duci şi-i dai banii înapoi.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că am cheltuit o parte din ei.

— Cât.

— Patruzeci la sută.

Mi s-a înnodat limba în cerul gurii când am făcut socoteala în gând:

— Ai cheltuit cincisprezece mii de dolari într-o după-amiază? Ea a încuviinţat cu o faţă spăsită, făcându-şi de lucru cu doza de Cola. Pe ce?

Vero s-a ridicat. M-a împuns cu degetul, iar vocea ei a devenit mai puternică:

— *Tu* ai fost cea care-a zis că trebuie să scăpăm de dovezi! Aşa că asta am făcut!
— Ce vrei să spui cu asta?
— Vreau să spun că a fost un cadavru în portbagajul maşinii mele! M- am uitat la toate episoadele din *CSI* şi ştii şi tu foarte bine că nu ai cum să cureţi perfect aşa ceva. Prin stratul gros de rimei de pe gene, Vero mi-a aruncat o privire vinovată: Aşa că i-am vândut vărului meu, Ramon, Honda. Pe bucăţi.
— Şi...?
— Şi mi-am cumpărat una nouă.
M-am ridicat şi am smucit uşa garajului. Când am aprins lumina, m-au orbit curbele de un negru scânteietor şi ţevile argintii, lucioase. Chargerul părea teribil de obscen, cum era parcat lângă camioneta mea. Pe geamul din spate era încă lipit un sticker de la dealerul auto, obturându-mi vederea celor două scăunele pentru copii fixate pe bancheta din spate.
— Ce-i asta?
Vero îşi frământa mâinile:
— E un V8 de 6,2 litri şi cu un foarte mare... portbagaj.
Am izbit uşa.
Vero s-a dus spre bar.
— Cred că avem nevoie de ceva mai tare.
Am deschis gura s-o înjur în cele cel puţin cinci limbi pe care nu le învăţasem încă, dar exact în clipa aceea telefonul fix a început să sune. Amândouă am încremenit. Ne holbam la el cum suna iar şi iar. Nimeni nu suna pe fix, cu excepţia televânzătorilor sau a grupurilor care cereau donaţii. Grupuri cum ar fi poliţia locală.
Vero s-a depărtat uşor de telefon.
— Cine crezi că ar putea fi?
O parte din mine spera să fie Andrei Borovkov, doar ca să-i pot spune lui Vero „uite, ţi-am zis eu”. Mi-am făcut curaj şi am ridicat receptorul.
— Alo? '
— Finlay, unde mama naibii ai fost? De trei zile încerc să dau de tine! De ce nu răspunzi la mobil?
M-am încovoiat de spate când am auzit vocea Sylviei.

— Ştiu, îmi pare rău, am zis, aşezându-mă într-un scaun şi frecându-mi o tâmplă. în clipa asta nu aveam niciun chef de săpuneala agentului meu. îmi trimisese un e-mail vineri după-amiaza, voia veşti despre manuscris, şi l-am închis fără să mă deranjez să-i răspund: Mi s-a stricat mobilul. Acum am unul nou. îmi cer scuze, Syl, am avut câteva zile nebune. îţi trimit un e-mail cu numărul.

— Editorul vrea să ştie cum stai cu cartea. Am încercat s-o conving să-ţi mai dea un răgaz, dar vrea să vadă ce ai până acum.

— Cum? Nu! am bâguit. Nu pot trimite nimic. Nu aveam decât povestea lui Harris. Chiar cu numele schimbate, tot era prea aproape de adevăr. Ar fi prea riscant s-o trimit: E vraişte. Nu am apucat să fac o corectură. E departe de a fi gata.

— Dă-mi voie să-ţi spun eu dacă e sau nu vraişte. Ţi-ai depăşit deja contractul. înţelegi ce înseamnă asta? îţi pot anula viitoarea carte şi cere înapoi avansul. Trebuie să-mi trimiţi ceva. Orice. Cât ai.

— Nu suficient.

— Finlay.

Pentru Dumnezeu, parcă era maică-mea.

— Bine, bine. îţi pot trimite câteva capitole. Oricum nu-i vor plăcea, dar măcar îi va putea spune editorului că am încercat. Nu e proiectul despre care am vorbit, dar e tot ce am.

— Cât?

— Nu ştiu exact. Cam douăzeci de mii de cuvinte.

— Trimite-mi-le acum.

— Ţi le trimit în seara asta.

— Nu, Finlay. *Acum.* Nu închid până nu am mesajul în Inbox.

Am îndesat receptorul fără fir sub barbă şi am luat-o-n sus pe trepte. Nu voiam decât ca Sylvia să închidă odată ca să mă pot gândi ce puteam face
cu Andrei Borovkov, cu banii din bucătăria mea şi cu banii mafiei care erau acum parcaţi în garajul meu.

Fără să mai completez caseta cu subiectul mesajului, i-am trimis fişierul Sylviei:

— Uite, fericită acum?

Unghiile Sylviei ţăcăneau pe tastatură în timp ce bombănea:

— Aş fi fericită dacă nu ţi-ai fi depăşit termenul cu trei luni. Aş fi fericită dacă n-ar fi trebuit să pierd două zile lăsându-ţi mesaje în căsuţa vocală. Aş fi fericită dacă Gordon Ramsay şi-ar face apariţia în apartamentul meu şi ar insista să-mi gătească cina în seara asta. Dar asta, a zis ea oftând dezumflată, mai are de aşteptat. Zi-mi numărul nou de telefon.

Am scos telefonul din buzunar şi i-am trimis numărul.

— Citesc bucata asta şi văd dacă o pot folosi ca să-ţi fac rost de ceva timp. între timp, mută-ţi fundu' în scaunul ăla şi treci la treabă, altfel îţi poţi lua la revedere de la avans.

— Mulţumesc, Sy.

A închis brusc.

M-am aplecat deasupra biroului, cu palmele de o parte şi de alta a tastaturii şi cu capul atârnând deasupra ei. Agentul meu avea să mă lase. După aceea şi editorul. Ceea ce i-am trimis Sylviei nu era prea inteligibil. Nici măcar nu eram sigură că era o poveste coerentă. Din fericire, dispariţia lui Harris şi a Patriciei nu intrase pe reţelele naţionale de ştiri. Agentul şi editorul meu locuiau în New York. Oricum, speram din tot sufletul să-mi fi amintit să schimb toate numele înainte de a trimite fişierul.

Pe cine păcăleam aici? Textul pe care l-am scris era oribil. Probabil Sylvia nu va ajunge nici la capitolul doi şi mi-l va trimite înapoi spunându- mi s-o iau de la capăt.

Am respirat adânc. Casa mirosea a ton ars şi a brânză şi stomacul meu a început să facă scandal. Simţindu-mă sleită, m-am târât până jos şi am găsit-o pe Vero stând la masa din bucătărie, cu un pahar în faţă şi cu sticla de Bourbon pe care o deschiseserăm în noaptea în care l-am îngropat pe Harris. Nu ştiu cât mai rămăsese în sticlă la capătul nopţii aceleia.

A umplut un păhărel, l-a împins spre mine. L-am dat peste cap. Mi-au dat lacrimile când am dat cu ochii de teancul de

bani. Dacă mă lăsa editorul, măcar aveam bani să-i dau înapoi avansul datorat.

Trei săptămâni... aveam trei săptămâni ca să termin o carte şi să găsesc
o ieşire din nebunia asta.
Am luat un cincizeci din teanc: – Sandviciuri sau chinezească?

Marţi, după şcoală, parcarea adăpostului de animale era plină, aşa că am ocupat ultimul loc disponibil la marginea drumului, având grijă să las suficient spaţiu între camioneta mea şi maşina parcată în faţă, în caz că maşinuţa mea se hotăra să nu pornească şi trebuia să chem firma de tractare. Julian avea dreptate. Trebuia să o duc la o verificare, dar dacă ajungeam cu ea la un mecanic, mă temeam că vor găsi un şir nesfârşit de probleme: direcţia era dusă, sărisem o inspecţie tehnică (sau două), plăcuţele de frână erau compromise, transmisia era înţepenită, întârziasem la testul pentru emisii şi probabil nu mi-ar fi stricat nişte cauciucuri noi. Deocamdată, spuneam în gând o rugăciune ori de câte ori băgăm cheia în contact. Era mai ieftin.

— Am fi putut să luăm maşina ta, m-am răstit la Vero.

— Nţţ. în maşina mea nu intră animale. Vero l-a scos pe Zach din scăunel, eu am luat-o pe Delia de mână şi am traversat strada spre adăpost.

— Numai ne uităm. Nu aducem niciunul acasă.

— De ce nu? a pufnit Delia. Tata a spus că putem avea un câine când ne ducem să stăm la el.

— Aşa a zis? am bombănit. Ţinând seama de covoarele imaculate ale Theresei, am presupus că nu era în zonă când Steven a fluturat morcovu' ăsta pe la nasul fiicei noastre. Nu vrei atunci să-i facem tatei o listă cu cei care-ţi plac cel mai mult?

Când ne-am apropiat de perimetrul împrejmuit cu un gard înalt, am fost asaltaţi de un concert de lătrături şi schelălăituri. Zach şi-a acoperit urechile şi s-a ghemuit în umărul lui Vero. Am lăsat mâna Deliei şi am împins uşa grea. Zona de recepţie nu era mai liniştită. Fereastra din plexiglas de la recepţie nu reducea prea mult torentul de lătrături care venea din partea

cealaltă. O femeie stătea la computer şi juca solitaire. Am privit peste capul ei, prin fereastră, spre cuşti, căutând nişte feţe familiare din fotografiile Patriciei.

— Bună ziua! Angajata şi-a mutat atenţia de la ecran. Copiii mei şi cu mine suntem interesaţi să adoptăm un câine, am zis. Ne întrebam dacă neam putea uita puţin la cuşti.

— Sigur că da. Dar nu lăsaţi copiii să bage mâna în interior. Balamalele se închid automat şi s-ar putea răni. Dacă vedeţi un câine care vă place, anunţaţi-mă şi voi trimite pe cineva să pregătească o cameră de vizită pentru dumneavoastră.

A apăsat un buton de sub birou. Sunetul ca un bâzâit m-a făcut să mă cutremur. Tot plexiglasul şi gratiile astea prea semănau cu locul de muncă al Georgiei. Tot ce voiam era un indiciu despre Patricia – ca s-o pot găsi înaintea poliţiei sau a mafiei – pentru a-mi putea da seama cine l-a omorât pe Harris, să găsesc dovada nevinovăţiei mele şi să mă duc liniştită acasă.

Câinii s-au ridicat cu labele din faţă pe uşa cuştilor, lătrând la noi. Am împins copiii în faţa noastră, în vacarmul asurzitor. Abia dacă mai auzeam chicotele încântate ale Deliei, care alerga de la o cuşcă la alta, uitându-se la fiecare câine. S-a oprit, îngenunchind în faţa unui ţarc.

Câinele care stătea covrig în colţul din spate al cuştii era mic, cu laţe încâlcite şi nişte ochi la fel de disperaţi şi mâhniţi că ai fiică-mii.

— Vrei să-l mângâi? a întrebat o voce din spatele nostru.

— Pot, mami? a zis Delia cu o privire rugătoare, în timp ce tânărul voluntar a îngenuncheat lângă ea. El a pescuit un set de chei din buzunar. Era slăbănog şi înalt, cu bucle ciufulite şi ochi albaştri, apoşi. L-am recunoscut imediat din fotografia de grup de pe pagina de Facebook a Patriciei. Pe ecusonul lui scria BUNĂ. NUMELE MEU ESTE AARON.

— Sigur, am răspuns. Dacă Aaron spune că e-n regulă. Am schimbat o privire cu Vero peste capul lui. Trebuie să-l fi recunoscut şi ea din fotografiile de pe Facebook ale Patriciei.

Delia bătea din palme în timp ce el alegea, din mănunchiul de chei, cheia potrivită ca să descuie cuşca. Câinele a schelălăit, s-a ascuns mai în fundul ţarcului. Atent să nu-l sperie, Aaron a blocat balamaua, fixând uşa cuştii ca să stea deschisă. Apoi a vârât mâna în buzunar, a scos nişte biscuiţi pentru căţei şi i-a întins Deliei. S-a aşezat pe podea, făcându-i semn cu mâna să se

aşeze lângă el. Ea s-a aşezat în tăcere, urmându-i sfatul, şi a întins recompensa spre câine.

— Ăsta-i special, a spus el cu o voce şoptită, care abia răzbătea prin corul de lătrături. îl cheamă Sam. E cam timid, aşa că trebuie să fii foarte blândă cu el şi să-l ajuţi să se simtă în siguranţă. Poţi face asta?

Delia a încuviinţat.

Nasul câinelui a ieşit din întunericul cuştii. A lăsat capul jos, înaintând precaut, încet, cu urechile lipite de cap şi coada între picioare. Aaron o încuraja în şoaptă pe Delia să aibă răbdare, asigurând-o că patrupedul va veni la ea când se va simţi în siguranţă.

Delia şi-a înăbuşit o exclamaţie când câinele a scos în sfârşit capul din cuşcă, întinzând nasul să adulmece recompensa. S-a apropiat încet de ea, i-a luat uşor biscuitul din mână. Ocupat cu bucăţica gustoasă, nu a protestat când Aaron l-a ridicat şi l-a depus în braţele Deliei.

Zach a început să se agite, voia şi el în cuşcă. Vero l-a luat în braţe, privindu-mă sugestiv şi făcându-mi un semn cu bărbia spre Aaron, în timp ce se depărta cu cel mic.

— Ce a păţit Sam? am întrebat, observând un ghips mic pe laba din faţă a căţelului.

— Sam a fost salvat. Aaron zâmbea, privind-o pe Delia cum îl mângâie pe spinare. L-am găsit acum câteva săptămâni, încurcat în lanţ. Sam e un dulce. Doar că e puţin cam speriat. Dar nu e nimic ce o casă iubitoare nu ar putea rezolva. Câinii salvaţi sunt nişte animale de companie extraordinare. S-a întins şi a luat o mapă care atârna lângă el, pe hol. Apropo de asta, noi rugăm familiile care adoptă să completeze un formular. Şi mi-a întins mapa şi un pix.

Delia se juca cu Sam, iar eu mă holbam stânjenită la chestionar. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o înregistrare a vizitei mele acolo, dar dacă refuzam aş fi putut stârni suspiciuni. Aaron zâmbea politicos, încercând să fie cât mai discret şi făcându-şi de lucru cu telefonul.

Am început să completez formularul, trecând numele şi adresele Theresei şi ale lui Sam în spaţiile albe. Mi se părea potrivit, mai ales că treaba cu câinele fusese ideea lui Steven, care i-a promis Deliei că şi-l va putea lua când va locui cu ei.

Delia chicotea la picioarele mele, în timp ce Sam o copleşea cu pupături, dornic să mai primească o recompensă. Gângurea ceva în urechea câinelui şi făcea mare caz de rănile lui. Nu e de mirare că Patricia petrecea atâta vreme aici. Probabil că îi făcea bine să aibă grijă de animalele astea abandonate, neiubite sau salvate din mâinile unor stăpâni oribili. Probabil că se simţea în siguranţă în preajma unor oameni ca Aaron, oameni blânzi şi amabili, mai ales după ce fusese forţată să îşi ducă jumătate din viaţă alături de unul ca Harris. Dacă adăpostul era locul ei sigur, iar oamenii cu care lucra aici întruchipau pentru ea ideea de familie, oare nu era posibil să se fi destăinuit cuiva în care ar fi avut încredere? I-am înapoiat formularul lui Aaron.

— Ultima dată când am fost aici, am vorbit cu o femeie, Patricia, parcă, despre un anume câine. Avea o pată neagră la ochi şi blană bălţată, cam aşa de mare, am zis, explicându-i prin semne în timp ce vorbeam cam cum arăta câinele pe care Patricia îl ţinea în braţe în poză.

— Te referi la Piratul?

— Da! Ăsta era numele! Nu-l văd aici. Ai cumva vreun număr de telefon la care aş putea-o găsi să o întreb despre el?

— Nu, a negat el, pălind. Toţi am încercat să dăm de ea. Patricia nu a apărut săptămâna trecută şi de atunci nimeni nu mai ştie nimic de ea. Cât despre Pirat, el şi sora lui, Molly, au fost adoptaţi împreună acum câteva săptămâni. îmi pare rău.

— Ah, ce păcat, am zis, căutând o altă abordare. Chiar mi-ar fi plăcut să vorbesc cu ea. Patricia spunea că are un instructor grozav de Pilates, dar am uitat numele clubului la care zicea că se duce.

Aaron a ridicat din umeri, iar obrajii lui s-au colorat în roz în timp ce frunzărea formularul pe care l-am completat.

— Nu am idee, îmi pare rău. Pilates nu e tocmai pasiunea mea. Şi nouă nu ne-a pomenit niciodată despre acel club.
— Era prietenă cu cineva de pe-aici care ar putea şti unde o pot găsi?
S-a uitat pieziş la mine:
— Nu cred. Oricum poliţia a interogat pe toată lumea.
— Poliţia?! am exclamat, prefăcându-mă uimită. Ce treabă are poliţia s- o caute pe Patricia?
El s-a încruntat.
— A fost la ştiri. Patricia şi soţul ei au dispărut. Nimeni nu ştie unde e.
— Vai, îmi pare rău să aud. Nu era prea greu să par supărată de veste. Dacă Patricia nu a vorbit nimic, cu nimeni, atunci şi asta era doar o altă fundătură: Şi poliţia are vreun fir?
— Nu ne-au spus. Un detectiv s-a uitat în dulapul ei. Ne-a pus o groază de întrebări. I-am spus că părea preocupată şi puţin iritată în ultima perioadă, dar nu a vorbit niciodată despre intenţia de a pleca undeva. Oricum, păreau mai interesaţi de soţul ei. Câţiva dintre noi... Şi-a încleştat maxilarele debile, a aruncat o privire temătoare în jur şi a coborât vocea: Câţiva dintre noi cred că Patricia nu avea cea mai bună relaţie cu soţul ei.
Părea un adevărat nemernic.
Cineva l-a strigat pe Aaron. S-a ridicat pe vârfuri, uitându-se peste capul meu. A ridicat un deget spre ei, anunţându-i că era aici.
— Cred că ar trebui să-l bag pe Sam în cuşcă, a zis, aplecându-se tot încruntat să ia câinele din braţele Deliei şi să-l pună la loc. Vreţi să vedeţi şi alţi câini, dacă tot sunteţi aici?
— Sigur că da, am răspuns, prinzând privirea lui Vero aflată în partea cealaltă a încăperii. Ne mai uităm puţin pe aici, dacă nu te superi.
Vero a venit spre noi cu pas săltat, lovindu-l din greşeală pe Aaron, care îşi aranja cureaua prin găicile pantalonilor. Au schimbat nişte scuze precipitate. îndată ce a dispărut după colţ, am întrebat-o pe Vero:

— Ce-ai aflat?
— în spate e o cameră de odihnă pentru angajaţi, a şoptit. E neîncuiată. Am băgat capul înăuntru, dar sunt vreo câţiva voluntari care bântuie pe acolo.
— Ce-ai văzut?
— Fiecare angajat are un dulăpior cu numele pe el.
— Are şi Patricia unul?
Vero a încuviinţat din cap.
— Merită să încercăm.
Poate găseam ceva în dulapul Patriciei, ceva care să ne dea un indiciu cât de mic despre unde s-a dus. Dar cum îl puteam deschide fără să fim văzute?
— Nu putem intra acolo pur şi simplu şi să dăm târcoale dulapului femeii, am rostit.
— Lasă pe mine. Vero mi-a fluturat pe la nas mănunchiul de chei al lui Aaron.
— De unde ai alea?
— Tocmai ce i-au alunecat de la centură. Nici măcar n-a simţit. Mi l-a pus pe Zach în braţe: Ne vedem în faţa camerei de odihnă.
— Când?
— Ai să-ţi dai tu seama.
A dispărut printre şirurile de cuşti. Eu am urmat-o pe Delia, oprindu-ne la fiecare cuşcă, cu ochii după semnalul lui Vero, fără a şti exact după ce mă uitam de fapt.
Brusc, au izbucnit nişte urlete ascuţite, urmate de izbitura porţii unei cuşti. Adăpostul s-a umplut de o cacofonie de lătrături furioase în timp ce în mijlocul culoarului şi-au făcut apariţia două pisici cu cozile înfoiate şi spatele arcuit. Altă uşă trântită. Patru câini s-au năpustit după ele, cu colţii la vedere şi mârâind furioşi. Animalele au trecut în goană pe lângă copiii care au început să se smiorcăie şi părinţii lor care s-au pus pe ţipat. Zach şi-a ascuns căpşorul în umărul meu. Delia nu a protestat când am luat-o de mână şi am tras-o pe culoar, spre camera de odihnă. Toţi voluntarii din adăpost au ieşit în goană din încăpere, grăbindu-se să prindă animalele.

Vero mi-a făcut semn cu mâna să mă grăbesc, smulgându-l pe Zach din braţele mele.

— Repede, camera e goală, dar nu ştiu pentru câtă vreme.

A verificat să se asigure că nu ne vede nimeni, apoi m-a împins înăuntru. Odată uşa închisă, miorlăitul mâţelor şi lătratul câinilor au amuţit. Am trecut prin faţa şirului de dulapuri, verificând numele, până ce l-am găsit pe al Patriciei. Dacă va fi avut cândva o încuietoare, acum era dispărută. Ceea ce însemna că Aaron avusese dreptate, poliţia l-a percheziţionat deja.

Uşa din metal s-a deschis zăngănind după ce am desprins banda galbenă pe care poliţia o lipise peste broască. în interior, dulapul era plin de poze cu animale, majoritatea cu Piratul şi Molly. într-un colţ era o carte de vizită: detectiv Nicholas Anthony, Fairfax County Police Departament. Probabil era detectivul care se ocupa de cazul Patriciei.

Atentă să nu deranjez banda poliţiei, am cotrobăit prin dulăpior, dând la o parte un umeraş cu un tricou. Materialul bleumarin era plin de păr de câine, alb şi negru, care ascundea emblema din faţă: Tysons Fitness Club. Pe raftul de sus era o perie de păr lipicioasă, un bol pentru hrănit animale şi o tavă pentru două cafele de la Starbucks. în cazul în care poliţia nu descoperise ceva în plus faţă de ceea ce am descoperit eu, în dulapul ăsta nu era nimic care să sugereze unde s-a dus Patricia.

Am închis dulapul la loc, uitându-mă prin încăpere după ceva ce Vero sau eu am fi putut rata. Piuneze viu colorate înveseleau avizierul de pe uşă. Fotografii cu echipa şi orarele de muncă. Patricia era de serviciu marţea şi joia, făcând echipă cu Aaron şi cu alţi câţiva colegi. în poze stătea lângă el, îmbrăcată cu acelaşi tricou pe care-l văzusem în dulap, cu Piratul şi Molly căţăraţi în braţele lor. M-am aplecat, uitând-mă mai bine la fotografie, mai ales la mâna ei. Inelarul era gol, verigheta încrustată cu diamante dispăruse.

Dinspre cuşti se auzea zarvă mare. Am crăpat uşa şi am aruncat o privire. Câţiva metri mai încolo, Vero încerca să distragă atenţia celor doi voluntari în uniformele adăpostului. M-am strecurat afară din camera de odihnă, în timp ce Vero arbora o expresie insistentă, cu sprâncenele ridicate.

— Doamnă Hali? Doamnă Hali? striga tare o voce, acoperind lătrăturile. Theresa! de data asta mai tare.

M-am întors. Aaron venea în fugă spre mine, pe culoar, roşu tot la faţă. Abia atunci mi-am dat seama că mie mi se adresa.

— Nu ai văzut cumva un set de chei? Probabil le-am scăpat pe undeva, cu toată agitaţia asta.

Am scuturat din cap, ducând instinctiv mâna la cap să alung o mâncărime imaginară. Nu ar fi trebuit să scriu numele Theresei pe formularul acela. Poliţia a fost deja aici, mi-am spus, încercând să mă încurajez. Percheziţionase deja dulapul Patriciei şi interogase pe toată lumea. Şi totuşi, nu reuşeam să scap de sentimentul că am făcut o mare greşeală venind aici:

— îmi pare rău, nu am văzut nicio cheie.

M-a înţepat ghimpele remuşcării când o mâţă mare, portocalie, a ţâşnit ca săgeata printre noi, iar Aaron a luat-o la goană după ea.

Am tresărit speriată, în pat, şi am căscat ochii, trezită din somn de un bâzâit neaşteptat şi foarte puternic. Asta era. Veneau să mă aresteze. Strângând pătura la piept, mă holbam pierdută la telefonul care vibra pe noptieră. În întuneric licărea numărul Sylviei. M-am prăvălit la loc pe pernă, aşteptând să mi se potolească bătăile inimii. Nu era poliţia. Doar agentul meu.

Am orbecăit după telefon şi m-am uitat la ceas, nu-mi dădeam seama dacă era şase fără un sfert dimineaţa sau seara. Nu dormisem trei nopţi la rând lucrând la lista cu victimele lui Harris, hotărâtă să îmi dau seama cine l-a omorât. Nu reuşisem decât să reduc lista de la şaptesprezece posibili suspecţi la nouă.

Epuizată şi fără să fi făcut mari progrese în rezolvarea crimei, am renunţat şi m-am băgat în pat cu o oră înainte de răsărit.

— Alo? am mormăit în telefon.
— Sper că eşti obosită pentru că ai scris toată ziua. Aşadar e seară. M- am frecat la ochi. Stai jos?
— Nu tocmai.
— Ţi-am citit manuscrisul. Mi-am trântit un braţ peste faţă, pregătită pentru ce era mai rău: Noaptea trecută l-am trimis editorului. E gata să îţi facă o ofertă.
M-am ridicat încet, încercând să înţeleg ce voia să spună:
— O ofertă? Dar am deja un contract pentru cartea aia.
— Nu mai ai.
M-am plesnit cu palma peste ochi. Era mai rău decât îmi imaginasem. Oferta era probabil un plan de reeşalonare a returnării avansului. Nu numai că pierdusem contractul, acum trebuia să dau şi avansul înapoi. Şi comisionul Sylviei. După aia probabil va renunţa să mă mai reprezinte. Nici nu voiam să mă gândesc la ce va spune Steven când va afla.
— Sylvia, îmi pare rău. Dacă putem face ce...
— I-am spus că îţi răscumpăr eu contractul.
Am scuturat din cap, necrezându-mi urechilor:
— Ce-ai făcut?

— I-am spus că ştiu că romanul ăsta o să fie o lovitură uriaşă şi că nu te plătesc destul. I-am spus că îi înapoiez eu personal avansul şi vreau drepturile tale de autor înapoi.
Am aprins veioza, ca să nu adorm din nou. Am orientat becul în direcţia ochilor mei mijiţi şi aproape înlăcrimaţi.
— Şi ce-a zis?
— A citit ciorna. Şi a fost de acord cu mine. Crede că poţi da lovitura cu cartea asta.
— Aşa crede?
— E o intrigă fabuloasă, soţia timidă care angajează pe cineva să-i omoare soţul odios, eroina îndrăzneaţă şi tânărul avocat sexy... Apropo, ai surprins foarte bine chimia dintre cei doi, e torid, Finn. Cea mai bună carte de până acum. Mor de curiozitate să văd cine e asasinul.
Mi-a scăpat un chirăit disperat:
— Şi eu.
— Aşa că editorul îţi oferă dreptul de preemţiune dacă promiţi să nu duci manuscrisul în altă parte. îţi creşte oferta la două cărţi şi măreşte avansul, şi îţi oferă o prelungire ca să termini manuscrisul.
— îmi măreşte avansul, zici. Cu cât?
— Şaptezeci şi cinci de mii pe carte.
Sunt sigură că maxilarul meu ajunsese pe undeva, prin poală. Editorul meu urma să îmi dea o sută cincizeci de mii de dolari. Pentru povestea uciderii lui Harris Mickler. în care am descris fiecare detaliu al crimei. Asupra căreia exista o investigaţie în curs, investigaţie din care, în secret, faceam şi eu parte.
— Finn? Mai eşti acolo?
— Sunt aici, am îngăimat. Pot să mă gândesc câteva zile?
— Crede-mă, Finn, ştiu exact cum te simţi, a zis Sylvia, toată numai lapte şi miere. Exact la asta m-am gândit şi eu.
Mi-am reprimat cu greu un hohot de râs isteric:
— Sinceră să fiu mă cam îndoiesc.
— Am înţeles. Serios. Şi ai dreptate. Prezentarea e suficient de puternică aşa că probabil am putea cumpăra contractul, am

duce manuscrisul la câteva edituri mari sau poate l-am scoate la licitaţie. Dar asta e pasărea din mână, Finlay. Şi cu istoricul tău de vânzări de rahat, probabil n-ar trebui să fim prea pretenţioase. Eu zic să le luăm banii şi să le dăm ce vor.

— Nu ştiu ce să zic, Syl...

— Excelent. Mă bucur că am ajuns la o înţelegere.

— Nu e chiar atât de simplu.

Prin telefon auzeam fâsâitul computerului ei, de pe care îmi trimitea un e-mail. Câteva secunde mai târziu, am primit o notificare pe telefon.

— Îţi trimit termenii revizuiţi ai contractului, am negociat câteva puncte pentru tine. Editorul crede că ar trebui să foloseşti un pseudonim. Noi neam gândit la Fiona Donahue. I-am spus că eşti încântată. A trimis deja actele oamenilor ei şi, în câteva săptămâni, ar trebui să avem contractul revizuit şi soldul avansului tău. Ai treizeci de zile ca să-i predai o ciornă, aşa că treci la scris. Te sun peste câteva zile, să văd cum merge.

Sylvia a închis. împietrită, m-am prăbuşit la loc pe perne.

Dintr-odată mă scăldam în bani. Mai mulţi bani decât mi-aş fi imaginat vreodată. Suficienţi pentru o bonă cu normă întreagă şi un avocat scump. Suficienţi ca să-mi repar maşina şi, mai important, să-mi păstrez copiii. Suficienţi cât să scap de Steven şi de Theresa.

Nu ştiam ce era mai rău, faptul că eram chiar mândră de mine pentru prima oară în viaţa mea, sau faptul că fiecare bănuţ pe care-l câştigam acum mă putea arunca în închisoare pentru foarte multă vreme.

A doua zi dimineaţă, când Steven a venit să ia copiii, eram încă mahmură. După ce-i culcasem pe Delia şi pe Zach, Vero a insistat să sărbătorim vânzarea cărţii cu o sticlă de şampanie şi când am terminat nu mai rămăsese nicio picătură. Era atât de excitată (şi de beată), încât nu i-a păsat când i-am spus că am de gând s-o contactez pe Irina Borovkov şi să aranjez să îi dau înapoi avansul. Aburii de la şampanie trebuie să fi fost singura

explicaţie pentru care nu am auzit când Steven a vârât cheia în broască şi a intrat. Până când am ajuns eu jos, el deja îi îndesa pe Zach şi pe Delia în gecile lor. I-am prins în ultima clipă şi le-am furat o îmbrăţişare grăbită care m-a răscolit pe dinăuntru.

— Soneria funcţionează, ştii? L-am fulgerat pe Steven din priviri peste capetele copiilor.

— E frig afară şi n-am avut chef să aştept. A deschis uşa, împingându-i de la spate pe cei mici: Duceţi-vă şi aşteptaţi în maşina tatei cu Theresa şi mătuşa Amy. Vin şi eu într-o clipă.

Când ei au ţâşnit afară în hăinuţele lor pufoase, am izbucnit amândoi.

— E casa mea, Steven, am zis de îndată ce uşa s-a închis în spatele lor. Nu poţi da buzna aşa de câte ori ai chef.

— Sigur că pot. Pe actul de proprietate e numele meu.

Vero a apărut în deschizătura dinspre bucătărie, în spatele lui. L-a ocolit, i-a smuls cheile din mână şi a început să caute cu febrilitate cheia casei mele pe inel. Steven a căscat gura când ea a scos-o dintr-o răsucire. A dus-o la toaletă, a deschis uşa şi a aruncat-o în coşul pentru scutece cu un rânjet satisfacut. Faţa lui a căpătat o nuanţă hidoasă de roşu când ea a pornit manivela, făcând cârnat de caca din singura lui copie a cheii casei mele.

— Ce dracu' caută ea aici? a şuierat Steven către mine când Vero şi-a şters mâinile şi a închis capacul. Ţi-am spus că nu mai dau bani pentru bonă.

— Se întâmplă să fiu contabila şi managerul de afaceri al doamnei Donovan, l-a întrerupt Vero, cu un şold scos la înaintare. Iar chiria ta e deja la poştă.

— Nu toată, a zis Steve.

— Ba toată, i-a retezat-o Vero. Hai să lămurim ceva, domnule Mare Proprietar. Numai pentru că numele tău e pe actul de proprietate nu te îndreptăţeşte să dai buzna aici de câte ori ai chef. Poate ar trebui să citeşti mai bine contractul de închiriere, mai ales paragraful patru, clauza b, în care se spune explicit că trebuie să-ţi anunţi chiriaşul înainte de a intra pe proprietate. Data viitoare când năvăleşti aici neanunţat, s-ar

putea să dai din greşeală peste ceva ce, poate, nu ţi-ai fi dorit să fi văzut.

— Cum ar fi?

Te rog nu spune un cadavru. Te rog nu spune un cadavru.

— Cum ar fi noul prieten sexy al lui Finlay, model pentru lenjerie.

— Nu-i model pentru lenjerie, am îngăimat...

— Dar arată ca unul...

— Şi nu e...

— De fapt e avocat, a încheiat ea.

Simţeam că mă apucă durerea de cap. Sau poate de vină era mahmureala.

— Îţi sugerez ca data viitoare să respecţi toţi termenii contractului de închiriere sau s-ar putea să trebuiască să-l angajăm şi să furnizeze doamnei Donovan serviciile complete. Vero l-a măsurat pe Steve din cap până-n picioare, nepărând deloc impresionată: Şi, dacă nu-ţi convine, poţi să-ţi bagi chestia arogantă şi înşelătoare...

Mi-am frecat o tâmplă:

— Vero stă cu noi, Steven. Atenţia lui Steven s-a mutat la mine, privindu-mă cu o expresie neîncrezătoare, înainte să apuce să deschidă gura, am continuat: *Eu o* plătesc.

— *Tu* o plăteşti?

— Să zicem că niciuna dintre noi nu era mulţumită cu termenii tăi.

Tăcerea s-a lăsat peste noi ca o izbitură de ciocan. Vero a fluturat din
gene spre el cu un zâmbet triumfător pe buzele strânse. O venă de pe fruntea lui Steven pulsa puternic.

— Cu ce o plăteşti? a întrebat el, privindu-ne de parcă amândouă ne-am fi pierdut minţile. Tu nu ai bani, Finn. Ai întârziat luni de zile cu plata facturilor. Nu ai cum să-ţi permiţi asta.

— Doamna Donovan are o *grămadă* de bani, i-a trântit-o Vero. Cât despre solvabilitatea ei, în afară de chiria pe care ţi-o datorează, restul facturilor nu sunt treaba ta.

— Ce tot zice acolo?

M-am uitat fix la Vero. îşi cerceta manichiura, pigulindu-şi oja şi prefăcându-se că nu bagă de seamă ce se întâmplă înjur. Steven m-a luat pe mine în cătare. Trebuia să-i spun ceva sau avea să se ducă cu problema arzătoare a posesiunilor mele direct la Guy.

— Am vândut o carte.

— Două cărţi, m-a corectat Vero. Mi s-a pus un nod în gât când am văzut mândria care licărea în ochii ei întunecaţi, tăioşi. Nimeni până acum nu a tratat slujba mea ca pe o... ei bine... ca pe o slujbă. Nimeni nu a apărat-o, nu a fost mândru de ea, nu s-a lăudat cu ea. Mereu am fost eu şi cu mine, singură în spatele biroului.

— Şi cât îţi aduce asta? Trei mii de dolari? Steve şi-a arcuit buzele într- un zâmbet care ascundea atâta sarcasm, încât mi-aş fi putut şterge camioneta cu el. Şi cu cărţile de credit cu depăşire de prag ce faci? Şi cu plăţile la camionetă? Şi ea... a zis el, arătând spre Vero cu degetul. Probabil te costă ceva...

— Veniturile doamnei Donovan nu sunt treaba ta, i-a spus Vero, înfruntându-l.

— Pe dracu'! Steven s-a uitat furios la ea, arătând cu degetul spre mine: Nu ai cum să faci atâţia bani din cărţile alea de rahat încât să-ţi plăteşti
toate cheltuielile astea.

Cuvintele lui m-au izbit în piept. M-au copleşit cu aceeaşi ruşine sufocantă pe care o simţeam când deschideam un cec de avans în faţa lui. Mă consola cu o palmă pe spate, făcând câteva remarci parşive despre cum s-ar putea să ne ajungă pentru câteva pachete de scutece şi, dacă avem noroc, şi pentru ceva cumpărături de la băcănie. Acum gesticula arătând cu mâinile spre veranda din faţă, unde, de obicei, erau depozitate facturile nedeschise: Facturile alea se adună acolo de luni de zile, îmi datorează mult mai mult decât... Apoi i-a căzut faţa. A lăsat braţele în jos, s-a încruntat, rotind ochii prin casă ca nişte faruri de căutare: Unde sunt facturile? S-a năpustit în bucătărie,

răscolind prin cele câteva broşuri şi cupoane de pe bufet. Vero îl urma îndeaproape. îi auzeam ciondănindu-se când am luat-o la goană pe scări, spre biroul meu.

Mă săturasem să fiu tratată de sus, să mă facă permanent să simt că ceea ce fac eu nu e important. Că nu puteam avea grijă singură de copii. Mă săturasem să mă facă să cred că locul meu nu era în pătura de sus a societăţii, alături de oameni ca el şi ca Theresa. Am deschis e-mailul, am băgat nişte coli de hârtie în imprimantă şi l-am blestemat în barbă pe Steven când maşina a început să zuruie. Când s-a terminat, am smuls hârtiile din tăviţă şi am coborât în fugă în bucătărie unde Steve şi Vero, nas în nas, mai aveau puţin şi se strângeau reciproc de gât.

M-am băgat între ei, trântind hârtiile pe masă.

Vero s-a dat un pas în spate, relaxată, cu braţele încrucişate. Colţurile rujate ale zâmbetului ei erau aşa de tăioase, încât practic îl străpungeau pe Steven când a ridicat sprâncenele provocându-l să se uite la colile din faţa lui.

— Ce-i cu astea? a întrebat, ezitând să le ridice.

— Scrisoarea mea de ofertă. Vrei să ştii cât valorează cărţile mele de rahat? Vezi singur.

Steven a înşfăcat hârtiile de pe masă. în timp ce citea, ochii lui albaştri le străpungeau ca un laser şi am avut o mare satisfacţie atunci când, cam pe la mijlocul paginii, am simţit cum practic fac o gaură în hârtie în dreptul cifrei.

— Ce-i cu cifra asta? a întrebat el.

— Cuantumul avansului meu.

A deschis gura, dar nu a fost în stare să articuleze vreun cuvânt. Cred că era pentru prima oară când îl vedeam fără cuvinte. Mi-a înapoiat foile, dregându-şi vocea:

— Era şi timpul să te plătească corespunzător. Dar tot nu e suficient pentru...

— Mai citeşte, i-a zis Vero, îndesându-i-le în faţă. E un contract pentru două cărţi. Face dublu, plus ceea ce i se cuvine când vinde drepturile de mediatizare, ecranizare şi traducere.

Şi asta e înainte de a primi *drepturile de autor*. Vrei să faci socoteala singur sau preferi să te ajut?

Steven a trântit oferta pe masă. S-a uitat la Vero, a trecut pe lângă ea împingând-o cu umărul şi s-a dus spre uşă. Nici nu s-a uitat la mine. Poate pentru că nu a putut. Ani de-a rândul nu fusese în stare să mă considere altceva decât o ratată. Era ca şi cum ar fi uitat că mă poate vedea şi altfel.

— Mă întorc duminică cu copiii, a mormăit.

— Data viitoare sună la uşă, i-a strigat Vero.

A şters-o fără să se uite în urmă, dar, mai mult decât toate celelalte, mă deranja felul în care o tratase pe Vero.

— Steven. Comanda din tonul meu m-a surprins până şi pe mine. Picioarele lui au încremenit exact înainte de a trece pragul uşii: Poate tu şi cu Theresa vreţi să reconsideraţi problema procesului pentru custodie. Conform contabilei mele, avem suficiente resurse ca să ne construim apărarea.

Firele ţepoase de pe maxilarul lui Steve s-au pus în mişcare. A smucit uşa şi a ieşit trântind-o după el.

Vero a pus o mână pe umărul meu. L-am urmărit din priviri pe Steven cum pleacă. Am auzit treptele scârţâind sub paşii ei când a luat-o în sus, pe scări.

— De ce ai făcut-o? am întrebat-o.

— Ce să fac?

— în noaptea aceea. Cu Harris. M-ai fi putut lăsa în garaj. De ce l-ai îngropat cu mine?

Vero a ridicat din umeri.

— Mi-au plăcut cotele tale. Când a văzut privirea mea nedumerită, a continuat: Am făcut socotelile când m-ai angajat prima oară. Trebuia să ştiu pentru ce am sacrificat slujba de la bancă şi am venit la tine. Din câte mi- am dat eu seama atunci, şansele tale de a prinde un agent erau de zece mii la unu. Şi şansele tale de a încheia un contract bun pentru o carte erau şi mai mici. Dar, într-o formă sau alta, ţi-au ieşit amândouă. Să scăpăm de crimă va fi floare la ureche pe lângă astea, nu? S-a întors şi a continuat să urce scările, apoi s-a oprit din nou, privindu-mă peste umăr: Mama m-a crescut singură. Era

descurcăreaţă şi curajoasă... ca tine. Dacă tot trebuia să-mi aleg un partener care să-mi asigure viitoarele venituri, poate şi libertatea – a adăugat ea cu un zâmbet ironic – m-am gândit că ar fi mai sigur să pariez toţi banii pe tine.

A urcat ultimele trepte şi s-a retras în camera ei. În noaptea aceea, pentru prima oară după foarte multă vreme, când m-am aşezat în faţa ecranului negru, am ştiut că nu va trebui să trec prin toate astea singură.

— Şi ce să facem cu chestia asta? am întrebat într-o după-amiază de duminică, ţinând o pungă în dreptul ochilor.

— Nu e o *chestie.* Are un nume, a zis Delia. Mi-am înghiţit toate protestele care mi se buluceau pe limbă. Dacă îi dădeam un nume, era mai mult decât un peşte. Era un animal de companie. Iar istoricul meu de menţinere în viaţă a creaturilor în aceste ultime săptămâni nu era tocmai de invidiat. Îl cheamă Christopher, a adăugat Delia.

— Christopher? Pe bune?

Încruntându-se, s-a ridicat pe vârfuri şi mi-a smuls punga, ţinând-o departe de mâinile mele.

— Tatei îi place.

— Christopher e un nume minunat, am încuviinţat. Tocmai mă gândeam că arată exact ca un Christopher. Probabil părinţii lui trebuie să fie foarte mândri de el.

Vero se strâmba la mine de pe hol, cu un umăr sprijinit de tocul uşii de la camera Deliei, provocându-mă, prin întreaga ei poziţie, să nu-l omor.

Am desfăcut banda de cauciuc cu care era strânsă punga la gură şi l-am turnat pe Christopher într-un bol de punci, o relicvă uitată din ziua nunţii, primită de la bunica lui Steven şi pe care am scos-o dintr-o cutie din garaj. Delia şi-a apropiat faţa de sticlă, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Christopher s-a bâţâit puţin, s-a întors pe-o parte, cu gura căscată şi ochii larg deschişi. Grozav, nu ar fi prima creatură pe care am lăsat-o fără oxigen după ce am adus-o acasă. Măcar peştele ăsta va fi mai uşor de îngropat.

Christopher al nostru, cu solzi cu reflexe de un portocaliu strălucitor, părea a prinde viaţă. Zach a început să chicotească văzând cum peştele începe să se învârtă în cercuri în bolul de sticlă.

S-a auzit soneria de jos.

— Răspund eu, i-am zis lui Vero. Probabil Steven a uitat ceva. Vero şi-a dat ochii peste cap. Ei, măcar de data asta a folosit soneria.

— Unele animale nu pot fi dresate, a zis ea, urmându-mă pe scări. Picioarele mi-au încremenit pe treapta de jos când am zărit pe fereastră maşina de pe alee. Un sedan Chevy bleumarin, cu mai multe antene pe

portbagaj, cu un mic dom luminos pe bord era parcat pe aleea mea.

Nu era Steven.

Vero m-a împins din spate, cât pe ce să mă dea jos. A înjurat, apoi a amuţit după ce a urmărit direcţia privirii mele, aninată de silueta cu spatele lipit de uşa din faţă, înalt, brunet, umeri largi. Până şi poziţia în care stătea, cu picioarele depărtate şi cu mâinile la şolduri, indica un poliţist. S-a uitat în susul şi-n josul străzii, apoi s-a întors spre uşă. Când a făcut acest gest, am putut zări tocul pistolului pe care-l purta pe sub haină; insigna fixată la curea a sclipit în soare.

— Rahat, rahat, rahat. Vero a ocolit corpul meu îngheţat şi s-a dus pe vârfuri în bucătărie, pândind pe furiş de după perdele. Rahat, rahat, rahat, a şoptit ea. Ce facem acum?

Am simţit cum, în jurul meu, casa devine tot mai mică, şi tot ceea ce mai puteam vedea din ea era doar poliţistul de partea cealaltă a uşii. Opţiunile mele erau limitate şi am avut brusc un moment de claritate:

— Răspundem la uşă, am zis încercând să-mi păstrez calmul. Şi nu spunem nimic fără un avocat. Dacă a venit să mă aresteze, rămâi aici cu Delia şi cu Zach. După aceea o suni pe sora mea şi îi spui să vină la secţie şi să mă scoată pe cauţiune.

Vero a pălit. A încuviinţat din cap.

M-am târât spre uşă şi, apăsând pe clanţă, am dat o comandă fermă către mâinile mele să nu tremure.

Am deschis uşa. Ofiţerul în civil din prag a zâmbit.

— Dumnezeule, e sexy, a şoptit Vero peste umărul meu.

Am împuns-o cu cotul în coaste. Mi-am dres vocea:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ofiţer?

în bărbie, printre tuleiele nerase, avea o gropiţă adâncă. A întins o mână, obligându-mă să deschid uşa mai larg ca să i-o strâng.

— Sunt detectivul Nick Anthony de la poliţia Fairfax County. O caut pe Finlay Donovan.

Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am prins repede de uşă. Fruntea ofiţerului s-a încreţit:

— Dacă e un moment nepotrivit, pot să vin mai târziu.

Vocea lui avea asprimea celui obişnuit să dea ordine toată ziua, dar ochii întunecaţi păreau blânzi pe sub genele lungi, dese. Rostise numele meu mai mult ca o întrebare decât ca o comandă.

— Eu sunt Finlay, am zis cu precauţie, privind în spatele lui, după vreun partener Dacă avea de gând să mă aresteze pentru suspiciune de crimă probabil nu venise singur

Zâmbetul lui ezitant s-a încălzit, lărgindu-se spre cutele din jurul ochilor, care arătau că e dependent de soare.

— Sunt prieten cu sora ta. Lucrez la un caz care te-ar putea interesa şi Georgia s-a gândit că ar fi o idee bună să stau de vorbă cu tine.

— Cu mine? De ce cu mine? am întrebat. Corpul meu era pe jumătate ascuns de uşa de după care Vero trăgea cu urechea. Detectivul s-a scărpinat după ceafa, iar zâmbetul lui a devenit aproape sfios:

— M-am împotmolit şi Georgia crede că m-ai putea ajuta. S-a uitat peste umăr, către ferestrele doamnei Haggerty: Pot să intru? Nu flutura niciun mandat, nu-mi citea drepturile. Nu părea a avea de gând să mă aresteze. Am deschis uşa larg, sperând din suflet că nu fac o greşeală:

— Sigur. Poftim.

Vero a ridicat o sprânceană, evaluând picioarele lungi ale bărbatului care a pătruns pe hol. I-am făcut semn cu bărbia spre scări, dar Vero a scuturat din cap. Detectivul Anthony s-a oprit brusc când a dat cu ochii de ea:

— îmi pare rău, nu am ştiut că ai companie. Probabil ar fi trebuit să dau un telefon înainte.

A arătat spre uşă cu un deget:

— Pot să vin mai târziu...

— Nu, am sărit la unison eu şi Vero. Dacă pleca acum, voi pierde toată ziua făcându-mi griji în legătură cu motivul prezenţei lui aici. Aşa că mai bine să scăpăm acum, ca şi cum ai smulge bandajul de pe-o rană.

— Ea e Vero, bona...
— Contabila, a intervenit Vero, strângându-i mâna.
— Vero stă cu noi. Şi tocmai se ducea sus, nu-i aşa? am zis aruncându-i o privire sugestivă. Putem vorbi aici, i-am spus, poftindu-l pe detectivul Anthony în bucătărie. Te servesc cu ceva? Cafea, suc, poate altceva?
— Un suc ar fi perfect. Până când am deschis eu frigiderul, el şi-a scos hanoracul. îl urmăream peste uşa frigiderului. în spate se vedea cureaua încrucişată de un maro închis a tocului, iar patul negru al pistolului părea îndreptat direct spre mine când s-a aşezat pe un scaun, la masă.
Am înghiţit cu greu în sec de câteva ori.
— Aşadar... domnule detectiv Anthony...
— Spune-mi Nick, te rog.
— Nick.
Dacă ar fi venit să mă aresteze, nu ar fi atât de familiar, nu. Şi probabil nici nu ar zâmbi. Sau poate că da. Sora mea zicea că unii poliţişti sunt într- atât de nemernici.
— Aşa deci, o cunoşti pe Georgia? Cuburile de gheaţă s-au ciocnit în pahar când i-am pus Cola în faţă.
— Da, am fost colegi la Academie cu ani în urmă.
Nu părea mult mai în vârstă decât sora mea. în barba deasă care îi acoperea maxilarul nu se vedea niciun fir cărunt, iar părul de pe muşchii proeminenţi ai braţelor care se zăreau prin mânecile suflecate era de un negru intens.
— Ieşim la bere din când în când. Aşadar, eşti scriitoare. Mi-a povestit multe despre tine. Şi despre copii.
Mi-am tras degajată scaunul câţiva centimetri mai departe de el şi m-am aşezat, păstrând astfel o distanţă între noi:
— Serios?
— Nu-ţi face probleme. Numai de bine.
M-am înecat cu un râs nervos. A râs şi el. Dar îi simţeam ochii aprinşi cântărind fiecare amănunt din mine, ceea ce m-a făcut să mă foiesc puţin.
— Aşadar... lucrezi la un caz?

Obrajii i s-au îmbujorat, gropiţa aceea solitară şi adâncă făcându-şi din nou o neaşteptată apariţie.

— Da, aşa e. Cazul. Sincer să fiu, mă simt cam prost în legătură cu chestia asta, a zis el aproape cu timiditate. Dar Georgia a insistat că n-ai să te superi. S-a gândit că poate ne-am putea ajuta reciproc.

Suspiciunea mea şi-a schimbat direcţia. Poate povestea asta nu avea nimic de-a face cu Harris şi cu Patricia. Nu era prima oară când Georgia încerca să-mi facă lipeala cu unul dintre prietenii ei de la muncă. M-am uitat la mâna lui stângă când a ridicat-o să ia paharul. Nu avea verighetă. Şi nicio urmă suspectă de bronz acolo unde ar fi trebuit să fie. Am mijit ochii spre el.

— Să ne ajutăm reciproc?

— Un caz de persoane dispărute. Poate ai văzut la ştiri. Un cuplu din
Arlington care a dispărut, Harris şi Patricia Mickler

Mi s-a uscat gura. Podeaua din capul treptelor spre holul de deasupra, unde probabil Vero stătea şi asculta, a scârţâit.

— Mda, parcă am văzut ceva.

— încă nu avem nicio pistă pentru soţie. în schimb, ştim că soţul a dispărut acum douăsprezece zile dintr-un bar din McLean. I-am găsit maşina în parcare, împreună cu portofelul şi telefonul. Se pare că s-a întâlnit cu o femeie să bea ceva, dar ea a avut un fel de urgenţă şi a ajuns la toaletă, unde a rămas mai mult. Un chelner şi-a amintit că l-a văzut plecând cu altcineva. Credem că am identificat femeia.

Un fior de gheaţă mi-a străbătut şira spinării:

— Da?

El a încuviinţat:

— Era membră a grupului de socializare din care făcea parte şi Harris. El era la bar pentru un fel de eveniment. Femeia nu şi-a confirmat prezenţa nici formal, nici on-line, dar numele femeii de la bar se potriveşte cu cel al profilului femeii de pe grupul de socializare, iar ea se potriveşte cu descrierea pe care ne-a furnizat-o personalul.

Mi-a scăpat un suspin slab de uşurare. Aveau un suspect. Şi nu eram eu.

— Şi ce are de-a face povestea asta cu mine?

— Ei, aici lucrurile se complică puţin. A pus paharul pe masă, desenând linii cu degetul pe condensul de pe sticlă: Nu spun că femeia e suspectă. Dar este categoric o persoană de interes în acest caz. A ridicat ochii întunecaţi spre mine: Credem că femeia cu care Harris Mickler a părăsit barul este Theresa Hali, logodnica fostului tău soţ.

Am lovit paharul cu mâna şi cola mea s-a împrăştiat pe tot bufetul. Detectivul şi cu mine am sărit în sus în acelaşi timp, întinzând amândoi mâna după şerveţelele din suport. Am smuls un pumn plin şi, bombănind nişte scuze, am început să şterg dezastrul cu mâinile tremurânde.

Ce-am făcut?

M-am agăţat de masă. Nick s-a aplecat să mă ajute să mă ridic, apoi m- am prăbuşit pe scaun.

îi spusesem lui Julian că mă numesc Theresa. I-am mai spus că lucrez în domeniul imobiliar. Purtam o perucă blondă şi rochia neagră a Theresei. Nu am verificat să văd dacă recunosc pe cineva pe pagina de prezentare a evenimentului când am făcut cercetări despre Harris. Grupul avea şapte sute de membri. Chiar şi săptămâna asta am căutat pe listă numai numele pe care le-am văzut pe telefonul lui Harris.

— Eşti sigur? am întrebat. Vreau să zic că toate astea nu înseamnă cine ştie ce.

— Dacă aş avea numai atât, nu. Dar telefonul lui Harris a fost localizat mai târziu, în noaptea aceea, pe o rază de cinci kilometri de la casa ei.

Nu. Nu de la casa Theresei. De aici. Telefonul lui Harris a fost localizat în garajul meu. Chiar în josul străzii pe care se afla casa din oraş a lui Steven şi a Theresei.

— Ai vorbit cu ea?

— Am prins-o azi-dimineaţă, era la birou. A negat vehement că a fost la bar în noaptea aceea. Un barman de acolo şi-a amintit că a servit o femeie care se potriveşte cu descrierea ei. Ne-a dat

prenumele ei şi a spus că era agent imobiliar, dar cum nu i-a cerut un act de identitate, nu putem confirma că ea a fost. în acest moment nu avem decât dovezi circumstanţiale, dar s- au adunat destul de multe, iar Theresa nu are un alibi verificabil pentru noaptea în care Harris a dispărut.

— Cum adică?

Theresa nu a fost la bar în noaptea aceea. Controlasem fiecare colţişor al localului căutându-l pe Harris. Dacă ar fi fost acolo, sigur aş fi văzut-o.

— Indiferent unde a fost, un lucru e clar: nu vrea să-mi spună. Insistă că a fost acasă, singură. Iar soţul t... Nick s-a corectat: Steven a spus că a fost în oraş cu nişte clienţi. Aşadar nu poate confirma că ea a fost acasă în seara aceea.

— Asta nu înseamnă că nu a fost.

Nu-mi venea să cred că o apăr. Dar femeia era pe punctul de a deveni mama vitregă a copiilor mei şi era periculos de aproape de acuzaţia de crimă.

Nick a clătinat empatic din cap.

— Crede-mă, Finlay, fac meseria asta de multă vreme şi mă pricep destul de bine să citesc oamenii. în mod sigur Theresa ascunde ceva. Era atât de nervoasă, încât şi-a pus singură piedică.

— Eşti poliţist, am zis, arătând spre pistolul lui. Poliţiştii îi fac pe oameni să se simtă agitaţi. Şi chiar dacă a fost la bar, ce motiv ar fi avut să-l răpească pe Harris?

— Ei, aici m-am blocat. Nick şi-a frecat ţepii din barbă cu palma. Vocea lui suna oarecum vlăguită când a spus: Am găsit nişte fotografii pe telefonul lui Mickler Făcea poze cu el şi cu alte peste zece femei, unele de natură... intimă, şi suspectăm că o parte dintre ele au fost făcute fără consimţământul femeilor. Am afişat o expresie de indiferenţă, atentă să nu scap ceea ce deja ştiam. Dar Theresa nu era printre femeile fotografiate. M- am forţat să mă uit la fiecare în parte, îngrozită că s-ar putea să văd pe cineva cunoscut. Cu un an în urmă, a continuat el, a sunat o femeie şi ne-a dat un pont anonim, zicând că a fost drogată şi agresată sexual după ce a băut ceva cu Harris.

— Cine era? A spus cum o cheamă? am întrebat, încercând să nu par îngrijorată.

— Nu, e o linie pentru telefoane anonime. Operatorul a încercat să o convingă să vină să depună o plângere, dar ea a spus că Harris a amenințat- o că îi spune soțului ei că sunt amanți. A zis că a avertizat-o că, dacă ar depune plângere, îi distruge căsnicia. Date fiind toate pozele de pe telefonul lui, e de presupus că e un agresor în serie. Cine știe câte femei nu vor fi fiind în orașul ăsta care-și doresc să scape de un astfel de tip? M-am gândit că Theresa ar putea fi una dintre ele, dar ea nu apare în niciuna dintre pozele de pe telefonul lui și, cu excepția grupului din care făceau amândoi parte, nu am găsit nimic altceva care să o lege de Harris. Dacă nu reușesc să găsesc mai repede un motiv, investigația mea se îneacă.

— Tot nu înțeleg ce au de-a face toate astea cu mine.

Și-a dat șuvițele întunecate din ochi, frecându-i ca și cum n-ar fi dormit de o săptămână.

— Probabil n-ar fi trebuit să îți spun nimic. Și cred că nici nu ți-aș fi spus. Numai că acum câteva seri am stat de vorbă, la câteva beri, cu Georgia, și i-am povestit despre cazul meu. Habar nu aveam că o cunoaște pe Theresa. Apoi a amintit despre cazul tău de custodie. A spus că Theresa nu e tocmai prietena ta preferată și s-a gândit că ar fi bine să vorbesc cu tine, poate știi tu ceva.

O așchie rece de disconfort s-a înfipt în creierul meu.

— Și ce-ai vrea să fac eu?

A vârât mâna în buzunar, a scos o carte de vizită și mi-a întins-o peste masă.

— Știu că Theresa ascunde ceva. Dacă mă poți ajuta să aflu ce, poate reușesc să adun suficiente dovezi ca s-o arestez. Și, dacă am dreptate și este într-adevăr implicată în cazul Mickler, atunci mi se pare că ai avea și tu ceva beneficii.

— Cum adică?

— Dacă Theresa e arestată pentru suspiciune de crimă, atunci probabil avocatul soțului tău îl va sfătui să renunțe la procesul pentru custodia copiilor.

— Crimă? parcă spuneai că Harris e dispărut, am zis precaută.

Nick şi-a împletit degetele, lăsând cartea de vizită neatinsă pe masă, între noi:

— A dispărut de mai bine de o săptămână. La fel şi soţia lui. Nu s-a primit niciun telefon de răscumpărare, nu a fost nicio activitate în conturile lor. După cum ţi-am spus, fac meseria asta de multă vreme.

A lăsat implicaţiile acestor fapte suspendate în tăcerea care a urmat.

Am ridicat cartea de vizită de pe masă, urmărind cu degetul marginile ascuţite. Ar fi mult prea uşor să îi înscenez Theresei crima mea şi să o las să plătească pentru ea. Poate Theresa merita să îşi piardă viitorul soţ şi familia. La urma urmelor, nu a avut nicio reţinere să îl fure pe-al meu. Dar indiferent ce-aş fi simţit eu pentru ea, urma să fie soţia lui Steven şi mama vitregă a copiilor mei. Se prea poate să fi făcut multe rele la viaţa ei, dar răpirea lui Harris nu era unul dintre ele.

Eu eram cea care o aruncase pe Theresa în lumina reflectoarelor, chiar dacă nu o făcusem intenţionat. Am folosit numele ei şi i-am purtat hainele. Am trecut o mulţime de limite în ultimele două săptămâni, dar dacă îl las pe Nick să o aresteze pentru greşelile mele, cam ce fel de monstru pot fi?

Da, asta. Asta era limita dincolo de care nu voi trece niciodată. Nu-l puteam întoarce pe Harris din morţi, dar poate măcar voi reuşi să împiedic ca un nevinovat să plătească pentru asta.

Am dus cartea de vizită a lui Nick la piept:

— Am să fac nişte săpături, să văd ce pot afla.

Capitolul 23

— Asta a fost o idee cât se poate de proastă.

Printre luminile intermitente, urletele copiilor şi jocurile video asurzitoare, eram la un fir de păr distanţă de o migrenă. Făcusem prostia de a o lăsa pe soră-mea să aleagă destinaţia întâlnirii noastre lunare pentru prânz. Presupun că această casă animatronică a ororilor a fost pe placul ei pentru că nu o obliga să-l distreze pe Zach o oră întreagă, timp în care el trebuia să stea legat de un scaun înalt ca un pacient de la sanatoriu. Cel puţin aici îl puteam lăsa să alerge liber.

— Alegerea şoferului, îmi aminteşte Georgia, ştergându-şi o pată de grăsime de pe tricou cu un teanc de şerveţele de hârtie.

— Mda, ţie-ţi dă mâna să vorbeşti, am răspuns absentă, verificând ora pe telefon. Niciun mesaj de la Vero. Ăsta nu era un semn bun. Tu măcar ai cheile de la maşina de serviciu.

Azi-dimineaţă, când camioneta mea a refuzat să pornească, i-am dat cheile lui Vero şi am rugat-o să-l cheme pe vărul ei, Ramon, să o tracteze la atelierul lui. în drum spre casă, urma să se oprească la bancă să împrumute cei cincisprezece mii de dolari care ne lipseau ca să-i dăm înapoi banii soţiei lui Andrei Borovkov. Asta, sau să vindem maşina. Vero a ales împrumutul. Tot ea urma să aranjeze să se întâlnească cu doamna Borovkov, să ne scoată cu graţie din această afacere şi să returneze avansul pe care ni-l dăduse Irina. Eu, una, aveam să mă simt mult mai bine când banii pătaţi de sânge ai femeii ăleia vor fi dispărut din casa mea.

— Copiii se distrează. Iar tu ai spus că vrei pizza. Georgia nu părea deloc deranjată de sirene şi de lumini. Şi-a îndesat în gură o bucată plină de grăsime, în timp ce eu încercam să-i urmăresc cu un ochi pe Delia şi pe Zach, care se căţărau pe o structură ce se încolăcea pe deasupra capetelor noastre. Apropo, cum merge documentarea pentru carte?

— De aia l-ai trimis pe Nick la mine acasă? Ca să am pe cine să deranjez cu întrebările mele idioate? în afară de tine, desigur.

— L-am trimis la tine acasă, a răspuns ea cu gura plină de pizza, pentru că logodnica lui Steven este suspectă într-o anchetă cu persoane dispărute şi nu-mi place deloc ideea ca nepoata şi

Capitolul 26

nepotul meu să petreacă prea mult timp în preajma ei până ce nu ştim exact dacă şi în ce fel este implicată Theresa.

— Aşa că l-ai trimis pe Nick să mă păzească, sau ce? A înghiţit întrebarea mea cu o gură zdravănă de suc.

— Să zicem că Nick s-a oferit voluntar.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Minunat, deci acum am dădacă.

— Nu-i dădacă. E detectiv. Şi încă unul al dracului de bun, a zis ea, împungându-mă cu un deget. Dar cum voi doi aveţi un interes legitim să vă asiguraţi că Theresa nu e o infractoare, m-am gândit că v-aţi putea ajuta reciproc.

— Atâta tot?

— Consider-o o favoare pentru mine, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Da' de când îţi datorez eu ţie favoruri?

— De când am stat cu ăştia mici, acum două săptămâni.

Am deschis gura ca să protestez, dar privirea nimicitoare a Georgiei m-a făcut s-o închid la loc.

— Partenerul lui Nick o să fie blocat în spital o bună bucată de vreme. Marele C, a adăugat ea cu gravitate. Aşa că Nick e singur. Nu i-ar strica puţină companie.

Sora mea fusese mereu o mincinoasă teribil de nepriceputǎ.

— Aşadar, e o înscenare.

Georgia a ridicat din umeri.

— E un tip fain, Finn. E singur, e onest, câştigă bine. Şi-a lins degetele unsuroase de la pizza: Ştii, poliţiştii au asigurări bune de sănătate şi pensii.

— Nu am nevoie de dădacă, nici de soţ. Mă descurc foarte bine, mulţumesc. Georgia îşi afişa scepticismul ca pe un tricou preferat. Am făcut semn cu bărbia spre ea: Şi tu? Când ai de gând să-ţi găseşti o nevastă? A trecut un deceniu de când ai fost la ultima întâlnire, dar nu mă auzi ţinându-ţi predici despre asta.

— Nu exagera. Nu a trecut chiar un deceniu. Am ridicat o sprânceană, privind-o cum îndesa în gură ultima felie de pizza din faţa ei, bătându-mă cu un deget pe braţele încrucişate în timp ce mesteca: Au trecut optsprezece luni, dacă chiar vrei să ştii. Şi nu

am nevoie de soţie. Am propria mea pensie, plus asigurarea de sănătate. Tu, pe de altă parte.

Capitolul 27

— Serios, Georgia, sunt bine.

— Cât de bine?

— Am un contract pentru o carte. Georgia s-a întunecat. S-a bătut cu pumnul în piept, râgâind discret. Drăguţ. Mai fa tu asta în public şi se face deceniu înainte să apuci să bagi de seamă.

Georgia şi-a dat ochii peste cap.

— Credeam că ai deja un contract.

Avusesem o groază de contracte înainte, dar, după ce Sylvia îşi lua comisionul şi unchiul Sam îşi trăgea şi el partea, abia dacă-mi rămâneau bani de o masă şi o pedichiură decentă.

— Am unul mai bun.

A luat o înghiţitură lungă de suc, afişând un aer dezinteresat.

— Zău? Cât? '

— O sută cincizeci de mii pentru două cărţi.

Georgia a căscat gura. Un firicel de grăsime i se scurgea pe bărbie.

— Nu se poate!

— Vorbesc serios. Am mai puţin de treizeci de zile să îi trimit Sylviei o ciornă, aşa că nu am timp de pierdut cu prietenul tău care umblă după cai verzi pe pereţi.

Georgia a izbit cu palma-n masă.

— Fir-ar să fie, Finn! Ai reuşit! M-am făcut mică în scaun când mămica din separeul de alături s-a întors încruntată spre noi. Nu pot să cred. în noaptea în care m-ai rugat să am grijă de copii am crezut că voiai o noapte pentru tine. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că chiar lucrai, sau ceva de genu'.

— Mulţumesc pentru încredere.

Şi-a mototolit şervetul şi s-a întors spre mine:

— Pe bune, Finn. Chiar sunt mândră de tine.

Era. Se vedea din felul în care îi străluceau ochii. Ultima dată când Georgia mă privise aşa a fost ziua în care l-am născut pe Zach. Şi înainte de asta, pe Delia. Era aceeaşi privire ca a părinţilor mei atunci când Georgia a absolvit Academia de Poliţie, şi mai apoi la fiecare promovare care a urmat. Mă ardea pe gât un soi de mândrie dulce-amăruie pe care am ascuns-o sorbind îndelung din

suc. în sfârşit, am scris şi eu o poveste bună care cel mai probabil mă va trimite în spatele gratiilor.

Capitolul 28

— I-ai sunat pe mama şi pe tata să le spui?

Am scuturat din cap, jucând-mă cu paiul.

— Doar ştii ce cred ei despre asta. E în regulă să ai un hobby când eşti măritată, mi-a spus mama, dar după ce Steven a plecat, amândoi au fost foarte categorici că scrisul cărţilor era o alegere iresponsabilă de carieră. De atunci m-au tot împins de la spate să-mi iau o slujbă de funcţionar, ceva.

Georgia s-a aplecat peste masă şi a zis în şoaptă:

— Acum, că urmează să-ţi intre nişte bani grămadă, poate ai să poţi scăpa de Steven şi de Theresa în chestia cu custodia. Cu puţin noroc, poate tu şi cu Nick vă veţi da seama unde a fost ea în noaptea aceea. Şi, cine ştie, poate aşa se va termina totul.

Mi-am înghiţit un hohot de râs. Ah, categoric se va termina totul. Dacă Nick se ţinea după dâra de furnituri şi găsea cadavrul lui Harris, voi fi norocoasă dacă voi apuca să-mi mai văd vreodată copiii.

Am scuturat din cap:

— Va fi făcut Theresa multe lucruri de rahat la viaţa ei, dar sinceră să fiu nu cred că ăsta e unul dintre ele. Nevinovată până la dovedirea vinovăţiei, nu?

Georgia şi-a trecut limba peste buze:

— Dacă nu a fost la bar în noaptea aceea, atunci nu are nimic de ascuns.

Nimic de ascuns. Cu excepţia lopeţii din şopron, a istoricului de căutare
de pe laptopul ei şi a cadavrului îngropat la ferma de gazon a logodnicului. Theresa călca pe o pojghiţă subţire de gheaţă, şi nici măcar nu avea habar.

Tot ce avea ea nevoie ca să-şi dovedească nevinovăţia era un alibi solid pentru noaptea în care Harris a dispărut. Ceea ce însemna că, pentru a o ţine departe de puşcărie, nu trebuia decât să aflu unde a fost în noaptea aceea.

Capitolul 29

Sedanul albastru închis, parcat pe aleea mea, era suspect de asemănător cu acela al detectivului Anthony, doar că avea mai puţine antene şi ceva mai multă rugină. M-a înecat un val de îngrijorare.

— Aşteptţi pe cineva? a întrebat Georgia, trăgând în spatele sedanului, după ce m-a adus de la prânz.

— Probabil e unul dintre prietenii lui Vero. Mulţumesc că m-ai adus. Te sun mai târziu.

Am pescuit copiii de pe bancheta din spate şi am tastat codul uşii de la garaj. Chargerul lui Vero era acolo, dar camioneta mea dispăruse.

Vero stătea la masa din bucătărie şi mânca ultimii biscuiţi Oreo din pachet. Zach a ţâşnit glonţ spre camera de joacă, dându-şi jos haina din mers. Am cules-o şi pe a Deliei de pe podea, agăţând-o de spătarul unui scaun, şi am aşteptat până ce copiii au ieşit din încăpere, ca să putem vorbi în siguranţă:

— Unde-i camioneta?

Mi-a aruncat o privire peste paharul cu lapte:

— Ramon mai are de aşteptat câteva piese. Ţi-a dat-o pe asta până se rezolvă cu camioneta.

îngrijorarea mi s-a topit într-o răsuflare lungă, obosită:

— Ce frumos din partea lui. Aşa deci, care ziceai că e vestea proastă?

M-am aşezat în faţa ei şi Vero a pus o chitanţă pe masă:

— E foarte mult de muncă la ea.

Am parcurs factura. Singurul lucru surprinzător era cifra din josul listei:

— Auci.

A sorbit ultimul strop de lapte şi a pus paharul pe masă cu un oftat deznădăjduit, ca şi cum ar fi dorit să-şi înmoaie biscuiţii în ceva mai tare.

— Vestea bună e că nu vom avea nicio problemă cu plata.

Vero s-a ridicat şi a scos o pungă zip-lock groasă din frigider. A aruncat- o pe masă cu o privire glacială.

Mi s-a ridicat părul pe ceafa.

— Ce-i asta?

Conţinutul pungii era dreptunghiular şi verde şi am fost destul de sigură nu era spanac congelat.

Capitolul 30

— M-am întâlnit cu Irina. Am încercat să îi explic. I-am spus că am făcut o greşeală, că nu am ştiut cine e soţul ei. I-am spus că slujba era prea periculoasă şi că îi returnăm avansul. A crezut că e o manevră ca să renegociem şi să obţinem mai mulţi bani de la ea, dat fiind că acum ştim pentru cine lucrează Andrei şi cât valorează. A dublat oferta şi nu a vrut nici în ruptul capului să accepte un refuz.

M-am prăvălit în scaun, camera începuse să se învârtă în jurul meu.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Mi-am înfipt degetele în tâmple şi am scuturat capul. Vocea lui Vero a acoperit ţipetele din mintea mea care îmi spuneau că nimic din toate astea nu era real.

— Am încercat, Finlay, jur că am încercat. Practic i-am îndesat banii în mână, dar nu a vrut să-i ia. A spus că nu-i pasă cum o faci, numai s-o faci.

Repede.

Am coborât vocea, să nu audă copiii.

— Andrei Borovkov e un asasin profesionist cu sânge rece! L-am căutat pe Google. Anul trecut a fost arestat pentru că a ars un om de viu! Acum şase luni, a fost acuzat că a tăiat bucăţi un tip într-o parcare şi, după aceea, a împuşcat toţi martorii, o adevărată execuţie. Ca să nu mai punem la socoteală cei trei bărbaţi găsiţi într-un depozit, în iulie, cu beregata tăiată!

— Nu a fost condamnat pentru niciuna dintre crime, a zis ea pe un ton defensiv. Poate nu e atât de periculos pe cât pare.

— A scăpat pentru că cineva a manipulat dovezile, Vero! Pentru că Feliks Zhirov are poliţia în buzunar! Cum naiba aş putea să-l omor eu pe asasinul mafiei?

— Acelaşi lucru am întrebat-o şi eu pe Irina. A zis că ai să găseşti tu ceva. Nu ai nevoie decât de motivaţia adecvată.

Faţa lui Vero s-a înverzit puţin, iar buzele ei uscate erau pline de furnituri de Oreo.

— Şi care-ar fi aceea? m-am răstit. Mai mulţi bani?

Capitolul 31

— Nu chiar.
Se uita prosteşte la pachetul gol de Oreo şi în stomacul meu a început să se insinueze un bulgăre de gheaţă.
— Ce fel de motivaţie?
— Ne ocupăm de soţul ei în următoarele două săptămâni sau...
Vero a înghiţit în sec.
— Sau ce?
I-am citit în ochi o frică sălbatică când a ridicat privirea spre mine:
— Sau Irina îi va spune soţului ei că am furat banii. Şi după aia îi va spune cum să ne găsească.

Capitolul 26

Exista un singur lucru pe care-l puteam face cu Irina Borovkov: să stau de vorbă cu ea față în față ca doi adulți. Fără intermediari. Fără deghizări. Fără plicuri pline cu bani. Pur şi simplu îi voi explica cum că treaba cu Patricia a fost o greşeală din clipa-n care m-a angajat, că nu eram cine îşi imagina că sunt. Apoi îi voi spune că nu eu l-am omorât pe Harris Mickler – că altcineva a intrat în garajul meu şi a comis asasinatul – şi, în consecinţă, nu eram calificată (sau doritoare) să-i asasinez bărbatul dubios.

Şi apoi?

Apoi aş face ceea ce ar face majoritatea celor cu scaun la cap. I-aş arunca geanta plină de bani în braţe şi aş fugi înainte să apuce să mă oprească. După lege, posesia reprezintă nouă zecimi. Nu ştiu sigur a cui lege sau dacă mafiei îi păsa de vreo lege. Dar matematica e matematică, indiferent de cine are calculatorul. Dacă nu aveam banii Irinei, nu avea niciun avantaj asupra mea şi nu putea spune că am furat de la ea, aşadar nu- 1 va putea trimite pe înspăimântătorul ei soţ să-mi reteze beregata.

Parcarea clubului de fitness Tysons era plină de maşini care mai de care mai strălucitoare şi mai de import, care presupuneau nişte rate lunare ce se ridicau, probabil, la sume mai mari decât ipoteca mea pe casă. Am parcat maşina de la Ramon între un Audi şi un Porsche şi, atentă să nu ating portiera nimănui, am ieşit din vehicul. Sedanul ruginit ieşea în evidenţă ca un deget bandajat. La fel şi eu, pare-se. Am păşit spre recepţia din faţă, ţinând, strâns cureaua rucsacului Disney al Deliei. Cred că acesta era clubul pe care-l căutam. Numele şi logoul se potriveau cu cele de pe tricoul Patriciei din dulapul de la adăpostul de animale, dar locul ăsta nu se asorta deloc cu Patricia Mickler. Interiorul clubului de fitness era elegant ca naiba, cu un bar cu sucuri în hol, o curte cu o fântână arteziană şi holuri lungi, luminoase, cu plafoane vitrate. Nu mi-o imaginam pe Patricia străbătând holurile astea cu un zâmbet artificial şi fustiţă de tenis, dar bazându-mă pe descrierea soţiei lui Andrei pe care mi-o făcuse Vero, Irina era categoric în elementul ei aici.

Capitolul 27

Femeia care stătea la rând în spatele meu a scos un sunet care aducea a pufnit. M-am uitat peste umăr și am prins-o holbându-se la rucsacul meu.

Apoi la părul şi la tenişii mei. Am săltat rucsacul Deliei mai sus pe umăr, ignorând ţâţâielile şi privirile femeilor care treceau pe lângă mine. Dacă ar fi ştiut câţi bani erau în geanta aia Disney Princess sau ce ar trebui să fac pentru ei, probabil că n-ar mai fi strâmbat din nas în halul ăsta.

— Pot să vă ajut? Recepţionera vioaie era puternic machiată şi purta un tricou polo, cu logoul clubului. De pe masă, un cititor de amprente arunca sclipiri roşiatice.

— Sper, am zis, uitându-mă îngrijorată la scanner. Mă interesează cursurile de Pilates. O prietenă, Irina Borovkov, mi l-a recomandat pe instructorul vostru. Am sunat mai devreme şi recepţionera care mi-a răspuns mi-a zis că are un curs care începe la zece. Mi-ar plăcea să particip şi eu, să văd dacă îmi place, înainte de a mă înscrie la curs.

Mă uitasem la un video cu Pilates azi-dimineaţă. Vero avea dreptate, puteai învăţa orice de pe YouTube. Categoric m-aş putea descurca cu chestiile astea.

— Ştii cumva dacă Irina e aici?

— Reenie? Sigur, a ajuns acum câteva minute. Dar astăzi s-a dus la cursul de spining. începe în zece minute. Doriţi să o anunţ? A întins mâna spre telefonul de pe birou.

M-am grăbit să o opresc înainte să apuce receptorul.

— Nu, nu, e-n regulă! Elementul surpriză era probabil cea mai bună abordare în situaţia asta. La urma urmelor, ce-ar fi putut spune femeia? *Atenţie, atenţie, doamna Borovkov. Asasinul pe care l-aţi angajat doreşte să vă vadă în hol.* Mi-am compus un zâmbet: Am să vorbesc cu ea în sală, mulţumesc.

— Aveţi nevoie de încălţări?

M-am uitat în jos la tenişii mei. Am scuturat din cap.

— Perfect. Acum trebuie să completaţi formularele astea de sănătate şi protecţie. Când terminaţi, mai trebuie să vă scanez rapid degetul. Apoi, vestiarul femeilor e în dreapta, cum mergeţi în jos pe hol, iar angajaţii de la parter vă vor arăta cum să ajungeţi în sală.

— Mulţumesc.

Am luat hârtiile şi am însăilat un nume şi o adresă false în spaţiile goale, în timp ce fata se ocupa de următoarea persoană de la rând. Am lăsat hârtiile pe biroul ei şi m-am îndreptat repede spre vestiar înainte să apuce să-mi ia amprenta.

Cu capul în jos, mă uitam cu coada ochiului prin sălile de exerciţii după nişte plete negre, lucioase, şi o faţă sculptată chirurgical, conform descrierii pe care mi-o furnizase Vero despre Irina.

O mulţime de femei erau adunate într-un hol lung, flancat de terenuri luminate de squash. Erau introduse pe rând, una câte una, în câte o sală de antrenament. Am zărit o coamă ca pana corbului printre ele şi m-am grăbit să ajung lângă ea. M-am strecurat în rândul care aştepta să intre în camera de spining, cu banii Irinei săltându-mi pe spate.

Am intrat în valul de cursanţi, atentă să nu calc pe cineva pe picior. Toată lumea purta acelaşi fel de încălţări negre, un fel de papuci de bowling cu scai şi crampoane. Tenişii mei albi făceau o notă teribil de discordantă, la fel ca şi rucsăcelul Deliei.

Am intrat cu turma într-o încăpere întunecată, pătrată, unde un şir de biciclete statice erau luminate cu becuri purpurii ce atârnau, dintr-un fel de bârnă foarte modernă, din tavan. Femeile din jurul meu s-au îndreptat, fiecare, către o bicicletă. S-au suit pe ea, ajustând şaua şi punându-şi sticla cu apă în suport, sporovăind cu însufleţire în timp ce îşi prindeau picioarele în chingi.

Instructorul s-a cocoţat pe o bicicletă aflată în centrul încăperii, verificând volumul microfonului prins de căştile de pe urechi. Am prins o strălfulgerare a părului de onix al Irinei când s-a aplecat să-şi prindă pantofii de pedale. Coada ei a căpătat licăriri violet când s-a diminuat intensitatea luminilor din încăpere. M-am grăbit spre bicicleta de lângă ea exact când a pornit şi muzica.

— Asta e ocupată? Din difuzoarele aflate pe peretele din spatele meu răsuna o melodie tehno. Am ridicat vocea şi am întrebat din nou.

Irina a ridicat privirea spre mine. A scuturat din cap şi a zâmbit cu indiferenţă, dar a înălţat dintr-o sprânceană când mi-a zărit tenişii albi. Apoi nu s-a mai uitat la mine, nu a dat niciun

semn că m-ar recunoaşte. Ăsta era un lucru bun. O încăpere întunecată, mulţi oameni, muzica dată tare. Nu va apuca să mă vadă prea bine şi, probabil, nimeni nu va auzi conversaţia noastră.

Am vârât picioarele în chingi, iar încălţările mele de un alb strălucitor au început să se mişte în cercuri leneşe, pe măsură ce pedalam. O urmăream pe Irina cu coada ochiului şi îi imitam mişcările. Nu e chiar aşa de greu, mi-am spus, în timp ce instructorul dădea o serie de comenzi grupului.

Clasa s-a ridicat la unison, împingându-se în pedale ca un val, apoi s-a lăsat din nou în şa, în timp ce luminile îşi modificau intensitatea după ritmul muzicii, trecând de la roşu la verde, apoi la albastru. Am încercat să- mi găsesc ritmul, ridicându-mă şi lăsându-mă în jos odată cu ele, dar eram de fiecare dată la o jumătate de comandă distanţă. Feţele biciclistelor din jur erau concentrate, încordate. Acum sau niciodată.

— Irina? I-am rostit numele cât de tare am îndrăznit, doar cât să acopăr muzica.

A întors capul o fracţiune de secundă, singurul indiciu că m-a auzit.

— Te-ai întâlnit cu prietena mea, am zis printre gâfâieli, în timp ce pedalam. I-ai dat nişte bani şi mi-ai cerut să fac ceva pentru tine, dar cred că a fost o greşeală. Aş vrea să vorbesc cu tine.

încercând să rămână conectată la pedale, şi-a plimbat privirea de la braţele mele la picioare, apoi la încălţări. Nu părea aproape deloc perturbată.

— Nu e nicio greşeală. Tonul ei era la fel de sumbru şi aspru ca ochii, cuvintele rostite sacadat trădau un accent puternic. Banii sunt ai tăi, a zis făcând semn cu bărbia ascuţită spre mine. Părul, prins cu agrafe, îi cădea în şuviţe franjurate peste faţă. Ai să primeşti restul când termini treaba. Nu e nimic de discutat.

Instructorul s-a adresat grupului:

— Sunteţi gata să grăbiţi ritmul, doamnelor?

Au răsunat chiote şi ritmul s-a înteţit. încercam să ţin şi eu pasul, ridicându-mă odată cu valul. Dar când am căzut la loc în şa, pedalele mi-au zburat de sub picioare.

Chinga mă lovea dureros în călcâi până ce am reuşit să prind din nou pedalele. Eram destul de sigură că nu eram plătită suficient ca să mă aflu aici.

— Dar vezi tu... asta e problema, am reluat suflând din greu. Eu nu sunt cine îţi imaginezi tu. Nu sunt calificată să fac genul de muncă pentru care m-ai angajat.

— Nu asta mi-a spus Patricia. A spus că eşti competentă. Curată.

— S-a înşelat.

— Nu cred. Patricia ştie cu ce se ocupă soţul meu. Nu te-ar fi recomandat dacă nu ar fi avut convingerea că eşti persoana potrivită pentru sarcina asta.

— Dar nu am fost eu! Am dat drumul ghidonului şi am dus mâna la piept. Gestul m-a costat şi m-am dezechilibrat din nou. Cu greu mi-am strecurat iar piciorul în chingă. Nu eu am fost cea care... M-am uitat în jur, coborând vocea cât de mult am putut, doar cât să acopăr bubuitul basului: Nu eu am fost cea care a terminat treaba. Mi se prelingea sudoarea pe ceafa, iar coapsele începuseră să-mi ia foc: Putem merge undeva să-ţi explic? Aş vrea să ţi-i dau înapoi. Am îndreptat privirea spre rucsacul Deliei, care zăcea pe podea, între noi, şi am continuat să pedalez.

— Nu e nimic de explicat, a răspuns, lăsându-se jos, apoi ridicându-se iar, în sincronie perfectă cu celelalte cicliste. Soţul Patriciei e rezolvat, nu?

— Nu, zic eu între două răsuflări chinuite. Adică, da, dar... M-am uitat îngrijorată în jur, dar femeile de lângă noi erau toate atente la instructor, ridicându-se şi lăsându-se în şa, pedalând ca nişte nebune. Muzica era aşa de tare, că abia puteam gândi.

— Măriţi tensiunea! a comandat instructorul.

Irina a ajustat maneta dintre genunchi şi s-a aplecat pe ghidon, săltând fundul din şa.

Dădeam şi eu din picioare, hotărâtă să ţin ritmul. Pedalele zburau ca nişte fiare vii, flămânde. M-am mişcat mai repede, temându-mă că, dacă mă opresc, picioarele îmi vor fi smulse din articulaţii.

— Eşti singura mea opţiune, a zis ea, cu fruntea abia acum uşor brobonită de sudoare. Soţul meu cunoaşte pe toată lumea din domeniul tău de activitate. Pe tine, a precizat rânjind, în vreme ce gulerul meu era leoarcă de transpiraţie, pe tine nu te cunoaşte. Va fi uşor. Nu se va aştepta la asta din partea cuiva cu... Tenişii mi-au alunecat puţin pe pedale şi am fost cât pe ce să îmi iau zborul din şa. Râjnetul ei s-a accentuat: ... Cu abilităţile tale modeste.

Minunat. Absolut minunat. în mintea ei nu numai că mă calificam, dar eram de-a dreptul perfectă pentru sarcină.

— Mai multă tensiune!

Nu, la dracu 7 Nu mai multă tensiune!

— Nu te temi că ar putea afla cineva?

— Cine? Feliks? a întrebat ea, luându-mă pe nepregătite. A făcut un semn de lehamite cu mâna, neslăbind ritmul: Feliks nu se implică în problemele casnice. Dacă Andrei e suficient de neglijent încât să se lase ademenit de o faţă drăguţă, sunt sigură că Feliks va fi de acord că Andrei a
meritat ceea ce i s-a întâmplat. Andrei a fost neglijent. A devenit o slăbiciune. Andrei e norocos că nu a făcut-o Feliks însuşi.

— împingeţi, oameni buni! a strigat instructorul, împingeţi tare! Femeia aia glumea, sau ce? Nu am mai împins aşa de tare de când am
fost în travaliu cu Zach.

Grupul a grohăit la unison, toată lumea mărind viteza; era ca într-un coşmar. Nu-mi mai simţeam picioarele, mă durea fiecare părticică din mine. Irina s-a aplecat pe ghidon cu un zâmbet sălbatic în vreme ce camera se îmbrăca în culorile şi tonurile unei melodii disco. Luminile licăreau, sirenele urlau, basul exploda. Inima mea era pe punctul de a sări din piept.

— Te respect pentru că mă refuzi, a zis ea acoperind muzica. îţi înţeleg poziţia.

— Serios?

— Şi îţi respect insistenţa pentru mai mult.

— Dar nu... eu nu...

— Foarte bine! Să văd mai mult, doamnelor, haideţi! a tunat instructorul.

— Nu, am şuierat eu, nu vreau mai mult!
Irina a zâmbit, endorfinele eliberate relaxând liniile chipului ei auster. Arăta de parcă chiar îi plăcea chestia asta. Femeia asta era o masochistă.
— E greu să fii femeie într-o lume a bărbaţilor, a zis ea, acoperind muzica. Suntem condiţionate să credem că nu valorăm nimic. Dar tocmai de aceea am încredere în tine. Ai să faci treaba asta pentru mine. Şi îţi voi plăti exact cât ar fi plătit Feliks oricărui bărbat care ar fi îndeplinit sarcina asta. Femeile trebuie să fie unite. De aceea mi-a dat Patricia numărul tău. Pentru că înţelegea astfel de lucruri.
— Nu eşti chiar deloc îngrijorată pentru ea?
— De ce aş fi îngrijorată?
— O caută poliţia. Dacă o găseşte?
— Ce te face să crezi c-a mai rămas ceva de găsit din ea?
Picioarele mele s-au oprit din pedalat, tenişii au continuat, în virtutea inerţiei, să se mai învârtească puţin cu pedalele în timp ce cuvintele ei se roteau în capul meu.
— Patricia Mickler nu mai există. M-am asigurat personal de asta.
Nu izbuteam să-mi recapăt suflul ca să pot articula vreun cuvânt. M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă a auzit cineva ceea ce tocmai îmi mărturisise Irina Borovkov. Dar toţi ochii din încăpere erau fixaţi înainte, la
instructor. Toţi în afară de cei ai Irinei. A trimis spre mine un zâmbet ironic şi duplicitar. Pe tâmplă i se prelingea un firicel de sudoare. în ciuda contextului, reuşea să pară foarte calmă, ca şi cum ritmul ei cardiac nu ar fi fost deloc afectat.
— E mai bine pentru toată lumea aşa, a continuat. Mai bine şi pentru tine. Patricia a fost întotdeauna mai neastâmpărată, uşor de intimidat. Dacă poliţia ar fi făcut presiuni asupra ei, e posibil să fi spus o prostie. Şi asta ar fi fost foarte rău pentru amândouă.
îmi căzuse faţa şi îmi simţeam picioarele ca de plumb, deşi mă străduiam să ţin ritmul. Patricia Mickler era moartă. Irina aranjase să fie ucisă ca s-o împiedice să vorbească. Ca să ascundă o crimă pe care nici măcar nu am săvârşit-o. Credeam că sunt prietene. Cum rămânea cu solidaritatea femeilor?

Acum se difuza o melodie îndrăcită, cu un bas bubuitor care acoperea orice sunet, orice respiraţie. Plămânii mei erau în flăcări. Gura mi se uscase atât de tare, încât nu mai reuşeam să articulez o vorbă. Mi-am spus că ar fi bine s-o urmez pe Irina la vestiar, după oră. Să îi dau rucsacul cu bani şi să îi spun că nu mai vreau să o văd niciodată. Indiferent ce se întâmplase între ea şi Patricia, asta nu avea nimic de-a face cu mine. Am scos un strigăt de uşurare când s-a oprit muzica şi femeile din faţa noastră s-au dat jos de pe bicicletă. Irina s-a întors către mine, tamponându-şi faţa cu prosopul.

— Să mă cauţi când s-a rezolvat. S-a dat jos de pe bicicletă, şi-a aruncat prosopul pe umăr şi a luat-o către uşă înainte să apuc să-mi trag răsuflarea ca să-i pot spune ceva.

— Nu, stai aşa! am strigat după ea. Am descălecat şi eu din şa, împiedicându-mă de rucsacul Deliei. Mi s-au împleticit picioarele şi am căzut la podea, o grămadă transpirată şi neîndemânatică, asta eram. Ciclista din faţă s-a întors şi mi-a întins mâna ajutându-mă să mă ridic. M-am grăbit spre ieşire cu genunchii tremurând, cu rucsacul greu lipit de tricoul ud leoarcă şi rece. Până ce, împleticindu-mă, am apucat să ies din sală, Irina dispăruse.

M-am târât cu greu la lavoar, închizând ochii în timp ce sorbeam lacomă apa rece şi proaspătă. Mi-am făcut palmele căuş şi m-am stropit cu puţină apă pe faţa năclăită de transpiraţie, îmi doream să mă trezesc, ca şi cum toată această conversaţie fusese doar un vis urât. Femeia care m-a angajat să-l omor pe Harris Mickler era moartă – singura persoană care putea să mă exonereze şi să mă implice în egală măsură iar eu nu ştiam exact cum să mă raportez la asta. Acum, singurul lucru cert pentru mine era că Irina Borovkov era la fel de periculoasă ca soţul ei, iar eu eram în continuare în posesia banilor ei. Nu ştiam foarte clar ce ar putea să-mi facă dacă nu-mi duceam sarcina la bun sfârşit. De fapt, nu ştiam ce mi-ar putea face nici după ce o îndeplineam.

M-am ridicat, simţind fiecare oscior din mine cum geme, şi m-am uitat în jur. Brusc, am dat cu ochii de un bărbat care aştepta la rând, în spatele meu, la lavoar.

Bărbatul avea o rachetă într-o mână, iar cu cealaltă îşi ridicase un colţ al tricoului şi îşi ştergea sudoarea de pe frunte. De sub tricou se zărea un abdomen bronzat, strălucitor. Când tricoul a căzut la loc şi Julian Baker şi-a dat buclele din ochi, orice gând coerent mi-a murit în gât. Era roşu la faţă din cauza efortului, iar părul blond ca mierea avea reflexe cenuşii din cauza transpiraţiei.

Am lăsat capul jos, lăsând şuviţele scăpate din coada de cal să-mi acopere faţa. Universitatea George Baker era la câţiva kilometri distanţă. Ca o idioată ce sunt, nici măcar nu luasem în calcul posibilitatea că aş putea da peste el. Sau ce s-ar putea întâmpla dacă dădeam.

Am dat să plec, iar el s-a dat la o parte, să-mi facă loc. Din greşeală, neam călcat reciproc pe picioare.

— Scuze, am murmurat, când el a încercat să mă echilibreze.

— Nu, nu ai de ce să-ţi ceri scuze, a fost vina mea. Nu am fost atent. Mă ţinea de braţ cu o mână blândă. Mi-am ferit privirea când el a înclinat capul, încercând să stabilească un contact vizual. Ar fi fost suspect şi nepoliticos să întorc spatele şi s-o iau la goană. Dar dacă îşi dădea seama cine sunt – şi dacă mă putea plasa aici, în aceeaşi grupă cu Irina Borovkov – atunci, cum ar spune Irina Borovkov, următoarea lui conversaţie cu detectivul Anthony ar fi foarte, foarte neplăcută pentru amândouă. Poate nu a observat din ce sală am venit. Poate, dacă aş pleca acum, nu mă va recunoaşte.

— Spining, da? Ucigător curs, a zis el respirând sacadat şi arătând cu vârful rachetei spre sala din care tocmai ieşisem.

— Cât se poate de adevărat, fără glumă. M-am întors şi, cu capul jos, aplecat într-o parte, am dat să o iau spre vestiare.

— Stai puţin, a strigat după mine, alergând să mă prindă din urmă. Te ştiu de undeva?

— Nu, nu cred.

Nu eram deloc machiată, eram încinsă, transpirată şi probabil roşie ca un rac, cu părul castaniu fleşcăit atârnându-mi peste faţa cu ochi încercănaţi de nesomn.

— Eşti sigură? a întrebat, ţinându-se după mine câţiva paşi.

M-am oprit, sfâşiată între dorinţa de a întoarce capul şi a-l mai vedea o ultimă dată şi nevoia de a dispărea. Avea un zâmbet blând, o faţă amabilă, şi era suficient de transpirat ca să-i pot vedea fiecare muşchi prin haine.

— Sunt destul de sigură că mi-aş fi amintit de tine.

— Doar că... îmi pari foarte cunoscută. Vocea lui era foarte aproape în spatele meu când am întins mâna spre uşa vestiarului. Suficient de aproape încât să pot mirosi transpiraţia curată a pielii lui, răsuflarea încă puţin greoaie din cauza efortului.

Nu trebuie să mă întorc. *Categoric* nu trebuie să mă întorc. Vero avea dreptate. Comunicarea cu Julian era periculoasă şi nebunească. Mai ales acum, că Nick a fost la The Lush şi a pus o groază de întrebări. Julian era singura persoană care m-ar fi putut identifica dacă şi-ar fi dat seama cine sunt. Şi totuşi, o parte din mine îşi dorea să se întoarcă şi să-i mărturisească totul.

Am privit pe furiş pe după cortina de păr de pe faţa mea, suficient cât să- i zăresc ochii mijiţi, ca şi cum s-ar fi străduit să pună nişte piese laolaltă.

— Trebuie să plec. Am strâns rucsacul la piept şi am împins uşa vestiarului. Am întârziat la... ceva...

Am intrat, am închis uşa şi m-am sprijinit cu spatele de ea. Dar, când m- am uitat de jur-împrejurul vestiarului, Irina dispăruse de mult.

Capitolul 27

— Nu pot să cred că Patricia Mickler e moartă.
Aflată pe scaunul şoferului Chargerului, Vero s-a lăsat în jos, supraveghind uşa biroului imobiliar al Theresei din partea îndepărtată a parcării, unde pusesem strategic maşina. Zach bâiguia ceva în legea lui în spatele nostru, ronţăind biscuiţi în timp ce se uita la desene animate pe telefonul lui Vero.
— încă nu-mi dau seama dacă e un lucru bun sau un lucru rău.
— Cum ar putea fi un lucru bun?
— Pentru că acum, dacă o găsesc, nu te poate turna.
— Nu, dar Irina poate.
Şi dacă nu-i omoram bărbatul, eram sigură că nu ar fi avut nicio problemă să treacă peste mine cu acelaşi autobuz care o zdrobise pe Patricia.
— Crezi că l-a pus pe soţul ei s-o omoare pe Patricia?
M-am cutremurat amintindu-mi de cuţitul înfipt în veranda din spatele casei ei.
— Probabil.
Irina reuşise să mă pună într-o situaţie imposibilă, obligându-mă să mă ocup de Andrei înainte de a-i da lui Andrei un motiv să se ocupe el de mine. Dar acum nu aveam timp să mă gândesc la asta. în primul rând trebuia să dibui alibiul Theresei, astfel încât, în eventualitatea că voi da ortu' popii înainte de vreme, copiii mei să aibă cu cine să stea.
M-am foit în scaun şi am verificat ora, regretând a doua cană de cafea din care doar sorbisem la micul dejun. Delia era la grădiniţă până la prânz, iar de o oră, de când stăteam aici, nu se întâmplase nimic interesant.
— Trebuie să fac pipi, am zis.
— Nu poţi să faci pipi. Facem supraveghere.
— Asta nu e supraveghere.
— Ba da. Iar acesta este un vehicul de supraveghere.
— Vezicii mele nu-i pasă.
— Dacă faci pipi în maşina mea cea nouă, te omor. Ce-i păsa ei. Avea douăzeci şi doi de ani şi nu avea copii. Probabil s-ar putea abţine până la

menopauză.

— Nici măcar nu ştim ce căutăm, am mormăit.

— L-ai auzit pe detectivul ăla sexy. Căutăm ceva suspect.

— Nu ar fi mai logic s-o întrebăm pe Theresa unde a fost în noaptea aia?

Vero s-a uitat câş la mine, cu coada ochiului:

— Când a fost Theresa Hali sinceră cu tine? Chiar crezi că, brusc, o să se hotărască să-ţi spună deschis ce a făcut într-o seară oarecare de marţi, când nu s-a ostenit să-ţi spună că se culcă cu soţul tău de un an de zile?

M-am lăsat mai jos în scaun. Fundul meu amorţise încă de acum o jumătate de oră.

— Theresa e aici şi Steven e la firmă. N-ar fi mai bine să ne ducem acasă la ei să vedem dacă găsim ceva?

— în primul rând, a răspuns Vero, ridicând un deget, asta ar fi spargere şi intrare prin efracţie, şi nu suntem plătite pentru asta. în al doilea rând, pentru că dacă a făcut ceva dubios în noaptea aceea, când Steven era la muncă, nu ar fi lăsat dovezi acasă, unde el să le poată găsi. Nici măcar Theresa nu e chiar atât de proastă. Pe laptopul şi pe telefonul ei nu vom găsi nimic incriminator, şi probabil are chestiile...

— Ea e, am şoptit, lăsându-mă şi mai jos, în timp ce picioarele lungi şi tocurile şi mai lungi ale Theresei au devenit vizibile prin uşile de sticlă ale vestibulului. Uşa dublă s-a deschis. Din spatele ei a apărut un bărbat în costum scump. Măi să fie! Ăsta e Feliks Zhirov.

Familiara limuzină Town Car a apărut de după curbă şi a tras în faţa lor. Andrei a coborât din partea şoferului să-i deschidă uşa lui Feliks. Theresa i- a întins mâna lui Feliks, un gest pur profesional, dar Feliks a tras-o mai aproape, şoptindu-i ceva la ureche, apoi a sărutat-o pe obraz. Ea a roşit, aruncând o privire îngrijorată în spate, la ferestrele clădirii.

— Adulmec ceva mai mult decât profesional aici, a spus Vero.

Feliks i-a aruncat Theresei o privire lungă, admirativă, apoi a urcat pe bancheta din spate a maşinii. De îndată ce limuzina a dispărut după curbă, Theresa s-a îndreptat spre BMW-ul ei.

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Vero.

— Nu ştiu.

Singurul lucru pe care-l ştiam era că nu voiam ca detectivul Nick Anthony să afle înaintea mea. M-am întins spre scaunul din spate, am luat rucsacul, am căutat peruca, mi-am tras-o pe cap, apoi i-am smuls lui Vero ochelarii de soare de pe nas.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

— Unde naiba te duci? a şuierat Vero în timp ce eu îmi potriveam ochelarii de soare pe nas şi coboram din maşină.

— Să aflu ce face Theresa cu Feliks Zhirov.

Şi unde dracu' a fost în noaptea în care eu eram la The Lush. Am traversat parcarea şi am intrat în vestibul înainte să apuc să mă răzgândesc. Când m-am apropiat de birou, recepţionera a ridicat privirea.

— Vă pot ajuta? a întrebat.

Mi-am lăsat ochelarii mai jos pe nas, doar cât să mă uit la ea pe după breton.

— Sunt asistenta personală a domnului Zhirov. Tocmai s-a întâlnit cu doamna Hali şi a uitat ceva foarte important în biroul ei. M-a rugat să i-l aduc eu, i-am spus, punându-mi ochelarii la loc.

Femeia a întins mâna spre telefon.

— Doamna Hali tocmai a plecat. Daţi-mi voie să o sun pe mobil şi...

— Nu! am răspuns puţin cam prea repede. Mi-a trebuit o secundă ca să- mi refac morga. Nu e nevoie. Domnul Zhirov nu are timp să aştepte. îl pot lua eu însămi.

Am luat-o spre uşile de sticlă din capătul holului, legănându-mi coapsele cu atâta hotărâre, încât nu a îndrăznit să mă oprească.

— Care e biroul ei? am întrebat peste umăr, începând să deschid uşile.

— Ultimul pe stânga, a bâiguit femeia. Sunteţi sigură că nu pot să...

Uşa de sticlă s-a trântit în spatele meu. Cu capul în jos, am trecut pe
lângă şirul de birouri, oprindu-mă la ultimul. Am apăsat clanţa, rugându-mă să nu fie închis. Uşa s-a deschis cu un scârţâit. în încăpere erau înşirate patru birouri. Un birou comun, deci. Trei dintre ele erau goale. La al patrulea o agentă lucra cu spatele la mine şi cu telefonul la ureche. M-am strecurat înăuntru, atentă să nu fac zgomot.
Biroul Theresei nu a fost greu de găsit. Era imaculat, aidoma cu casa ei din oraş, tot locul fiind împodobit cu fotografii de la logodnă. Nu tu orar, nu tu calendar de birou. Doar un computer şi câteva sertare cu dosare. M-am uitat peste umăr, asigurându-mă că femeia era tot cu spatele la mine. Am pus mâna pe mouse. Ecranul s-a luminat şi mi-a cerut parola.
Rahat. Nu aveam nicio idee care ar putea fi parola Theresei şi nici timp să ghicesc. Singurul lucru de care puteam fi sigură era că Theresa nu şi-ar fi ţinut rufele murdare în văzul lumii, unde oricine le-ar fi putut vedea. Am deschis sertarul biroului. Pachete de gumă pe jumătate consumate, creioane roase, agrafe de hârtie, ceva mărunţiş, post-it-uri mototolite... Am căutat pe sub ele şi am dat de un teanc subţire de dosare şi o agendă galbenă. Paginile agendei erau acoperite cu note abia lizibile. Am frunzărit dosarele, luându-l pe cel pe care apărea numele lui Zhirov, şi le-am pus la loc. M-am uitat în fugă prin celelalte hârtii: liste de proprietăţi, hărţi, note scrise de mână. Toate listele erau printate cu două săptămâni în urmă, exact în ziua în care a dispăruse Harris Mickler.

Am strâns la piept dosarul şi agenda şi am închis sertarul. Dacă aş putea găsi o dovadă că, în noaptea în care Harris a dispărut, Theresa le prezenta unor clienţi proprietăţi, i-aş putea spune lui Nick că a fost cu un client şi aş putea-o scăpa de el.

Eram pe punctul de a ieşi, când o poză de pe biroul ei m-a oprit. Nu ştiu de ce mi-a atras atenţia. Poate pentru că era singura fotografie în care nu apărea Steven. Sau poate pentru că fata din poză mi se părea, vag, oarecum familiară. O ţinea de după umeri pe Theresa, erau amândouă tinere, bronzate şi blonde, purtau

tricouri ale unei frăţii, a cărei denumire era imprimată pe piept cu litere, greceşti. Pe inscripţia de pe ramă se putea citi: BFFS$_4$VR^{J1}-,

Asta trebuie să fi fost mătuşa Amy despre care auzisem atâtea – femeia care a învăţat-o pe fiică-mea să se machieze şi care stătea duminicile cu copiii mei, femeia care probabil va da o mână de ajutor la creşterea lor dacă eu sfârşeam în puşcărie – dar pe care nu am întâlnit-o niciodată.

— Ei, salut, Theresa. Ai uitat ceva? Am tresărit. Eram atât de pierdută cu ochii la fotografie, încât nu auzisem când agenta din spatele meu a închis telefonul. Mă mânca rău scalpul pe sub perucă, dar am rezistat pornirii de a mă scărpina.

— Da. Am tuşit în palmă.

— Ai găsit ce căutai?

Pentru binele Theresei, speram că da.

Am ridicat dosarul lui Feliks Zhirov, folosindu-l ca să-mi ascund faţa. Când am trecut în grabă pe lângă ea şi am ieşit pe uşă, mă rugam în gând să găsesc în foile alea răspunsurile de care aveam atâta nevoie.

Copiii trăgeau un pui de somn, în timp ce eu cu Vero stăteam pe podea, în biroul meu, cu dosarul lui Feliks şi notele Theresei împrăştiate în faţa noastră. Nu aveam nevoie decât de un alibi ca s-o scap de Nick, un indiciu despre unde a fost Theresa în noaptea aceea de marţi şi, mai important, de ce nu voia să se afle. Cu un client atât de notoriu precum Feliks Zhirov, poate nu voia decât să îşi menţină un profil cât mai şters. Dar asta nu se potrivea cu Theresa pe care o ştiam eu. Pentru Theresa, totul se reducea la prestigiu şi recunoaştere socială. Dacă ar exista cea mai mică şansă să se laude cu un client proeminent ca Feliks vârându-şi capul prin acoperişul limuzinei lui negre şi lucioase şi urlând la lună, nu am nicio îndoială că ar face şi asta. Indiferent care-ar fi fost relaţia ei cu Feliks Zhirov, era clar că nu voia ca poliţia din Fairfax să ştie despre ea, cel puţin nu încă. Dacă ar adulmeca această urmă, ar ajunge mult prea aproape de Andrei. Ceea ce inevitabil i-ar aduce mai aproape de Vero şi de mine.

— Pun pariu că se culcă cu el şi nu vrea ca Steven să afle, a sugerat Vero.

— Poate. Sau poate în marţea aceea nu a fost cu Feliks. Poate a fost cu altcineva.

— Atunci de ce nu spune poliţiei unde a fost? Nu, categoric se regulează cu rusul. Ai văzut cum se uita la ea. Sărutul ăla a fost ca şi cum i-ar fi spus *mi te imaginez goalâl*

Am luat la mână filele din dosarul lui Feliks: un contract semnat al agenţiei în care o numea pe Theresa să îl reprezinte în cumpărarea sau închirierea de proprietăţi, o listă pe puncte cu criteriile de căutare, câteva adrese care erau deja tăiate... Judecând după liste şi mulţimea de diagrame, omul voia să cumpere pământ. Hărţile prezentau parcele mari de teren rural. Graniţele proprietăţilor erau marcate cu galben, cu note mâzgălite pe margine: prea aproape de drumurile principale, prea mulţi copaci, prea puţini copaci, scurgere proastă, prea multe facilităţi, prea multă mlaştină... Feliks le-a respins pe toate.

— Presupun că nu făceau turism pe dealurile din împrejurimi marţi seara pe la ora nouă! Am lăsat jos hărţile, m-am frecat la ochi. Poate Vero avea dreptate.

— Ascultă-mă pe mine, probabil se dădeau în leagăn pe bancheta din spate a maşinii lui de fiţe.

Nu ştiam ce era mai rău. Ca deducţia ei să fie plauzibilă, sau ce ar fi putut însemna asta pentru Steven. Nu-mi părea rău pentru el. Era limpede că se distra de minune cu Bree şi cu ferma lui de gazon. Cu cât aflam mai multe despre dedesubturile murdare ale relaţiei lor, cu atât eram mai convinsă că Steven şi Theresa meritau unul pe altul. Şi cu atât mai puţin îi invidiam pentru ceea ce aveau.

Gândul mi-a fugit la fotografia cu Theresa şi prietena ei, Amy. Mă întrebam dacă poza aceea era la fel ca toate celelalte pe care le înrămase şi le agăţase pe pereţii din hol, în casa ei, şi care arătau ceea ce toată lumea voia să vadă... Cu alte cuvinte, dacă ea şi Amy erau într-adevăr prietene.

Vero s-a aplecat asupra agendei galbene, căutând indicii. Avea grijă de copiii mei ca şi cum ar fi fost ai ei. L-a înfruntat pe Steven şi mi-a plătit facturile. Mi-a citit manuscrisul pentru că i-a plăcut. M-a ajutat să îngrop un cadavru, pentru numele lui Dumnezeu, şi eu nu aveam o singură fotografie cu noi. Poate

pentru că nu aveam nevoie. Pentru că noi am dovedit deja una, celeilalte, tot ce era de dovedit.

— într-un fel, îmi pare rău pentru ei, am spus.

— Pentru cine?

— Steven şi Theresa.

Vero a izbucnit într-un râs sec.

— Pierdere de energie. Chiar nu am idee ce vede la femeia aia, adică dincolo de ceea ce e evident, desigur.

M-am uitat în jos, la tricoul meu larg, la petele vechi de lapte pentru sugari şi la gaura mică din tiv. Dacă le-aş da pe toate jos şi aş sta în faţa oglinzii, tot aş arăta ca o mamă. Cearcănele de sub ochii mei nu mint.

Nici găurile din chiloţii mei practici din bumbac, sau cicatricile subţiri, argintii, pe care copiii mei le-au lăsat pe corpul meu.

De două ori când Julian m-a invitat în oraş eram îmbrăcată ca Theresa. Mă întreb dacă ar mai fi fost la fel de interesat ieri, la sala de gimnastică, dacă ar fi ştiut cine sunt.

— Ce-i? a făcut Vero, ciupindu-mă de vârful şosetei.

— De ce bărbaţii umblă după femei ca Theresa? De ce bărbaţii se uită la ea, ca Feliks, ca şi cum şi-ar imagina-o goală?

— Ascultă-mă pe mine, nu ar face-o dacă ar putea să vadă dezastrul sinistru de după masca bombei blonde de succes. Am oftat şi am strâns fără chef foile dosarului lui Feliks de pe podea. Vero mi l-a luat din mână şi mi- a întins agenda.

— Hai să facem schimb. Poate am scăpat ceva.

Am cercetat din priviri tabelele galbene. Paginile erau pline de note scrise mărunt: numerele loturilor, adrese, programări la coafor, liste de cumpărături... M-am oprit, remarcând o schimbare a scrisului. Am recunoscut imediat literele majuscule şi lăbărţate ale lui Steven.

T,

MĂ ÎNTÂLNESC CU UN CLIENT LA FERMA DE GAZON. ZACH E CU MINE. FINN A AVUT O URGENŢĂ. TE ROG SĂ TRECI PE LA EA ŞI SĂ ÎNCHIZI GARAJUL. I-AU TĂIAT LUMINA.

DESCHIZĂTORUL S-A BLOCAT. IA-0 PE AIMEE CU TINE, AI SĂ AI NEVOIE DE CINEVA SĂ ŢINĂ UŞA CÂND SE LASĂ JOS. MULŢUMESC, RĂMÂN DATOR.
Scrisese asta în dimineaţa în care m-am dus să mă întâlnesc cu Sylvia. în dimineaţa în care s-a tăiat curentul şi uşa garajului nu s-a închis.
...ea şi cu Amy s-au oprit pe la tine în drum spre prânz şi au închis garajul.
Nu Amy. Aimee.
— Fotografiile lui... am şoptit.
Vero şi-a ridicat ochii din dosarul pe care-l studia.
— Fotografiile alea?
Am sărit în picioare şi am căzut în scaunul de la birou.
— Ce-i? a întrebat Vero, uitându-se la mine ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile. Am deschis computerul.
— Aimee era unul dintre numele fişierelor de pe telefonul lui Harris. Sunt sigură de asta.
Am deschis un browser şi am găsit grupul lui Harris. Am dat clic pe pagina membrilor, am derulat lista, am trecut de iconiţa Theresei şi am oprit derularea la un nume: Aimee R. Iconiţa de prezentare era o bulină albă, goală. Am apăsat pe ea, dar profilul era gol. în afară de nume, toate detaliile erau şterse.
Linkurile către celelalte pagini de pe reţelele de socializare erau fundături, toate conturile ei fuseseră închise sau şterse. Aimee R. era o fantomă.
Ea trebuie să fie. Numele Aimee e neobişnuit şi ea se potriveşte profilului victimelor lui Harris. Şi ar fi avut sens ca ea şi Theresa să fie în
acelaşi grup. Doar făceau totul împreună.
— Ea e. Sunt sigură, am zis. Data ultimei ei postări pe pagina grupului a fost acum aproximativ un an. Asta trebuie să fi fost în perioada în care Nick a spus că o femeie a sunat la poliţie şi a înregistrat o plângere anonimă. Scena începea să se ordoneze încet în mintea mea: Două persoane l-au omorât pe Harris. Dacă bănuiala lui Nick despre Theresa e corectă? Dacă Theresa şi Aimee l-au aşteptat pe Harris la The Lush?

— Crezi că îl urmăreau?

— Probabil ştiau că urma să fie acolo. S-ar putea să mă fi văzut ieşind cu el şi urcând în camioneta mea.

În întuneric, poate au presupus că eram următoarea lui pradă. Cu greutatea lui Harris peste mine, amândoi ne clătinam.

— Poate au înţeles greşit şi şi-au imaginat că sunt următoarea victimă. Theresa trebuie să fi recunoscut camioneta şi a venit după noi până aici. Poate nu a intenţionat să-l omoare. Poate nu voia decât să îl oprească. Dar după aceea eu am intrat în casă şi le-am oferit oportunitatea perfectă.

I-am arătat lui Vero biletul de la Steven. Ochii ei negri se îngustau pe măsură ce citea.

— Deja ştiau cum să închidă uşa fără să folosească motorul. Au mai făcut-o împreună înainte.

Vero a pălit.

— Nu-i de mirare că Theresa nu vrea să-i spună lui Nick unde a fost în noaptea aceea. Chiar crezi că Theresa şi Aimee ar fi putut să-l omoare pe Harris Mickler?

— Nu ştiu. Dar Nick a spus că nu are nevoie decât de un motiv ca s-o salte. Iar Theresa avea unul. Şi eu i-am oferit mijloacele şi oportunitatea să acţioneze în consecinţă.

Dar dacă îi spun lui Nick că bănuiala lui era corectă... dacă îi povestesc despre Aimee şi îi dau suficiente informaţii ca s-o poată găsi şi să facă singur legăturile, indiferent dacă Theresa şi Aimee erau sau nu vinovate, dâra de firmituri l-ar duce pe Nick înapoi în garajul meu. Brusc, posibilitatea ca Nick să afle despre Feliks nu mi se mai părea atât de groaznică.

Am luat cartea de vizită a lui Nick din geantă.

— Ce faci? m-a întrebat Vero cu vocea gâtuită de panică. Nu-i poţi spune lui Nick despre asta.

— Nici n-am de gând, am răspuns tastând un mesaj. îi ofer Theresei un alibi. Vero s-a aplecat peste umărul meu, citind cuvintele alese cu grijă pe care tocmai i le trimiteam lui Nick: *Cred că Theresa are o aventură.*

Mă mâncau degetele ori de câte ori treceam pe lângă biroul meu. După ce scrisesem scena garajului, mă simţeam blocată. Nu

aveam nicio idee despre ce-ar fi trebuit să se întâmple în continuare, până când noua revelaţie despre implicarea Theresei nu a deschis o uşă către următorul capitol al romanului. Intriga avea sens. Toate piesele se îmbinau corect. Iar eu aveam o lună să termin cartea, fără a fi nevoie să mă implic în ceea ce avea să urmeze.

Dar chiar dacă le schimbam numele, Theresa şi Aimee nu puteau fi ucigaşele din cartea mea. Nu, povestea trebuia să conducă în altă parte. Undeva mai puţin credibil. Ucigaşul trebuia să fie un personaj proeminent, arhetipul infractorului malefic despre care oamenii să poată crede că a fost inventat pentru că l-au văzut ei înşişi la emisiunile de ştiri de la televizor sau pe marile ecrane. Şi singura persoană pe care mi-o puteam imagina jucând acest rol era infractorul din viaţa reală pe care aveam de gând să i-l pun pe tavă detectivului Anthony.

Teoretic, Feliks Zhirov era de neatins. După Georgia, nu petrecuse nici măcar o zi în închisoare vreodată, deşi era vinovat ca păcatul însuşi. Dacă Feliks adulmeca o investigaţie – fie ea şi una în care nu era direct implicat – eram aproape sigură că ar fi făcut în aşa fel încât să omoare cazul. El era cea mai sigură opţiune a mea. Şi, poate, singura persoană care ne putea ţine departe de închisoare pe Theresa şi pe mine.

M-am aşezat la birou, am deschis la textul cu schiţa romanului, trecând în fugă peste scenele pe care le scrisesem deja: un asasin la comandă este angajat ca să omoare un soţ problemă. Face cercetări asupra ţintei, o urmăreşte într-un bar şi o duce într-un loc părăsit, într-un garaj subteran abandonat.

Am lăsat capul pe birou, mustrându-mă în sinea mea că am trimis draftul ăsta agentului meu, fără să mă gândesc deloc. Detaliile erau mult prea aproape de casă. Dar poate aş putea scăpa de ele la o verificare mai atentă.

M-am întors la manuscris, pigulind ceea ce scrisesem până acum, făcând câteva schimbări subtile ale intrigii şi redesenând personajele: soţul problemă este acum contabil şi lucrează pentru un vestit cap al mafiei.

întâmplător, este şi foarte bogat şi are o poliţă uriaşă de asigurare de viaţă care ar urma să revină soţiei. Undeva, între primul pahar şi băutura cu drogul, eroina realizează că soţia nu va face niciodată plata în contul ei off- shore, aşa cum au convenit. Cum era prea târziu ca să mai poată schimba cursul evenimentelor, eroina mea încarcă marfa într-o camionetă şi o duce la garajul subteran, cu intenţia de a o lăsa să doarmă liniştită acolo. Apoi, asasina mea iese din garaj să dea telefon soţiei şi să îi spună că înţelegerea cade din cauza nerespectării condiţiilor de plată. între timp, altcineva se strecoară în spatele ei, foloseşte un amortizor şi bagă un glonţ între ochii soţului. Hotărâtă să facă dreptate în stil *justiţiar* şi să afle cine i-a omorât ţinta, începe să investigheze moartea soţului făcând pereche cu un detectiv sexy, care nu bănuia nimic, tocmai pentru a se asigura că este permanent cu un pas înaintea poliţiei. Pe parcursul investigaţiei, eroina mea încearcă să dea şi de urma soţiei fugare.

Da, mi-am spus, trosnindu-mi încheieturile deasupra tastaturii. Da, cred că ar putea merge. în povestea asta nu se amintea nimic despre barmani tineri şi chipeşi care studiază dreptul, sau despre agenţi imobiliari care fură soţii oamenilor. Nu mai erau intrigi secundare care implicau fotografii obscene şi şantaj, bani în schimbul tăcerii. Nici menţiune despre procese de custodie sau scriitori muritori de foame care se luptă să-şi plătească facturile.

Orele treceau. Aveam degetele înţepenite şi mintea înceţoşată. Dinspre bucătărie începuseră să răzbată miresme ademenitoare: pâine prăjită, legume la abur şi pui cu rozmarin prăjit în unt. După întunericul de afară şi zgomotul vaselor strânse şi spălate, al scaunelor târşâite din jurul mesei şi zuruitul aspiratorului de mână pe care-l folosea Vero ca să strângă în bucătărie, mi-am dat seama că s-a lăsat noaptea: Nimeni nu a bătut la uşa mea. Trei capitole mai încolo am sărit în sus, speriată, când mi-a sunat telefonul mobil.

Pe ecran a apărut numărul lui Steven şi m-am gândit să nu răspund.

— Alo, am răspuns, totuşi, frecându-mă la ochi şi verificând ora. Copiii erau probabil în pat şi nu apucasem să-i sărut de noapte bună.

— Salut, Finn. E un moment nepotrivit? Mi-a rostit numele cu o voce împleticită, greoaie, înghiţind consoanele. M-am întrebat de câte pahare a avut nevoie ca să nu sune în gura lui ca o înjurătură.

— De ce?

— Pur şi simplu simţeam nevoia să vorbesc cu tine. Părea obosit, poate puţin deprimat, şi m-am blestemat în sinea mea pentru urma de slăbiciune care mă copleşea în continuare în astfel de momente, chiar după tot ce-mi făcuse.

— Eşti bine? Am închis monitorul şi am rămas în întuneric, ascultând lichidul care gâlgâia pe gâtul sticlei şi zgomotul înghiţiturilor lui de la celălalt capăt al firului.

A tuşit. Şi a spus pe un ton aspru:

— Nu ştiu. Nu chiar.

Faptul că mă suna pe mine, nu pe logodnica lui, era cât se poate de grăitor, dar în acelaşi timp deschidea uşa către multe, foarte multe întrebări.

Cu un an în urmă eram încă împreună, toţi patru sub acelaşi acoperiş. De ce a trebuit să plece şi să distrugă totul?

— Ce s-a întâmplat?

— Theresa, a continuat. Mă tem că am făcut o greşeală. M-am înfrânat muşcându-mi buzele ca să nu rostesc cuvintele dure pe care mi-ar fi plăcut să i le spun: A fost o prostie să am încredere în ea. Ascunde ceva. Nu ştiu exact ce, dar…

— Dar ce? am întrebat precaută, nedorind să-l sperii. De ce crezi că ascunde ceva?

A ezitat. A mai luat o înghiţitură, mormăind o înjurătură:

— Am găsit bani în sertarul ei cu lenjerie. Mulţi bani, Finn. Şi zilele trecute a fost pe aici un poliţist care o căuta. Când am întrebat-o ce se întâmplă, a devenit defensivă şi a refuzat să vorbească.

— Poate că nu era nimic de discutat.

— Nu ştiu, Finn, are un client nou, un mare mahăr. E tot timpul cu el. Spune că vizitează proprietăţi, dar l-am văzut pe tip şi e... Vocea lui Steven s-a frânt.

— Atrăgător?

— Mai degrabă sordid, a gemut el. L-am căutat pe net, Finn. E băgat în tot soiul de rahaturi dubioase. Dacă el i-a dat toţi banii ăia? Dacă ea plănuieşte... ? Steven a tăcut.

— Să te lase pentru altcineva? în tăcerea care s-a lăsat a răsunat urletul unei sirene pe care l-am auzit stereo, atât de la fereastra mea, cât şi mai slab, prin telefonul lui. Unde eşti acum? Am împins scaunul de la birou, am traversat camera şi am dat la o parte draperiile, să văd dacă maşina lui Steven e parcată afară. Jenat, mi-a făcut semn cu mâna. Stai acolo, i-am zis. Cobor acum.

Am tras o geacă pe mine şi mi-am pus tenişii. Nu m-am deranjat să-mi verific părul sau să-mi schimb colanţii. Steven şi cu mine depăşisem faza asta. Cu braţele încrucişate la piept, am înfruntat frigul şi am traversat iarba sfărâmicioasă până la camioneta lui. S-a aplecat peste scaunul din faţă ca să-mi deschidă portiera. Aerul din interior era cald şi stătut, încărcat de aburii de whisky din răsuflarea lui şi cu mirosul de pământ reavăn de la fermă, încă persistent în hainele lui.

Arăta groaznic şi, pentru prima oară de foarte multă vreme, treaba asta nu mi-a făcut nicio plăcere. Pe băncuţa dintre noi zăcea o sticlă goală. Haina lui era descheiată, pe dedesubt avea un tricou scos din pantaloni şi părul îi stătea ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâna prin el de prea multe ori.

La fereastra de la bucătărie a doamnei Haggerty s-a mişcat o perdea. Probabil mâine dimineaţă, la prima oră, va fi călare pe telefon asigurându- se că toată vecinătatea a aflat că Steven a fost aici şi s-a întâlnit clandestin în dubă cu fosta lui nevastă.

— Vrei să mergem altundeva?

Steven mi-a urmărit privirea aţintită asupra casei doamnei Haggerty. Umerii i s-au cutremurat de un hohot sumbru, a întors cheia în contact, a făcut o întoarcere stângace, iar

cauciucurile lui uriaşe au desenat urme adânci pe peluza din faţa casei ei.

Steven ţinea volanul cu o mână inertă. Mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să conduc eu, dar peste câteva clipe a tras în faţa unei mici parcări de cartier de la capătul străzii. A oprit motorul şi a ieşit. I-am urmat paşii lenţi, nesiguri, până la un pâlc de leagăne luminate de lună.

Când s-a lăsat într-unui, lanţurile au gemut ascuţit. M-am aşezat şi eu în leagănul de alături, înfiorându-mă când răcoarea scaunului din plastic rece mi-a pătruns prin haine. Am rămas aşa, ascultând vuietul îndepărtat al traficului de pe autostrada din apropiere şi urmărind luminile intermitente ale avioanelor care zburau pe deasupra noastră.

— Asta îmi aminteşte de noaptea în care s-a născut Delia, a zis el, privind în sus, la cerul strălucitor al nopţii. L-am privit îndelung, cu coada ochiului. Amintirile noastre din noaptea aceea erau diferite. Tot ce îmi aminteam eu era durerea, orele nesfârşite de travaliu, mesajele disperate pe care i le trimiteam între două contracţii, care deveneau tot mai dese pe măsură ce se apropia clipa. Tot ce îmi aminteam era faţa Georgiei. Răsuflarea ei care mirosea a cafea, mâna ei care o strângea pe a mea, în timp ce-mi striga cu vocea ei puternică de poliţist să împing, precum şi mutra bosumflată pe care a întors-o spre soţul meu care a apărut într-un sfârşit în parcarea spitalului, mahmur şi îngrozit. Stătuse acolo toată noaptea, bând în parcare, temându-se să devină tată şi reuşind să strice totul.

— Mă tem, Finn.

— De ce?

— Mă tem că Theresa e încurcată cu el.

Am ridicat o sprânceană, învârtindu-mi scaunul ca să îl privesc în faţă. Lanţurile s-au încolăcit, menţinând leagănul în tensiune. Dacă îmi ridicam piciorul înfipt în pământ, mă vor întoarce de la el, apoi mă vor aduce iar; în mod ciudat, chestia asta mi se părea teribil de liniştitoare.

— Ce, tu nu eşti încurcat cu altcineva? l-am întrebat.

S-a uitat în sus la mine, surprins.

— E chiar aşa de evident?

— Să spunem că am ajuns să cunosc semnele.

A clătinat capul, holbându-se la iarba şi la noroiul de pe bocancii lui.

— Nu e doar asta. Ştiu c-o merit, dacă ea nu ar face altceva decât să calce pe de lături. Dar sunt îngrijorat că e amestecată până peste cap cu tipu' ăsta. E un tip rău, Finn. Mă tem să nu facă ceva prostesc care-o s-o bage în necazuri. Ceva care m-ar putea costa afacerea sau copiii. Cu afacerea m-aş descurca, dar pe copii i-am pierdut deja o dată şi nu cred că aş putea să mai...

O venă pulsa puternic pe gâtul lui, iar ochii i-au strălucit puternic, reflectând lumina felinarului de pe alee. îmi pare rău, a zis aproape şoptit. Pentru tot.

— Ştiu. M-am aplecat, cu palma deschisă în spaţiul dintre noi. A rămas acolo câteva secunde, apoi am simţit degetele reci, bătătorite ale lui Steven într-ale mele. Le-am strâns. Nu pentru că l-aş fi iertat că a făcut ceea ce făcuse. Ci pentru că asta era o frică pe care o înţelegeam. Pentru că o împărtăşeam. Pentru că din toate lucrurile de care aveam a mă teme în clipa asta, pierderea copiilor era lucrul care mă îngrozea cel mai tare şi pe mine.

Pleoapele lui Steven erau grele. M-a smucit încet de mână, a tras leagănul mai aproape, până ce am putut simţi băutura şi teama, şi disperarea din răsuflarea lui. Capul lui s-a înclinat puţin, suficient cât să fie o invitaţie. Suficient de aproape pentru ca frunţile noastre să se atingă. Ar fi aşa de uşor să mă aplec spre el. Totul era atât de familiar, era ceva în care aş fi putut intra fără să mă gândesc. Am ridicat picioarele, degetele mi-au alunecat din mâna lui şi leagănul s-a smucit înapoi, la locul său.

— Chiar te întâlneşti cu un model pentru lenjerie? m-a întrebat cu o grimasă adormită, de beţiv.

Am zâmbit:

— Cred că avocatul meu m-ar sfătui să nu răspund la întrebarea asta.

Steven a încuviinţat. A lovit încet cu călcâiul balta de noroi de sub
leagănul lui, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva era gelos. Ceea ce a adus o altă întrebare: avea vreo importanţă pentru mine?
M-am ridicat, l-am tras pe Steven din leagăn, asigurându-mă că e bine înfipt pe picioare înainte de a-i da drumul.
— Hai, am spus, luându-i cheile din buzunar. Te duc eu acasă.

Am plecat de la locuinţa din oraş a lui Steven şi, tot drumul spre casă, am simţit cheia lui în buzunarul meu ca pe o greutate caldă, satisfăcătoare, în timp ce-l conduceam acasă, îi scosesem, de pe inelul cu chei, cheia casei pe care o avea în oraş. Mi se părea corect, dat fiind că el păstrase un an de zile o copie a cheii de la casa mea. Se va trezi dimineaţă şi îşi va da seama că a dispărut, îi va spune Theresei o poveste de rahat despre cum a pierdut-o şi, după aceea, mă va bate la cap până ce voi ceda şi, eventual, i-o voi înapoia. Chiar dacă era ceva temporar, sentimentul că sunt la butoane mă făcea să mă simt mai bine. Plimbarea spre casă în aerul proaspăt mi-a dat timp să mă gândesc.

N-am făcut niciun zgomot cu pantofii pe alee, se auzea doar foşnetul frunzelor ce cădeau purtate de vântul rece în iarba îngheţată. Pe la jumătatea peluzei am încremenit când am desluşit în întuneric silueta tolănită pe veranda mea.

— Aşa, ia spune-mi, a zis Nick, stând în coate, pe spate, pe treptele mele, cu picioarele lungi întinse în faţă. Ce-ai aflat?

Precaută, am mai făcut un pas spre el, răsuflând uşurată când i-am văzut zâmbetul ascuns. S-a ridicat, învăluit într-un nor alb când m-am aşezat pe treaptă, lângă el.

— M-ai speriat de moarte, i-am spus, ducând o mână la piept. Nu ţi-am văzut maşina.

A arătat cu mâna în josul străzii, unde maşina de poliţie se pierdea în întuneric.

— Scuze, nu am putut veni mai devreme. Am fost prins. Ce-ai aflat?

Nu te complica, *m-am dăscălit în sinea mea*. Cât de aproape de adevăr se poate. Suficient cât să-l ţii ocupat.

— Cred că Theresa are o aventură cu unul dintre clienţii ei. Cred că marţi noaptea cu el a fost şi nu vrea ca Steven să afle.

— Şi dacă Steven nu ştie, cum ai aflat tu?

— Vero şi cu mine am supravegheat-o.

Buzele lui Nick s-au arcuit într-un zâmbet, apoi a izbucnit într-un hohot răguşit şi a spus ironic:

— Supraveghere, zici? Te-a învăţat sora ta?
— Am văzut câteva la viaţa mea, i-am răspuns pe un ton defensiv Nu sunt chiar o amatoare.
Dinţii lui albi au lucit în întuneric.
— Ok, detectivule. Acum spune ce ai văzut.
Am ignorat licărirea ironică din ochii lui.
— A ieşit din birou cu un bărbat atrăgător. Bine îmbrăcat. între treizeci şi patruzeci de ani. Faţă frumoasă. Brunet.
— Şi de ce ai presupus că au o aventură?
— Salutul de la revedere nu a fost prea oficial.
— Cum adică?
— A sărutat-o pe obraz, i-a şoptit ceva la ureche şi, după Vero, o privea ca şi cum şi-o închipuia goală.
Mi-a aruncat o privire scrutătoare de copoi:
— Şi cum arată mai exact privirea aia?
— N-am de unde să ştiu. Mi-a năvălit sângele în obraji, eram recunoscătoare că nu putea observa asta în întuneric.
— Aşadar, nu ştii sigur că are o aventură cu clientul ăsta. Sau măcar dacă sigur e client. Sau dacă sigur a fost cu el în noaptea în care Harris a dispărut.
— Nu, nu tocmai. Dar în seara asta am vorbit cu Steven. Spune că Theresa petrece foarte mult timp cu tipu' ăsta. E îngrijorat că se culcă cu el.
Scepticismul lui s-a mai domolit:
— Ştii cumva numele clientului?
— Nu.
Cu cât mai mult se va învârti Nick în cerc încercând să-l afle, cu atât mai bine.
— Şi ce te face să crezi că nu era la evenimentul acela?
— Am verificat on-line grupul lor, cel în care ai spus că e înscrisă şi Theresa. Grupul e plin de agenţi imobiliari şi brokeri de ipoteci. Probabil Theresa îi cunoaşte pe jumătate dintre oamenii care erau în bar în noaptea aceea. Dacă ar fi fost acolo, sigur şi-ar fi amintit cineva că a văzut-o. Am pândit o reacţie pe faţa lui, convinsă că aveam dreptate. în mod cert Theresa nu a fost la The Lush în noaptea aceea. Cel puţin nu a fost *înăuntru.*

Nick era isteţ. Cum a spus şi el, făcea meseria asta de multă vreme. Sigur i-a chestionat mai întâi pe cei care au fost invitaţi şi şi-au confirmat prezenţa.
Iar dacă Theresa ar fi fost acolo, colegii ei ar fi confirmat asta.

În urmă cu câteva zile, detectivul Anthony era sigur că Theresa era vinovată. Astăzi, convingerea lui se clătina zdravăn. Tot ce aveam de făcut era să i-o dărâm de tot şi să-l iau de pe urmele ei.

Nick s-a ridicat încet, sprijinindu-şi coatele pe genunchi:

— M-am întors la bar şi am vorbit cu barmanul de serviciu din noaptea aceea.

— Da? Am simţit un nod în gât. Şi ce-a zis?

— I-am arătat o poză a Theresei Hali. A zis că parcă nu prea seamănă cu femeia cu care a stat de vorbă, dar... A clătinat din cap, încruntându-se la gazon pe deasupra degetelor îmbinate.

— Dar?

— înainte de a-i arăta fotografia, i-am spus că o căutăm, că femeia e mai mult decât martor, e persoană de interes într-o anchetă. Tipu' a fost impertinent. Mi-a spus că latru la copacul greşit, ca şi cum n-ar fi mare lucru.

— Şi?

— Păi e student la Drept, zece pe linie şi bursă de merit la GMU. Vara trecută a fost intern la un avocat de top de la biroul procuraturii. Ştie exact ce urmărim. A repetat iar şi iar aceeaşi poveste, insistând că a văzut-o părăsind barul singură. Dar când i-am arătat poza Theresei, ceva s-a schimbat. A tăcut mâlc. A zis că nu crede că e ea. Dar dacă nu era aceeaşi femeie cu cea din fotografie, de ce era aşa de supărat pentru asta?

Mi s-a pus un nod în stomac. Sigur că Julian era supărat. Pentru că l-am minţit. La sala de gimnastică, se uitase la mine ca şi cum n-ar fi ştiut de unde să mă ia exact. Ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă mă cunoaşte sau nu. Nici n-avea idee cât de multă dreptate avea. Vero a zis bine ce-a zis. Chiar dacă aş fi suficient de smintită încât să-l sun să-mi cer scuze, m-aş putea

considera norocoasă dacă ar accepta să mai vorbească vreodată cu mine.

M-am frecat la ochi.

— Chiar crezi la modul serios că Theresa e implicată în povestea asta?

— Până când nu am un motiv întemeiat să o exclud, da, cred.

Mi-am vârât mâinile în buzunar şi am simţit cum dinţii ascuţiţi ai cheii lui Steven îmi zgârie încheietura. Nu puteam să-l trimit pe Nick pe urma Theresei. Şi a mea.

— Eşti bine? a întrebat.

— Bine, am oftat. Sunt obosită, a fost o noapte lungă. Iar acum o oră şi ceva a apărut şi Steven, beat criţă.

Nick a devenit rigid. în vocea lui am citit o notă stridentă, abrazivă:

— Vrei să emit un ordin de restricţie? Dacă te necăjeşte, pot să...

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Pur şi simplu voia să stăm de vorbă. Steven nu a fost niciodată violent la beţie. Doar că uneori lăsa garda jos şi era puţin mai sincer decât de obicei: L-am lăsat să se plângă de Theresa o vreme şi după aia l-am dus acasă.

Râsul lui Nick a sunat ca un gâjâit înfundat, din piept:

— Dacă mă întrebi pe mine, tipul ăsta pare un idiot desăvârşit.

— De ce, pentru că s-a îmbătat şi s-a întors la vechile obiceiuri?

— Pentru că te-a părăsit.

M-am înfofolit mai strâns în geacă:

— Poate că a avut motivele lui.

— Asta nu-i o scuză. Nick a strâns buzele, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a abţinut.

— Tu ai fost căsătorit? Mi-era greu să cred că Nick fusese toată viaţa burlac.

— Am fost cât pe ce o dată.

— Şi ce s-a întâmplat?

A oftat adânc, suflând un nor de aer îngheţat.

— S-a răzgândit. Presupun că n-a vrut să se lege la cap pe viaţă cu un poliţist.
— Ei bine, e limpede că nu ştia ce pierde. El a înclinat capul, invitându- mă cu zâmbetul lui şmecher să continui: După Georgia, toate ar trebui să ne măritǎm cu poliţişti pentru asigurarea de sănătate. Hohotul brusc de râs i-a încreţit pielea din jurul ochilor. Tăcerea care a urmat era grea, apăsătoare. Am plecat capul, cercetându-mi încălţările.
— Hei, a zis el, aplecându-se puţin să îmi prindă privirea. Nu-ţi face griji pentru audierea pentru custodie. Până la sfârşitul investigaţiei voi avea suficiente mizerii despre Theresa ca să-i dau oricărui judecător un motiv s-o pună în cătuşe. Iar Georgia mi-a spus şi despre contractul tău pentru carte. Cu aşa cecuri, fostul tău n-o să aibă de ce să se lege.
Zâmbetul meu politicos s-a făcut ţăndări.
— Georgia ţi-a spus şi despre asta? Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă întrebe Nick despre ce e vorba-n carte.
— A bătut toba în tot departamentul. E al naibii de mândră de tine.
Mi s-a pus un nod în gât, simţindu-mă vinovată. Dacă Georgia ar avea idee care era sursa materialului meu, nu s-ar mai împăuna cu mine. M-am ridicat.
— Că veni vorba despre carte. Ar trebui să intru şi să mă apuc de treabă. Nick s-a ridicat şi el, mutându-şi atenţia asupra distanţei înguste dintre
perdelele doamnei Haggerty.
— Ai ceva de făcut mâine? a întrebat, când mă îndreptam de uşă.
— Nu, nu cred.
— Ai chef de o mică excursie la ţară? Ochii lui străluceau în întuneric.
— Ce fel de excursie? am întrebat îngrijorată.
— Doar puţină documentare pentru cartea ta. Ideea Georgiei, probabil. Presupun că ea îl pusese să facă asta. Iar în clipa asta nu mă lăsa inima s-o dezamăgesc.
— Sigur, presupun că e-n regulă.

Nick şi-a băgat mâinile în buzunare şi a luat-o în jos, pe trotuar, spre maşină.

— Vin să te iau pe la unsprezece.

L-am urmărit din priviri, întrebându-mă dacă ar mai fi la fel de entuziasmat de excursia asta ştiind cât de implicat era deja în cercetarea mea.

— Sper că îţi dai seama că asta e intrare prin efracţie, a spus Vero cu încăpăţânare.

Mi-am îndesat telefonul sub maxilar şi mi-am potrivit peruca în oglinda retrovizoare.

— Nu e intrare prin efracţie. Am cheia.

— O cheie furată, a subliniat ea.

— Nu-i furată, am contrazis-o. M-am oferit să îl duc pe Steven acasă şi, beat cum era, i-au căzut cheile. Pur şi simplu am uitat să i-o înapoiez pe asta.

— Ai grijă să nu te prindă careva. Detectivul Anthony vine la unsprezece să te ia în excursie.

Theresa nu avea o doamnă Haggerty de care să-mi fac probleme. Oricum, am parcat maşina împrumutată de Ramon la câţiva metri distanţă şi mi-am îndesat bine pe nas ochelarii de soare supradimensionaţi. Peruca mă înţepa ca naiba, am rezistat cu greu tentaţiei s-o smulg de pe cap până ce m-am văzut intrată în siguranţă în casa lui Steven şi a Theresei.

Am închis uşa după mine, m-am lipit cu spatele de ea, cu telefonul la ureche, ţinându-mi răsuflarea, cu urechile ciulite. Casa era cufundată în linişte; singurul zgomot era chicotitul lui Zach la telefon, în fundal.

— Am intrat, am şoptit. Mi-am îndesat peruca în buzunarul hanoracului şi mi-am scos tenişii, vârând cheile în ei şi lăsându-i lângă uşă.

Am urcat sus, în dormitorul Theresei.

— Găseşte ce-ţi trebuie şi ieşi de acolo. Anxietatea mea creştea cu fiecare scârţâit al parchetului şi cicăleala lui Vero nu mă ajuta prea mult.

Uşa de la dormitor s-a deschis peste covorul gros. Jaluzelele erau trase, iar camera încă mirosea vag a mahmureala lui Steven: băutură stătută, transpiraţie, respiraţie grea. Partea lui de pat era un morman de cearşafuri în dezordine, iar pe noptieră zăceau o cutie de aspirină şi o sticlă cu sirop pentru stomac.

— Unde eşti? a întrebat Vero

— în dormitorul lor. Am tras sertarul de la noptiera Theresei şi am cotrobăit puţin. Nu ştiam sigur ce căutam. Un bilet, un număr de telefon, un

bon. Un indiciu, ceva, pentru identitatea lui Aimee R. O dovadă indubitabilă că au fost împreună în noaptea de marţi, preferabil nu în preajma barului The Lush.
Am închis sertarul şi am luat-o pe hol, deschizând uşa camerei Deliei. Patul era nefacut, aşternuturile roz de prinţesă erau şifonate, perna groasă, cu pene, păstra urma unui cap de femeie. Jos, lângă Casa de Vis zăceau o pereche de pantofi cu toc de-ai Theresei.
— Se pare că Theresa a dormit în dormitorul de oaspeţi azi-noapte.
Vero a chicotit.
— Buna doamnă Haggerty trebuie să fi trâmbiţat în tot cartierul că Steven s-a îmbătat şi a venit la tine.
— Sper că nu a amintit nimic de Nick, am mormăit.
Vero s-a redresat:
— La asta nu m-am gândit.
Am păşit spre conul de lumină care venea dinspre uşa biroului Theresei. Masa era curată. Un ştecher atârna acolo unde laptopul ei trebuie să fi fost băgat în priză. Nu tu computer antic. Nu tu praf. Am tras sertarul de sus, iar conţinutul cât se poate de amestecat a fost cât pe ce să se reverse peste margini. Nimic din ce era acolo nu indica cine era Aimee sau unde au fost în noaptea în care fusese ucis Harris Mickler, dar la vederea dezordinii din sertar am avut o satisfacţie.
M-am întors către rafturile pentru cărţi de pe celălalt perete.
— Bingo.
— Ce-i?
— Anuarele ei de la facultate.
Am tras cartea cartonată, grea, de pe raft: GMU Promoţia 2009. Am pus- o pe podea şi am deschis-o la index, apoi m-am dus la fotografiile cu frăţia Theresei, citind numele de pe margine. Fetele erau identificate după poziţia ocupată în rând, iar lângă Theresa stătea Aimee.
— Aimee Shapiro, i-am zis lui Vero.
— Profilul ei on-line zice că o cheamă Aimee R.
— Probabil a luat numele soţului când s-a măritat.

Jos s-a auzit o uşă trântindu-se.
— Ce-a fost asta? m-a întrebat Vero.
Am sărit în sus când un set de chei a căzut pe măsuţa din hol. Pe podeaua din lemn tare se auzea ţăcănit de tocuri.
Theresa.
Am închis şi am dat telefonul pe mut. Apoi am pus albumul la loc în raft şi m-am ridicat încet în picioare. Doar în şosete, paşii mei erau silenţioşi pe covorul de pluş, şi am mulţumit cerului că mi-am lăsat tenişii lângă...
Ah, nu.
Tenişii mei.
M-am lipit de perete, lângă corpul de bibliotecă, sigură că inima îmi bătea suficient de tare încât să se audă până la doamna Haggerty, în josul străzii. Poate Theresa a uitat ceva. Poate mănâncă ceva pe fugă şi nu observă tenişii mei de lângă uşă. Poate se duce la baie şi atunci voi putea să mă strecor afară.
Picioarele ei tropăiau pe scări.
Privirea mi-a zburat pe fereastra din partea cealaltă a încăperii. Era la primul nivel. Probabil aş putea sări fără să mă sinucid... dacă aş fi încălţată. Şi dacă nu ar trebui să îmi fac griji că voi dărâma apărătoarele pentru vânt sau voi sângera peste rododendronii de sub fereastră.
Am pescuit telefonul din buzunar şi i-am trimis un mesaj lui Vero:
Finn: Ajutor. Blocată. Theresa e acasă.
Vero: încearcă o fereastră.
Finn: Tenişii şi cheile mele sunt pe hol.
Vero: NU eşti bună la asta.
Finn: Ştiu!
Ecranul a rămas negru câteva nesfârşite secunde:
Vero: Am un plan. Rezistă. Zece minute.
M-am lipit cu spatele de perete, dorindu-mi să devin invizibilă. De partea cealaltă a holului, Theresa a umplut maşina de spălat şi uscătorul şi s-a întors în dormitor, să se uite la televizor. Nici pomeneală să mă pot furişa afară fără a fi văzută.
I-a sunat telefonul. A dat televizorul încet.

— Slavă cerului că eşti tu. Ce-ar trebui să fac? Vocea Theresei se auzea când mai tare, când mai încet, în timp ce se plimba dintr-un capăt în altul al holului. Nu-i pot spune unde am fost. Ar lua-o razna cu totul. Şi acum îşi găseşte să sune şi detectivul ăsta... Mi-am ţinut răsuflarea, luptându-mă să- i aud vocea care devenise tot mai stinsă, căci intrase în dormitor. Nu pot risca să afle Steven ceva. Suntem în mijlocul blestematului de proces de custodie cu fosta lui, şi el zice că şi-a angajat şi ea un avocat. Theresa şi-a
suflat nasul într-un şerveţel. Cică ar fi făcut rost de bani. Ceva legat de o carte. Tot ce ştiu e că vrăjitoarea aia bătrână a văzut-o astă-noapte intrând în duba lui Steven, iar când a ajuns acasă el era beat criţă... Poţi trece mâine pe la mine? Chiar aş avea nevoie de...

Conversaţia s-a pierdut într-o zarvă drăcească. Afară, chiar sub fereastra biroului Theresei, bubuia un motor diesel. Hidraulicele scrâşneau. Lanţurile zuruiau.

— Stai aşa, nu te mai aud.

Theresa a năvălit în birou, folosind mâna liberă ca să privească printre lamelele de plastic ale jaluzelelor. M-am lipit de perete, cu ochii larg deschişi şi ţinându-mi respiraţia, rugându-mă să nu se întoarcă şi să mă vadă ghemuită în colţul de după corpul ei de bibliotecă:

— Un cretin îmi tractează maşina! Theresa s-a răsucit pe călcâie şi a trecut ca fulgerul pe lângă mine, zburând pe scări în timp ce un motor a început să accelereze.

M-am furişat la fereastră şi am văzut o camionetă albă, inscripţionată cu RAMON TOWING AND SALVAGE, care tracta Mercedesul Theresei în josul străzii. Theresa a luat-o la fugă după ea, în picioarele goale, cu telefonul într-o mână. Am coborât în goană scările, mi-am luat tenişii, verificând ca nu cumva Theresa să se uite înapoi, şi am ieşit în trombă din casa ei. Camioneta de tractări se oprise câteva case mai încolo. Un bărbat, probabil Ramon, scria ceva pe o mapă, ignorând solicitările Theresei să ducă maşina la loc, unde o găsise.

Mi-am tras un pantof în picior şi m-am împiedicat, aproape căzând la pământ peste gazonul ei, în graba de a ajunge mai repede la maşina de împrumut. în timp ce mă străduiam să mi-l trag şi pe al doilea, am ridicat ochii. Şi am îngheţat.

Detectivul Anthony era parcat peste stradă, cu geamul lăsat, ascultând-o pe Theresa care ameninţa să-l omoare pe Ramon în douăzeci de feluri diferite. Dar nu la Theresa se uita Nick.

Mi-a făcut un semn cu degetul, să urc în maşină lângă el. Expresia lui severă nu lăsa loc de proteste. Cu pantoful în mână, am ţopăit până la maşina lui, am smucit portiera şi m-am prăbuşit înăuntru.

Capitolul 31

Sedanul lui Nick era o dubă standard de poliţie. Bleumarin şi strigător la cer de vizibilă. Am dat în jos viziera şi m-am ghemuit, iţindu-mă pe după parbriz la Ramon, care ducea înapoi pe alee maşina Theresei, în vreme ce ea îl supraveghea cu ochi de uliu.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă aici? a întrebat Nick.

Mi-am înfundat mâinile în buzunare, asigurându-mă că peruca era bine ascunsă de privirile lui. Când am deschis gura să mă apăr, Nick a ridicat un deget:

— Ai grijă cum răspunzi.

— Putem pleca, te rog? M-am lăsat şi mai jos în scaun, cu braţele încrucişate la piept, în timp ce Nick a clătinat din cap şi a pornit maşina. Nu a recunoscut maşina de împrumut pe care o lăsasem mai jos şi nu am simţit nevoia să mă dau în spectacol spunându-i că vreau să mă urc în ea.

— Ce cauţi aici? Parcă trebuia să mă iei la unsprezece.

— Am ajuns mai devreme, am văzut maşina Theresei oprind aici când veneam spre tine. M-am gândit să supraveghez puţin casă, să văd dacă apare ceva interesant. Un rânjet i s-a lăţit pe tot chipul când a intrat pe aleea mea.

— Mă bucur că te distrezi. Am ţâşnit din maşină şi am băgat cheia în uşă, dar Vero a smuls-o din ţâţâni înainte să apuc să o învârt. A rămas cu gura căscată când l-a văzut – pe Nick în spatele meu.

— Spune-i lui Ramon că îi rămân datoare, am spus când am trecut pe lângă ea şi am intrat în casă.

— Detectiv Anthony, mă bucur să te revăd. Vero l-a măsurat din priviri de sus până jos când a intrat după mine. I-am aruncat o ocheadă furioasă şi mi-am scos hanoracul, agăţându-l de balustrada din josul scărilor.

A apărut şi Delia, aruncând priviri furişe spre Nick.

— Cine-i ăsta?

— E un prieten de la serviciu al mătuşii Georgia, am spus, încercând în zadar să-mi netezesc şuviţele care, electrizate de la perucă, acum stăteau vâlvoi. Am scos elasticul

şi m-am scărpinat ca să alung fantoma ultimei mâncărimi zdravene de pe scalpul meu. Mirosul lui Nick.

Capitolul 32

Delia a strâmbat din nas:
— Şi ce caută aici?
Am pufnit în tricou:
— Mă ajută cu cercetarea pentru noua mea carte.
— Ai de gând să ieşi la întâlnire cu el?
Mi-am înghiţit limba, iar Nick şi-a reţinut un zâmbet, provocându-mă cu o privire din colţul ochiului.
— Delia Mărie Donovan, m-am răstit eu, ce fel de întrebare e asta?
— Hai. Râzând pe înfundate, Vero a luat-o pe Delia de mână. Hai să-i lăsăm pe mama şi pe detectivul Nick să stea puţin de vorbă. în timp ce-i conducea pe cei mici sus, pe scări, s-a întors şi a aruncat peste umăr: De ce nu vă luaţi conversaţia şi o continuaţi în altă parte, departe de urechile astea micuţe?
— Sunt aici, ce, nu mă vezi? a pufnit Delia. Şi nu sunt mică. Ştiu şi eu ce înseamnă o întâlnire. Protestele ei au fost înăbuşite de uşa dormitorului închisă de Vero.
— îmi cer scuze. Are cinci ani, am zis, ca şi cum asta ar fi fost o explicaţie suficientă. Nick s-a scărpinat după ceafa, eliberându-şi zâmbetul ţinut în frâu.
— Puştoaica asta spune ce gândeşte. Ar fi un detectiv dat naibii.
M-am întins să-i iau haina.
— Nu-i spune soră-mii chestia asta. Avem destule interogatorii în familie.
Nick şi-a scos geaca. Pielea era fină, căptuşeala păstrase căldura corpului. Cuierul era în spatele lui, l-am ocolit, stânjenită, atingându-i din greşeală tocul atârnat de umăr când m-am întins să o agăţ. Brusc, holul mi s-a părut prea mic. Eram prea apropiaţi. Faţa lui Nick era proaspăt rasă şi el mirosea a apă de gură şi a mosc. Chiar şi în blugi, şi cu tricoul negru, strâmt, tot arăta inteligent, concentrat mult mai intens asupra mea decât în mod obişnuit.
— Trebuie să mă spăl puţin, am zis, arătând spre scările din spate. Vrei să bei ceva cât aşteptaţi?

M-am îmbujorat toată când a venit după mine în bucătărie. Am luat un pahar din uscător şi m-am dus la frigider, să iau gheaţă. O pungă plină cu bani răsărea de sub un pachet de broccoli. Am trântit la loc uşa frigiderului

— Ce-ar fi să luăm ceva pe drum? am rostit cu o voce gâtuită.

Am ridicat un deget şi m-am depărtat de frigider. Vin în două secunde. Nu... pleca nicăieri. Am pus paharul în chiuvetă şi am fugit în camera mea.

M-am spălat rapid, mi-am trecut un pieptăn prin păr, mi-am tras o pereche de blugi bleu, un tricou şi un hanorac curate şi am coborât treptele două câte două.

— Hai, i-am spus, luându-mi geanta din cuier şi haina lui. Hai să ieşim de aici.

Am strigat un la revedere peste umăr către Vero şi am închis uşa după mine. Am zărit, cu coada ochiului, o fluturare uşoară a perdelelor doamnei Haggerty când am urcat în maşina lui Nick, pe scaunul pasagerului:

— Dumnezeule, femeia asta nu are altceva mai bun de făcut?

Nick şi-a pus centura şi a pornit maşina. Radioul de sub bord a pârâit, trezindu-se la viaţă.

— Cine, vecina ta? Şi-a ajustat oglinda retrovizoare şi reflexia din geamul bucătăriei l-a făcut să-şi mijească ochii.

— Femeia asta e o pacoste. Am rezistat cu greu tentaţiei de a-i face un semn obscen cu degetul când am ieşit de pe aleea mea.

— Glumeşti? Vecinii ca ea sunt visul oricărui detectiv. Pariez că nu se întâmplă nimic pe strada asta fără ştirea bătrânei doamne.

A înclinat la loc oglinda şi am luat-o în josul străzii.

— Da, vede multe, am zis cu amărăciune.

Am încremenit când a încetinit la un loc de staţionare lângă casa Theresei, exact în spatele maşinii împrumutate de Ramon.

— Ce facem aici? am întrebat.

— Luăm maşina ta.

— Dar nu e a mea. Nick însă coborâse deja din sedan, cu cheile mele în mână.
A descuiat portiera din partea şoferului şi a urcat în maşină. L-am urmat şi m-am aşezat pe scaunul de lângă el, mormăind câteva cuvinte de dulce la adresa lui.
— De unde ai cheile mele? Şi de unde ai ştiut că asta e maşina mea?
— Ai lăsat cheile pe bufet când te-ai dus sus. Şi eram în spatele tău azi- dimineaţă, când ai parcat.
A făcut curba şi a mers ceva mai încolo. Mercedesul Theresei nu era pe alee. Cu toate astea, m-am simţit mai relaxată când casa ei a dispărut din oglinda de pe partea mea.
— A fost o intrare prin efracţie destul de neglijentă. Ai avut noroc că nu ai fost prinsă.
M-am răstit la el:
— Ştiai că sunt blocată în casă cu ea şi n-ai făcut nimic?
— Ar fi însemnat complicitate şi ajutor.
— Dar nu a fost o infracţiune, am zis cu încăpăţânare. Aveam cheia.
Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet arogant:
— Recunosc că modul în care ai ieşit a fost impresionant!
— A fost ideea lui Vero. Şi din cauza ta eram în casa ei.
— Din cauza mea? A întors maşina lui Ramon şi a intrat pe aleea unui fast-food.
— Tu mi-ai spus să fac săpături şi să-i aflu secretele. Aşa că am făcut săpături.
A chicotit întunecat.
— Şi ce-ai aflat?
— Nimic. A ajuns acasă imediat după ce am intrat eu.
Mă scotea din sărite cât de intuitiv era. Şi cum părea a fi de fiecare dată cu un pas înaintea mea.
Nick şi-a comandat doi burgeri, apoi a comandat şi pentru mine, la interfon. Şi-a mâncat burgerii în timp ce conducea, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine, era limpede că Delia se înşelase, asta nu era o întâlnire. Am pus lângă mine burgerul şi cartofii mei prăjiţi, urmărind clădirile care treceau pe lângă noi. Nick a

luat-o în jos, pe o stradă laterală şi a trecut încet pe lângă biroul de imobiliare al Theresei.

— Unde mergem? am întrebat, adunând firmiturile şi punându-le în punga goală. Maşina a scrâşnit şi s-a rotit, aruncându-mă într-o parte când Nick a făcut o întoarcere ilegală.

— Voiai să te joci de-a detectivul, da? Te iau la o pândă adevărată. A tras maşina în curbă şi a închis motorul. Burgerul din stomacul meu a devenit o bucată de ciment.

— De ce o pândim pe Theresa dacă barmanul a spus că nu ea a fost în bar?

Nick şi-a şters degetele pline de grăsime cu un şerveţel, cercetând din priviri parcarea până ce a reperat maşina Theresei.

— Pentru că eu cred că amândoi au ceva de ascuns şi vreau să ştiu cu cine a fost ea în noaptea aceea.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Şi-a înclinat scaunul spre spate, şi-a încrucişat braţele la piept şi a închis ochii.

— Acum aşteptăm să apară prietenul ei.

Au trecut douăzeci de minute, timp în care Nick a rămas cu ochii închişi şi cu şapca de baseball trasă neglijent peste ei. Acum înţelegeam de ce nu comandase nimic de băut.

— După ce ar trebui să mă uit? Scaunul de vinii a gemut când am încercat să mă aşez mai confortabil. Dacă îmi lăsam scaunul pe spate la fel de mult ca Nick, niciunul dintre noi nu ar mai fi văzut nimic.

A răspuns într-un sfârşit cu o voce spartă:

— Spune-mi când apare Lincolnul lui Feliks.

Am înţepenit.

— Feliks? I-am tras şapca de pe faţă. Aşadar, în tot timpul ăsta tu ai ştiut cine e clientul Theresei? Şi când aveai de gând să-mi spui?

Nick a deschis un ochi. O grimasă leneşă a desenat o gropiţă în obrazul lui.

— Păi nu m-ai întrebat.

— Şi ce altceva mai ştii şi nu-mi spui?
A deschis şi celălalt ochi şi s-a întins, ajungând cu braţele la tavanul din spatele lui. Şi-a înlănţuit degetele după cap, a mutat încet genunchii de o parte şi de cealaltă a volanului. Geaca desfăcută lăsa vederii tocul din piele al pistolului prins în jurul pieptului.
— Ştiu că clientul Theresei e un bărbat pe nume Feliks Zhirov. E un tip foarte bogat, foarte puternic şi foarte implicat în crima organizată. Şi, conform analiştilor noştri de la informaţii criminale, firma de contabilitate a lui Harris Mickler era pe statul de plată al lui Feliks.
Am chicotit nervos:
— Probabil o coincidenţă, nu?
Nick şi-a tras şapca pe cap, lăsând cozorocul peste ochi.
— Când vine vorba despre mafie, există foarte puţine coincidenţe. Din păcate, omul e beton. Nimic nu se lipeşte de el. Ar fi trebuit să fie închis de zece ori, dar în tot statul nu există un judecător care să aibă suficient curaj să-l condamne. Şi, chiar dacă am putea, are prieteni care pot face dispărut pe aproape oricine... nume nou, paşaport nou, ştergându-l astfel de pe faţa pământului, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Ar ieşi pe cauţiune, ar
dispărea şi nu l-am mai vedea sau nu am mai auzi de numele Feliks Zhirov niciodată.
— Şi cu Theresa ce vrea?
— Asta am de gând să aflu. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a suspinat şi mi-a zis: Uite care-i treaba, Finlay. Nu încerc să-i distrug viaţa lui Steven, nici măcar pe a Theresei. Dacă Feliks e implicat în dispariţia lui Mickler, atunci presupun că şi Theresa e o victimă, într-o formă sau alta. O să ne lămurim ce şi cum, îţi promit. Iar tu şi copiii veţi fi în regulă. Am de gând să vă ţin pe toţi trei cât mai departe de investigaţie cu putinţă.
Georgia m-a pus să jur.
— Serios?
El a tresărit:
— Serios.

Curiozitatea a fost mai puternică decât mine.

— Şi ce altceva a mai spus?

Nick s-a uitat pe geam, pe ceafa lui a apărut o umbră de roşeaţă.

— A spus că povestea asta ţi-a frânt inima destul de rău. Şi că, dacă fac ceva care te răneşte, întâi îmi ia insigna şi după aia îmi sparge faţa.

Am clătinat din cap, chicotind în barbă:

— Prins cum eşti între puştoaica mea şi soră-mea, probabil îţi imaginezi că toată povestea asta e o mare făcătură. Jur că nu a fost nimic plănuit ca să te ademenească să ieşi cu mine.

— Cât de groaznic ar fi fost dacă ar fi fost aşa? S-a întors de la fereastră, plimbându-şi ochii pe faţa mea cum făcuse şi noaptea trecută, pe verandă. Numai că, de data asta, aprecierea exprimată era mult mai puţin profesională.

Râsul mi s-a stins pe buze. O tăcere grea, înţepătoare şi fierbinte a coborât peste noi. Nick era atrăgător şi singur. Era prieten cu sora mea, ceea ce însemna că trecuse cu brio de cea mai dură verificare a istoricului personal din lumea asta. Eram sigură că în clipa asta ar fi vrut să mă sărute, cum la fel de sigură eram că mi-ar fi plăcut şi mie.

Un firicel de sudoare se scurgea pe spatele meu, spre şale. M-am întins spre mijlocul consolei, la termostat, iar el a întins mâna spre radio. Mâinile noastre s-au atins. Când am ridicat privirea, feţele noastre erau atât de apropiate, încât cozorocul şepcii lui le umbrea pe amândouă. Niciunul dintre noi nu s-a mişcat, iar inima mea şi-a grăbit ritmul când degetele lui Nick s-au înlănţuit cu ale mele.

— Am o mărturisire de făcut, a zis el cu o voce scăzută care m-a lăsat fără răsuflare. Nu a fost întru totul ideea Georgiei.

Nu m-am tras în spate când scaunul de vinii a pârâit şi el a venit mai aproape. Adrenalina îmi clocotea în vene şi aerul părea atât de uşor. Nu-mi aminteam de când nu mai fusesem atât de aproape de un bărbat, cu excepţia lui Steven.

— E-n regulă? a întrebat când frunţile noastre s-au atins sub cozorocul şepcii lui, dând-o la o parte.

Nu, nu era în regulă. Ceea ce doream acum era foarte, foarte în neregulă. Greşit dintr-un milion de motive. Am încuviinţat din cap, ameţită, centimetrul de distanţă pe care el o menţinea încă punând la încercare ultima mea fărâmă de autocontrol. Nasurile noastre s-au atins exact în clipa în care o umbră neagră, lungă, trecea prin dreptul ferestrei, după capul lui Nick.

M-am tras rapid înapoi.

— El e, zic. Maşina lui Feliks.

Nick a căzut pe spate, cu capul pe tetieră, înjurând în barbă. A închis ochii, a oftat adânc, apoi şi-a ridicat scaunul.

Lincolnul a parcat în dreptul curbei, în faţa biroului Theresei. Andrei i-a deschis portiera lui Feliks, apoi l-a urmat în biroul Theresei.

— Se pare că are de gând să stea mai mult. Rămâi aici puţin. Vin imediat. Nick a ieşit înainte să apuc să-l întreb unde se duce. A luat-o cu pas săltat spre birou, oprindu-se când şi-a scăpat cheile în spatele maşinii lui Feliks. O secundă mai târziu s-a ridicat, vârând ceva în buzunar şi scoţând telefonul. L-a lipit de ureche, făcând un apel în grabă în timp ce se întorcea la maşina lui Ramon.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat după ce a intrat în maşină şi a închis portiera.

— Verific o bănuială, atâta tot, a răspuns, puţin distrat.

— Şi acum ce facem? Fiecare bucăţică din mine de la gât în jos spera s-o luăm de unde rămăseserăm. Cealaltă parte era aproape sigură că asta era o idee foarte, foarte proastă.

Ochii lui Nick erau lipiţi de uşile biroului.

— Acum aşteptăm.

O clipă mai târziu, a apărut Andrei, care a ţinut uşa deschisă. Feliks a ieşit zâmbind ţinând-o pe Theresa pe după talie. Când ea a intrat în maşină, mâna lui a alunecat mai jos.

— Vezi, ţi-am spus eu că ăştia doi se culcă împreună. Acum, că ştim ce ascunde Theresa, putem pleca, da?

Nick a pornit motorul. A aşteptat puţin înainte de a intra în trafic, la câteva maşini distanţă în spatele lor. Era tăcut şi încruntat. I-am urmat spre vest, pe autostrada interstatală, departe de oraş. Ne-am ţinut după Lincolnul lui Feliks aproape o oră, obligaţi să rămânem în urmă când virau spre o rampă de ieşire sau intrau pe drumuri de ţară, înguste. Au făcut patru opriri, în faţa unor ferme mari, cu indicatoare de vânzare afişate cât mai la vedere. De fiecare dată maşina încetinea şi abia dacă rula, dar Feliks nu a coborât niciodată. După a patra vizită, Lincolnul s-a întors pe autostradă, luând-o spre oraş pe acelaşi drum pe care veniserăm.

— Mie mi se pare că e o întâlnire de afaceri imobiliare obişnuită. Destul de nevinovată. Speram că Nick o să fie de acord cu mine şi că o să mă ducă acasă.

— Nimic din ceea ce face Feliks Zhirov nu e nevinovat. A ieşit la vânătoare de pământ.

— Şi? Loturile pe care le-au vizitat azi semănau cu cele mâzgălite de Theresa în agendă. Din câte am văzut, astea patru nu păreau a-i fi plăcut mai mult decât celelalte.

— Prin urmare, întrebarea este pentru ce îi trebuie lui Feliks pământ? Nick se ţinea după Lincoln, atent să se menţină la câteva maşini în spate când acesta a virat spre o rampă de ieşire. Reţeaua lui Feliks se ocupă de droguri, arme şi trafic de fiinţe umane. Cumpără o mulţime de clădiri şi depozite ca să-şi mute permanent stocurile. Toate terenurile pe care le-a vizitat azi sunt la vest de Dulles, în apropierea aeroportului şi a doua autostrăzi interstatale majore, dar suficient de departe de oraş ca să poată fi sub radar. Ceea ce e bine pentru aducerea mărfii, dar şi pentru a o transporta după aceea.

Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul că viitoarea mamă vitregă a copiilor mei se culca cu omul ăsta.

— Pare a fi un adevărat învingător!

— Crede-mă, a rostit Nick când Lincolnul intra în parcarea agenţiei imobiliare. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l bag la închisoare pentru tot restul zilelor pe Feliks Zhirov.

— De aia suntem aici?

Nick a râs scurt, răguşit.

— Sunt şanse mai mari să câştig la loterie decât să-l arunc pe Zhirov la puşcărie. Suntem aici pentru că fiecare părticică a afacerilor lui Zhirov este periculoasă şi murdară. Iar dacă Theresa lucrează pentru el, indiferent ce ar face, e deja băgată până peste cap.

Am urmărit-o pe Theresa cum a coborât din maşină, doar ea, şi a intrat în biroul ei. Nick a renunţat să urmeze Lincolnul, care a intrat din nou în trafic.

— Nu ar trebui să-l urmărim?

Nick a clătinat gânditor din cap, cu ochii lipiţi de uşa biroului.

— Putem afla mai multe urmărind-o pe Theresa. Mi se pare puţin cam prea convenabil că ea a ajuns persoană de interes într-o anchetă de crimă tocmai în timp ce lucrează ca agent imobiliar pentru Feliks.

— Vrei să spui o anchetă pentru dispariţia unei persoane, l-am corectat.

— Dacă arată ca un rahat şi miroase ca un rahat, atunci probabil e un rahat, mi-a retezat-o el. Azi-noapte am găsit Volvo-ul Patriciei Mickler pe fundul lacului de acumulare Occoquan.

— Eşti sigur că era al ei? Maşina pe care o văzusem eu în garajul Patriciei era un Subaru.

— Lucrurile ei personale erau înăuntru, iar numărul se potriveşte. M-am prăvălit pe scaun, simţind cum gheara din stomac se strânge tot mai tare. Nick a ridicat din umeri. Harris şi nevasta lui vor apărea la un moment dat. Cadavrele apar întotdeauna.

Mi-am lipit fruntea de sticla rece. Apariţia cadavrului lui Harris era lucrul de care-mi era cel mai frică.

Nick a întins mâna, trăgându-mă uşor de şiretul glugii.

— Hei, o să fie bine. îţi promit. A pus mâna pe mâna mea, descriind cercuri lente cu degetul mare în jurul

încheieturii mele. Era o greşeală. Nu mă puteam încurca cu Nick. Nu ar face decât să complice şi mai mult lucrurile.

— Nick, am spus, întorcându-mă spre el. Despre ce-a fost adineauri... Cred că poate... Gândurile mele au deraiat în momentul în care o strălfulgerare roşie mi-a atras privirile.

Capul lui Nick s-a întors, urmărind direcţia privirii mele. Cu o eşarfa roşie în jurul gâtului, Aimee tocmai ieşea pe uşa vestibulului împreună cu
Theresa. Dacă Nick o vedea pe Aimee şi o recunoştea din fotografiile lui Harris, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură foarte urâtă.

Mi-am acoperit faţa cu o mână.

— Fir-ar să fie! Cred că mi-a intrat ceva în ochi.

Nick s-a răsucit înapoi spre mine, apropiindu-se să vadă mai bine. Cu delicateţe, mi-a dat mâna de pe faţă.

— Eşti bine?

— Nu ştiu. Am strâns un ochi suficient de tare ca să-l fac să lăcrimeze. Cu celălalt, mă chinuiam să mă uit peste capul lui Nick la Theresa şi Aimee, care urcau în maşina Theresei.

— Hai, dă-mi voie să mă uit eu ce ai. Nick mi-a luat faţa în mâna lui, trăgându-mi cu delicateţe pleoapa cu degetul mare. Ochii noştri s-au întâlnit şi i-am susţinut privirea. Degetul lui a coborât, ştergând o lacrimă de pe obrazul meu.

— Mai bine? a întrebat în şoaptă.

— Aşa cred, am suspinat.

Nick a închis ochii. S-a aplecat, anulând complet mica distanţă dintre noi. Când gura lui mi-a atins buzele, am uitat de Theresa, cu Aimee a ei cu tot.

Era bine. Era... mai mult decât bine. *Ah, drace.*

Limba lui s-a strecurat printre dinţii mei. Degetele mi-au alunecat în părul lui, iar catarama centurii de siguranţă mi-a intrat în şold când trupurile noastre s-au întâlnit deasupra consolei. A scos un sunet flămând, gutural, degetele lui încercau să se strecoare pe sub betelia blugilor mei, apoi au intrat pe sub tricou şi s-au împrăştiat pe tot spatele meu.

Mamă, Doamne, de când n-o mai făcusem într-o maşină. M-am arcuit înspre el, alungând vocile din capul meu care-mi spuneau că am să regret asta.
Răsufla greu în gâtul meu.
— Aş vrea să te duc pe bancheta din spate în secunda asta. Dar dacă fac asta, mă împuşcă soră-ta.
M-a sărutat prelung, pentru ultima oară, un sărut care m-a înfiorat toată şi m-a lăsat gâfâind.
— Acum, a zis cu nasul în urechea mea, spune-mi ce s-a întâmplat adineauri în parcare şi nu ai vrut să văd?
Am îngheţat, simţindu-i buzele arcuite într-un zâmbet pe maxilarul meu, în timp ce se depărta încet. Nu părea supărat. Doar surprins. Şi poate puţin impresionat.
— Dacă nu voiai să o urmăresc, Finn, ar fi trebuit să-mi spui. S-a lăsat pe spate în scaun, cântărindu-mi tulburarea printre pleoapele grele pe jumătate căzute. Vei fi fiind tu bună romancieră, Finn, dar nu te pricepi deloc să minţi.
— De unde ştii?
în ridurile din jurul ochilor lui am simţit o umbră de nostalgie.
— Pentru că am fost împuşcat, tăiat, bătut măr, şi aş fi dispus să accept oricând, oricare dintre toate astea în locul unei abraziuni corneene.
— Să nu exagerăm.
A clătinat din cap în faţa privirii mele cinice.
— Sunt mortal de serios. în prima săptămână de la absolvirea Academiei, mi-am distrus prima patrulare în trafic când un tâmpit mi-a aruncat scrumiera în faţă. M-a durut atât de rău, că n-am mai putut gândi limpede. M-am împleticit printre maşinile de pe două benzi, disperat să-mi scot scrumul ăla de rahat din ochi. Am avut noroc că n-am murit. N-am putut vedea o săptămână.
M-am lăsat pe spate în scaun, simţindu-mă complet toantă. Şi enervată. A ştiut de la început că nu am nimic în ochi.
— Şi dacă ştiai că am minţit, de ce m-ai mai sărutat?
— Speram c-o să merite.

Sângele mi-a năvălit în obraji. Trecuse mai bine de un an de când nu mai sărutasem pe nimeni. Mai bine de zece de când nu mai sărutasem un alt bărbat în afară de Steven. Mi-am petrecut ultimul an îndoindu-mă de mine, întrebându-mă de ce m-a părăsit soţul meu, luând în calcul posibilitatea ca el să nu mă fi lăsat, poate, pentru părul, corpul, hainele sau banii Theresei. Poate pur şi simplu m-a părăsit pe *mine.*

— Şi a meritat?

Zâmbetul lui Nick avea o notă de viclenie.

— Să spunem că mă gândesc în cel mai serios mod să o las pe soră-ta să mă împuşte.

Şi-a frecat faţa cu palma şi şi-a reglat scaunul la loc.

— Hai să te duc înapoi la South Riding. Trebuie să-mi iau maşina şi să duc ceva la laboratorul din Manassas înainte să închidă.

Ştiam, din poveştile Georgiei, că acesta era laboratorul regional de criminologie. Atunci când se aplecase în spatele Lincolnului, Nick băgase ceva în buzunar după ce şi-a scos telefonul.

— Ai găsit ceva?

— Nu ştiu încă.

Indiferent ce ar fi fost, trebuie că era important.

— Vrei să vin cu tine?

Râsul lui răguşit era însoţit de o grimasă uşor periculoasă.

— în clipa asta vreau o groază de chestii. De aceea cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

Mi-am sprijinit capul de geamul portierei. A pornit maşina, în timp ce eu încă nu ştiam ce mă intrigă mai tare: ce ascunsese în buzunar, sau ce s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi mers cu el la laborator.

Cum am intrat pe uşă, Vero s-a uitat la hainele şi la părul meu, a încrucişat gânditoare braţele la piept şi mi-a zis:

— Te-ai giugiulit cu el, nu?

— Nu, am şoptit, aruncând o privire în living şi sperând că Delia nu a auzit.

— Nu încerca să negi. A bătut cu degetul pe gâtul ei şi a făcut un semn cu bărbia spre mine. Detectivul lăsase o mică dovadă la locul crimei. A mişcat sugestiv din sprâncene.
— Nu! Mâna mi-a zburat la gât. N-am mai avut o muşcătură din liceu. îl omor, jur că-l om...
Vero a venit mai aproape, reprimându-şi un hohot de râs.
— Vezi, ştiam eu. Dacă ai vedea ce faţă ai acum!
Am mototolit hanoracul şi l-am aruncat în capul ei.
— Linişteşte-te, a zis, abţinându-se cu greu să nu izbucnească în hohote, copiii dorm. M-a tras de mânecă în bucătărie, m-a împins pe un scaun la masă şi a pus o pungă de Oreo în faţa mea. Pe o scală de la unu la zece, cum e tipu'?
Am întins mâna după un biscuit. Vero a tras punga, ţinând bunătate de Oreo ostatici.
— Hai, vorbeşte! Vreau să ştiu tot!
I-am smuls punga din mâini.
— E de unsprezece, am bombănit, îndesând un biscuit în gură.
Ea s-a lăsat pe spate în scaun şi a sustras unul pentru ea.
— Ştiam eu. Mereu mi-am dorit să mă dau în bărci cu un poliţist. Pariez că a fost cât toate cele cincizeci de umbre de încredere în sine la un loc, a rostit ea, făcându-şi vânt cu mâna.
— Nu tocmai. Vero a mijit ochii neîncrezătoare, ca şi cum ea n-ar fi putut greşi aproape niciodată în chestii de genul ăsta. L-am cam îmbiat.
Mi-a tras o palmă peste braţ, pufnind.
— N-am avut de ales! Trebuia să-l împiedic să le vadă pe Theresa şi pe Aimee împreună, aşa că a trebuit să mă prefac că mi-a intrat ceva în ochi, el s-a apropiat să mă ajute şi dintr-una în alta...

Lui Vero i-a murit râsul pe buze. A rămas cu gura căscată şi cu biscuitul între buze.

— Theresa şi Aimee erau împreună? Şi ce s-a întâmplat? Le-a văzut?

Am făcut semn că nu.

— Aimee a apărut la biroul Theresei. Cred că se duceau să ia prânzul sau ceva de genu'. Nick nu le-a văzut când au plecat. Dar mai e ceva, am zis, şterpelind încă un biscuit din pungă. Categoric fusese o dimineaţă de doi Oreo: Nick ştia deja că ea se întâlneşte cu Feliks Zhirov.

— Rahat, a înjurat Vero. N-a durat prea mult.

— E în continuare convins că Theresa e implicată în dispariţia lui Harris, numai că acum crede că Feliks e în spatele afacerii. Nu e numai asta. Nick s-a întors la The Lush şi a stat de vorbă cu Julian. I-a arătat o fotografie a Theresei şi, când Julian a insistat că nu ea e femeia cu care a stat de vorbă, Nick a început să suspecteze că Julian o acoperă cumva. Una peste alta, acum Julian ştie că l-am minţit.

Vero a tresărit.

— Ar fi putut fi mai rău. I-ai fi putut da numele tău adevărat. Şi, atunci, chiar ai fi dat de necaz. Până peste cap. A împins paharul cu lapte peste masă, lăsându-mă să înmoi un colţ de biscuit în el. Crezi că Nick mai poate afla ceva ce ar conduce ancheta înapoi la tine?

Am oftat.

— Nu cred. Nu mă leagă nimic de Feliks sau de afacerile lui.

Vero a împins spre mine toată punga de Oreo:

— Nimic, în afară de Andrei Borovkov.

în noaptea aceea, m-am aşezat la computer urmărind clipitul cursorului. Am verificat o bucată zdravănă din manuscris, asigurându-mă că secretele mele sunt în siguranţă. L-am scos pe tânărul avocat sexy din poveste şi l- am înlocuit cu poliţistul sexy. Dar cu toate că între eroina mea şi poliţist exista o chimie puternică, lipsa avocatului din povestea mea părea o greşeală din motive de care parcă nu reuşeam să scap. Ratam

ironia şi persiflarea dintre ei, zâmbetul lui deschis. Ratam felul în care el vedea prin ea – prin peruca şi machiajul, şi rochia ei de împrumut – şi, chiar dacă ea era o ucigaşă cu o poveste complicată în spate, lui tot părea a-i plăcea ceea ce vedea dedesubt.

Am deschis telefonul şi am derulat până la numele lui Julian, uitându-mă pierdută la numărul lui. Degetul meu a zăbovit asupra tastei Delete. Aveam atâtea motive pentru care ar fi trebuit să apăs pe ea. Cu genunchii în braţe, ascultam cum sună telefonul lui Julian şi aşteptam să intre căsuţa vocală. Când a răspuns chiar el, am fost prea uluită ca să pot vorbi. Am tăcut amândoi.

— Numele meu nu e Theresa, mi-am început încet mărturisirea. Şi nu lucrez în imobiliare. Am ascultat orice semn că el era acolo. Nu sunt blondă. Şi ai avut dreptate cu toate celelalte lucruri pe care le-ai spus despre mine la bar. Nu aparţin lumii ăleia. Nici măcar rochia pe care o purtam nu era a mea.

Mi-am ţinut respiraţia în pauza lungă care a urmat, sigură că o să închidă. Eram pe punctul de a renunţa şi de a închide eu, când a vorbit:

— A fost ceva adevărat? Nicio urmă de condamnare în tonul lui. Nicio aşteptare, nicio pretenţie.

— Ceva. Mi-am prins capul în palme, surprinsă de cât de vinovată mă simţeam. Am doi copii. Sunt divorţată. Sunt în mijlocul unui proces urât de custodie cu fostul meu. M-am uitat la furniturile de Oreo de pe tricoul meu lălâi. Şi ai reuşit să intuieşti mare parte din preferinţele mele alimentare şi vestimentare.

El a oftat. Sau poate era un râs amar.

— Cine eşti? Părea sincer curios.

M-am sprijinit cu spatele de birou.

— Nu cred că-ţi pot spune. Nu încă.

— De ce?

— Aş vrea. Mi-am dat părul pe spate, alungând cu unghiile ultima urmă de mâncărime de pe scalpul meu. Trebuie... trebuie să lămuresc câteva lucruri mai întâi.
— Ai necazuri?
— Nu-mi doresc să am, am spus, luptându-mă să-mi reprim lacrimile. Tot încerc să fac ceea ce trebuie şi, dintr-un motiv sau altul, toate se întorc împotriva mea.
Nu voiam decât să am şansa de a-mi păstra copiii. De a-i dovedi lui Steven că s-a înşelat în privinţa mea. Dar dacă de fapt nu s-a înşelat?
— Tipul ăsta, Mickler, cel care a dispărut, ţi-a făcut rău? a întrebat el cu blândeţe.
— Nu, am zis. Dar apoi m-am gândit la toate numele din telefonul lui.
Mie, nu.
— I-ai făcut tu rău? Nu era nicio insinuare de vinovăţie. Nicio condamnare, nicio judecată. Poate ar fi trebuit.
— Nu. Dar mă îndoiesc că m-ar crede cineva.
— Dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, poate te-aş putea ajuta. Părea atât de onest. De sincer. M-am întrebat dacă m-aş simţi ca la biserică, la spovedanie, dacă i-aş turna acum, în ureche, toate adevărurile mele urâte, îmi doream să pot recita câteva Ave Maria, şi lumea din jur să mă ierte, aşa cum Julian părea atât de dornic să o facă.
— Nu pot... Chestia asta în care sunt amestecată... E complicat. A fost o greşeală din partea mea să-l târăsc în povestea asta. îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te sun...
— Şi atunci de ce ai făcut-o? m-a întrebat înainte să apuc să închid.
întrebarea m-a luat pe nepregătite. Am tras de genunchiul zdrenţuit al
blugilor mei:
— Cred că am vrut să ştii că nu sunt un om rău. Şi că nicio clipă nu am dorit să te înşel. Dacă lucrurile nu ar fi atât de încurcate, ţi-aş spune cum mă cheamă. Te-aş invita la o pizza şi ţi-aş povesti totul la o bere. Dar...

— E complicat, a zis el blând. Ştiu.
— Mă crezi? Am închis ochii aşteptându-i răspunsul, surprinsă de valul de uşurare care m-a înecat când a vorbit într-un sfârşit.
— Da, te cred.
— De ce?
— Ai auzit vreodată de briciul lui Hanlon? Am lăsat capul pe spate, am închis ochii. Tonul scăzut al vocii lui era egal şi calm, un balsam pentru nervii mei zdruncinaţi. Există o zicală veche care sună cam aşa... „Să nu punem pe seama răutăţii şi cruzimii lucruri care uneori pot avea motive mai puţin criminale”. Mi-am făcut un principiu din a nu presupune niciodată ce poate fi mai rău despre oameni.
Poate ar trebui.
— Uneori oamenii pur şi simplu greşesc.
Am tăcut amândoi. Mă întrebam dacă ar simţi la fel în cazul în care ar cunoaşte dedesubturile greşelilor despre care vorbeam. Dacă ar şti că sub toate greşelile mele e îngropat cadavrul lui Harris Mickler.
— Probabil ar trebui să scap de telefonul ăsta şi să nu te mai sun niciodată.
— Asta vrei?
— Nu.
— Atunci păstrează-l. Era vocea unui avocat care dă un sfat. Era ceva liniştitor în ea, ceva solid, de care mă puteam agăţa.
— Tot nu-ţi ştiu numele, mi-a amintit. Ar putea fi numărul oricui pe telefonul meu. Detectivul nu e interesat decât de o femeie pe nume Theresa şi, cum numele tău nu e Theresa, nu am niciun motiv să-i vorbesc despre tine. Nu-i aşa?
Am înghiţit un nod dureros din gât:
— Da.
— Promite-mi că mă suni dacă ai nevoie de ajutor.
Aş fi vrut să-i spun că nu era ceva atât de simplu ca un alternator stricat. Că eram băgată până peste cap într-o poveste urâtă şi că aveam nevoie de mult mai mult decât de nişte

cabluri şi nişte şerveţele umede ca să repar mizeria pe care o făcusem.

— Mă descurc eu, am spus şi am închis.

îmi doream din suflet să cred asta.

Conform anunţului de logodnă din ziarul local de acum şapte ani, Aimee Shapiro era măritată cu un tânăr antreprenor, care deţinea un lanţ de spălătorii auto. Aimee şi Daniel Reynolds locuiau acum într-o casă în Potomac Falls, la aproximativ douăzeci şi trei de kilometri. Şi, judecând după numele de pe ecusonul prins de rochia pe care o purta dimineaţă când a ieşit din casă, Aimee Reynolds era în drum spre serviciu.

Vero şi cu mine am urmărit-o până în parcarea de la mallul Fair Oaks, apoi la raionul de cosmetice Macy. Ne-am făcut de lucru printre umeraşele cu haine, urmărind-o cum aranjează marfa sub sticla vitrinei.

— Du-te şi vorbeşte cu ea. Vero m-a împuns cu cotul.

— Nu pot să vorbesc eu. M-ar putea recunoaşte din fotografiile din casa lui Steven.

Vero şi-a dat ochii peste cap.

— Da, sigur. De parcă Theresa ar ţine mutra ta la loc de cinste în muzeul celebrităţilor!

Punct ţintit.

— Dacă Aimee a fost acolo în noaptea în care l-am adus pe Harris acasă, e posibil să fi apucat să-mi vadă faţa. Trebuie să te duci tu. O urmăream pe furiş pe Aimee, printre rochiile agăţate pe umeraşe. Formează numărul meu şi lasă telefonul deschis în buzunar. Şi bagă-ţi în ureche chestia aia pe care o foloseşti în maşină ca să mă auzi.

— Şi ce-ar trebui să-i spun? a protestat ea vârându-şi casca Bluetooth în ureche.

— Nu ştiu. L-am mutat pe Zach ca să nu poată ajunge la o bustieră scumpă de mătase înainte să apuce s-o bage-n gură în loc de suzetă. Fă şi tu conversaţie. Află dacă a fost de serviciu în noaptea în care a dispărut Harris.

Vero a întins mâna.

— Dă-mi cârdul tău.

— Nu poţi folosi cârdul meu. Are numele meu pe el!

— Atunci dă-mi nişte bani. Nu pot să mă duc acolo să sprijin tejgheaua şi să nu cheltuiesc nimic.

Am pescuit câteva bancnote din poşetă, i le-am îndesat în mână şi am împins-o spre vitrina cu cosmetice. Cu telefonul la ureche, l-am mutat pe Zach în partea cealaltă, prefăcându-mă că sunt angajată într-o convorbire. Folosind stativul înalt cu rochii pe post de camuflaj, m-am apropiat încet de raionul de cosmetice, până ce am fost suficient de aproape ca să pot trage cu urechea.

— Mă auzi? am rostit în telefon.

— Tot timpul, a bombănit ea.

— Pot să vă ajut? Vocea lui Aimee a sunat caldă, plăcută chiar în receptorul meu.

— Sper, a răspuns Vero cam prea tare. Caut un cadou pentru o prietenă. Nu iese prea mult. E una dintre doamnele alea singuratice, retrase, iubitoare de pisici.

— Nu am pisică, am mârâit eu.

— Dar e un tip care pare interesat de ea. E poliţist. Şi e super-sexy. Vero a început să-şi facă vânt cu mâna, îi tot spun că nu poate ieşi la o întâlnire în colanţi. Ar trebui să facă un minim efort. Adică, măcar un pic de machiaj, nu?

— De ce? am mormăit. Ca să arăt mai bine în poza de profil de la poliţie?

— Ah! Ochii lui Aimee au început să strălucească. S-a aplecat şi s-a sprijinit cu coatele pe tejghea. Pare interesant.

— Nici nu ştiţi cât de interesant!

Aimee a făcut un gest larg cu mâinile, arătându-i paletele pline de culori de sub tejghea.

— Vă pot ajuta să alegeţi ceva pentru ea. Spuneţi-mi care sunt cele mai frumoase trăsături ale ei.

Vero s-a uitat spre tavan.

— Uau, asta e o întrebare grea.

— Ai grijă, am zis.

— Păi are părul puţin ondulat, ceva între castaniu şi roşcat. Arată bine când se străduieşte. Ceea ce nu se întâmplă prea des.

Am dat peste un umeraş de pe stativ.

— Şi ochi verzi. îşi schimbă culoarea când e nervoasă şi se face roşie la faţă. De obicei e palidă ca un vampir pentru că nu iese prea mult din casă. Dar are câţiva pistrui ici, colo, aşa că aduce mai mult cu un vampir prietenos, nu e ca unul din ăia care se ridică din sicrie şi sperie copiii.
Aimee a început să râdă în hohote.
— Mă bucur că se distrează, am mormăit eu.
— Atunci haideţi să ne jucăm cu ochii ei. Par a fi frumoşi.
Aimee a deschis o vitrină din sticlă şi a scos un set de mostre pe tejghea.
— Treci la subiect, am mârâit, aruncându-i o privire întunecată în timp ce Aimee era cu capul jos.
Vero bătea cu degetul în bărbie, studiind faţa lui Aimee, care aranja paletele.
— Ne-am mai întâlnit cumva?
Aimee s-a uitat în sus. A clătinat din cap.
— Nu cred.
— Sunteţi sigură? a insistat Vero. Pentru că am fost aici acum câteva săptămâni pentru un machiaj şi sunt destul de sigură că dumneavoastră mi- aţi vândut nişte farduri. Daţi-mi voie să mă gândesc... A fost într-o marţi seara.
— Nu... A zâmbit politicos. Nu aveam cum să fiu eu. Eu nu lucrez serile de marţi. Trebuie să fi fost Julia, a adăugat ea cu o voce melodioasă. Lumea ne confundă tot timpul.
Vero a încuviinţat.
— Asta era, da, Julia. îmi amintesc! Hei, asta e o promoţie?
Vero s-a ridicat pe vârfuri, arătând spre o vitrină din colţul îndepărtat al tejghelei. Când Aimee s-a întors să se uite, Vero s-a răsucit spre mine şi m- a întrebat şoptit:
— Ce fac?
Am dat din mână:
— Nu te uita la mine! Află unde a fost în noaptea aia!
— Aşa deci, a reluat Vero cu voce tare, atrăgându-i atenţia lui Aimee, care a revenit la tejghea, nu lucraţi nopţile de marţi? înseamnă că ieşiţi în oraş, nu? Pariez că ştiţi cele mai bune locuri din târg.

— Fooarte subtil, am ironizat-o eu.
Aimee avea un zâmbet incert. Poate puţin inconfortabil când s-a întors la sarcinile ei.
— Am auzit lucruri foarte bune despre un loc care se cheamă The Lush. Ştiţi ceva despre el?
Aimee a ridicat brusc capul şi a scăpat o cutiuţă cu farduri de ochi din mână. Clinchetul plasticului care s-a spart a răsunat în tot magazinul, atrăgând atenţia supraveghetorului. Aimee s-a scuzat, obrajii ei au căpătat o nuanţă aprinsă de roz în timp ce s-a aplecat să strângă.
— Nu, nu, îmi pare rău, nu merg acolo. Chiar şi din locul în care mă aflam, lângă stativul cu haine, tot îi puteam vedea mâinile tremurând când îşi ştergea praful colorat de pe cracul pantalonului.
— Prietena mea zice că barmanul e manechin pentru lenjerie. Şi că marţi seara au băuturi super, nişte specialităţi. Sunteţi sigură că nu aţi fost pe- acolo? Lui Aimee i s-a scurs tot sângele din obraji.
— Mergi pe gheaţă subţire, am avertizat-o.
Aimee a aruncat priviri îngrijorate de jur-împrejur ca să se asigure că nu ascultă nimeni ce are de spus:
— Sunteţi poliţistă?
Vero a dat capul pe spate. S-a proţăpit într-un şold, ţanţoşă, măsurând-o pe Aimee.
— Nu, nu, nu, am şuierat în telefon. Nu eşti poliţistă!
Vero a ridicat o sprânceană.
— Şi dacă aş fi?
— Uitaţi, a zis Aimee, cu voce şoptită şi răguşită, nu ştiu cum aţi dat de mine, dar nu am nimic de-a face cu dispariţia acelui bărbat. Nu l-am văzut de mai bine de un an de zile. I-am văzut numele la ştiri la fel ca toată lumea.
— Atunci sunt sigură că nu v-ar deranja să-mi spuneţi unde aţi fost în noaptea în care a dispărut.
îi aşteptam răspunsul ţinându-mi respiraţia.
— Am fost la întâlnirea mea cu Alcoolicii Anonimi de la Biserica Episcopală de pe Van Buren. E locul în care mă duc în

fiecare seară de marţi în ultimele unsprezece luni. Puteţi verifica prin sponsorul meu. E acolo în fiecare săptămână. întrunirile încep la opt, a precizat ea. Numai că vă rog mult să nu-l amestecaţi pe soţul meu în asta.

— De aceea lucraţi aici? a întrebat Vero pe un ton scăzut. Ca să nu-l amestecaţi pe soţul dumneavoastră? Aşa i-aţi plătit cecurile lui Harris, aţi folosit salariul de aici ca să-l împiedicaţi să vorbească cu Daniel?

Colţurile gurii lui Aimee s-au lăsat. Se uita îngrijorată în toate părţile.

— E-n regulă, a continuat Vero cu blândeţe. Poliţia ştie deja despre fotografii. Nu vă va mai putea face rău. Dacă doriţi să îmi mai spuneţi ceva, acum e momentul.

în ochii lui Aimee jucau lacrimi abia reţinute. S-a îndreptat de spate:

— Doriţi să vă împachetez ceva?

îi tremura vocea, atât de fragilă sub fermitatea artificială pe care încerca, dar nu reuşea, s-o mimeze.

Probabil a simţit şi Vero asta.

— Ştiţi ceva, am să iau toată paleta. Şi Vero a arătat spre setul de sub vitrina de sticlă. Aimee l-a împachetat, zâmbind forţat când Vero i-a pus bancnotele în mână. Privirile noastre s-au întâlnit când Vero a luat punga de pe tejghea. Sunt sigură că ne gândeam amândouă la acelaşi lucru.

Aimee avea un motiv. Dar avea şi un alibi. Aşadar, dacă nu Aimee a ajutat-o pe Theresa să-l omoare pe Harris, cine o făcuse?

— Ce înseamnă asta? a întrebat Vero, aruncându-şi punga cu cosmeticale în poală şi trântind portiera maşinii ei.

Aimee Reynolds era categoric una şi aceeaşi cu Aimee de pe telefonul lui Harris. Şi era categoric aceeaşi femeie care a dat telefonul anonim la poliţie. Dar dacă a fost la întrunirea AA de la opt la nouă, ar fi fost imposibil să ajungă la bar la timp ca să mă vadă pe mine plecând cu Harris.

— înseamnă că Aimee nu a fost acolo. Dar Theresa avea în mod cert un motiv. Şi încă nu are niciun alibi.

M-am gândit la banii pe care Steven a spus că i-a găsit în sertarul ei. Dacă îl omorâse pe Harris pentru un motiv mult mai puţin nobil decât răzbunarea? Dacă îl omorâse pentru bani?

— Dacă bănuiala lui Nick e adevărată şi Theresa e amestecată până peste cap cu Feliks?

Vero şi-a lăsat capul pe spate, apoi l-a întors pe-o parte, lipit de tetieră, ca să se uite la mine.

— Crezi că Theresa lucrează pentru Feliks şi în alte domenii decât în cel imobiliar?

— E posibil. Până acum Nick a avut dreptate în toate privinţele. E limpede că Harris avea un gen preferat de victime. Dacă Feliks îl voia pe Harris mort, Theresa ar fi fost momeala perfectă. Poate pur şi simplu am ajuns înaintea ei la el.

— Şi cu Nick ce facem? Bărbatul ăsta e ca un câine după os. Dacă se mai ţine aşa după ea, o să sfârşească fix în poarta garajului nostru.

Am scuturat din cap, încercând să mă conving singură.

— Câtă vreme nu are un cadavru, cazul nu există.

Era posibil să condamni pe cineva de crimă şi fără cadavru, dar, din câte ştiam din discuţiile cu Georgia, aceste cazuri erau foarte greu de demonstrat. Nu puteam fi arestate pe baza unei bănuieli.

— Julian i-a spus lui Nick că e sigur că femeia din fotografie nu e Theresa. Theresa nu a ciripit încă, şi nici noi. Iar Nick nu se va putea apropia la mai puţin de trei metri de Zhirov fără ca avocaţii lui Zhirov să ridice un zid. Nick a recunoscut cu gura lui: nimic nu se lipeşte de Feliks. Presupunând că niciuna dintre noi nu vorbeşte, Nick are câteva dovezi cel mult circumstanţiale. La un moment dat Nick se va sătura să alerge după cai verzi pe pereţi, şi cazul va fi îngropat.

Am privit pe geam la şirurile nesfârşite de maşini, la strălucirea luminoasă a parbrizelor. O groază de oameni dispăreau în fiecare zi. Cu timpul, se vor aduna şi alte cazuri. Iar în cele din urmă, mi-am spus, Harris se va pierde în oceanul de dispăruţi.

— Atunci bine-ai face să te asiguri că în cartea ta nu apare nicio fermă de gazon.

— Era un cimitir, am mormăit cu nasu-n geam, cuvintele trecând aproape neobservate sub potopul de gângureli hotărâte ale lui Zach, de pe scaunul lui din spate. Vero m-a privit întrebător: în carte, i-am explicat, eroina îl îngroapă pe tip într-un cimitir, într-un mormânt proaspăt săpat. Ştii tu, deasupra unui tip care fusese înmormântat ceva mai devreme.

Vero a rumegat puţin ideea. A încuviinţat admirativ, ca şi cum ar fi prezentat-o în faţa unui consiliu director din mintea ei.

— Tare chestia. Ar fi trebuit să ne gândim la asta înainte. Va trebui să o încercăm când îl omori pe Andrei.

— în niciun caz nu îl omorâm pe Andrei.

— încearcă să-i spui asta Irinei Borovkov.

Capitolul 34

Atelierul lui Ramon era cufundat în întuneric, cu excepţia unei raze de lumină care venea de la lampa dintre ferestrele biroului. în drum spre casă de la mall, primisem un mesaj de la el în care mă anunţa că mi-a reparat camioneta şi puteam veni s-o ridic la ora opt. Dar când am oprit în faţa atelierului, uşile garajului erau trase, iar panoul cu neon de la fereastră era stins. Ceasul de bord al maşinii împrumutate de Ramon îmi spunea că am ajuns la timp, numai că aici toate păreau a striga la mine „Pleacă, am închis!”

Pietricelele din asfaltul măcinat de vreme au scrâşnit sub tenişii mei când am coborât din maşină ca să cercetez împrejurimile. Mi-am găsit camioneta parcată în spatele garajului, dar era încuiată, şi mie nu-mi dăduse prin cap să iau setul de chei de rezervă. Am tras un şut în cauciuc. Se părea că bătusem tot drumul până aici degeaba.

Mi-am luat geanta, înjurând în barbă. Mobilul nu era în rucsac, probabil îl scosesem când am ajuns de la mall, în după-amiaza asta, ceea ce înseamnă că era acasă cu Vero. Oftând adânc, am bătut în uşa atelierului. Poate că Ramon era pe undeva, înăuntru.

Ciocănitul s-a auzit slab, un sunet spart. L-am strigat pe Ramon. Cum nu a răspuns nimeni, am încercat uşa laterală, de lângă birou, care, spre surprinderea, era deschisă.

Am sunat la sonerie, ţârâitul ei a răsunat strident între pereţii îngălbeniţi de fum şi tavanul mucegăit. Un răcitor de apă gâlgâia în colţul întunecat al sălii de aşteptare. Locul mirosea a transpiraţie, a scrumiere negolite şi a hârtie rîncedă de la revistele sexy împrăştiate pe toate scaunele din plastic.

— Ramon? Uşa s-a izbit în spatele meu. Ramon? Sunt Finlay Donovan. Am venit să-mi iau...

Hârşti.

Am îngheţat de tot simţind o presiune puternică, rece şi ascuţită, de la obiectul înfipt în pielea moale de sub maxilarul meu.

Geanta mi-a zburat la pământ cu o bubuitură. A fost singurul sunet din încăpere. Am ridicat mâinile, încet. Nu

Capitolul 35

îndrăzneam să mă mişc. O cizmă grea a izbit geanta împingând-o mai încolo. Conţinutul ei s-a împrăştiat prin fermoarul desfăcut, peruca mea blondă s-a lăţit pe podea, mărunţişul s- a rostogolit, un tub de ruj roşu s-a rostogolit cu un zornăit.

Am furişat o privire către portofel, să văd unde a căzut, atentă să nu ridic bărbia. Cizma bărbatului era uriaşă, cu tocuri late, metalice, şi tălpi groase, striate. Hainele îi miroseau a ţigări, iar respiraţia lui duhnea zdravăn a usturoi.

Am înghiţit cu grijă sub lamă.

— Portofelul e pe podea. Cheile maşinii sunt în buzunar. Maşina e afară, în faţă. Ia-le şi pleacă.

A hăhăit, cu voce răguşită, de fumător. Am ţipat când m-a apucat de păr şi m-a împins pe holul întunecat din faţa lui.

Cu inima-n gât, m-am lăsat împinsă peste prag în garajul întunecat. M-a oprit scurt, lătrând nişte cuvinte hodorogite, pe care nu le-am înţeles. O voce plăcută, calmă, a răspuns într-o limbă guturală care suna categoric a rusă. Bărbatul din spatele meu mi-a dat drumul la păr cu un mormăit.

— Ia loc, doamnă Donovan. Cuvintele cu iz imaterial veneau din partea cealaltă a încăperii. Engleza bărbatului era impregnată cu un accent subtil, iar nuanţa metalică a tonului său mi-a dat un fior rece pe şira spinării. Am clipit des şi ochii au început, încet, încet, să mi se adapteze la întuneric. Gulerul alb al cămăşii bărbatului a devenit vizibil în lumina slabă a felinarului stradal filtrată prin fereastra înaltă, îngustă. M-am apropiat, iar silueta lui a căpătat forma unui costum scump, scrobit.

Scaunul metalic rabatabil pe care l-a desfăcut în mijlocul garajului a scârţâit.

Cum nu m-am clintit, bărbatul din spatele meu m-a tras de păr spre scaun. M-a trântit brutal jos, apăsându-mă cu nişte mâini uriaşe, cărnoase, pline de bătături.

— Ştii cine sunt, doamnă Donovan, a rostit bărbatul în costum.

Nu era o întrebare.

Capitolul 36

M-am uitat peste umăr la căpcăunul cu cuţitul. Era limpede că el nu era la curent cu codul vestimentar. Un tricou negru strâmt şi nişte blugi închişi la culoare îi acopereau corpul musculos, masiv. Ochii mei au urcat mai sus, către capul bine ras, cu o pereche de sprâncene groase, expresive, şi un nas care arăta ca şi cum ar fi fost spart de câteva ori. Privit de aproape, Andrei Borovkov era exact la fel de înspăimântător pe cât mi-l imaginasem.

Tocurile lui au ţăcănit lent pe podeaua garajului. Am simţit o chingă în jurul inimii când Feliks Zhirov a păşit în raza de lumină chioară. Avea un zâmbet senin. Anticipativ. N-am putut să fac altceva decât să clatin din cap.

— Nu, am mormăit. Nu cred.

Zâmbetul lui s-a lărgit, dezvelind un şir de dinţi de un alb strălucitor. Părul negru, lucios, îi cădea într-un fel curios peste un ochi.

— Şi cu toate astea, m-ai urmărit. De ce?

— Nu te-am...

A ridicat o mână şi butonul de la cămaşă a împrăştiat scântei în lumina slabă.

— Hai să ne facem reciproc un bine şi să nu ne mâncăm timpul unul, altuia. Vocea lui era lugubru de blândă, singurul indiciu al nerăbdării sale fiind muşchiul încordat al maxilarului. Ieri, un sedan albastru cu acelaşi număr de înmatriculare ca al maşinii pe care tocmai ai parcat-o mi-a urmărit limuzina în mica noastră excursie în Fauquier County. Colegul meu a luat urma numărului de înmatriculare până la garajul ăsta.

Feliks şi-a băgat mâinile în buzunar şi a început să se plimbe prin faţa mea cu un mers elegant şi rostind cuvinte bine cântărite:

— Am avut o mică discuţie cu Ramon. Mi-a spus că vii în seara asta să- ţi iei maşina, aşa că l-am încurajat să-şi ia liber pentru restul serii. Ceea ce înseamnă că putem sta în garajul acesta cât timp va fi necesar. Dar sunt sigur că ai prefera să fii acasă cu copiii tăi, doamnă Donovan...

Capitolul 37

A lăsat în aer numele meu, să plutească acolo, în tăcere. I-ar fi fost foarte uşor să-mi găsească casa, copiii, asta dacă nu o făcuse deja...

— Aşa că hai să trecem la subiect. Spune-mi.

A venit mai aproape şi şi-a netezit mânecile trăgând puţin de fiecare buton.

— De ce mă urmăreai?

— Nu te urmăream pe tine.

Feliks s-a oprit în faţa scaunului meu. Liniile aspre ale gurii lui s-au strâns într-o dungă subţire şi l-a fulgerat din priviri pe Andrei. Am simţit pe ceafa răsuflarea lui Andrei duhnind a fum de ţigară. Cuţitul lui m-a ciupit puţin de gât, în timp ce cu mâna bătătorită m-a ţintuit pe scaun. Nu mă puteam gândi decât la cei trei bărbaţi găsiţi de prietenii Georgiei într-un depozit, într-o baltă de sânge, cu gâturile retezate de la o ureche la alta.

— O urmăream pe Theresa! am izbucnit. Nu era pe de-a-ntregul o minciună. Am închis strâns ochii, aşteptându-mi moartea. Cum nu a venit, am deschis pe jumătate unul.

Feliks a ridicat capul. Curiozitatea i-a îndulcit puţin contururile aspre ale feţii, uitându-se la mine ca o mâţă la şoarece, neştiind încă dacă să mă omoare sau să se joace cu mine.

— Şi ce treabă ai tu cu doamna Hali?

— E logodită cu fostul meu soţ.

Sprâncenele lui au zburat în sus, sub efectul surprizei.

— Şi ce sperai să obţii spionându-ne?

Mi s-a uscat gura. Am încercat să nu mă gândesc la tăişul cuţitului pe care îl ţinea Andrei şi nici la firicelul care mi se prelingea pe gât, într-o parte, şi care putea fi sau nu transpiraţie.

— Steven... Fostul meu soţ crede că are o aventură.

— Aşa că ai convocat un ofiţer de poliţie care să te ajute s-o prinzi? Feliks a râs încet. Nu fi aşa surprinsă, doamnă Donovan. Detectivul Anthony şi cu mine ne ştim de multă vreme. Nu voi fi recunoscut eu maşina, dar poţi fi sigură că am recunoscut şoferul.

Capitolul 38

S-a aplecat spre mine, cu o lucire răutăcioasă în ochi. Emana mirosuri de băutură scumpă, de piele fină şi de parfum sofisticat, cum îmi imaginam că trebuie să fi mirosit şi interiorul limuzinei.

— Atunci pot presupune în deplină siguranţă că nu ai asistat la nimic interesant, dat fiind că relaţia mea cu doamna Hali este strict profesională.

Arcuirea perversă a buzelor lui m-a făcut să cred că avem definiţii diferite pentru cuvântul *profesional.* M-am tras înapoi când mi-a îndepărtat, cu vârful degetului, de pe faţă o şuviţă rătăcită.

— Dar, spune-mi, a zis el, vârându-şi mâinile în buzunare, ce căuta detectivul?

— Nimic, am răspuns cu voce tremurândă. îmi ţinea companie.

— Adică pot să presupun că tu şi detectivul Anthony vă bucuraţi de o... relaţie personală?

Am încuviinţat, amuţind când l-am văzut pe Feliks îngenunchind în faţa mea. Ochii lui întunecaţi aruncau flăcări când mi-a prins faţa, ridicându-mi bărbia. A spus cu o voce de gheaţă:

— Dacă aflu că m-ai minţit, am să te găsesc. Ai înţeles?

Cu inima bubuind, am încuviinţat din capul proptit în palma lui. Andrei îl urmărea cu atenţie, cu cuţitul ridicat, aşteptând un semn.

în depărtare se auzea vuietul unei sirene care se apropia tot mai mult.

Feliks mi-a dat drumul. S-a ridicat în picioare când o maşină a oprit în faţă, scrâşnind din cauciucuri, inundând fereastra de sus cu o lumină albastră, intermitentă.

— Mulţumesc pentru timpul tău, doamnă Donovan, a rostit Feliks. Am încredere că nu te voi mai revedea.

I-a făcut semn lui Andrei şi gorila l-a urmat spre ieşirea din spatele garajului. Am răsuflat uşurată când uşa din spate s-a închis în spatele lor.

— Finlay! s-a auzit de afară vocea estompată a lui Nick.

Apoi, uşile au sărit din balamale, una după alta, când a intrat în

Capitolul 39

casă. S-a auzit sunând clopoţelul din birou. Am sărit în picioare, surprinsă că mă mai ţineam.

— Aici, am reuşit să îngăimez.

Cu pistolul în mână, s-a strecurat în garaj, scormonind din priviri fiecare cotlon. S-a repezit spre mine şi s-a împiedicat de un prag. Privirea i-a căzut pe gâtul meu, apoi m-a cercetat rapid de sus până jos.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Am şters un strop de sânge lipicios de pe gât. La vederea acelei pete roşii, unsuroase de pe vârful degetului, m-a luat o uşoară ameţeală.

— E doar o zgârietură, l-am asigurat. Sunt bine.

A venit mai aproape, vârându-şi pistolul în toc. Am tresărit când mi-a ridicat bărbia, să-mi vadă gâtul. Mâna lui a zăbovit posesiv pe maxilarul meu, trupul lui era ceva mai aproape decât recomanda probabil protocolul profesional.

— Da' tu ce cauţi aici?

— M-a sunat Vero, dar nu am putut răspunde, eram într-o şedinţă. Mi-a lăsat un mesaj disperat. Tot ce mi-a zis a fost că eşti la atelierul lui Ramon şi că ţi-ai uitat telefonul şi ai nevoie de ajutor. Am venit cât de repede am putut.

Ramon trebuie s-o fi sunat pe Vero. Probabil i-a spus ca Feliks şi Andrei mă aşteptau aici. Când a văzut că nu poate da de mine, şi-a dat seama că telefonul meu e acasă. Şi s-a îngrijorat suficient cât să-l sune pe Nick.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat aici? m-a întrebat.

— Aveam întâlnire ca să-mi ridic maşina, dar Ramon nu era aici. Feliks Zhirov cu o gorilă de-a lui mă aşteptau înăuntru.

Mâna lui Nick a îngheţat pe maxilarul meu. M-a cercetat din nou, din cap până-n picioare, cu ochi îngrijoraţi.

— Sunt bine, am insistat. Au fugit pe uşa din spate când au auzit sirena.

Ochii lui au zburat în spatele garajului, ca şi cum ar fi fost gata s-o ia la goană după ei. Nu te osteni, i-am zis. Au dispărut de mult. Nu am văzut maşina lui Feliks când am parcat. Probabil a

lăsat-o un bloc mai sus. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nick să se ducă acum acasă.

Capitolul 40

Nick a tras scaunul rabatabil mai aproape, l-a ţinut fix şi eu m-am prăbuşit în el. Fluxul de adrenalină scădea şi oboseala începea să-şi spună cuvântul.

— Povesteşte-mi tot, a zis el.

— Feliks ştie că l-am urmărit zilele trecute. A luat numărul maşinii şi aşa a ajuns aici. Mecanicul meu e vărul lui Vero. Probabil a sunat-o şi a anunţat-o că am probleme. Am pus coatele pe genunchi, frecându-mi tâmplele încordate. Nu numai că eu eram acum pe radarul lui Feliks, dar Nick era în aceeaşi situaţie.

A pus mâinile în şolduri şi a privit în podea.

— îmi pare rău că nu am primit mesajul lui Vero mai devreme.

— Nu e vina ta, am zis oftând uşor.

— Cea zis Feliks?

— Voia să ştie de ce îl urmăream. I-am spus că o urmăream pe Theresa. Dar te-a recunoscut pe tine.

— Drace. Nick a început să se învârtă prin garaj cu paşi mari, frecându- şi obrazul. Şi cum ai explicat asta?

— I-am spus că avem... *o relaţie.* Şi că prezenţa ta în maşina mea nu avea nimic de-a face cu el. Dar nu sunt sigură că m-a crezut.

Nick s-a oprit, cu un zâmbet ghiduş în colţul gurii, amuzat.

— Dacă vrei să încerci să-l convingi, ţi-aş putea da câteva idei.

M-am încruntat, m-am ridicat de pe scaun, m-am întors cu spatele la el şi m-am îndreptat târându-mă spre birou să-mi recuperez geanta. Nu voiam decât să mă asigur că Vero era bine, să-mi văd copiii dormind şi să-i sărut de noapte bună.

— Stai, Finn. Nick a înjurat încet în barbă şi m-a prins de cot. Scuză-mă. Nu voiam decât să înveselesc puţin atmosfera. Ştiu că ai avut o seară grea. Şi mă simt groaznic că Feliks s-a înfipt în tine pentru că ne-a văzut împreună. A clătinat din cap, trecându-şi mâinile prin buclele întunecate,

Capitolul 41

lăsându-le apoi, grele, pe lângă şolduri. Ar fi trebuit să iau maşina mea. Şi n-ar fi trebuit să te iau şi pe tine. Georgia o să mă strângă de gât când o să afle...

— N-o să afle, am zis, ignorând sentimentul de vinovăţie care îmi ardea măruntaiele. Eu nu-i spun dacă nici tu nu-i spui.

A încuviinţat ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Du-te şi ia-ţi lucrurile. Te duc acasă.

Cu genunchii încă nesiguri, m-am împleticit până în birou, recunoscătoare că nu va trebui să conduc. M-am aplecat să-mi strâng lucrurile din geantă împrăştiate pe jos, adunând cosmeticalele şi mărunţişul şi vârându-mi portofelul la loc. Exact când mă întindeam să-mi iau peruca, am auzit paşii lui Nick călcând tot mai apăsat. Când a ajuns în spatele meu, am împins-o sub o masă.

— Am să pun o maşină fără însemne în faţa casei tale pentru câteva zile. Am sărit în picioare, gata să protestez, dar Nick a ridicat un deget. Numai pentru câteva zile. Până ce suntem siguri că nu are de gând să mai încerce o dată.

Am deschis gura să mă opun, dar el dădea deja telefon. Până când voi ajunge acasă, un poliţist va fi parcat în faţa locuinţei mele, verificându-mi fiecare mişcare, urmărindu-mi intrările şi ieşirile. Era mai rău decât doamna Haggerty. Mult, mult mai rău. Cu vârful pantofului, am împins peruca adânc sub masă; nu îndrăzneam s-o duc acasă.

Dintr-odată, nu mi se mai părea atât de complicat să pui la cale un asasinat. Sau, cel puţin, părea mai uşor decât dacă ai fi vrut să înţelegi cum e să *nu* omori pe cineva în viaţa reală. Pentru că, în acea dimineaţă de sâmbătă, când a sunat soneria la ora opt şi jumătate, eram suficient de nervoasă ca să încerc.

Sincer, eram chiar surprinsă că Steven s-a ostenit să folosească soneria. Poate muştruluiala lui Vero a avut efect. Ori asta, ori cheia pe care Vero o aruncase în coşul cu scutece murdare era într-adevăr singurul exemplar pe care-l avea. Tropăind înţepată spre uşa de la intrare, am înhăţat o cană cu cafea.

Capitolul 42

— Ai ajuns devreme, am mârâit cu cana la gură deschizând uşa. Copiii nu sunt...

În prag era Nick, sprijinit de tocul uşii, proaspăt ras şi cu părul încă jilav după duş, cu un râs ironic ce promitea a prinde rădăcini pe mutra lui pe măsură ce se lămurea în ce hal arătam.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Mi-am trecut o mână prin păr, apoi mi-am strâns halatul la piept, să nu observe că pe dedesubt purtam aceleaşi haine din noaptea trecută.

— Scuze, credeam că e Steven. Ce cauţi aici? Am închis repede gura, nu mă spălasem încă pe dinţi.

— Am trecut să văd cum te simţi după noaptea trecută. Ochii lui au zburat spre gâtul meu, iar eu m-am grăbit să acopăr înţepătura lăsată de Andrei. Zgârietura superficială abia dacă se mai vedea, aşa că puteam foarte bine da uitării întreaga experienţă. Cum ai dormit? m-a întrebat el.

— N-am prea dormit.

Sub presiunea termenelor de predare şi a nenumăratelor e-mailuri de la agentul meu, lucrasem până la trei dimineaţa. Mă prăbuşisem pe pat îmbrăcată, aşa cum eram, după ce cu greu reuşisem să-i trimit Sylviei ultima tranşă lucrată.

Nick a arătat cu un deget peste umăr, spre o maşină fără însemnele poliţiei parcată mai jos, pe stradă:

— Poţi să dormi mai liniştită la noapte. Ofiţerul Roddy o să supravegheze împrejurimile. Feliks nu se poate apropia la mai mult de o sută cincizeci de metri de casa ta fără ca eu să fiu anunţat imediat.
Grozav. Exact ce aveam nevoie. Poate ofiţerul Roddy ia ceaiul cu doamna Haggerty şi fac schimb de notiţe.
Nick a ridicat o sprânceană. S-a clătinat uşor pe tocurile unei perechi de pantofi eleganţi. Renunţase la obişnuiţii blugi închişi la culoare şi la tricou, înlocuindu-le cu o pereche de pantaloni gri metalic şi o cămaşă cu nasturi.
— Eşti gata pentru o mică excursie la ţară?
— Ăsta e un eufemism?
— Numai dacă vrei tu să fie.
L-am privit peste cana cu cafea şi i-am făcut semn să intre. M-a urmat în bucătărie.
— Bună dimineaţa, detectivule, a zis Vero de după ochelarii şi cursul ei. Fă-te comod şi ia-ţi o cafea. Cănile sunt deasupra oalelor. L-a evaluat din priviri, printre genele ei lungi, şi a şoptit spre mine, „sexy rău”, în timp ce el era întors cu spatele.
— Unde mergem? am întrebat, simţindu-mă destul de prost dispusă. Numi păsa cât de bine arăta Nick. De câte ori apărea la uşa mea îi eram pur şi simplu recunoscătoare că nu venea cu o pereche de cătuşe şi cu un mandat.
Nick a luat o cană de pe raft.
— Aveţi lapte?
— în frigider, a răspuns Vero, marcând un paragraf din manual cu un marker, fără să ridice privirea către el.
— îţi dau eu. Mi-am ţinut respiraţia când a ajuns înaintea mea la frigider şi ne-am oprit amândoi în faţa uşii deschise.
— Am primit un telefon de la un tehnician de la laborator, a zis el luând cutia cu lapte de pe raft. în timp ce îşi turna puţin în cană, am înălţat în gând o rugă tăcută că nu era nicio pungă cu bani vârâtă după cutia cu lapte. Mă duc acolo în dimineaţa asta să iau raportul. M-am gândit că poate vrei să vii şi tu.
Vero a ridicat ochii când a auzit de laborator.
— Du-te, a zis ea. Stau eu cu copiii.

— Dar trebuie să înveţi pentru examene.
— Oricum trebuie să apară Steven să-i ia şi se face linişte.
— Dar...

— Chiar nu ar trebui să ratezi o vizită la laborator, a insistat pe un ton ferm. S-ar putea să înveţi ceva interesant. Ştii tu, pentru *cartea* ta. A accentuat puţin ultima parte a propoziţiei.

— Bine, am acceptat, rostind la fel de apăsat toate cuvintele. Sunt sigură că ai să fii în siguranţă aici, mai ales că Nick l-a pus pe ofiţerul Roddy să supravegheze casa.

Vero a scos un *oh* pierit.

— Ce drăguţ din partea lui. A aruncat o privire spre fereastră, foindu-se în scaun să vadă maşina lui Roddy. Du-te şi te pregăteşte, îi ţin eu de urât detectivului Anthony. M-a împins pe scări, ignorându-mi protestele. Aşadar, povesteşte-mi despre ofiţerul Roddy. E singur? am auzit-o întrebând în timp ce închideam uşa dormitorului.

Minunat. Absolut minunat. Cunoscându-l pe Nick, probabil că lăsase un ofiţer de pază şi în faţa casei Theresei. Dar Vero avea dreptate, puteam afla mai multe despre stadiul cercetărilor stând în maşina lui decât urmărind mişcările de trupe de la fereastră.

Am făcut un duş rapid, mi-am şters părul cu un prosop, m-am mâzgălit cu puţin rimei şi ceva gloss şi am rămas înfăşurată în prosop în faţa dulapului. Garderoba mea consta în principal din colanţi şi tricouri, aşa că am descoperit cu surprindere singura mea pereche de pantaloni negri spălaţi şi călcaţi, atârnând pe umeraş alături de o cămaşă albă cu nasturi, pe care probabil Vero mi-o spălase şi o călcase. Le-am tras pe mine, cât pe ce să dau cu fundu' de pământ în graba de a-mi pune în picioare nişte pantofi cu tocuri joase. Dacă tot mergeam la un laborator de criminalistică, atunci mai bine să arăt ca şi cum am stat pe locul din faţă al unei maşini de poliţie, decât pe bancheta din spate.

Am coborât treptele în timp ce îmi înfigeam în găurile din urechi cerceii cu diamante false pe care Steven mi-i cumpărase

la prima noastră aniversare. Nu-i mai purtasem de la divorţ şi am constatat cu surprindere că găurile din urechi nu s-au închis de tot.

Când am intrat ţăcănind din tocuri în bucătărie, Nick şi Vero au ridicat privirile. Vero părea nedumerită:

— Scuze, te cunosc de undeva? Pentru că aveam impresia că lucrez pentru un vampir în colanţi.

Ignorând-o, m-am întors către Nick:

— Gata?

S-a ridicat de pe scaun cu un zâmbet şmecheresc, cu ochii lipiţi de decolteul meu adânc în V.

— E un eufemism?

M-am înroşit brusc, aşa că m-am întors rapid spre uşă.

Vero s-a întors la cursul ei.

— Să o aduci înainte de căderea serii, domnule detectiv. Finlay are o carte de terminat.

— Ne întoarcem în câteva ceasuri, i-am aruncat peste umăr.

Rucsacurile copiilor erau pregătite şi aşteptau în hol. Vederea lor m-a
întristat puţin. Ştiam că nu mă voi putea obişnui niciodată cu asta. Nick aştepta, iar eu mi-am compus un zâmbet de complezenţă şi i-am sărutat de la revedere. Părul ciufulit de culoarea piersicii al Deliei era din nou moale sub buzele mele. Obrăjorii dolofani ai lui Zach miroseau a cereale şi a lapte cald.

— Să fiţi cuminţi la tata şi ne vedem luni dimineaţă, da?

Mi-am şters ochii. Când am deschis uşa, Steven era acolo, în faţa mea, cu mâna întinsă spre clanţă. Am aruncat o privire îngrijorată prin parbrizul maşinii lui, recunoscătoare că Theresa şi Amy nu erau cu el.

Steven a încleştat maxilarul când s-a uitat peste umărul meu şi l-a văzut pe Nick. Nick m-a ocolit şi a întins mâna. Steven i-a strâns-o cu reţinere.

— Cine-i ăsta? m-a întrebat.

— El e Nick, a răspuns Delia din living, târând după ea de păr o Bărbie dezbrăcată. E prieten cu mătuşa Georgia.

— Serios? Steven zâmbea amar pe sub şapca de baschetbal. Pumnii lui strânşi se profilau prin buzunarele hanoracului.
— El şi cu mama ies împreună la întâlnire.
Am făcut ochii mari, realizând cum trebuie să fi sunat asta pentru el. Numi aminteam de când Steven nu mă mai văzuse machiată. Sau în altceva decât în pijamale. Am arătat spre Nick.
— Noi nu... adică... elnue...
— Ăsta e avocatul? s-a încruntat Steven, ochii lui albaştri măsurându-l dezgustaţi pe Nick.
— Nu, a sărit Delia. E poliţist, ca mătuşa Georgia.
L-am tras pe Steven deoparte şi am şoptit:
— O ştii pe Delia. Nu ştie ce vorbeşte.
— De ce tot spui asta? a pufnit Delia.
— Nu uita să-l hrăneşti pe Christopher, am strigat la ea.
— Christopher? a întrebat Nick, aplecându-se suficient de mult încât să-i simt căldura respiraţiei în ureche, în timp ce Steven se holba la el.
— Peştişorul ei auriu.
Delia tropăia pe hol şi-l trăgea pe taică-său de mânecă.
— Mergem să-l luăm pe Sam azi?
Steven s-a încruntat:
— Cine-i Sam?
— Căţelul de la adăpost. S-a uitat în sus către el, cu o privire rugătoare. Aaron mi-a zis că pot să-l adopt. Dar mama zice că, dacă Christopher locuieşte aici, Sam trebuie să locuiască în casa Theresei.
Steven a scrâşnit din dinţi.
— Aşa zice mama?
— Ar trebui să mergem, am spus, surprinsă când mâna lui Nick a găsit talia mea în drum spre uşă. S-a strâmbat, a făcut un gest ostentativ ţinându- mi uşa deschisă în timp ce eu le faceam bezele copiilor şi le spuneam că ne vedem luni. L-am văzut pe Steven urmărindu-ne pe fereastră în timp ce Nick îmi deschidea portiera pasagerului. S-a urcat şi el şi a pornit maşina.
— Aşa deci, a zis, acum povesteşte-mi despre avocatul ăla.

Am petrecut cea mai mare parte a drumului fentând întrebările lui Nick despre viaţa mea amoroasă. Tot ce i-am spus era adevărat. Nu mă întâlneam cu un avocat. Nu tehnic. Tehnic vorbind, nu mă întâlneam cu Julian *sau* cu Nick. Dar cunoscându-l pe Nick, ar fi în stare să investigheze el însuşi afirmaţiile mele. Şi am sperat că ancheta nu-l va duce înapoi la The Lush.

Când am tras în sfârşit în parcare, am respirat uşurată. Nick mi-a agăţat de gât ecusonul de vizitator, apoi şi-a pus şi el unul.

— Ce te aştepţi să afli? l-am întrebat când traversam holul luminos cu două niveluri al laboratorului regional de criminalistică.

Nick a luat-o spre nişte scări întortocheate, dând din cap când se întâlnea cu laboranţi, salutându-i pe nume pe fiecare. A aşteptat până ce am fost singuri ca să-mi răspundă:

— Când i-am urmărit pe Feliks şi pe Theresa, au vizitat patru proprietăţi diferite, dar nu au pus piciorul pe niciuna. Nu au oprit niciodată maşina. Şi totuşi, în ziua aceea, sub portbagajul maşinii lui Feliks era iarbă cu noroi. Ceea ce însemna că au fost recent undeva, în câmp. Nick a grăbit pasul urcând treptele şi expresia lui a devenit tot mai concentrată: Bănuiala mea este că a găsit deja un teren sau măcar unul de care este cât se poate de interesat. Dacă aş putea afla unde şi cum e, probabil mi-aş putea da seama ce plănuieşte să facă cu el. Sau măcar pot făcu un pas înaintea lui când îl cumpără.

— De ce?

— Feliks nu-şi înregistrează niciodată proprietăţile pe numele lui. Foloseşte companii fantomă şi oameni de paie, ceea ce îngreunează cercetarea afacerilor lui. Dacă aş reuşi să aflu numele pe care-l foloseşte la cumpărarea acestui teren, aş putea utiliza informaţia ca să dau de urma altora.

— Şi ce să faci?

— Să le percheziţionez. Să văd ce mizerii pot scoate la iveală.

— Şi ce are asta de-a face cu Theresa şi Harris Mickler?

— Poate nimic. Dar mi-ar plăcea să găsesc un motiv să-l aduc pe Feliks la secţie, să-l bag într-o cameră de interogatoriu şi să aflu.

Picioarele lungi ale lui Nick urcau treptele două câte două, grăbind ritmul pe măsură ce ne apropiam de capăt.

— Şi tipul de la laborator îşi poate da seama de toate astea după o bucată de noroi? l-am întrebat, luptându-mă să ţin pasul cu el.

— Iniţial nu eram sigur. Părea un glonţ irosit, dar telefonul pe care l-am primit azi-dimineaţă a sunat foarte promiţător. Nick a împins o uşă şi mi-a ţinut-o deschisă. Ne-am îndreptat spre laboratorul situat la capătul holului. Acolo, a bătut în fereastra din sticlă. Un tehnician în halat alb ne-a făcut semn să intrăm.

— Salut, a zis el, întâmpinându-ne de la jumătatea încăperii şi întinzându-mi mâna. Finlay Donovan, uau! Strângerea lui de mână, uşor umedă, era entuziastă şi chiar mai mult de atât.

— Scuză-mă, am spus, aruncând o privire nedumerită spre Nick, apoi înapoi la tehnician. Era tânăr şi destul de drăguţ pentru un tocilar ciudat. Şi- a împins ochelarii pe nas. Dar chiar şi aşa, când i-am putut vedea mai clar ochii prin ei, tot n-am reuşit să-mi dau seama de unde ne cunoşteam. Şi... tu eşti?

— A, da, corect. A clătinat din cap, plesnindu-se zdravăn cu palma peste frunte. Scuze. Eu sunt Peter. Nu ne-am cunoscut. Dar Georgia mi-a spus totul despre tine. Şi sunt mare fan al tău. Şi-a şters palmele de halat, şi vârfurile urechilor i s-au înroşit. A aruncat o privire spre Nick şi s-a aplecat la urechea mea, şoptindu-mi: Ţi-am citit cărţile.

— Aşa, deci! Tu trebuie să fii ăla! Am izbucnit în râs când lui Peter i-a căzut faţa. Glumesc, am spus. Am scăzut vocea până la a deveni o şoaptă conspirativă: Sunteţi cel puţin doi. Colţurile gurii lui Peter s-au ridicat într- un zâmbet nesigur. Serios, Peter. Am glumit!

El a izbucnit într-un râs nervos.

— Nick mi-a spus că s-ar putea să vii. Ai vrea să-mi dai un autograf?

— Sigur, am zis îmbujorându-mă. în afara familiei, nimeni nu-mi mai ceruse un autograf. De ce nu?

Nick a ridicat reticent din umeri, îmi dădeam seama că era nerăbdător să afle informaţiile după care venise, şi răbdarea îi era pusă la încercare. Peter a scos din buzunar o carte cu colţurile îndoite şi o cariocă. Nick s-a încruntat la pectoralii umflaţi ai modelului de pe copertă şi a oftat iritat în timp ce eu mâzgăleam o semnătură grăbită pe carte. Peter mi-a studiat atent faţa când i-am înapoiat cartea.

— Nu semeni deloc cu poza, a zis, arătând cu degetul spre pagina cu biografia mea. Ştii la ce mă refer, poza de pe spatele cărţii... Acolo eşti blondă. Şi ai nişte ochelari mari, negri, nici nu ţi se zăreşte faţa. A ridicat fotografia, comparând-o cu originalul. Mă mânca ţeasta, aşa că mi-am dat părul după ureche. Dacă nu aş fi ştiut că vii, sigur nu te-aş fi recunoscut. Am evitat să mă uit la Nick, care s-a uitat la poză peste umărul lui Peter, apoi şi-a privit ceasul. Probabil că te-ai deghizat ca să nu fii recunoscută în public şi asaltată de fani, nu?

— Corect, am zis eu cu un râs nervos.

Sau ca să nu fiu recunoscută când răpesc violatori agresivi din baruri, când intru prin efracţie în birouri imobiliare, sau când închei înţelegeri la o prăjitură, în Panera, cu femei să le omor soţii. Şi, în toată vâltoarea asta, nu m-am oprit nicio clipă să mă gândesc că mutra mea din poză – care apărea pe fiecare exemplar din cărţile mele – era acum o dovadă incriminatoare împotriva mea. Sau că Nick o putea folosi împotriva mea pentru a mă plasa la The Lush.

— Georgia a zis că scoţi o carte peste puţină vreme. Abia aştept să o citesc. Dacă ai vreodată întrebări despre analiza criminalistică, sunt omul tău. Mereu mi-am dorit să...

— Peter! s-a răstit Nick. Peter s-a întors de parcă abia atunci şi-ar fi
amintit de prezenţa lui Nick. Ai ceva pentru mine?

— A, da! N-o să-ţi vină să crezi! Mi-am ascuns uşurarea când Peter a vârât cartea mea la loc în buzunar şi ne-a poftit spre o masă din laborator. Lângă microscop era o probă de iarbă cu noroi, montată într-o sticlă Petri. Şi-a împins ochelarii pe nas, cu ochii negri strălucind de entuziasm. Aşadar, a început el să explice, ceea ce mi-ai cerut tu să fac este o ispravă monumentală. în cel mai bun caz aş fi fost capabil să reduc provenienţa mostrei la o anumită regiune – poate câteva ţinuturi sau chiar state – dar *niciodată* nu m-am gândit că voi putea identifica o anumită proprietate. Totuşi, a spus el, făcând o pauză teatrală, în cazul tău iarba pe care ai găsit- o este destul de rară.

Nick s-a aplecat.

— Cât de rară?

— Păi... Peter şi-a dat ochii peste cap, ca şi cum ar fi calculat în minte, aşa cum făcea şi Vero adeseori. Foarte rară. E o varietate comună de păiuş, dar această varietate e nouă şi nu a fost folosită la scară largă de această parte a Atlanticului. Mostra pe care ai adus-o include un fragment de pământ de suprafaţă, iar combinaţia de fertilizatori industriali şi pesticide pe care am găsit-o sugerează că iarba a beneficiat de o îngrijire profesională. Aşa că am scos o listă a distribuitorilor de seminţe şi am folosit-o ca să dau de urma companiilor din regiune care au făcut achiziţii recente. în Virginia există trei posibile potriviri. Dar numai una îndeplineşte toate criteriile pe care mi le-ai dat: la vest de aeroport şi la est de interstatala 81.

Peter i-a dat lui Nick nişte hârtii.

Pe măsură ce citea raportul, chipul lui Nick se întuneca, iar ţinuta lui devenea tot mai rigidă. S-a încruntat, era neobişnuit de tăcut, apoi l-a împăturit şi l-a vârât în buzunarul de la piept al hainei.

— Stai puţin, am intervenit, curioasă să aflu de ce Peter era aşa de entuziasmat. Ce zice?

Nick m-a prins de după umeri şi m-a întors cu o mână fermă către uşă.

— Mulţumesc, Peter. Trebuie să plecăm.

Zâmbetul lui Peter s-a stins.

— Stai aşa, de ce vreţi să plecaţi! mai sunt şi altele.

— Te sun eu mai târziu, i-a aruncat Nick peste umăr.

— La revedere, Finlay, a strigat Peter după mine. A fost o plăcere să te
cunosc!

N-am apucat să-i răspund, căci palma lui Nick de pe talia mea exercita o presiune fermă, împingându-mă în jos pe scări.

— Unde mergem? M-am prins de balustradă ca să nu alunec pe tocuri.

— Te duc acasă. Trebuie să verific ceva.

Mergea încordat şi grăbit, iar vocea lui scăzută tocea ca un motor turat.

— Ce-ai aflat? Indiferent ce era, trebuia să fie important. De ce nu vrei să-mi spui? am întrebat, alergând după el pe trepte în jos.

— Pentru că ţi-am spus şi aşa prea multe.

Deja dădea să iasă pe uşa de sticlă, cu cheile în mână, dar eu m-am încăpăţânat şi m-am oprit la jumătatea holului, cu braţele încrucişate la piept:

— Dacă e din cauza nopţii trecute, să ştii că sunt bine. Nu trebuie să mă protejezi de Feliks şi de gorilele lui.

El s-a întors şi m-a luat hotărât de cot, trăgându-mă spre uşă.

— Nu erai deloc bine. Te duc acasă. Am făcut o greşeală. Nu te vreau în apropierea anchetei ăsteia.

M-am înfipt în călcâie, smucindu-mă din mâna lui.

— Dacă nu mă vrei implicată, de ce m-ai adus aici? Maxilarul lui s-a încordat. Ai găsit ceva în raportul ăla, ceva ce nu vrei să aflu. Nu-i aşa?

Şi-a trecut o mână prin părul întunecat şi a înjurat în barbă.

— Până acum mi-ai spus totul despre cazul ăsta. De ce nu şi asta? De ce nu acum?

A dus un deget la buze, aruncând priviri îngrijorate înjur.

— Pentru că am crezut că ne putem ajuta reciproc, a zis el, luptându-se să vorbească în şoaptă. Tu voiai o dovadă că

Theresa e nepotrivită pentru custodie, eu voiam să o arestez. Dar acum nu e vorba numai despre Theresa.
— Ai dreptate. Nu e. Şi la ce mi-a făcut Feliks noaptea trecută, cred că am dreptul să ştiu adevărul.
S-a ciupit de nas şi a oftat din toţi rărunchii.
— E mai bine să nu ştii.
— Nu mă poţi da la o parte! Ai spus-o cu gura ta, ştiu deja prea...
— Ferma lui Steven, a cedat el şi a continuat cu voce scăzută: Iarba de pe Lincolnul lui Feliks provine de la ferma de gazon a fostului tău soţ.
Am făcut un pas în spate, cât pe ce să mă împiedic. La asta chiar că nu mă aşteptam!
— Trebuie să fie o greşeală, am zis încordată. Theresa nu ar fi niciodată chiar atât de proastă încât să-şi aducă amantul la ferma lui Steven.
— Presupui că au fost acolo din motive personale. Dar dacă era vorba despre afaceri?
Doamna Hali şi cu mine avem o relaţie strict profesională.
Aşa spusese Feliks. Dar acum lucrurile aveau şi mai puţin sens.
— Steven şi-a cumpărat ferma anul trecut. Nu e de vânzare.
— Dacă nu e de vânzare, ce-a căutat Feliks acolo?
Nu aveam un răspuns la asta.
— Acum înţelegi de ce nu am vrut să-ţi spun? Dacă eu pot dovedi că Feliks făcea afaceri ilegale la ferma lui Steven şi, la rândul lui, un avocat poate dovedi că tu şi copiii aveaţi beneficii, într-o formă sau alta, de pe urma acestei afaceri, atunci implicarea ta compromite tot cazul.
— Dar implicarea mea ţi-a compromis deja cazul, am protestat. Nu trebuie să afle nimeni.
— Feliks ştie deja şi poate folosi asta în instanţă împotriva mea.
— Nu poate dovedi că ştiu ceva despre caz. I-am spus că avem o relaţie personală.
în licărirea întunecată din ochii lui Nick am citit o provocare.

— Ai de gând să-i spui acelaşi lucru fostului tău soţ când apărem la ferma lui? Deci acolo se ducea Nick. La fermă. Aş fi putut fie să-l las să mă ducă acasă şi să-mi petrec restul zilei întrebându-mă ce a găsit acolo, fie să- 1 conving să mă ia şi pe mine.

— Steven nu-i acolo, am zis, simţind nişte furnicături în picioare. Are copiii.

Nick şi-a muşcat buza, cercetându-mă, cu mâinile încordate pe şolduri. A şoptit:

— Pot face asta fără tine, Finlay. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine pentru amândoi.

Nu eram sigură dacă încerca să se convingă pe el, sau voia să mă convingă pe mine. De un singur lucru eram sigură: Harris Mickler era îngropat la ferma aia şi nu îl puteam lăsa pe Nick să-l găsească.

— Vin cu tine.

I-am smuls cheile din mână înainte să apuce să protesteze. Dacă Nick avea de gând să se apropie de ferma aia, să fiu a naibii dacă avea să ajungă acolo fără mine.

Capitolul 36

— Eşti sigură că Steven nu e aici?
Nick era încordat la maximum când a întors maşina pe şoseaua pietruită care ducea spre ferma lui Steven. Stomacul meu era numai noduri, iar hârtoapele de pe drum nu ajutau prea mult. M-am stăpânit să nu vomez pe podeaua maşinii lui.
— Are copiii până luni.
— Nu e nimeni acolo?
Am recunoscut Volkswagenül roşu parcat în faţa rulotei de vânzări.
— Bree. Lucrează la birou.
— Te cunoaşte?
— Da.
— Atunci o să fie uşor, a zis Nick, trăgând maşina lângă cea a lui Bree şi deschizând portiera. Ia-te după mine.
în stomacul meu s-a căscat o prăpastie când l-am urmat spre rulotă. Mi-a ţinut uşa deschisă, dar ezitam să intru.
— Chiar trebuie să fim aici? am şoptit. Adică, nu ar trebui să avem un mandat, ceva?
— Am venit să cumpăr nişte gazon, a zis el. Şi-a compus un zâmbet prietenos şi m-a împins în faţă.
Bree a ridicat privirea de la computer.
— Bună ziua, doamnă Donovan, mă bucur să te văd. Dar Steven nu e aici. A clătinat din cap, ca şi cum ar fi trebuit să fi ştiut. E liber azi.
— Ştiu. E cu copiii. Probabil sunt la adăpostul de animale şi se uită la căţei.
— Vai, ce drăguţ. Şi-a dus o mână la inimă. Practic îi auzeam ovarele explodând. Nick a ridicat o sprânceană. I-am răspuns printr-un semn scurt din cap.
Şi-a reprimat un rânjet viclean şi s-a prezentat:
— Sunt un prieten al domnişoarei Donovan, a zis, accentuând apelativul folosit. Mâna lui s-a mişcat pe talia mea, ceva mai jos decât înainte, la laborator. Ochii lui Bree au urmărit-o şi am putut vedea cum reţine informaţia şi o pune deoparte. Vreau să-mi aranjez grădina, iar Finlay mi-a

spus că aveţi o selecţie frumoasă de gazon.

— Sigur că da. A tras un sertar plin cu dosare. Vă pot da o broşură, dacă doriţi.

— De fapt, ştii, un prieten mi-a recomandat o varietate numită Blue Sheep's Fescue. Aveţi aşa ceva aici?

— Da. Dar am contractat prima serie, aşa că tot lotul e angajat. Un dezvoltator a făcut o precomandă pentru tot lotul încă din vară.

— Deci nu aţi mai vândut şi altcuiva? L-am călcat pe picior. Era Bree tânără, dar naivă nu era.

— Nu încă, a răspuns ea. Dar vom vinde un alt lot în primăvară. Vă pot aduce preţurile dacă doriţi să faceţi o comandă.

— Mulţumesc, dar cred că aş vrea să arunc mai întâi o privire, dacă nu te superi. Spuneai că aveţi o parcelă însămânţată pe aici? A strâns degetele în jurul taliei mele. Speram să nu simtă prin cămaşă dâra de transpiraţie prelinsă pe o parte a spatelui meu.

— Sigur că da. Mi-ar face plăcere să vă conduc şi să vă arăt. Daţi-mi voie să las un bilet în uşă, în caz că vine cineva cât suntem plecaţi. Bree a tras un sertar şi a scos un pacheţel de post-it-uri în formă de inimioară. Nick a oprit-o.

— Nu te pot deranja. Eşti singură aici şi n-aş vrea să te iau de la birou. Dacă mi-ai putea spune unde e, cred că o găsesc singur.

Bree a părut uşurată. A scotocit puţin prin sertarul cu dosare şi a scos o hartă fotocopiată a fermei. Mi-am muşcat unghia când a însemnat cu un marker roz drumul de ţară care ducea la parcela pe care o căuta Nick... Se afla vizavi de locul în care era îngropat cadavrul lui Harris Mickler.

— Doamna Donovan... adică domnişoara Donovan cunoaşte drumul, a zis Bree, corectându-se când i-a dat harta lui Nick. Ai mai trecut pe lângă ea, domnişoară Donovan. E ultimul câmp înainte de intrarea din spate, vizavi de terenul

acela mare, necultivat. Iarba pe care o căutaţi are o nuanţă uşor albăstruie. Nu o puteţi rata.

— Mulţumesc, Bree, mi-ai fost de mare ajutor. Nick m-a luat de mână şi m-a condus la uşă. Ne auzim curând.

A străbătut parcarea cu paşi uriaşi, grăbiţi. Am lăsat în jos geamul de îndată ce am intrat în maşină, simţindu-mă udă de sudoare în dosul genunchilor şi la subsuori.

— Mare sculă mai e fostul ăsta al tău. S-a uitat în oglinda retrovizoare, mijind ochii la ceva din spatele nostru. Probabil voi ajunge în iad pentru asta şi probabil ar trebui să mă simt vinovat, dar nu mă voi simţi. S-a aplecat peste consolă, mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat. Era genul de sărut scurt, fierbinte, care m-ar fi cutremurat toată dacă nu m-ar fi preocupat întrebarea despre cum aş arăta cu cătuşele lui la mâini şi cu o salopetă portocalie. L-am împins proptindu-i o mână fermă în piept.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat roşie la faţă, încercând să-mi recapăt suflul.

— Asta a fost pentru Bree. Pentru că ne urmăreşte chiar acum pe fereastră. Şi, cum doamna Haggerty nu a apucat să vadă nimic notabil, m- am gândit că cineva ar trebui să-i spună lui Steven că suntem împreună şi să ne susţină povestea. Pentru ochii tuturor, suntem aici cu afaceri personale. Zâmbetul lui era uşor pervers: Hai să mergem să alegem nişte gazon pentru casa mea.

Am simţit o apăsare în piept când a băgat maşina în viteză. Sedanul a luat-o săltând pe lungul drum de pământ printre câmpuri, ridicând în urmă nori galbeni de praf. Nick a oprit înainte de a ajunge la capăt, după şirul de cedri care înconjurau şi delimitau terenurile fermei. De după ei puteam zări drumul de ţară îngust pe care Vero şi cu mine îl folosisem în noaptea în care l-am îngropat pe Harris.

Nick a oprit motorul. Ş-a uitat fix la pietrişul din faţa noastră, apoi la câmpuri, bătând gânditor darabana în volan.

Nu îndrăzneam să mă uit în stânga, spre mormanul de noroi maroniu roşcat în care se descompunea Harris. în loc de asta, am preferat să mă uit spre marea de gazon albăstrui care se unduia în dreapta mea. Nick nu avea lopată. Amintindu-mi, mi s-au umezit palmele. Nu avea de gând să sape şi să scoată nimic, cel puţin nu azi. Tot ce trebuia să fac era să fiu calmă şi să intuiesc următoarea lui mişcare. După aceea, împreună cu Vero, să vedem ce avem de făcut.

— Ce crezi că făceau Feliks şi Theresa aici? am întrebat cu o voce pieritã.

— Nu ştiu. Hai să aflăm. Pulsul mi-a crescut brusc când Nick a ieşit din maşină. A mers de-a lungul câmpului, acolo unde gazonul se întâlnea cu drumul, oprindu-se şi îngenunchind lângă un set de urme de cauciucuri care muşcaseră din iarbă desenând o cărăruie. Acolo unde întâlniseră pietrişul, cauciucurile lăsaseră goluri imense, şi hălci mari de iarbă erau smulse din rădăcini, ca şi cum şasiul unei maşini ar fi trecut peste ea. Lincolnul lui Feliks.

Prea îngrijorată ca să stau locului, am coborât din maşină, cu braţele strânse la piept ca să mă apăr de vântul muşcător care şuiera peste nesfârşitele hectare de gazon, pătrunzându-mi pe sub materialul subţire al cămăşii. M-am luat după Nick, care urma traseul lăsat de urmele cauciucurilor şi care se opreau câţiva metri mai încolo, în câmp.

— Feliks şi Theresa probabil au pătruns în fermă pe intrarea din spate, a zis el studiind direcţia cauciucurilor. S-ar zice că au dat înapoi în câmp, suficient cât să întoarcă.

— Aşadar nu au stat? Speram că asta însemna că nu aveam nici noi de ce să stăm. Poate Feliks s-a hotărât că nu-i place ferma asta, nu mai mult decât celelalte.

Nick a clătinat din cap cu o mână în şold, învârtindu-se între urmele de cauciucuri şi gândind cu voce tare.

— De ce s-ar uita la o bucată de pământ care nu e de vânzare? Şi de ce ar veni prin spate, exceptând cazul în care nu dorea să fie văzut? Păşea încet printre urme, vorbind cu voce

tare ca pentru sine, ca şi cum ar fi încercat să vadă acest pământ prin ochii lui Feliks: Dacă nu voia să riște să fie văzut aici, probabil nu ar fi venit în timpul zilei. Ar fi venit noaptea, când biroul e închis şi locul e cufundat în întuneric...

S-a oprit acolo unde trebuie să fi fost Lincolnul, cu un picior peste urma de la marginea câmpului. Ochii lui urmăreau direcţia farurilor maşinii până exact în locul în care săpasem noi groapa. Mi s-a oprit respiraţia când s-a uitat fix în direcţia pământului de deasupra mormântului lui Harris.

— Zhirov vrea pământul ăsta cu un scop, nu-i pasă că aparţine altcuiva, câtă vreme nu-l vede nimeni folosindu-l. Aşadar, ce face aici? Şi de ce implică un agent imobiliar dacă nu e de vânzare? Doar dacă...

Vocea lui Nick trena. S-a apropiat şi mai mult de terenul în paragină. Noroiul a scrâşnit sub pantofii lui când s-a oprit la marginea acestuia. Vântul îmi vuia în urechi. Sau poate era sângele. M-a apucat ameţeala când expresia lui a virat de la nedumerire la mirare.

— Asta e, a exclamat cu voce tare. Nu are nevoie de Theresa pentru că e agent imobiliar. Are nevoie de ea pentru că o să fie proprietar. Legal, toată ferma devine şi a ei din minutul în care se mărită cu fostul tău soţ. S-a îndepărtat de câmp cu o lucire sălbatică în priviri. Nu pot să cred că nu m- am gândit la asta, a mormăit în barbă, grăbindu-se spre maşină.

— Cum adică, *asta e?* Unde mergem? Am alergat după el. Motorul era deja pornit când am urcat în maşină. CU un braţ în jurul scaunului meu, s-a răsucit spre spate ca să vadă când întoarce. Prin parbriz, drumul din faţa noastră se zărea cu greu sub norii grei de praf. Nick a accelerat.

— Să găsesc un judecător care nu e deja în buzunarul lui Zhirov, a spus. Preferabil unul dispus să emită un mandat de percheziţie pentru ziua de sâmbătă.

A tras de volan, învârtindu-ne. M-am ţinut de bord.

— Un mandat de percheziţie pentru ce?

A mijit ochii şi a călcat acceleraţia.

— Să săpăm la ferma fostului tău soţ.

Nick a apucat-o pe banda stângă a interstatalei, făcând semn cu farurile maşinilor prea lente din faţă şi claxonând nervos. Strângea tare volanul, cu atenţia concentrată la drum. Aproape că puteam simţi mirosul de metal încins, atât de repede se învârteau rotiţele în creierul lui.

— Nu înţeleg. De ce e nevoie să sapi la ferma lui Steven?

— Feliks nu vrea să cumpere pământ. Dacă asta ar fi vrut, ar fi apărut la uşa lui Steven fluturându-şi banii şi i-ar fi făcut o ofertă de nerefuzat. Şi, dacă Steven ar fi refuzat, Feliks l-ar fi presat să vândă, probabil sub ameninţarea violenţei. Bănuiesc că Feliks vrea să folosească ferma pentru ceva necurat şi vrea să păstreze lucrurile cât mai sub preş cu putinţă. Aşa că s-a dus la Theresa, o persoană pe care o putea manipula uşor cu bani şi atenţie. Pariez că Zhirov o mituieşte pe Theresa să-l lase să folosească ferma pentru un scop anume. Indiferent care ar fi acela, nu plănuieşte să o folosească pentru foarte multă vreme.

Mi-am amintit de teancul de bani pe care Steven îl găsise în sertarul ei.

— Poate că Feliks s-a întâlnit cu nişte oameni acolo.

— Nu, a zis Nick, pierzându-şi răbdarea cu şoferul din faţă şi depăşindu-l prin dreapta. M-am agăţat de mânerul portierei în timp ce mergeam în zigzag printre maşini. Zhirov are restaurante şi hoteluri în tot statul. Se poate întâlni cu diverşi parteneri unde vrea. Dacă ar fi fost vorba de o simplă întâlnire, nu şi-ar fi dat atâta osteneală.

— Şi atunci ce crezi că face?

— Nu ştiu. Dar presupun că răspunsul e îngropat undeva, în câmpul ăla.

Mi-a venit brusc să vomit.

— Şi de ce crezi asta, mă rog?

— Erau mai multe seturi de urme de cauciucuri. La capătul celălalt al câmpului mai erau două seturi.

— încă două?

— Toate trei vehiculele au venit pe la intrarea din spate. Au parcat în locuri diferite, dar toate trei au oprit în faţa câmpului aceluia în paragină. Probabil că marfa lui Feliks e îngropată undeva la intersecţia celor trei perechi de faruri.

— Poate că... doar făceau afaceri acolo. M-am lăsat pe spate în scaun, în vreme ce toate cele şase benzi de trafic se strângeau în jurul meu. Ştii tu, afaceri la suprafaţă. Deschis. La lumina farurilor.

Nick a scuturat din cap.

— Pământul a fost săpat recent. Nu era nicio urmă de pantof în el. Cineva a strâns după ei. Iar eu am de gând să aflu exact ce ascund.

Nick şi-a încleştat maxilarul. Nu aveam nicio îndoială că avea de gând să întoarcă tot ţinutul cu fundu-n sus până afla ce voia să afle.

— Şi cât timp durează până obţii un mandat?

— O zi. Poate două. Ferma nu e în jurisdicţia mea, aşa că va trebui să ne coordonăm cu băieţii din Fauquier County. Te duc acasă, a zis el pe un ton care nu lăsa loc de discuţii. Trebuie să trag nişte sfori. Judecătorilor nu le place să fie deranjaţi de la golf şi probabil e mai bine să fac asta singur.

A tras pe aleea mea cu un scrâşnet strident de cauciucuri. Maşina s-a oprit şi am întins mâna după mânerul portierei.

— Hei, stai aşa, m-a oprit Nick. M-am întors, sperând să nu vadă vinovăţia şi teama care se citeau pe faţa mea. Mi-a cuprins obrazul în palmă, mângâindu-l cu degetul mare. Ştiu că lucrurile au luat-o puţin razna astăzi. Ce-ai zice să vin mai pe seară şi să te scot la cină?

— Sună... Mi-am dres vocea, încercând să scap de nodul din gât. Sună minunat, dar cred că va trebui să sar peste cină. Am o groază de lucru şi am umblat toată ziua. Jonglez cu nişte termene limită foarte stricte, ştii. Şi cu un cadavru mort de-a binelea.

Nick s-a aplecat şi mi-a furat un sărut delicat, foarte uşor, care m-a făcut să mă simt şi mai vinovată. Am deschis portiera şi am ieşit. I-am urmărit maşina dispărând pe alee. I-a făcut semn cu mâna ofiţerului Roddy când a trecut pe lângă maşina acestuia.

Peste stradă, perdelele doamnei Haggerty erau trase, iar părul ei alb se zărea ca un spectru de după geam. Mă săturasem

de femeia asta. Asta era. Aveam de gând să-i spun în sfârşit vreo două de la obraz.

Perdelele au căzut la loc când am traversat strada. Tocurile mele joase au ţăcănit apăsat când am năvălit pe treptele ei din faţă.

— Doamnă Haggerty! am bubuit la uşă. Sunt Finlay Donovan şi trebuie să vorbesc cu dumneata.

Am ridicat mâna să mai bat o dată, când uşa s-a deschis larg. Valul de aer cald din interior m-a luat complet pe nepregătite.

— Era şi vremea. Doamna Haggerty s-a uitat la mine peste rama aurie a ochelarilor; rujul roz depăşea cu mult linia naturală a gurii ei scofâlcite. Avea prea mult fard pe obrajii palizi, iar parfumul ei de femeie bătrână era cam greu pentru nările mele.

M-am uitat la ea cu gura căscată, respirând precipitat. Nu a făcut niciun gest să mă invite înăuntru, dar nici nu mi-a trântit uşa-n nas.

— Ce vrei să spui?

— Era vremea. S-a făcut un an de când tot aştept să te scuzi. Aşadar, ziceai că ai ceva să-mi spui? A ridicat bărbia, iar pielea flască de pe gât a prins să se clatine cu mândrie între cele două lanţuri de aur care atârnau de braţele ramelor de la ochelari.

— De aceea nu mi-ai deschis uşa săptămâna trecută? Pentru că aşteptai să mă... scuz?

Am înclinat capul, uluită, iar ea a încuviinţat scurt şi hotărât din cap.

— Ştiam că în cele din urmă o vei face, mai ales că probabil vrei să ştii dacă am văzut ceva suspect în garajul tău.

Mi s-a clătinat pământul sub picioare.

— Ai văzut ceva suspect în garajul meu?

— Doar nu sunt membră a patrulei din cartier degeaba!

— Serios? Mi-am luat seama, închizând gura înainte să apuc să spun o prostie, şi am clătinat din cap. Adică, sigur că nu. Şi ai dreptate, exact de asta am venit. Să mă scuz. Pentru...

A ridicat două sprâncene subţiri, desenate asimetric de o parte şi de alta a feţei. Habar nu aveam ce fel de scuze aştepta de la mine. Ea era cea care- mi spionase casa. Ea îl turnase pe Steven şi-mi aruncase căsnicia în aer. Ea a bătut toba după aceea în tot cartierul. Şi cu toate astea, trăgând linie, vina cădea în întregime pe umerii unei singure persoane. Şi probabil că nu era vorba despre umerii ososi şi gârboviţi din faţa mea. A ridicat bărbia mai sus, aşteptând.

— îmi pare rău, am zis, înghiţindu-mi şi ultima rămăşiţă de mândrie, îmi cer scuze că am strigat la dumneata şi am vorbit urât. Eram furioasă pe soţul meu şi m-am răzbunat pe dumneata. Şi nu ar fi trebuit.

Doamna Haggerty şi-a încreţit nasul, potrivindu-şi ochelarii să mă poată vedea prin ei, ca şi cum mi-ar fi evaluat sinceritatea. Cu un rânjet mulţumit, le-a dat drumul şi i-a lăsat să atârne la loc, pe piept.

— Aşadar, despre garaj, am spus precaută. Ce ai văzut mai exact?

S-a întors şi a luat agenda cartonată de pe măsuţa de pe hol, din spatele ei. A deschis-o, şi-a umezit un deget uscat şi încovoiat şi a început să o răsfoiască. S-a oprit, cu un oftat uşor, la o pagină.

— în noaptea de marţi, opt octombrie, te-am văzut ieşind cu copiii puţin înainte de şase seara. Şi după aceea te-am văzut întorcându-te fără ei pe la şase şi patruzeci. Am presupus că vei rămâne probabil acasă, pentru că nu ieşi prea mult. S-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit stânjenită. Era tot ce puteam face ca să mă abţin să nu o strâng de gât pe femeia asta. A continuat: Dar după aceea te-am văzut plecând din nou, aranjată şi îmbrăcată de întâlnire. Presupun că era cu poliţistul brunet cu care îţi petreci timpul în ultima vreme. A ridicat o sprânceană jalnic desenată, invitându-mă să-i detaliez relaţia cu Nick. Dar ce rost ar fi avut? Oricum părea a le şti pe toate. Sinceră să fiu, la început te-am confundat cu doamna Hali. Dar când ai ieşit din garaj te-ai împiedicat pe tocuri şi mi-am dat seama că tu eşti. Eşti mai neîndemânatică decât Theresa. Şi ai o ţinută groaznică,

a adăugat, scrutându-mi umerii. Probabil pentru că stai tot timpul în faţa calculatorului. E nesănătos, ar trebui să ştii.

Am făcut un semn nerăbdător, îmbiind-o să continue.

— Oricum, presupun că trebuie să fi fost imediat după şapte, a zis ea, îndreptându-şi atenţia spre registru. Apoi au urmat câteva ore liniştite. M- am uitat la programele preferate de la televizor şi am mâncat o felie de plăcintă. Aşa ştiu că pe la zece fără un sfert am observat lumină în garajul tău. Ai lăsat camioneta pornită şi ai intrat în fugă în casă. M-am gândit că voiai să iei ceva ce ai uitat înainte de a te duce să iei copiii de unde i-ai lăsat mai devreme.

— La sora mea, am zis, îmbiind-o printr-un semn cu mâna să continue.

— Sora ta, poliţista? Un lucru e sigur, avem parte de mulţi din ăştia în ultimele câteva zile...

— Da, a avut grijă de copii, am zis poate puţin cam răstit. Altceva ai mai văzut?

— Sigur că da, a sărit ea, ca şi cum simpla punere la îndoială a vigilenţei ei ar fi fost ofensatoare. Am supravegheat casa ca să mă asigur că nu te deranjează nimeni cât eşti înăuntru. La început am fost puţin nervoasă, pentru că stăteai aşa de mult în casă şi din cauza asta eu pierdeam show-ul de noapte de la televizor. Dar, după aceea, s-a întâmplat ceva ciudat. Şi-a aranjat ochelarii, lanţul gros din aur s-a prins de scamele de pe umăr ale
puloverului.

— Ce-ai văzut?

A ridicat un deget artritic sub nasul meu.

— Am văzut pe cineva furişându-se în garajul tău.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Asta era. Doamna Haggerty i-a văzut pe cei care l-au omorât pe Harris.

— îţi aminteşti cum arătau?

— A fost destul de greu de văzut de aici, mai ales că era noaptea târziu. Farurile camionetei îl luminau de la spate, dar îţi pot spune că era înalt. A trebuit să se aplece ca să se uite în interiorul camionetei tale. M-am gândit c-o fi vreunul dintre

derbedeii din cartier care are de gând s-o fure, aşa că m-am dus jos să sun la poliţie. Dar, până am ajuns la telefonul din bucătărie, probabil ai revenit în garaj şi l-ai speriat. Când m-am uitat pe fereastra bucătăriei, garajul tău era deja închis. Din câte mi-am dat seama, individul plecase.

Mi-am furişat privirea în spatele ei şi am văzut un scaun electric montat pe o şină, la baza scărilor. Bunica avea unul din ăsta la ea acasă. Se mişcă la fel de greu cum curge melasa. Cine ştie cât timp a pierdut doamna Haggerty? Sau dacă putea fi considerată un martor de încredere. Practic nu văzuse pe nimeni închizând uşa garajului. Şi chiar dacă ar fi văzut, femeia asta nu-şi putea vedea propria ei faţă în oglindă când se dădea cu ruj. Un judecător ar putea elimina oricând mărturia ei.

— Ziceai că era un el? am întrebat-o, ca să mă asigur că am auzit bine.

A încuviinţat din cap, cu convingere. Mi-am scuturat părul spre spate, încercând să înţeleg. Feliks era înalt. Presupun că ar fi putut veni aici cu Theresa. Sau poate cu Andrei. Dar ceva din scenariul ăsta nu se potrivea. Ştiam destule despre Feliks acum ca să-mi dau seama cum operează. Feliks nu-şi făcea singur treburile murdare. Pentru asta îl avea pe Andrei. Iar Andrei nu era subtil.

— Ai văzut cine mai era cu el?

— Nu am mai văzut pe nimeni altcineva. Doar pe el.

Dar asta nu avea sens. Trebuie să mai fi fost cineva care să îl ajute pe ucigaş să închidă garajul. Poate aştepta în maşină şi a ieşit după ce doamna Haggerty s-a suit în scaunul-lift ca să coboare scările.

— Ai văzut ce maşină conducea?

A mijit ochii.

— Nu era nicio maşină. Cel puţin nu una pe care s-o pot vedea.

Aşadar, criminalul a venit pe jos, aşa cum am bănuit. Şi, fără o descriere
a suspectului sau a vehiculului – fără o dovadă că cineva l-a omorât intenţionat pe Harris –, voi deveni primul suspect de

îndată ce Nick îşi va da seama că eu eram femeia de la The Lush. Marea mea speranţă era că Nick va ajunge într-o fundătură. Că Julian nu mă va identifica la poliţie şi că nimeni nu va putea dovedi că Harris Mickler a fost în casa mea.

— Ai mai... ai mai văzut sau auzit ceva în noaptea aceea? Ceva ciudat... în garajul meu? am întrebat cu precauţie.

— Nu, a răspuns ea. Nu pot auzi prea multe din cauza câinilor din josul străzii. Trebuie să fi văzut hoţul şi asta i-a stârnit. Au tăcut de îndată ce el a dispărut. S-a scărpinat în cap, întorcându-se la registrul ei. Ia să vedem... Am văzut-o pe dădaca ta intrând pe uşa din faţă. M-am gândit că toate erau în regulă, aşa că m-am dus la culcare la scurtă vreme după aceea.

Doamna Haggerty a strâmbat din nas, împingându-şi ridurile de pe frunte în sus, până ce s-au unit într-o reţea de linii gânditoare:

— Dacă stau bine să mă gândesc, m-am trezit înainte de răsărit din cauza unui zgomot puternic de prăbuşire, dar nu ţi-aş putea spune ce l-a provocat.

Trebuie să fi fost uşa garajului, care căzuse când s-a închis după ce Vero şi cu mine ne-am întors acasă de la fermă. Ceea ce înseamnă că nu ne-a văzut plecând şi venind.

— Bun... adică, mulţumesc frumos. Am răsuflat uşurată. Ai sunat cumva la poliţie? Să reclami ceva din povestea asta?

— Nu. Pielea flască de la guşă i-a fluturat din nou odată cu mişcarea capului. Nu mi-am bătut capul. Nu avea rost să-i fac pe oameni să piardă vre... Dar s-a oprit brusc. Şi-a scos ochelarii şi s-a uitat la mine cu nişte ochi albaştri, spălăciţi: De ce? a întrebat curioasă. A furat ceva? Dacă a furat, putem merge chiar acum să vorbim cu poliţistul de peste stradă. A arătat spre maşina fără însemne a ofiţerului Roddy.

— A, nu, nu. E-n regulă, am insistat, îndepărtându-mă de pragul ei. Dar nu era în regulă. Nici pe departe. După cele mai optimiste calcule ale mele, aveam patruzeci şi opt de ore ca să descopăr cine l-a omorât pe Harris, înainte ca Nick să-i dezgroape cadavrul.

Capitolul 38

Am descuiat uşa casei şi am intrat, surprinsă de liniştea dinăuntru, până când mi-am amintit că părinţii mei erau la tatăl lor. Televizorul era închis. Toate luminile erau stinse.

— Vero? am strigat. Mi-a răspuns ecoul. Poate s-a dus la bibliotecă să înveţe.

Ţăcănitul tocurilor mele răsuna puternic pe pardoseala bucătăriei. Am crăpat uşa garajului. Maşina lui Vero era acolo, lângă spaţiul gol unde îmi parcam de obicei camioneta. După incidentul cu Feliks lăsasem maşina de la Ramon la atelierul lui şi încă nu apucasem să-mi iau camioneta.

Am închis uşa bucătăriei şi, în timp ce sunetul se pierdea în casa goală, am avut brusc senzaţia că nu eram singură. Că eram urmărită.

Ceva era în neregulă. Ceva era foarte...

— Surpriză! Mi-a stat inima. Vero a sărit prin uşa deschisă a sufrageriei, cu Zach în braţe. Delia a ţâşnit după ea. Un buchet de baloane cu heliu era legat cu panglici colorate, asortate cu ţepii din capul ei, de nasturii salopetei. în mijlocul mesei rabatabile din living, unde de obicei stăteau facturile, acum trona un tort. De candelabru erau agăţate fâşii multicolore şi, într-o găleată cu gheaţă, se lăfaiau o sticlă de şampanie şi două cutii de suc.

Delia s-a agăţat de picioarele mele, aproape răsturnându-mă. Am îmbrăţişat-o strâns, memorându-i fiecare trăsătură – cât de uşoară era, cât de fină era pielea ei lipită de obrazul meu – întrebându-mă câţi ani va avea când o voi vedea data viitoare, după ce Nick va găsi cadavrul lui Harris.

— Credeam că staţi cu tata weekendul ăsta. M-am tras înapoi, privind-o în ochii ei mari, căprui.

— Tata a trebuit să se ducă la muncă, a zis Delia, încurcându-şi degetele micuţe în cerceii cu diamante false din urechile mele.

— Steven a apărut cu ei acum vreo oră, a explicat Vero, mutându-l pe Zach pe şoldul celălalt. A zis că a intervenit nu ştiu ce urgenţă la fermă şi trebuie să fie acolo. Theresa era cu clienţi la o prezentare de case şi nu a putut da de ea, aşa că a

Capitolul 39

întrebat dacă ar putea lăsa aici copiii la noapte. Aşa că, date fiind veştile nemaipomenite, mi-am zis în gând că ar fi o scuză bună să organizăm o petrecere! Delia mi-a întins un balon. Zach a suflat în piuitoarea dintre buze, râzând cu toată gura.

— Ce veşti? am întrebat-o, luându-l pe Zach, care întindea mânuţele spre mine, în braţe. L-am strâns tare la piept, convinsă că nimic nu putea fi mai important ca descoperirea de dimineaţă a lui Nick.

Vero mi-a întins ziarul local, împăturit.

— Prima pagină, jos, a zis.

L-am lăsat pe Zach din braţe şi el a zbughit-o. Balonul meu s-a izbit de tavan când i-am dat drumul ca să iau ziarul.

Şi iată-mă.

Fotografia mea de autor – eu cu perucă blondă, cu ochii ascunşi după ochelarii mari, negri – era tipărită în alb-negru, sub un titlu cu litere de-o şchiopă: *Autor local încheie un contract de Şase cifre pentru viitorul ei thriller*.

Mi-a crescut inima pentru o jumătate de secundă, pentru ca imediat să se prăbuşească asemenea unui morman de cenuşă.

Eram în ziar. Cartea mea era în ziar. Ce naiba făcuse Sylvia?

Am parcurs în grabă articolul, cu pulsul în creştere.

Un interviu cu agentul Fionei Donahue, Sylvia Barr, de la Barr and Associates din Manhattan, ne oferă o imagine în avanpremieră asupra noii cărţi a lui Donahue, care urmează să apară în toamnă.

Când am întrebat-o pe doamna Barr de ce această carte s-a bucurat de atâta atenţie din partea editorilor, ne-a răspuns: „Fiona e un talent adevărat. Această carte o va propulsa în rândul autorilor de bestselleruri. Eproaspătă. E sexy. Presimt că va avea un mare succes!

Am expirat zgomotos. Poate doar atât le-a spus. Poate nu a spus nimănui că noua mea carte era de fap...

Capitolul 40

M-am prăbuşit pe un scaun, cu senzaţia unui iminent infarct în timp ce citeam mai departe.

Când o asasină de profesie este angajată de o soţie disperată să scape de soţul ei – un contabil bogat cu legături cu mafia – cineva o ia înaintea asasinei... Şi acum şi soţia dispare. Hotărâtă să investigheze misterioasa asasinare a ţintei ei înainte de a fi ea însăşi acuzată, asasina noastră sexy face echipă cu un poliţist atrăgător care nu bănuieşte nimic, pentru a-şi da seama ce s-a întâmplat de fapt.

— Ai reuşit, mami! Vero zice că eşti celebră! Ca un star de la televizor! Delia îmi strângea picioarele şi se uita în sus la mine cu ochi de căprioară şi cu o expresie de adoraţie, de obicei rezervată tatălui ei. Acum putem mânca tort?

— Da, asta cere o felie de tort! Vero s-a dus cu copiii la bucătărie, iar eu am rămas să citesc restul articolului, cu inima-n gât. Acum o lună, ăsta ar fi fost răspunsul tuturor visurilor mele de-o viaţă. Dar dacă Nick făcea rost de un mandat ca să sape câmpul ăla, articolul ăsta nu era altceva decât încă un cui în sicriul meu.

Vero l-a suit pe Zach pe scăunelul înalt, i-a pus dinainte o felie zdravănă de tort cu glazură groasă, şi o altă felie a pus-o în faţa Deliei.

— Pot să vorbesc cu tine? am şoptit.

— După tort, a replicat Vero, tăind şi pentru ea o felie şi punând deasupra ei un moţ generos de îngheţată.

Am înşfacat-o de cot şi am tras-o după mine în living, în timp ce îngheţata din lingura lipită cu încăpăţânare de mâna ei a lăsat o dâră în urma noastră.

— Uau! s-a încruntat ea la mine, potrivindu-şi coiful din hârtie pentru petrecere. Am rezistat pornirii de a i-l zbura de pe cap.

— Nick şi cu mine tocmai ce am plecat de la ferma lui Steven, am şoptit.

Vero a pălit.

— Ce-ţi făcut acolo?

Capitolul 41

— A găsit gazon pe maşina lui Feliks şi a reuşit să-i ia urma pe câmp. Acum cere un mandat ca să ajungă acolo.
Vero s-a uitat în jos, la ziar, ca şi cum i s-ar fi făcut rău. Una era să îţi fie prezentată crima ficţională în ziarul local, dar cu totul altceva era ca cineva să găsească efectiv cadavrul.
— De ce naiba nu l-ai oprit?
— Şi ce-ar fi trebuit să fac, mă rog?
— Habar n-am. Vanilia topită de pe mâna ei picura pe covor. Să-l distragi! Să-ţi foloseşti atuurile feminine, cum ai mai făcut!
— Ce să-ţi spun, că mare bine mi-au adus!
Ne-am uitat amândouă spre bucătărie, gândindu-ne probabil la acelaşi lucru.
— Ce dracu' am putea să mai facem acum?
— Nu ştiu. Am putea lua banii Irinei, luăm copiii şi fugim din ţară. Dar unde să ne ducem? Şi cât ar dura până ce Andrei şi Feliks ne-ar găsi, odată ce Irina le va spune că am furat de la ei?
— Cât durează până obţine un mandat? a întrebat Vero.
— N-am idee. Aş putea foarte bine să-l sun pe Julian şi să-l întreb. Nick a zis că nu e uşor să găseşti un judecător în weekend. Poate o zi, două.
— OK. Vero a respirat adânc după o tehnică de respiraţie care îmi amintea dureros de Lamaze. OK, asta e bine. Deci nu trebuie decât să mutăm cadavrul înainte să-l găsească.
Din bucătărie s-au auzit hohote de râs şi zarvă mare. Vero şi cu mine neam întors şi l-am văzut pe Zach ungându-se pe cap cu glazură de tort. Delia se uita la el cu o expresie vag dezgustată, cu boticul albastru de la coloranţii alimentari. Am presupus că în tortul ăla era suficient zahăr cât să-i ţină treji pentru următoarele patruzeci şi opt de ore. N-avea să fie uşor.
— Ar fi putut fi mai rău, a zis Vero.
— Zău? Chiar te rog, spune-mi şi mie cum ar fi putut fi mai rău.
— Ar fi putut veni cu un câine acasă. Orice ai face, nu aminti de asta în faţa Deliei. Abia am potolit-o din plâns.
— De ce a plâns?
— Steven i-a dus la adăpost dimineaţă, dar Sam plecase deja.

Capitolul 42

— L-a adoptat cineva?

— Tipul ăla, Aaron, îl ştii, vecinul Patriciei. Omul de la adăpost i-a spus lui Steven că l-a luat pe Sam acasă la sfârşitul săptămânii trecute. Lui Steven i s-a părut ciudat, mai ales că abia adoptase doi câini acum câteva săptămâni, şi nu e uşor lucru să călătoreşti cu trei câini.

Am simţit că mă prăbuşesc pe dinăuntru.

— Să călătorească? Cum adică să călătorească?

— A plecat în după-amiaza aceea. A spus că pleacă în vacanţă, dar nu s- a mai întors. Şi nimeni nu ştie unde s-a dus.

Privirile noastre s-au întâlnit. Am rămas aşa câteva clipe. Crezi că...

Asta trebuie să fi fost imediat după ce l-am cunoscut, când i-am pus întrebările alea despre Patricia. Am completat cererea folosind adresa Theresei. Noi două stăm pe aceeaşi stradă. Dacă a mai văzut numele străzii înainte – de pildă în noaptea în care a murit Harris – Aaron ar fi putut-o recunoaşte şi a înţeles cine sunt. Şi de ce o căutam pe Patricia.

Câinii salvaţi sunt nişte prieteni extraordinari.

Asta să se fi întâmplat? Aaron a închis uşa garajului, hotărât să o salveze pe Patricia de soţul abuziv, aşa cum a făcut-o pentru Sam, câinele salvat de la adăpost, nerealizând că ea făcuse deja un plan şi se ocupa de situaţie? L- am răpit pe Harris de la bar înainte ca Aaron să apuce să intre în scenă? M-a urmărit aici, apoi a profitat de ocazie şi a terminat treaba pe care mie mi-era prea frică s-o duc la bun sfârşit?

Nu am putut auzi prea multe din cauza câinilor din josul străzii...

Au tăcut după ce el a plecat.

Câini care latră. Am auzit câini lătrând în parcare în noaptea aceea, la The Lush, când l-am încărcat pe Harris în camionetă. Şi tot în noaptea aceea, mai târziu, când vorbeam la telefon cu sora mea. Conform relatării de la ştiri despre dispariţia Patriciei, aceasta nu avea câini. Dar Aaron a adoptat o mulţime.

Molly şi Piratul au fost cu el în maşină?

Capitolul 43

Mi-a zburat gândul la Subaru maro pe care l-am văzut în garajul Patriciei, cu două abţibilduri cu fete umane şi două cu capete de câini. în fotografia de la adăpost, Patricia stătea lângă Aaron, cu Molly şi Piratul, şi nu purta inelul. Oare Aaron era mai mult decât un prieten? Era iubitul ei? Amantul? Plănuiseră un viitor împreună? De aceea erau amândoi atât de dornici să scape de Harris? Şi, dacă da, cine l-a ajutat pe Aaron să-l închidă pe Harris în garajul meu?

Chiar fiind singur, cum a zis doamna Haggerty, cum ar fi putut să ţină uşa garajului, ca să nu se izbească atunci când se închide, fără a fi suficient de aproape ca s-o... ţină?

M-am întors spre Vero şi am luat lingura pentru îngheţată din mâna ei, aruncând-o în găletuşa cu gheaţă.

— Dă-mi cureaua ta, i-am spus.

— Cureaua?

— Ai încredere în mine.

Vero şi-a descheiat cureaua şi a tras-o din găicile blugilor. Era mai subţire decât cea pe care o purta Aaron în ziua în care l-am văzut la adăpost, dar părea la fel de solidă.

— Stai cu copiii. Vin imediat.

Am apăsat butonul de pe peretele garajului. Soarele după-amiezii a inundat betonul şi eu am rămas în picioare în mijlocul încăperii, uitându-mă la şine şi căutând o modalitate de a folosi centura pentru a împiedica uşa să cadă, aşa cum Aaron o folosise atunci când a prins-o ca să ţină uşa cuştii lui Sam deschisă.

în colţul din faţă al garajului, la capătul şinelor, aproape de curba unde se întorceau, se intersectau două bare de metal. Am luat scara, m-am urcat şi am înfăşurat cureaua în jurul lor. Apoi am mutat scara în mijlocul garajului, m-am suit şi am tras coarda uşii.

S-a auzit un pocnet uşor când uşa s-a deconectat de motor. Apoi s-a oprit, suspendată în aer de cureaua lui Vero.

Aaron îl omorâse pe Harris.

Nu Theresa şi Aimee. Nu Feliks şi Andrei. Aaron o făcuse singur. Ştia că uşa s-ar izbi şi aş veni în fugă. Exact aşa cum

Capitolul 44

cuştile cu închidere automată dezlănţuiseră iadul în adăpost când Vero a eliberat animalele, iar uşile s-au închis singure în spatele lor. Aaron şi-a legat cureaua de şină. Apoi a tras de coardă să deconecteze uşa de motor. încet, şi-a desprins cureaua cu o mână şi a lăsat-o uşor în jos.

Dar dacă Aaron îl omorâse pe Harris ca să fie cu Patricia, ce rost mai avea să părăsească acum oraşul, când Patricia era moartă? Eram singura persoană care ştia adevărul despre moartea lui Harris şi, la cât de vinovată păream, nu simţeam deloc nevoia – nu mai mult decât Aaron – să raportez ce am descoperit. Cu Patricia dispărută, Aaron ar fi putut rămâne liniştit aici în oraş, să-şi vadă în continuare de viaţa lui. Dacă nu cumva...

Patricia Mickler nu mai există. M-am asigurat personal de asta.

Mi-am amintit de conversaţia cu Irina, de la sala de sport. Nu a spus nicio clipă că Patricia e moartă. Singurul lucru pe care i-a spus a fost că n-a mai rămas nimic de găsit din Patricia Mickler.

Are prieteni care pot face dispărut pe oricine... nume nou, paşaport nou, şi-i şterg de pe suprafaţa pământului ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Dacă Patricia Mickler nu era moartă? Dacă Irina şi-a ajutat prietena să dispară? Dacă au aruncat maşina şi lucrurile ei în lac şi i-au înscenat moartea? Dacă Patricia, altcineva acum, trăia *altundeva,* cu *altcineva?* Altcineva care avea grijă de ea şi o făcea să se simtă în siguranţă.

Maşina pe care o văzusem în garaj trebuie să fi fost a lui Aaron, abţibildurile de pe parbrizul din spate îi înfăţişau, probabil, pe ei şi familia lor de câini. Dacă au dispărut în asfinţit în Subaru? Aaron şi Patricia puteau fi oriunde. Ceea ce făcea din mine viitorul prim suspect în moartea lui Harris Mickler. Cuvântul meu împotriva muntelui de dovezi care se adunau împotriva mea.

Năucită, m-am dat jos de pe scară.

Capitolul 45

Telefonul suna insistent în buzunar. L-am scos, văzând cu surprindere că am vreo zece apeluri nepreluate de la părinţi, de la Georgia, de la Sylvia... Probabil toţi voiau să mă felicite pentru articolul din ziar. Nu suportam gândul să stau de vorbă cu vreunul dintre ei.

Pe aleea mea s-a auzit scrâşnet de cauciucuri. M-am răsucit, sărind în lături când o bară argintie s-a oprit la câţiva centimetri de genunchii mei. Prin parbriz se vedea faţa furioasă a lui Nick. A făcut semn spre mine cu un deget greu:

— Urcă, a mormăit el.

M-am uitat cu drag la umbra lui Vero de la fereastra bucătăriei mele. Apoi am deschis portiera şi am urcat. Nick a băgat maşina în marşarier şi a călcat acceleraţia, ieşind de pe alee şi conducând în tăcere departe de casa mea. A făcut o întoarcere strânsă în capul străzii şi s-a oprit la refugiu, la curbă, refuzând să se uite la mine.

— S-a întâmplat ceva curios după ce te-am lăsat acasă. L-am sunat pe comandant să-i spun că am dat peste ceva mare, că am veşti. M-a informat că şi el are veşti. Şi apoi mi-a spus de nu ştiu ce articol din fiţuica locală. Nick a scos un ziar din cutia pentru mănuşi şi mi l-a aruncat în poală. Se pare *că eu sunt* poliţistul seducător care nu bănuieşte nimic, iar ancheta mea a fost doar un mare proiect de cercetare pentru cartea ta.

— Nu a fost aşa... Tu nu...

— Eu sunt suspendat. Cuvintele acestea au secat tot aerul din maşină. Până la noi decizii din partea superiorilor. Mi-au luat pistolul. Mi-au luat insigna. Şi acum trebuie să aştept până luni ca să mă prezint în biroul şefului şi să-i explic de ce am permis unei romanciere cu o mizăpersonală să-şi bage nasul în ancheta mea. Iar, până atunci, toată blestemăţia s-ar putea termina.

Mi s-a uscat gura.

— Cum adică termina?

— Şeful mi-a luat cazul. S-a cuplat cu poliţia din Fauquier şi merg mai departe cu solicitarea mandatului. Dacă îl

Capitolul 46

obţin mâine, atunci întorc câmpul cu fundu-n sus şi îi arestează pe Feliks şi pe Theresa până când îmi recapăt insigna.

— îmi pare rău. Scuza mea a ţâşnit într-o explozie de panică. Nimeni nu ar fi trebuit să ştie despre ce e vorba-n carte. I-am trimis-o doar agentului meu. Probabil Sylvia s-a lăsat dusă de val şi...

El s-a întors să mă înfrunte, în ochi i-am desluşit flăcări de furie şi reproşul de a-l fi trădat.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că ţi-am împărtăşit informaţii sensibile? Că, dacă cineva ar şti câte ţi-am permis să vezi şi să afli, mi-aş putea pierde slujba?

— Dar a fost alegerea *ta,* nu a mea. Mi-am desfăcut centura ca să mă pot întoarce spre el, panica mea transformându-se acum în furie. Tu ai venit la mine, îţi aminteşti? Tu te-ai oferit să mă ajuţi cu cercetările pentru carte.

— M-ai folosit!

— Şi tu m-ai folosit! Pentru că voiai s-o prinzi pe logodnica fostului meu soţ cu nu ştiu ce acuzaţie umflată de răpire şi te-ai gândit că eu aş putea obţine informaţiile pe care tu nu puteai pune mâna. Pentru că nu aveai suficiente dovezi ca să justifici interogarea ei, cu atât mai puţin percheziţionarea casei sau a biroului. Aşa că să nu-mi spui tu mie cum stă treaba cu manipularea oamenilor!

A întors capul, a respirat adânc, privind rătăcit pe fereastră.

— Spune-mi un lucru.

S-a întins după haină şi a scos ceva din buzunarul interior. Şi mi l-a depus în mâini. Peruca mea – frumoasa deghizare în spatele căreia mă ascundeam, persoana de succes care pretindeam că sunt în tot acest răstimp, identitatea care ar fi trebuit să mă ţină în siguranţă şi în afara problemelor – era acum o masă jalnică şi ciufulită în poala mea. Era distrusă, şuviţele blonde erau pline de praf. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Ce vor găsi în câmpul ăla când îl vor săpa?

S-a uitat la mine ca la o străină, ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară, şi faţa care i-a întors privirea i-a displăcut.

Capitolul 47

Cum nu am răspuns, a pornit maşina. Nu am vorbit deloc pe drumul de întoarcere. Nu şi-a luat la revedere când m-a lăsat pe alee.

Când am intrat în sfârşit în casă, Vero îşi frângea mâinile lângă uşă.

— Ce s-a întâmplat?

Un balon plutea de-a lungul tavanului. Copiii se jucau în camera de alături. îngheţata nemâncată a lui Vero se făcuse băltoacă în farfurie.

— Trebuie să mutăm cadavrul lui Harris. în noaptea asta.

Capitolul 39

Stăteam cu Vero în faţa portbagajului deschis al maşinii împrumutate de Ramon. Lumina albă proiecta conţinutul cu o strălucire lugubră, care nu reuşea decât să facă împrejurimile întunecate şi mai sinistre. Măcar de data asta copiii nu mai dormeau în spate.

Să trec pe lângă ofiţerul Roddy a fost mai uşor decât mi-aş fi închipuit. Am rugat-o pe sora mea să ia copiii, explicându-i că eram în întârziere cu cartea şi aveam nevoie de o noapte liniştită ca să pot lucra. După multe rugăminţi şi promisiuni din partea mea, a fost de acord. Vero a plecat cu copiii spre Georgia, băgându-i cu naturaleţe în Chargerul ei, în timp ce eu am rămas în fereastra bucătăriei, la vedere, pentru ca doamna Haggerty şi ofiţerul Roddy să fie siguri că sunt acasă. La întoarcere, Vero a schimbat Chargerul cu maşina de împrumut pe care o lăsasem la Ramon. Vechiul sedan albastru era mult mai puţin vizibil decât maşina puternică a lui Vero, sau camioneta mea, mai ales dacă urma să transformăm portbagajul în scena crimei. Şi, dacă mai apoi va trebui să vindem maşina pe bucăţi ca să ne acoperim urmele, eram sigură că ar afla toată lumea.

Vero a condus maşina la punctul de întâlnire, parcul din josul străzii, între timp, eu am pescuit câteva becuri de Crăciun cu aprindere programată dintr-o cutie prăfuită din subsol, le-am conectat la lămpile din birou, dormitor şi bucătărie şi le-am programat să se stingă şi să se aprindă pe rând, din două în două ore. După ce s-a înserat, mi-am prins părul la spate într-o coadă de cal şi m-am schimbat în colanţi negri, hanorac negru şi mănuşi negre. După aceea am tras draperiile şi m-am furişat afară pe uşa din spate, rugându-mă ca vecinii să nu observe tenişii albi care le traversau grădinile şi să decidă să mă împuşte în timp ce mă îndreptam spre parc.

Pe la unsprezece, am reuşit să ajungem vii şi nevătămate la intrarea din spate a fermei de gazon a lui Steven.

Afară era un frig uscat. îmi ieşeau aburi pe gură în timp ce, în spatele maşinii lui Ramon, faceam inventarul proviziilor noastre.

— De ce avem nouăzeci de metri de celofan în portbagaj? am întrebat-o pe Vero.

Capitolul 40

— Era promoţie la Costeo.

M-am strâmbat:

— Şi te-ai hotărât să faci provizii taman acum?

— Mi-ai zis să aduc folie de plastic.

— Ţi-am zis să aduci *foaie* de plastic.

— Acelaşi lucru.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Cu folia se învelesc sandviciurile. Cu foaia de plastic se înfaşoară cadavrele. E mai mare şi mai rezistentă. Seamănă cu o perdea de duş.

— Da' nu tu ai zis să nu aduc perdeaua de duş pentru că ne-ar face să părem vinovate?

— Da, sigur, pentru că nimic nu urlă mai tare „nevinovate” decât un cadavru putrezit înfăşurat în o sută de metri de Cling Wrap!

Am înşfacat lopeţile şi am îndesat una în mâna lui Vero. Zgomotul portbagajului trântit s-a auzit la kilometri distanţă. Pământul îngheţat scrâşnea puternic sub picioarele noastre în timp ce ne apropiam de marginea câmpului. Farurile maşinii tăiau fâşii luminoase în pământ, lungindu-ne umbrele peste el. Vero a încercat pământul cu vârful lopeţii.

— Eşti sigură că aici l-am lăsat? A arătat câţiva metri spre dreapta. Mi se pare că e ceva mai încolo, în direcţia aia.

— Nu, am zis, venind lângă ea. E sigur aici. Nu i-am mai spus că nu eram sută la sută sigură. Avusesem grijă ca de data asta să oprim maşina pe pietriş, fixând farurile asupra câmpului, ca să nu mai lăsăm urme de cauciucuri în pământul moale, oferind poliţiei indicii. Dar, între întunericul apăsător şi tunelul lugubru de lumină aruncat de maşina lui Ramon, totul părea puţin confuz. Oricum, de undeva trebuia să începem. Şi acolo părea suficient de aproape.

A aruncat o privire jinduitoare spre excavatorul galben de pe următoarea parcelă.

— Eşti sigură că nu vrei să aduc artileria grea? Am urmărit câteva videouri pe YouTube...

— *Nu* săpăm cu excavatorul! Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era o acuzaţie de furt, pe lângă toate celelalte. Nu e foarte adânc. Putem face asta singure.

Vero a mormăit ceva, s-a îndreptat spre terenul neregulat şi a înfipt lopata în pământ.

— Atunci hai să terminăm odată. Am îngheţat aici.

Am închis farurile. Mai bine să lucrăm în întuneric, să nu cumva să observe careva farurile de pe drum. M-am poziţionat la câţiva metri de Vero, mai aproape de locul pe care-l indicase ea adineauri, în caz că avea totuşi dreptate. Băşicile mele nu apucaseră să se vindece de tot, dar măcar acum aveam două perechi de mănuşi şi două lopeţi solide. Cu toate săpăturile şi cu spiningul din ultimele săptămâni, mă simţeam oarecum mai în putere, capabilă să ridic mai mult. Lopeţile noastre au început să muşte din pământ într-un ritm susţinut, întâlnindu-ne undeva la mijloc. Pământul noroios se ridica grămezi în jurul nostru, încât ni s-a părut că eram într-o groapă mai adâncă decât, probabil, era.

— Unde îl mutăm? a întrebat Vero, eliberând din gură un abur albăstrui, într-un cimitir? Ca-n cartea ta?

M-am înecat cu un hohot de râs între două lopeţi. Dacă am fi făcut asta, probabil blestemata asta de carte ar fi motivul pentru care vom sfârşi după gratii.

— Nu. îl ţinem câteva zile până ce se termină ancheta, şi după aia îl aducem îndărăt, în acelaşi loc. Cel mai probabil poliţia n-o să ceară un alt mandat să sape acelaşi teren. Şi pământul va fi moale. Uşor de săpat. Uşor de ascuns, am adăugat printre gâfâieli.

— Câteva zile? Vero s-a sprijinit în lopată ştergându-şi faţa cu o mânecă, cu o expresie de dezgust vizibil chiar şi pe întuneric. Ramon o să mă omoare când îi voi da maşina înapoi. Ai idee cum miroase un cadavru în descompunere? Folia aia poate face multe lucruri, dar în niciun caz nu înlătură duhoarea!

Am înfipt mai adânc lama lopeţii. Groapa ne ajungea deja la şolduri.

— La JCPenney au reduceri de toamnă pentru lăzile alea frigorifice mari. Luăm una mâine dimineaţă şi o punem în garaj.

Ea a chicotit jalnic.

— Şi când te gândeşti că-ţi faceai probleme pentru o blestemată de perdea de duş! *Nimic* nu ţipă mai tare criminal în serie decât o ladă frigorifică în garaj!

— Ai o idee mai bună? Din pământul de sub picioarele mele s-a auzit o bubuitură surdă. Am lovit cu vârful lopeţii şi am simţit ceva tare. Am mutat lopata câţiva centimetri mai încolo, în caz că am lovit o piatră.

— Stai. Vero a strâmbat din nas, împungând pământul la câţiva metri distanţă. Adulmeca precaută, dar aerul căpătase brusc o duhoare greţoasă şi
înţepătoare. Cred că l-am găsit!

Am lăsat lopata şi am scos lanterna din buzunar, îndreptând-o spre grămada de pământ de la picioarele lui Vero. Am întors capul când am simţit mirosul.

— Ăă... Finlay. Vocea ei a început să tremure ciudat când a îngenuncheat ca să dea la o parte pământul. Harris nu purta blugi când l-am îngropat, nu?

Am căzut în genunchi lângă ea, dând în neştire pământul de pe un crac lung înfăşurat în denim. Nu. M-am abţinut cu greu să nu vomit. Şi, categoric, nu purta adidaşi.

— Atunci cine dracu' e ăsta?

— Habar n-am, dar Harris sigur nu e. Cu băgare de seamă, am pipăit buzunarele blugilor bărbatului, căutând un portofel. Erau goale. Cu capul întors din cauza duhorii, am luat câţiva pumni de pământ de pe faţa bărbatului. Mi-am înghiţit cu greu saliva. Vai, nu, nu! Mi-am îngropat nasul în mânecă.

— Ce-i? a întrebat Vero, târându-se mai aproape să vadă.

Ochii bărbatului, de un alb ceţos, erau larg deschişi. Pielea palidă începuse să se încreţească, căpătase o nuanţă hidoasă de cenuşiu, iar de pe la colţurile buzelor albastre se scurgeau firicele de noroi. La tâmplă se căsca o gaură întunecată.

— Cred că ăsta a fost împuşcat în cap.

Vero a sărit în sus. S-a uitat încet în jos, ştergându-şi praful de pe genunchi.

— Finlay? S-a scuturat pe palme, înjurând în spaniolă, şi a spus: Cu regret te anunţ dar am mai găsit o pereche de încălţări. Şi sunt sigură că nici astea nu-s ale lui Harris.

Am sărit în picioare, simţind pământul cum se clătină sub ele. Mirosul era tot mai puternic. Au început să-mi lăcrimeze ochii când am mai scos la lumină două perechi de încălţări. Nick avusese dreptate. Feliks folosea ferma lui Steven pentru afaceri. De pildă ca cimitir pentru cadavre.

— Cum o să-l găsim pe Harris în toată harababura asta?

— Nu ştiu. Vero părea în pragul unui atac de panică. Lanterna ei mi-a luminat faţa.

— Lasă chestia aia în jos, m-am răstit, ferindu-mi ochii. Nu pot vedea.

— Ce să las în jos? Dar nu eu...

în vocea ei frântă se ghicea ceva teribil. Am ridicat palma la ochi, clipind, dar nu am fost în stare să-i disting faţa din cauza luminii.

— Nu e lanterna mea, a şoptit înnebunită. Vine cineva.

Ne-am lăsat în jos, cu încălţările mortului proptite în fluierele picioarelor noastre. Ne-am iţit peste marginea gropii. Luminile de la faruri măturau pământul în direcţia noastră. Farurile erau pătrate şi mari, exact genul pe care nu-ţi doreşti să le vezi noaptea în oglinda retrovizoare.

— Rahat! Cred că e Nick. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va da târcoale fermei. Nicio şansă să stea deoparte şi să-i lase pe ceilalţi să preia ancheta fără să-şi bage şi el nasul. Probabil ne văzuse când am intrat. După care a aşteptat, răbdător, până ce s-a asigurat că suntem băgate până la brâu într-o groapă plină de dovezi. Şi, acum, a ieşit şi ne-a prins asupra faptului. Să sperăm că nu a sunat după ajutoare.

— Ce facem? a îngăimat Vero în şoaptă când maşina lui Nick s-a apropiat încet şi a oprit lângă aceea a lui Ramon. Gazul de eşapament ne învăluia sinistru într-un nor de fum. Farurile erau aţintite exact în direcţia noastră.

— Nu are rost să ne ascundem.

Asta era. Nu aveam nicio şansă să ieşim, fără cătuşe şi o condamnare, din groapa pe care o săpaserăm.

— Cunoaşte maşina lui Ramon. Ştie că suntem aici. Ar trebui să mă predau. Să explic totul, îi voi spune că a fost ideea mea. Vero a protestat şuierând, apucându-mă de cot când m-am ridicat în picioare. Am lăsat jos lopata, cu palma streaşină la ochi ca să mă protejez de lumina farurilor.

Vero s-a ridicat lângă mine, lăsând lopata la pământ cu mâna tremurând. Cu braţele ridicate, aşteptam ca Nick să iasă din maşină şi să vină să ne aresteze.

Portiera maşinii s-a deschis. Motorul a rămas pornit, gazele de eşapament acoperind oarecum duhoarea cadavrelor în putrefacţie. Cizmele lui zdrobeau lent pietrişul sub tălpi în timp ce se apropia de noi. S-a oprit puţin în faţa maşinii şi l-am văzut între benzile de lumină cum ia ceva din buzunarul stâng. Probabil cătuşele.

S-a auzit o dată scrâşnetul rotiţei unei brichete. De două ori.

Am lăsat braţele în jos, clipind mărunt în lumina farurilor. Flacăra brichetei s-a aprins, apoi s-a stins. Vârful roşu al ţigării lui Nick strălucea mai tare la fiecare fum pe care-l trăgea.

— Nu ştiam că Nick fumează, a şoptit Vero.

— Nu fumează, am răspuns cu voce sacadată.

Vero s-a lipit strâns de mine. Bărbatul a suflat un nor de fum alb, care s-a risipit în lumina strălucitoare a farurilor şi în norul de gaze de eşapament. O geacă umflată distorsiona linia superioară a corpului său. Dar picioarele au fost cele care mi-au atras atenţia, lăţimea şoldurilor care se profilau în lumină. Erau mai zdravene decât ale lui Nick, două trunchiuri solide de copaci înfipte în pământ. Ochii mei s-au plimbat în sus pe ele, oprindu-se la lungimea deconcertantă a braţului drept al bărbatului, care era suspect mai lung decât celălalt, care ţinea ţigara.

— Finlay...? Vero m-a prins de mână când ţeava unui pistol a apărut pentru o clipă în raza de lumină. Mi-a stat inima când a îndreptat-o spre mine.

— Pot să explic... am spus, sperând că oricine ar fi fost poliţistul la care mă holbam o cunoştea pe soră-mea, sau, cine ştie, ar putea fi mituit cu un autograf. Arma a făcut un clic uşor şi am tăcut. S-a apropiat de groapă, cu arma îndreptată spre noi, cu faţa de nedesluşit, ascunsă în întuneric.

— Afară. Avea o voce joasă şi aspră, răguşită ca hârşâitul brichetei.

— Nu ar trebui să ne citeşti drepturile?

— Afară, am zis!

Vero s-a agăţat de braţul meu. Ne-am căţărat afară din groapă, cu picioarele tremurând, susţinându-ne reciproc ca să ne păstrăm echilibrul.

— întoarceţi-vă! a comandat.

Ne-am întors amândouă cu faţa către câmp. La lumina farurilor, umbrele noastre se proiectau pe mormanul de pământ pe care tocmai îl săpaserăm. Peste fantomele pale ale unor perechi de adidaşi plini de noroi, peste contururile vagi ale unor feţe putrezite în întuneric. Pulsul meu a luat-o razna când umbra ofiţerului a venit mai aproape.

— Nu ştiam că sunt cadavre aici, am izbucnit. Sora mea lucrează la poliţia din Fairfax. Dacă am putea să o su...

— în genunchi, a lătrat el. Asta era. Avea să ne pună cătuşele.

— Uite, cred că e o mare neînţelegere. Dacă am putea sta de vorbă...

— în genunchi, am zis! A îndesat pistolul în ceafa mea. M-am aplecat în faţă, cât pe ce să cad în groapă. Vero m-a prins de braţ, echilibrându-mă, în timp ce eu încercam să-i respect ordinele şi m-am lăsat la pământ. Opunerea de rezistenţă la arestare era o acuzaţie de care nu aveam nevoie acum.
Vero a îngenuncheat lângă mine, strângându-mă tare de mână. Tremuram amândouă, aşteptând cătuşele.
în loc de asta, am simţit ţeava rece de oţel a pistolului apăsându-mi ceafa.
Am început să gâfâi. Am strâns ochii, întrebând cu glas tremurător:

— Nu ne arestezi?
Pistolul s-a cutremurat odată cu râsul lui gutural, sălbatic. Sunetul a pornit de jos, din gâtlej, apoi a urcat în sus, explodând, iar ecoul lui a reverberat spre noi din groapă. A bombănit ceva ce n-am putut înţelege. Ceva care aducea a rusă. Unghia lui Vero a intrat în pielea mea.
Andrei Borovkov.
M-am uitat în jos, la vârful alb al adidasului din groapă. Astea erau cadavrele lui. Asta încerca Feliks să ascundă, mizeria lui. Iar noi eram următoarele.
— Ce... ce cauţi aici? Oare mai avea alte cadavre în portbagaj? Era aici să îngroape pe cineva?
— Nu prea eşti ascultătoare. Feliks ţi-a spus că o fie foarte atent la mişcările tale. Iar poliţistul tău, ăla care e parcat în faţa casei, nu-i cine ştie ce paznic de nădejde.
Ofiţerul Roddy... Andrei îmi supraveghease casa.
— Ne-ai urmărit, deci?
A îndepărtat pistolul şi l-am simţit cum ridică din umeri.
— Eram curios să văd ce pui la cale. Acum ştiu. Toţi am fost surprinşi când Harris Mickler a dispărut brusc. Când nu ne-a înapoiat cheia de la seif după ce a făcut obişnuitele depuneri, Feliks a fost sigur că Harris şi-a luat zborul cu banii lui.
Cheiţa de pe inelul de chei a lui Harris... mi-am spus, cea pe care o luase Patricia când ne-am întâlnit la Panera. Probabil a folosit banii ca să fugă cu Aaron.
Andrei s-a lansat într-o divagaţie:
— Eu? Eu am pariat pe nevastă-mea. Irina nu l-a suportat niciodată pe soţul Patriciei. Zicea că e un nemernic jegos şi că merită să moară. Mi-am ţinut răsuflarea în timpul pauzei lungi în care a suflat un nor de fum peste capul meu. Poate nici nu-i voi spune lui Feliks că am dat peste voi aici. Numi place să pierd pariurile.
Am început să respir precipitat când a lăsat pistolul în jos. Avea de gând să ne lase să plecăm? Avea să ne şantajeze ca să păstrăm tăcerea?

Piciorul lui Andrei a apărut lângă mine. Nu îndrăzneam să mă clintesc. L-a proptit pe mormanul de pământ de la capătul gropii şi s-a uitat înăuntru, fumând. Un zâmbet sinistru i-a arcuit buzele în jurul şuvoiului lung de fum expirat.

— Se pare că aţi făcut aproape toată treaba. O să-mi fie mult mai uşor să vă îngrop.

Vero a scos un sunet straniu, iar stomacul meu a luat-o razna. Andrei avea de gând să ne omoare. Chiar aici. O execuţie, cu un glonţ în ceafa. Aveam să cad în groapa asta, peste celelalte cadavre. Şeful lui Nick va veni mâine cu un mandat şi mă va dezgropa. Sora mea va trebui să-mi identifice rămăşiţele.

Am scuturat din cap într-un protest mut. îndurasem deja tot ce eram eu în stare să îndur de la Harris Mickler. Nici în ruptul capului nu aveam de gând să intru în groapa aia fără luptă.

Andrei a tras un ultim fum, a aruncat chiştocul în groapă şi a trimis cu tocul pantofului câţiva bulgări de pământ spre mine când s-a îndepărtat de marginea gropii.

M-am uitat în jos, la pumnii mei înfipţi în pământ. La noroiul care îmi acoperea palma. M-am uitat în sus, la Andrei, printre şuviţele ce-mi ieşiseră din coadă. Vântul aducea gazele care ieşeau din ţeava lui de eşapament deasupra gropii. Andrei a expirat ultimele rămăşiţe de fum de ţigară, înclinând capul în aşa fel încât vântul să nu i-l arunce îndărăt în faţă.

Mi-am distrus prima patrulare în trafic când un tâmpit mi-a aruncat scrumiera în faţă.

M-am eliberat de mâna lui Vero, vârându-mi palmele în pământ. Am luat doi pumni zdraveni de pământ mocirlos, strângând bine degetele să nu-mi curgă printre ele. Umerii lui Andrei s-au cutremurat într-un râs tăcut, scuturând capul, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc a dat peste el. S-a apropiat de noi.

— Eu sunt gata, a zis. Hai să terminăm repede.

Am ridicat mâinile, azvârlind pământul cât de tare am putut. Bulgării s- au învârtit în aer, apoi l-au izbit drept în faţă. A urlat, ştergându-se violent la ochi.

Lumina farurilor juca pe pistolul lui în timp ce încerca să-şi scoată pământul din ochi. Am aşteptat să-l scape, pregătită să iau arma şi să fug, dar el l-a ţinut mai strâns, ţintind dezordonat în timp ce urla şi ne înjura. M- am ghemuit când a tras, împuşcătura înfundată ridicând praful de lângă genunchii mei.

Un amortizor. Folosea un amortizor. Nimeni nu va auzi împuşcăturile. Nimeni nu va veni să ne salveze.

Cu inima bubuind, am luat-o pe Vero de mână şi am tras-o lângă mine. Amândouă am luat-o la goană, căutând adăpost în spatele portbagajului maşinii lui Ramon.

Andrei răcnea, sfâşiat de durere, izbind sălbatic cu cizmele în pământ şi frecându-se la ochi. Altă împuşcătură. Vero şi cu mine ne-am ghemuit una în alta în spatele barei de protecţie, cu mâinile la gură, îmbrăţişându-ne strâns. Alt glonţ a şuierat aproape de capotă. Cu un icnet, ne-am târât înspre partea îndepărtată a maşinii şi ne-am ghemuit după roata din spate, ţinându-ne strâns de mână. Andrei se clătina şi urla la noi.

Dacă am urca în maşină, poate am scăpa.

Am întins mâna pe deasupra lui Vero, spre mânerul de la portiera pasagerului. A răsunat altă împuşcătură. M-am ghemuit, luând-o pe Vero în braţe. Dinspre groapă s-a auzit o bufnitură puternică.

Apoi tăcere.

Ne-am lipit de partea laterală a maşinii, aşteptând următoarea împuşcătură.

Dar împuşcăturile se opriseră.

Singurul zgomot care se mai auzea era zumzetul potolit al motorului de la maşina lui Andrei. Niciuna dintre noi nu îndrăznea să se mişte, doar aburii tremurători ai respiraţiilor întretăiate ni se ridicau de pe buze.

După câteva minute nesfârşite, m-am uitat pe furiş peste capota maşinii. Picioarele lui Andrei erau răşchirate în noroi, la marginea gropii. Restul trupului nu se vedea, de parcă deja căzuse în groapă.

Vero s-a agăţat de spatele hanoracului meu, îmbrăţişându-mă ca o umbră când m-am târât cu precauţie spre corpul lui

Andrei. Pistolul sclipea inert în mâna lui. Am intrat în groapă, cu Vero agăţată de spatele meu, încercând să nu mă gândesc la umezeala împuţită care îmi muia genunchii colanţilor când m-am târât spre Andrei. Când am ajuns la câţiva centimetri distanţă, am tresărit amândouă. Faţa lui Andrei era practic făcută praf, iar din ceea ce mai rămăsese din partea stângă *a* capului său curgea o băltoacă întunecată.

Am respirat adânc, încercând să mă împotrivesc nevoii de a voma.

— S-a împuşcat.

— Intenţionat? a exclamat Vero.

M-am uitat în jos, la pistolul din mâna lui. Probabil îl fluturase ca un nebun în toate părţile, încercând să se şteargă la ochi în timp ce se străduia să tragă în direcţia noastră.

— Nu cred. Cred că a fost un accident.

— Ce facem acum?

Grămada de cadavre. Andrei se prăbuşise pe buza gropii. Iar deasupra cadavrelor, se zărea licărul tot mai slab al ţigării lui abandonate.

— închide-i motorul maşinii, m-am auzit rostind în timp ce-l controlam prin buzunare. I-am luat portofelul şi l-am vârât în haina mea. Nu lăsa amprente.

Vero s-a căţărat afară din groapă şi a alergat la maşina lui Andrei. Când a închis motorul, câmpul s-a cufundat în întuneric. Am stat puţin să mă gândesc. Să respir. Să procesez ce ştiam. între timp, ochii mei se adaptau la lumina lunii.

în următoarele douăzeci şi patru de ore poliţia urma să sape tot câmpul ăsta.

Vor găsi aici toate victimele lui Andrei. Şi pe Harris.

Nick presupunea deja că Feliks era cumva amestecat în moartea lui Harris. Din punctul lor de vedere, Harris era doar un cadavru în plus.

— îl lăsăm pe Harris aici, am zis apăsat, încercând să transmit cât de multă încredere eram în stare.

— Să-l lăsăm? a şoptit Vero, ca şi cum s-ar fi temut să nu ne audă careva. Nu-l putem lăsa!

— Dacă îl luăm acum, poliţia o să-l caute la nesfârşit.
— Dar dacă îl găsesc cu Andrei şi cu toţi ceilalţi...
— Atunci probabil vor presupune că mafia i-a omorât pe toţi. Era un joc de noroc, dar mutarea lui Harris părea şi mai riscantă. Acum ajută-mă să-l pun pe Andrei cu ceilalţi. Am luat cadavrul de sub braţe, Vero l-a prins de picioare şi, cu un icnet, l-am azvârlit în groapă. Mâine, când avea să vină poliţia şi va găsi groapa asta comună, vor fi descoperite şi ţigara proaspăt fumată, şi pistolul lui Andrei. Va părea că altcineva – probabil Feliks – s-a întâlnit cu Andrei aici, l-a supravegheat cât a îngropat cadavrele, apoi l-a executat şi l-a aruncat în groapă alături de victimele sale, scăpând astfel organizaţia de un asasin neglijent care avea prostul obicei să-şi regleze conturile murdare în văzul lumii.

Nick nu va fi aici să-şi asume meritul arestării, dar măcar va avea satisfacţia de a şti că el a fost cel care a rezolvat cazul care l-a pus, în sfârşit, pe Feliks Zhirov în spatele gratiilor. Patricia şi Irina au scăpat de soţii lor. Patricia şi Aaron vor putea ieşi din ascunzătoare, iar Vero şi cu mine ne vom putea vedea de vieţile noastre.

Fără o vorbă, am mutat tot pământul înapoi în groapă şi am dus lopeţile în portbagaj, atente să nu lăsăm nicio urmă în spatele nostru. Când am terminat, m-am suit la volanul maşinii lui Andrei, iar Vero m-a urmat în maşina lui Ramon până la câmpurile aflate la câţiva kilometri mai jos, pe şosea. Acolo am abandonat maşina lui Andrei şi i-am lăsat portofelul în cutia cu mănuşi.

în drum spre casă, ne-am oprit la garajul lui Ramon, ne-am mutat în Chargerul lui Vero şi am făcut restul drumului spre South Riding în tăcere, prea şocate şi epuizate ca să mai putem vorbi.

Am ajuns la parc exact înainte de răsărit. Vero a oprit şi a verificat să se asigure că nu ne vede nimeni. Apoi m-am urcat în portbagaj. Cu un zâmbet apologetic, a trântit capacul peste mine.

Ghemuită lângă lopeţi, ascultam cauciucurile care se învârteau pe asfalt. Motorul a încetinit, ajungând la un tors lent şi regulat când a trecut pe lângă maşina ofiţerului Roddy, Vero asigurându-se astfel că şi el, şi doamna Haggerty au văzut-o că s-a întors singură acasă.

Când maşina a întors şi a intrat pe alee, am simţit o zdruncinătură uşoară. A încetinit şi am auzit uşa garajului care se ridica huruind. Maşina a înaintat câţiva metri, apoi motorul a tăcut. Prin pereţii de tablă ai maşinii am simţit vibraţia motorului când uşa garajului s-a lăsat în jos. Portiera lui Vero s-a trântit, tenişii ei au scârţâit pe cimentul neted când a înconjurat maşina. Portbagajul s-a deschis şi, în faţa ochilor, mi-a apărut zâmbetul ei ostenit pe chipul plin de praf. A întins mâna şi m-a ajutat să ies din beznă.

Televizorul nostru a rămas toată ziua pe canalul de ştiri, urmărind defilarea titlurilor de dimineaţă până spre seară. Tocmai îi pusesem pe cei mici în pat, când povestea a explodat:

La ferma Rolling Green Sod and Tree din ţinutul Fauquier au fost descoperite Şase cadavre, inclusiv rămăşiţele lui Harris Mickler. Unul dintre cadavre a fost identificat ca fiind al cunoscutului asasin al mafiei, Andrei Borovkov. Detectivii de la poliţiile din Fauquier şi Fairfax spun că aceste crime par a fi execuţii în stil mafiot legate de crima organizată. Proprietarul fermei susţine că nu ştia nimic despre toate acestea, iar poliţia afirmă că el nu este o persoană de interes la acest moment al anchetei. Poliţia i-a reţinut pentru interogatoriu pe Feliks Zhirov, unul dintre capii mafiei, şi pe un asociat al cărui nume nu a fost dezvăluit. Vom reveni cu amănunte pe măsură ce ancheta avansează.

Mi-a sunat telefonul. L-am pescuit dintre pernuţele de pe canapea. Pe ecran a apărut numele lui Steven.

— Finn? Sunteţi bine, tu şi copiii? Părea înnebunit. Nu-mi plăcea să recunosc, dar îmi făcea plăcere să-i aud vocea.

— Suntem bine. Tocmai am văzut ştirile. Voi sunteţi bine?

— Cred că da. Dar au luat-o pe Theresa pentru interogatoriu. Nu ştiu ce se întâmplă. Auzeam în fundal zgomotele dintr-o secţie de poliţie: walkie- talkie, bâzâitul uşilor, zarva vocilor ofiţerilor care strigau dintr-o parte în alta a holurilor. Finn, jur pe ce am mai sfânt, nu ştiam nimic despre toate astea.

— Te cred.

Mi-am cuprins genunchii cu braţele. Chiar dacă nu i-aş fi îngropat pe Harris şi pe Andrei pe câmpul fostului meu soţ, tot ar fi găsit acolo alte patru cadavre, şi asta mulţumită lui Feliks Zhirov. Măcar acum puteau fi identificate şi înmormântate cum se cuvine.

— Crezi că Theresa ştia?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Ea se jură că nu. Dar nu ştiu ce să mai cred. Acum sunt la secţie. Poliţistul, prietenul tău, e aici. Nick. Zice că pot sta aici până termină cu ea, dar s-a putea să dureze câteva ore bune până o eliberează.

Dacă o eliberează. Dacă Nick sau şeful lui au cea mai mică suspiciune că Theresa avea cea mai mică idee despre ce era îngropat pe câmpul lor, atunci o vor aresta şi o vor acuza de complicitate la crimă.

— Stai liniştit, i-am zis. Vero şi cu mine putem avea grijă de copii. Vrei s-o rog pe Georgia să treacă pe la tine, la secţie?

Steven a oftat greu.

— Ar fi... ar fi grozav, Finn. Sărută copiii din partea mea. Te sun mâine când aflu mai multe. Şi, Finn... a zis el. îmi pare rău. Pentru toate astea.

— E-n regulă, i-am răspuns. Ne descurcăm noi cumva. Apoi Steven a închis.

— Crezi că Nick suspectează ceva? a întrebat Vero când am lăsat telefonul jos. Se ghemuise în partea cealaltă a canapelei cu o pereche de papuci pufoşi şi o pijama călduroasă, ţinând în braţe o pernuţă. Pe ecranul televizorului cu sonorul mut se derulau ştiri după ştiri. Titlurile nu se schimbaseră prea mult în ultimele ore.

— Dacă ar fi avut o bănuială, aş fi fost deja pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, în drum spre secţie.

Patricia ar fi fraieră dacă ar mărturisi ceva acum. Dacă e deşteaptă, va ieşi la lumină şi va spune că a bănuit că mafia a fost implicată în dispariţia soţului ei, s-a temut pentru viaţa ei şi s-a ascuns. Poate depune mărturie pentru legăturile dintre soţul ei şi afacerile murdare ale lui Feliks, poate încasa asigurarea lui Harris şi, apoi, poate trăi o viaţă lungă şi fericită cu Aaron şi cu cei trei câini ai lor.

Şi Irina Borovkov era probabil încântată. Soţul ei era mort. Problemă rezolvată.

— Ce se va întâmpla cu Theresa? a întrebat Vero, cu bărbia în pernuţă, arătând la fel de ostenită precum mă simţeam şi eu. Mă îndoiesc că vreuna dintre noi reuşise să doarmă noaptea trecută.

Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei. întâmplările din noaptea trecută începeau să mă copleşească.

— Presupun că totul depinde de cât de multe ştie. Dacă a luat mită în cunoştinţă de cauză şi a permis mafiei să folosească ferma, atunci e complice la crimele îngropate acolo. Dacă poliţia poate dovedi asta, atunci probabil ajunge la închisoare.

— Şi asta ar fi chiar atât de rău? a rostit Vero.
Am oftat. Poate gândul ăsta ar fi trebuit să-mi dea un soi de satisfacţie măruntă. La urma urmelor, după tot răul făcut familiei noastre, Theresa primea ceea ce merita. Dar nu reuşeam să simt asta. Indiferent ce-mi făcuse mie, pentru copiii mei ea însemna ceva, şi mă durea sufletul gândindu-mă la ce va trebui să le spun dacă ea va sfârşi după gratii. Pentru binele lor, dar şi pentru al ei, speram că nu avea nicio idee despre ce voia Feliks de la ea. Şi poate o parte din mine – cea mai mare parte – avea această speranţă şi pentru Steven.
— Sunt sigură că Steven a suferit destul.
Vero a ridicat o sprânceană.
— Crezi că se va întoarce în genunchi aici?
Am ridicat din umeri.
— Poate suna la uşă, la fel ca oricine altcineva, şi aştepta să vadă dacă deschid.

A doua zi dimineaţă, Georgia a apărut la uşa mea cu pungi sub ochi şi cu o cutie cu gogoşi glazurate sub braţ. Cică stătuse toată noaptea la secţie, cu Steven.

Am pus de cafea în timp ce ea îmi spunea ultimele noutăţi. Procuratura i- a oferit Theresei o înţelegere: tot ce ştie despre Feliks şi operaţiunile lui – şi legăturile ei cu acestea – în schimbul unor acuzaţii mai puţin grave. Probabil nu-şi va putea păstra licenţa de agent imobiliar, dar măcar nu va petrece nicio noapte în închisoare. Theresei nu i-a fost prea greu să se hotărască şi a stat toată noaptea la poliţie dând declaraţii.

Georgia şi cu mine ne-am luat cănile cu cafea şi gogoşile şi ne-am dus în sufragerie. Era mai uşor să purtăm conversaţia asta una lângă alta, pe canapea, decât faţă-n faţă, la masă. Aşa, nu va trebui să mă uit în ochii ei. S-a lăsat pe o pernuţă, lângă mine, sorbindu-şi cafeaua şi povestindu-mi ce ştia, între două muşcături din gogoaşă.

Din câte citise în declaraţia Theresei, Feliks o angajase să-i găsească o parcelă de teren. I-a spus că voia să-l ia în arendă, nu să-l cumpere, şi nu a ştiut niciodată care sunt adevăratele lui scopuri. Nu a ştiut decât că trebuia să îngroape ceva pentru o

Capitolul 41

scurtă perioadă. A presupus că ascundea droguri şi a susţinut că nu ar fi fost niciodată de acord să îl lase pe Feliks să folosească ferma lui Steven dacă ar fi ştiut că era pentru îngroparea unor cadavre. Acceptase să-i închirieze lui Feliks terenul în paragină pentru câteva luni cu o sumă mare de bani cash, prima tranşă fiind banii găsiţi de Steven în sertarul ei cu lenjerie.

Steven a presupus că Theresa şi Feliks aveau o aventură. Şi nu s-a înşelat. Da, Theresa avea un alibi pentru noaptea în care Harris Mickler a fost omorât. Sărbătorea înţelegerea încheiată cu Feliks la o şampanie, pe bancheta din spate a limuzinei lui, la ferma de gazon a lui Steven. Aşa a ajuns Nick să descopere pământul şi gazonul lipite de caroserie. După primul raport al medicului legist, Harris a fost probabil îngropat în noaptea aceea, celelalte patru victime la două, trei zile după aceea, iar Andrei Borovkov recent, adică în ultimele treizeci şi şase de ore. Toate, cu

excepţia uneia, fuseseră împuşcate în cap de aproape.

Va dura ceva, mi-a explicat Georgia, până când va fi elucidată moartea lui Harris. Dar Feliks va fi acuzat, se pare, de toate cele şase crime.

— Nick ce crede că s-a întâmplat?

— Teoria este că Andrei a primit sarcina să omoare primele cinci victime pentru Feliks, apoi Feliks a pus să fie omorât Andrei ca să-şi acopere urmele. Andrei a fost neglijent în ultima vreme. Multele arestări şi numeroasele ştiri de presă făceau din el un impediment pentru operaţiunile lui Feliks. Probabil Feliks l-a vrut dispărut. L-a folosit pentru câteva treburi rapide, apoi l-a îngropat cu restul gunoaielor. Nick crede că Feliks nu a planificat niciodată să dezgroape şi să mute cadavrele. Cel mai probabil avea de gând să le lase acolo, gândindu-se că nu vor fi găsite niciodată

Georgia a băgat o bucată uriaşă de gogoaşă în gură. A mea se transformase într-o minge uscată pe limbă.

— Ce zice Feliks? Asta era partea delicată. Dacă Feliks recunoaşte uciderea celor patru bărbaţi fără nume care au fost găsiţi, dar se declară nevinovat pentru moartea lui Harris şi a lui Andrei, ce va face poliţia? îl va crede şi va deschide altă anchetă? Sau va presupune că minte?

— Feliks nu a dat încă nicio declaraţie. Avocaţii lui sunt precauţi, nu se grăbesc, aşteaptă să pună la punct un plan. Cu depoziţia şi mărturia Theresei, lui Feliks o să-i fie foarte greu să scape. După Nick, toate victimele din groapa aia aveau legături directe cu organizaţia lui Feliks.

— A lui Harris Mickler care era?

— Spălare de bani. Cică era un contabil foarte bun, dar trebuie să fi făcut el ceva de l-a supărat pe Feliks.

Probabil că Feliks nu le spusese despre cheia furată şi banii lipsă. De ce le-ar fi spus? Ar fi însemnat să ofere poliţiei un motiv pe care să-l folosească împotriva lui.

— Şi soţia lui, au găsit-o?

Georgia a pufnit în gogoaşă.

— Au întors pe dos câmpul ăla şi nu au găsit-o. Ironia face ca, după ce lucrurile au transpirat în presă, azi-dimineaţă să sune la secţie ea însăşi, în carne şi oase. A zis că a plecat din oraş pentru că se temea pentru viaţa ei, dat fiind că bănuia că mafia era amestecată în moartea lui Harris. A spus că a primit o ameninţare cu moartea acasă şi s-a temut să facă reclamaţie la poliţie pentru că nu credea că o va putea proteja. Departamentul a trimis pe cineva la ea acasă să verifice şi au găsit o urmă de cuţit în uşa din spate, exact unde le-a spus ea să caute. Povestea ei se verifică. Cum a văzut că Feliks a fost arestat, şi Andrei ucis, a spus că s-a simţit suficient de în siguranţă ca să iasă din ascunzătoare.

— Evident.

Pentru că, acum, când vina urma să fie aruncată pe umerii lui Feliks, nu mai avea de ce să se teamă că aş putea s-o torn.

— Şi, a adăugat Georgia, s-a oferit să ne spună tot ce ştie despre operaţiunile de spălare de bani ale lui Harris în schimbul imunităţii pentru orice obstrucţionare a justiţiei şi retragerea acuzaţiilor. A fost de acord să vină astăzi, mai târziu, la secţie şi să aducă dosarele lui Harris.

— Mă bucur că e bine, am spus cu un zâmbet forţat. Deşi cred că în mare parte chiar aşa şi era.

— Şi, fii atentă, a continuat Georgia entuziasmată. Soţia lui Andrei Borovkov s-a oferit să colaboreze cu poliţia. A fost de acord să ne dea o declaraţie despre legăturile soţului ei cu mafia. Avocatul ei pune la punct o înţelegere cu procurorii. Imunitate pentru toate mizeriile pe care le ştie despre Zhirov.

Aşadar, povestea nu era tocmai curată, dar presupun că Irina era mulţumită. în ceea ce-o privea, treaba era făcută şi mă puteam spăla pe mâini de ea.

— Nick trebuie să fie mulţumit de felul în care au decurs lucrurile.

Georgia îşi lingea degetele de zahăr.

— Nick e în al nouălea cer, a zis ea cu gura plină. Cu mărturia Patriciei Mickler, cu declaraţiile Irinei Borovkov şi ale Theresei, ar trebui să aibă suficient cât să poată închide

operaţiunile lui Feliks pentru multă, foarte multă vreme. Nick s-ar putea alege chiar cu o promovare după povestea asta.

— Aşadar, nu are necazuri?

— Cum? Din cauza cărţii tale? Georgia s-a strâmbat. Nnţţ. O să-i dea ei o palmă la fund pentru că a vorbit prea mult în pat...

— Nu a vorbit în pat! Am ridicat din sprâncene şi am aruncat bucata mea de gogoaşă în ea. N-a fost aşa! N-a fost niciun pat implicat!

— Cum zici tu. A cules bucata din poală şi a suflat-o de praf. Pe bancheta din spate a maşinii lui atunci.

— Din faţă, am corectat-o bombănind. Georgia a zâmbit ironic. Tot supărat e?

Georgia a ridicat din umeri.

— O să-i treacă. Dar, dacă se întoarce, nu te lăsa uşor. Fă-l să transpire puţin.

De cele mai multe ori, când mă gândeam la Nick, mi-l imaginam cu un mandat de arestare. Tot ce puteam vedea acum era dezamăgirea din ochii lui când îmi aruncase peruca în faţă.

— Cum rezistă Steven? am întrebat-o, schimbând subiectul.

Georgia a clătinat încet din cap.

— N-am să te mint. Era destul de întors pe dos. Nick a spus că l-a auzit certându-se cu Theresa după depoziţia ei. Steven i-a spus că vrea să se mute. Presupun că logodna s-a rupt. Georgia îmi pândea reacţia cu colţul ochiului. Dacă te roagă, ai fi dispusă să-l primeşti înapoi?

— Nu mă ocup de acorduri de colaborare, am zis, ştergându-mi glazura de pe mâini. Vreau să-mi văd de viaţa mea. Steven e băiat mare. Se descurcă el.

— Să-ţi vezi de viaţa ta, zici? Cu Nick?

— Nu. Mi-am pus picioarele, doar în şosete, pe măsuţa de cafea, şi le- am încrucişat, cântărind posibilităţile. Ce bine e să ai posibilităţi. Nu, doar eu. Eu, Vero şi copiii. O să fim bine.

Facturile erau plătite, îmi luasem camioneta înapoi, iar în frigider, sub broccoli, era un mic teanc de bancnote. Eram destul de sigură că ştiu cum se va termina romanul meu.

Georgia a ridicat şi ea picioarele pe masă. S-a lăsat pe spate, a închis ochii, ascunzându-şi un zâmbet satisfacut.
— Bun. Presupun că de acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tine.

Capitolul 42

Acum, ridicarea corespondenţei nu-mi mai provoca o stare de descurajare. De obicei, cutiile erau goale, cu excepţia câtorva cataloage şi cupoane, precum şi a câtorva facturi ocazionale, nesemnificative. Înfofolită în geacă, cu mâinile vârâte adânc în buzunare ca să mă apăr de frig, am traversat peluza pe înserat, ferindu-mă de scheletele din hârtie atârnate de copacul din faţă şi de pietrele de mormânt, din polistiren, împrăştiate prin curtea mea din faţă. În aer plutea o mireasmă de fum şi de dovleci scobiţi. Noaptea ceţoasă era încărcată de promisiunile sărbătorii de Halloween.

Firele tăioase de iarbă scrâşneau sub picioarele mele. Am făcut cu mâna spre fereastra de la bucătărie a doamnei Haggerty, sigură fiind că mă supraveghea. Nu mă mai deranja atât de mult firea ei băgăcioasă.

Balamaua cutiei poştale a scârţâit când am pescuit dinăuntru teancul subţire de plicuri. Le-am răsfoit distrată în timp ce traversam înapoi peluza spre uşa din faţă. Factură la electricitate, la apă, internet şi telefon, cele obişnuite... M-am oprit la un plic gros de la avocatul lui Steven, care probabil conţinea o nouă înţelegere de custodie comună pe care mi-o propusese săptămâna asta. Când am trecut la următorul plic, picioarele miau înţepenit. Scrisoarea subţire nu avea timbru. Nici adresă de returnare. Doar numele meu scris cu litere mari pe partea din faţă.

M-am uitat în ambele părţi ale străzii. Nicio maşină neobişnuită parcată pe margini. Nimeni nu stătea pe peluză. Ofiţerul Roddy fusese eliberat încă de acum câteva zile, imediat după ce Feliks fusese arestat. M-am uitat înapoi, spre fereastra doamnei Haggerty, întrebându-mă dacă a văzut cine a adus-o.

Casa mi s-a părut excesiv de caldă când am lăsat facturile pe colţul mesei şi am închis uşa după mine. Holul era plin de mirosul de brânză prăjită şi sos de paste care se revărsa din bucătărie. Am deschis plicul, desfăcând încet hârtia din interior.

PANERA. ORA 10. MÂINE.

— Ce-i asta?

M-am oprit. Vero privea peste umărul meu.

— M-ai speriat de moarte.

Capitolul 43

— Suntem nervoasă? Vero studia cu atenţie hârtia. Crezi că e Patricia Mickler?

— Cine altcineva? Am făcut-o bucăţi, m-am dus la bucătărie şi le-am îndesat în tocătorul de resturi.

— Nu te duci?

— Nu. S-a terminat. Aş fi fericită să n-o mai văd niciodată pe Patricia Mickler. Exact la fel simţeam şi în ce-o privea pe Irina Borovkov. Evitam telefoanele ei de zile întregi. Nu voiam mai mulţi bani. Indiferent cum va fi părând pentru ea, nu eu i-am omorât soţul, aşa că nu aveam niciun motiv să accept alte plăţi. Din punctul meu de vedere, afacerea noastră era încheiată. Eram gata să las în urmă tot acest capitol dezastruos din viaţa mea.

Am deschis puţin uşa cuptorului, uşurată să-mi văd lasagna fierbând. Tăieţeii de la margini prinseseră o culoare brun-aurie. Vero a venit în spatele meu, a ridicat folia. Am plesnit-o peste mână.

— E rândul meu să gătesc. Asta e petrecerea ta! Am închis cuptorul şi am scos două pahare pentru vin. Vero îşi luase examenele de contabilitate şi, în seara asta, sărbătoream toţi patru.

în timp ce aranja masa, a bombănit:

— Dacă aş fi în locul tău, aş vrea să-i zic vreo două femeii.

— Cui? Patriciei? Da, era de la sine înţeles. Aş putea turui ceasuri întregi despre dispariţia ei temporară şi despre ce a făcut prietenul ei în garajul meu. Am deschis robinetul, am apăsat întrerupătorul tocătorului şi am făcut dispărute ultimele amintiri ale Patriciei Mickler şi ale soţului ei sărit de pe fix, în timp ce spălam oalele şi tigăile pe care le folosisem la pregătirea cinei.

S-a auzit soneria. Trecuseră numai câteva zile de când poliţia dezgropase cadavrul lui Harris, aşa că eu şi cu Vero ne ţineam respiraţia ori de câte ori cineva suna la uşă. Am închis tocătorul. Vero s-a uitat la mine.

— Aştepţi pe cineva? a întrebat.

Am scuturat din cap.

— Probabil e Steven, vrea să vorbească despre noul acord de custodie. A venit azi prin poştă.

Vero a întredeschis uşa. Lanţul a zornăit şi uşa s-a deschis larg, lăsând în casă o pală de aer rece.

— Bună, Vero. Finlay e acasă? Am încremenit când am recunoscut vocea bolovănoasă de afară.

— Detectiv Anthony, a zis Vero tare, avertizându-mă. Nu te aşteptam.

Georgia nu pomenise nimic despre piste noi în anchetă când am vorbit
mai devreme cu ea. Din câte ştiam eu, audierile au mers bine. Iar Feliks a pledat nevinovat la fiecare cap de acuzare, aşa că moartea lui Harris nu a ieşit în evidenţă în raport cu celelalte. Nu mai vorbisem cu Nick din ziua în care citise articolul despre carte. Aşa că ce motiv ar fi avut să vină aici, acum?

Am rămas încremenită în bucătărie, în timp ce Nick şi Vero au păstrat o tăcere stânjenitoare.

— Pot intra?

— Sigur, da, scuze, s-a bâlbâit Vero.

Mi-am făcut curaj şi am ieşit din bucătărie. Nick stătea lângă uşă, cu o expresie posomorâtă. Sprâncenele lui întunecate s-au lăsat şi mai jos când m-a văzut. Ţinea în continuare ceva la spate. Speram să nu fie un mandat de arestare.

— Bună, Finlay.

— Bună, am răspuns, furişând un ochi la mâna ascunsă.

— Ce caută *el* aici? a întrebat Delia, iţindu-se de pe scări îmbrăcată în rochia ei roz de prinţesă, pe care o purtase toată săptămâna. Vero şi cu mine îl priveam pe Nick, aşteptând, într-o tăcere tensionată, un răspuns. Urmele întunecate de pe maxilare fuseseră proaspăt rase, buclele negre erau pieptănate îngrijit pe spate. Purta blugii lui negri de firmă şi un tricou verde. Prin haina de piele descheiată, într-o parte se zărea tocul pistolului. Nu-mi dădeam seama dacă era îmbrăcat pentru

muncă sau pentru întâlnire, ori dacă, pentru el, exista vreo diferenţă.

— Am venit în vizită la mama, a zis el către Delia.

— Aha. Delia trăgea de coroniţa de plastic, iar feţişoara ei schimonosită era întruchiparea inocenţei nedumerite. Tata zice că eşti un ticălos.

Vero şi-a înăbuşit un acces zgomotos de tuse în palmă. Şi-a strâns tare buzele roşii.

— Delia Mărie! Am îndreptat un deget supărat spre ea şi i-am făcut semn către camera ei. Pufnind, a urcat tropăind treptele. Nick a primit lovitura cu un zâmbet palid, tresărind totuşi ca şi cum ar fi fost înţepat puţin.

— îmi pare rău, am zis.

— Nu-i nimic. Probabil tatăl ei are dreptate. Şi-a dres vocea, cu privirea
în podea.

— Eu ar... ar trebui să mă duc să văd ce fac copiii, a spus Vero, dispărând sus pe scări.

Nick a rămas tăcut dureros de mult timp, mi s-a părut.

— E-n regulă? am întrebat. Mi-am îndreptat intenţionat privirea spre mâna din spatele lui. Dacă tot urma să îmi bage un mandat sub nas, n-avea sens s-o mai lungim.

— Vai, aproape că am uitat. Fiecare fibră din corpul meu a respirat uşurată când de la spate a scos o sticlă de şampanie. Nu te-am felicitat încă. Pentru carte, ştii.

M-a copleşit un sentiment de vinovăţie când am întins mâna după sticlă.

— Şi eu ar trebui să te felicit. Georgia mi-a spus că ai fost promovat.

— Mda, mă rog, a îngăimat el, scărpinându-se la ceafa. Nu am lucrat singur, totuşi. A ridicat ochii către mine. Eu studiam sticla, cu obrajii în flăcări. Nu era o marcă ieftină. Făcuse ceva eforturi.

— Chiar nu trebuia, sincer.

— Nu, nu trebuia. Şi-a frecat palma goală, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu ea, acum că nu mai avea sticla. îmi pare

rău pentru tot ce-am spus. Pur şi simplu... pur şi simplu articolul din ziar m-a luat complet prin surprindere. Şi să ştii că ai avut dreptate. în legătură cu tot. Nu a fost vina ta. Eu am fost cel care te-a implicat.

— Totuşi, ar fi trebuit să-ţi spun despre carte, am zis, făcându-i o concesie.

A ridicat din umeri, nu ştiu dacă a încuviinţare sau a negare.

— Cred că ne-am folosit cumva unul de celălalt. Dar mă gândeam... Tentativa de zâmbet şmecheresc i-a readus pentru scurtă vreme gropiţa în obraz. Dacă ai vrea să mă foloseşti din nou, te invit la cină când doreşti tu.

Era tentant. Nick era atrăgător. Solid, de încredere. Iar eu mă înfioram puţin la perspectiva de a fi din nou în apropierea lui. Dar, în ultima vreme, îmi cam luasem porţia de alegeri impulsive cu asupra de măsură. Şi petrecusem o groază de timp încercând să fiu altcineva decât cea care eram, de fapt. Nick nu m-a văzut niciodată purtând rochie şi perucă. Nu m-a cunoscut ca Theresa sau Fiona, sau ca oricine altcineva în afară de Finlay Donovan. A fost în casa mea, i-a cunoscut pe Vero şi pe copii. M-a văzut în halat de baie şi papuci de casă, dar, cu toate astea... Nick nu mă cunoştea cu adevărat. Şi nici n-ar putea să mă cunoască vreodată cu adevărat. Pentru
că, dacă m-ar cunoaşte, presupun că nu i-ar plăcea ceea ce ar vedea.
Uneori, aveam impresia că Nick, la fel ca Steven, vedea numai acele părţi din mine pe care voia să le vadă. Mi-aş fi dorit pe cineva care să vadă şi să aprecieze ceea ce eram cu adevărat, măcar o dată.
Am mângâiat eticheta sticlei scumpe de şampanie pe care-o ţineam în braţe.
— Pot să mă gândesc puţin?
Lui Nick i-a căzut faţa. S-a adunat repede.
— Sigur, bineînţeles, înţeleg, a spus, încercând să nu pară prea surprins şi făcând un pas în spate, spre uşă. Sună-mă. Oricând. Dacă te răzgândeşti.

— Mulţumesc pentru şampanie. Şi multă baftă cu procesul. Speram să îl poată pune după gratii pe Feliks pentru multă vreme. Pentru binele amândurora.
Ne-am spus un la revedere stingher la uşă, am oftat şi am închis-o în urma lui, sperând că nu voi regreta asta peste câteva ceasuri, când voi sta în pat singură, uitându-mă în tavan.
Vero a băgat capul după colţ. Am fluturat sticla de şampanie.
— Gata? a întrebat cu un zâmbet empatic. Nu mi-am dat seama dacă se referă la anchetă sau la relaţia mea cu Nick.
— Deocamdată.
A strâmbat din nas. A făcut un semn cu capul spre bucătărie.
— Lasagna!
Am alergat amândouă la cuptor. Pe la îmbinările uşii ieşeau vălătuci de fum. Am deschis-o larg şi mi-am pus mănuşile de bucătărie, scoţând caserola fumegândă şi aruncând-o în chiuvetă. Vero a deschis fereastra, făcându-i cu mâna doamnei Haggerty în timp ce aerul rece invada bucătăria.
— Oricum, pizza merge mai bine cu şampania scumpă, a zis tare, încercând să acopere piuitul detectorului de fum.
M-am sprijinit de bufet, fluturând din mână ca să alung fumul care invadase bucătăria.
— Pizza să fie, de acord.
Conform înţelegerii, Vero avea dreptul la patruzeci la sută din pizza extralarge cu multă brânză pe care am împărţit-o în noaptea aceea, dar niciuna dintre noi nu şi-a bătut capul cu număratul feliilor.

Capitolul 43

Câteva ore mai târziu, după ce împreună cu Vero am dat gata toată pizza, o comandă de aripioare picante şi ultimii Oreo din casă, mi-am luat berea şi am urcat în dormitor. Şampania mi-a dat dureri de cap de la primul pahar, aşa că am vărsat-o în chiuvetă, peste ultimele resturi încăpăţânate din biletul Patriciei.

M-am trântit pe pat, lingându-mi sosul de la pizza de pe degete. Tavanul îmi părea prea jos, casa era prea liniştită după ce copiii se duseseră la culcare. Mi-am şters de pe tricou o pată de ketchup. Materialul elastic era rărit, culoarea pălise după ani de spălare. Imprimeul se jupuise în atâtea locuri, încât acum era imposibil de citit. Nu mă simţeam deloc ca un viitor autor de bestseller. Dar nici ca un asasin plătit nu mă simţeam. M-am uitat în sus, la tavan, întrebându-mă cine mai eram acum, că tot acest coşmar se sfârşise, cu copiii dormind liniştiţi în camerele de alături şi cu Vero instalată vizavi. Cu Steven locuind singur în rulota de la ferma lui şi cu ameninţarea luptei pentru custodie în sfârşit terminată.

M-am sprijinit de tăblia patului cu berea în poală, trăgând de colţurile etichetei, gândindu-mă la Julian şi la remarca lui în seara în care ne-am cunoscut, la The Lush. Cum a ştiut să vadă dincolo deghizarea mea.

Şi care-i genul meu?

Bere rece şi pizza la comandă. Picioare goale, blugi şi un tricou larg, decolorat.

Am pus berea pe noptieră şi mi-am luat telefonul. Degetul mi-a zăbovit peste numărul lui. Era nouă şi jumătate, într-o seară de marţi.

Ştii unde mă găseşti.

I-am trimis un mesaj lui Vero, în camera de vizavi.

Finn: Ai tu grijă de copii dacă ies puţin?

Vero: Credeam că nu mai întrebi.

M-am dat jos din pat, mi-am pus tenişii şi un hanorac. Tocmai îmi puneam o şapcă în cap când s-a deschis uşa dormitorului. Vero şi-a băgat nasul în cameră.

Mi-a dat blugii şi un tricou cu imprimeul intact. Clătinând resemnată din

Capitolul 44

cap, mi-a aruncat o cutie micuţă.

— Măcar machiază-te puţin dacă te întâlneşti cu avocatul tău. Vreau să ştiu totul dimineaţă, când te întorci. Pregătesc cafeaua. Nu te aştept în seara asta, a zis făcându-mi cu ochiul.

A închis uşa. Am deschis cutia. Mă aşteptam să dau peste o explozie de culori, dar am găsit cu surprindere doar un gloss de buze incolor şi un rimei maro. M-am aplecat spre oglindă, m-am machiat, timidă, dar mulţumită că femeia care se zgâia la mine din oglindă era o persoană pe care o puteam recunoaşte.

Din instinct, m-am întins după rucsac. Apoi l-am lăsat jos, nu aveam nevoie de el. Cel puţin nu în noaptea asta. în schimb, am luat câteva bancnote din sertarul biroului şi le-am îndesat în poşetă. Când am vârât mâna înăuntru, ceva moale m-a gâdilat. Am scos peruca. Era ciufulită şi vai de capu' ei, şuviţele blonde erau numai noduri şi pline de praf. Am trecut degetele prin ea, netezind mătasea şifonată. Oftând, am pus-o pe birou.

Era exact zece fără trei minute când am parcat lângă jeepul lui Julian în parcarea aproape goală. Ferestrele barului The Lush erau slab luminate; în lucirile aurii ale spoturilor din spatele barului, am zărit picioarele scaunelor ridicate pe mese. Am apăsat pe clanţă şi am intrat, surprinsă că uşa s-a deschis.

Julian stătea cu spatele la mine, aranjând sticlele de băutură pe raftul de deasupra capului. Mânecile cămăşii apretate erau ridicate până la cot şi nasturii de la gât descheiaţi, ca şi cum şi-ar fi terminat deja tura.

— îmi pare rău, barul e închis, a zis el peste umăr.

— Nu sunt genul de client interesat de raftul de sus.

Mâinile lui Julian au încremenit, căutându-mi privirea în oglinzile din faţa lui. Mi-am pus poşeta pe bar şi am tras un scaun înalt.

— E prea târziu pentru o bere?

— Sticlă sau draft? a întrebat încet.

— Sticlă e bine.

S-a aplecat la frigiderul de sub bar. Din sticla pe care a desfacut-o au început să iasă aburi reci. A pus-o pe un şerveţel

şi a împins-o în faţa mea. Şi-a aruncat o cârpă peste umăr şi s-a sprijinit de tejgheaua din spatele lui, cercetându-mă din priviri în timp ce sorbeam din sticlă. O şuviţă îi venea în ochii neîndoielnic de culoarea chihlimbarului, cel puţin acum, în lumina
aurie care bătea din spatele lui.
— Nu mă înţelege greşit, dar de obicei nu servim genul tău pe aici.
— Serios? Şi care e genul meu?
A împins tejgheaua şi a venit în faţa mea, cu mâinile sprijinite pe bar.
— Autori faimoşi modeşti. Genul care folosesc nume false şi se deghizează groaznic.
Am lăsat berea jos şi am întins o mână peste bar.
— Bună. Nu cred că ne-am prezentat cum se cuvine. Numele meu este Finlay Donovan.
S-a uitat la mine cu un zâmbet obosit.
— Nu Fiona Donahue?
— îţi pot arăta actul de identitate, dacă vrei.
Părea că n-ar fi zis nu. în cele din urmă mi-a luat mâna, palma lui era plăcută, aşa că am lăsat-o acolo puţin. Sau poate el mi-a ţinut-o mai mult. Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Finlay Donovan.
Mi-am ascuns roşeaţa din obraji după bere, desfatându-mă cu sunetul numelui meu rostit de el.
— Eşti bine? a întrebat.
— Da, am rostit, eu însămi surprinsă de răspuns. Pentru prima oară, după foarte multă vreme, chiar credeam ceea ce spuneam. Cred că da, sunt bine.
— Vrei să povestim despre asta?
Am ciugulit vârful şerveţelului.
— E o poveste lungă.
— Eu nu mă grăbesc. S-a aplecat spre frigider, a luat o bere, a deschis-o, a sorbit îndelung, neslăbindu-mă o clipă din priviri.
I-am susţinut privirea de sub cozorocul şepcii de baschet.

— Conversaţia noastră va beneficia de privilegiul confidenţialităţii avocat-client? Inflexiunea mea glumeaţă sugera un flirt, dar întrebarea era generată de o teamă reală. Numai Vero îmi cunoştea toată povestea.
S-a uitat la mine şi a mai luat o înghiţitură de bere.
— Nu sunt încă avocat. Şi tu nu eşti client. Dar orice barman care-şi merită numele respectă legământul nescris de a nu divulga ce vorbeşte cu clienţii care frecventează localul. S-a aplecat spre mine, cu braţele sprijinite de bar, coborându-şi vocea în timp ce se juca cu gâtul sticlei. Poţi s-o numeşti obligaţie de confidenţialitate.
Barul era gol. Luminile din separeurile din spate se stingeau pe rând, pe
secţiuni, până ce nu au mai rămas decât lumina slabă din spatele capului lui Julian şi lumina albă, strălucitoare, care venea dinspre uşa bucătăriei, de unde se auzea zăngănit de pahare şi de farfurii. Zgomotele au încetat când s-a auzit fâsâitul unui jet sub presiune.

Mi-am scos şapca de pe cap, am pus-o lângă mine pe tejghea, dându-mi părul pe spate, în timp ce Julian îmi cerceta faţa. Am respirat adânc, făcându-mi curaj, şi apoi am început de acolo de unde începe orice poveste, nu de la prima pagină, ci de la începutul începutului. I-am povestit despre familia şi copilăria mea, despre Georgia, despre părinţii mei şi căsnicia cu Steven. I-am povestit despre munca mea de scriitor şi despre cărţile pe care le-am scris şi pe care nu le citeşte nimeni. I-am spus despre Theresa şi despre cum s-a încheiat căsnicia mea. Despre Vero şi copiii mei şi despre ziua în care compania de electricitate mi-a închis lumina. Despre întâlnirea cu Sylvia la Panera şi despre cum viaţa mea a luat-o razna din ziua aceea. I-am spus totul, nu am ascuns nimic, pândindu-i reacţia când am ajuns la noaptea în care mă furişasem pe ieşirea din spate din The Lush, târându-l pe Harris după mine. Julian asculta, luându-şi privirea de la mine numai atunci când s-a aplecat să-mi înlocuiască berea cu o sticlă nouă. Nicio urmă de dezaprobare pe faţa lui, nicio intenţie de a mă judeca în ochii

lui. Doar când i-am povestit cum am scăpat de Andrei la fermă, am văzut, sub pielea bronzată de la încheietură, cum îi pulsează vena; a fost singurul indiciu despre gândurile lui.

Când am terminat, sticlele noastre erau goale. Nu mi-a oferit încă una. A respirat adânc, prelung. Am deschis geanta şi am pus o bancnotă de douăzeci pe tejghea.

— Mulţumesc pentru băuturi. Şi pentru că ai ascultat. Acum ar trebui să plec...

Julian a pus palma peste mâna mea când m-am întins să-mi iau şapca.

— Am terminat tura. Vrei să luăm ceva de mâncare?

Mi-a tresărit inima.

— Mi-ar plăcea.

Julian mi-a susţinut privirea, iar ochii ca mierea exprimau căldură când a strigat după şeful lui:

— Hei, Les, eu plec. Ne vedem mâine.

A lăsat cârpa pe tejghea şi şi-a tras haina pe el, ocolind barul şi venind la mine. îi simţeam privirea plimbându-se peste corpul meu. Un zâmbet i-a încreţit colţul ochilor când a zărit poalele tricoului care ieşeau de sub hanorac. Mi-a ţinut uşa deschisă, ridicând o sprânceană când am scos cheile din geantă.

— Unde mergem? a întrebat el, urmându-mă la camionetă.

Uneori, mi-am spus, trebuie pur şi simplu să te aşezi în faţa unui ecran alb şi să începi să scrii. Maşina mea era curată. Alternatorul era reparat. Aveam o bonă şi suficienţi bani în buzunar.

— Nu ştiu încă, am răspuns. Dar aveam o presimţire că acest capitol va avea un fiind fericit. Urcă. Vedem noi după aceea.

Era aproape zece dimineaţa când am ieşit împleticindu-mă şi fără tragere de inimă din apartamentul lui Julian. El m-a condus până la uşă cu picioarele goale şi fără cămaşă, cu blugii atârnându-i pe şolduri şi cu mâinile înnodate în părul meu, şoptindu-mi la revedere printre sărutări pe care le simţeam pe

tot corpul. Cu un zâmbet încăpăţânat, m-am oprit la stop fredonând odată cu radioul şi aranjându-mi părul, întrebându-mă ce îi voi spune lui Vero. Tehnic vorbind, îi datoram patruzeci la sută din poveste. Dar era plăcut să ştiu că acasă mă va întâmpina cineva care abia aştepta să audă tot ce s-a întâmplat.

Peste intersecţia aglomerată, în parcarea de la Panera erau câteva maşini, ici şi colo. M-am uitat la ceasul de pe bord. Probabil Patricia Mickler era deja înăuntru şi mă aştepta. Dar de ce? Ce altceva putea să-mi ofere în afară de o explicaţie? Sau o scuză?

Semaforul s-a făcut verde. Mercedesul din spate a început să claxoneze, în loc să o iau drept prin intersecţie, am apăsat pe acceleraţie, am tras de volan şi am tăiat două benzi, intrând în parcarea de la Panera. încetinind în faţa restaurantului, m-am uitat prin geamurile fumurii în sala de mese, dar nu puteam distinge feţele celor din separeuri.

Poate Vero avea dreptate, chiar trebuia să îmi iau o greutate de pe piept şi să-i spun câteva lucruri. Am tras într-un loc liber, mi-am aruncat geanta pe umăr şi am traversat parcarea înainte să mă răzgândesc.

Coada de la tejghea era mică şi toate capetele de la case s-au ridicat când am intrat. Sinceră să fiu, chiar nu-mi păsa dacă managera Mindy mă recunoştea. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-mi ceară să plec sau să cheme poliţia. Hai să încerc. Cu capul sus, am defilat prin sala de mese cu încrederea unei femei care şi-a petrecut noaptea cu cel mai fabulos avocat.

Am cercetat feţele în căutarea Patriciei. M-am oprit brusc când am văzut-o pe Irina Borovkov făcându-mi semn cu mâna dintr-un separeu.

Stătea singură în colţul îndepărtat, urmărindu-mă pe deasupra căniі cu cafea. Zâmbetul ei de un roşu aprins s-a lărgit când m-am uitat la ea cu gura căscată. A arătat spre scaunul gol din faţa ei. Mi-am ridicat geanta pe umăr, m-am îmbărbătat şi am traversat încăperea.

— Doamnă Donovan, m-a întâmpinat când am intrat în separeu. Mă bucur că ai primit biletul meu.

M-a trecut un fior rece. Felul în care mi-a rostit numele – felul subtil prin care îmi spunea că ştie exact cine sunt şi unde locuiesc – mi-a amintit cam prea mult de Feliks şi de conversaţia din garajul lui Ramon.

Irina a şters urma de ruj de pe cană cu o unghie lungă, avea o manichiură impecabilă. Cealaltă mână era ascunsă sub masă şi am împietrit când mi-a dat prin gând că ar putea fi înarmată.

— Credeam că mă voi întâlni cu Patricia, am zis.

Irina a încuviinţat gânditoare din cap.

— Patricia şi-a dat declaraţia. În clipa asta, ea şi tânărul ei prieten ar trebui să fie în avion, în drum spre Brazilia, să înceapă o viaţă nouă pe tărâmuri mai calde.

— Te bucuri pentru ea.

— Sigur că da, a spus ea. Şuviţele de culoarea corbului îi căzeau peste ochi. Altfel nu aş fi făcut toate aranjamentele pentru plecarea ei.

— Şi tu? am întrebat. Ce ai de gând să faci acum, că...? M-am cutremurat la amintirea feţei însângerate a lui Andrei. Şi sunetul surd scos de trupul lui atunci când eu şi Vero îl rostogoliserăm peste mormanul de pământ.

— Acum, că soţul meu nu mai e? Irina a ridicat cu eleganţă din umeri. Cineva trebuie să rămână să se asigure că Feliks ajunge acolo unde merită. Nu va fi prea încântat când îşi va da seama cum a murit Andrei. Tu şi cu mine l-am costat cam mult, iar Feliks nu e prost. Nu-i va lua prea mult până ce-şi va da seama de toate.

Era un gând cam înfricoşător.

— Crezi că sunt şanse să scape?

A ridicat o sprânceană perfect pensată, sorbind din cafea. Nu i-a tremurat deloc mâna când a lăsat cana jos.

— Presupun că o şansă există întotdeauna. Dar prietenul tău, detectivul, pare foarte hotărât. Şi, după cum a sugerat Patricia, tu ai făcut o treabă foarte îngrijită. M-a evaluat cu

aceeaşi expresie amuzată pe care i-o văzusem la club, la ora de spining. Trebuie să recunosc, am fost plăcut surprinsă. A scos mâna de sub masă, a pus un plic pe ea şi l-a împins spre mine.

— Ce-i ăsta? am întrebat, sufocată de o senzaţie de déjà vu.

— E restul pe care ţi-l datorez. Sarcina a fost dusă la bun sfârşit, exact aşa cum am discutat. Am rezistat pornirii de a mă uita înăuntru. Nu-ţi face griji, a continuat ea. Sunt spălaţi, nemarcaţi şi nedetectabili. Bani pe care probabil îi spălase Harris Mickler. Bani pe care probabil Feliks îi folosea ca să-l plătească pe soţul Irinei.

Pe sub zâmbet, i-a apărut o grimasă întrucâtva aspră:

— Dacă nu accepţi plata, s-ar putea să-mi fac griji pentru motivele tale. Poate ai devenit prea apropiată de detectivul Anthony? Sau îţi faci probleme pentru sora ta? Georgiana, nu-i aşa?

Am înhăţat pachetul, uitându-mă prin sala de mese să mă asigur că nimeni nu mă urmăreşte când l-am tras spre mine. Un băiat slăbănog, în uniforma localului, curăţa nişte firmituri cu capul plecat, şi câteva mese mai încolo o femeie cu părul cărunt era aplecată asupra farfuriei cu supă. Nimănui nu-i păsa de mine când am îndesat plicul cu bani murdari în geantă. Nimănui, în afară de mine.

Irina şi-a tamponat gura cu şervetul şi a luat geanta Prada sub braţ.

— Bun. Mă bucur că afacerea noastră s-a încheiat spre mulţumirea amândurora. Te caut dacă voi mai avea vreodată nevoie de serviciile tale.

— Nu, nu vreau...

Irina a băgat mâna în buzunar şi a împins un plic alb pe masă.

— O scrisoare de la Patricia. Nu mi-am luat libertatea de a o deschide, dar, dacă nu mă înşel, e o recomandare. înainte de a te găsi, Patricia a petrecut multă vreme pe un forum de pe internet. Un site pentru femei ca noi. Văzându-mi nedumerirea,

mi-a explicat: Femei în situaţii dificile care caută specialişti cu anumite abilităţi. Semnul conspirativ din ochi al Irinei a trezit în mine nevoia de a face un duş. Patricia crede că această sarcină anume te-ar putea interesa. M-a rugat să mă asigur că primeşti scrisoarea.

Şi Irina a lăsat plicul pe masă. Mi-a întins mâna. A rămas în aer, în spaţiul dintre noi, inconfortabil de mult.

Fiecare celulă din corpul meu s-a împotrivit atunci când i-am strâns-o, o singură dată, dornică să-i dau drumul cât mai repede.

Am urmărit-o cum se îndepărtează, în timp ce o stare de epuizare punea stăpânire pe mine. Iertarea pe care o găsisem noaptea trecută, după ce i-am mărturisit totul lui Julian, era brusc îngropată sub un munte de vinovăţie proaspătă. Scrisoarea Patriciei era la fel de grea precum cărămida de bani de la Irina. Am răsucit-o în mâini, recunoscătoare să văd plicul sigilat. Dacă era sigilat, nu voi fi tentată să-l deschid. Şi nu voi putea fi acuzată că ştiu al cui nume este scris pe bilet. Sau cât valorează viaţa acelui om.

Am îndesat şi scrisoarea de la Patricia în geantă şi am ieşit de la Panera, recunoscătoare că nu m-a oprit nimeni. Am urcat în camionetă, recunoscătoare că alternatorul a pornit. Recunoscătoare pentru noaptea petrecută cu Julian. Recunoscătoare că Patricia era în viaţă, că Irina a ieşit din viaţa mea şi că Feliks era după gratii. Dar, mai ales, eram recunoscătoare pentru că mă puteam duce acasă, la Vero şi la copiii mei, şi că tot coşmarul din ultimele săptămâni luase sfârşit.

Casa era cufundată în tăcere. Vero era jos, se uita la un reality show, copiii erau în pătuţurile lor. Am luat cana cu ciocolată caldă cu mine în birou, am pus-o pe suportul de lângă tastatură şi am mişcat mouse-ul. Monitorul a prins viaţă.

M-am îmbărbătat singură în timp ce mă uitam la documentul nou, proaspăt deschis. Ecranul era luminos, gol, şi ceva mai mult decât vag înspăimântător. Noaptea trecută îi

predasem Sylviei forma finală a manuscrisului şi acum editorul voia deja să ştie intriga următoarei cărţi.

Mi-am trosnit încheieturile şi am început să tastez.

CARTEA 2: Fără titlu. Prima versiune de Fiona Donahue

Mâinile mele s-au oprit deasupra tastaturii, în timp ce aşteptam să mă trăsnească fulgerul inspiraţiei divine. M-am holbat la ecran o eternitate, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce să scriu.

M-am pleoştit în scaun. Am sorbit o gură de cacao. Ultima poveste a început cu numele Patriciei Mickler... o bucată de hârtie strecurată pe o tavă, la Panera.

Am deschis sertarul, aruncând o privire la plicul sigilat de pe fundul lui. Vero şi cu mine am jurat că nu-l vom desface niciodată. Şi totuşi, niciuna dintre noi nu s-a oferit să-l arunce. L-am păstrat, spunându-mi că era un avertisment care-mi va aminti de cutia Pandorei pe care o deschisesem înainte.

Am luat plicul şi l-am ridicat în lumina ecranului, dar cerneala era prea ştearsă, iar plicul era prea gros. Nu puteam distinge literele prin hârtia densă, de calitate. Cursorul clipea, numărând secundele, iată-mă aici, irosindu-mi puţinele ore preţioase de singurătate, zgâindu-mă la un ecran gol.

Nu aveam nevoie decât de o idee. De o scânteie de inspiraţie.

Am făcut o găurică la marginea plicului şi am vârât un deget înăuntru. Hârtia a foşnit ascuţit când am tras degetul de-a lungul lipiturii. M-am oprit, aşteptându-mă să aud paşii lui Vero pe hol, sigură că zgomotul a fost suficient de puternic ca să mă incrimineze. De jos se auzeau nişte hohote de râs de la televizor. Am scos scrisoarea.

Nu aveam nevoie decât de un nume. Numele unui bărbat oribil, înfricoşător, a cărui viaţă s-o pot cerceta on-line până ce voi reuşi să ţes propria mea poveste în jurul ei.
Am desfăcut hârtia din plic, parcurgând biletul Patriciei.
AM GĂSIT POSTAREA ASTA ON-LINE, PE UN SITE PENTRU OAMENI CA MINE. NU SUNT SIGURĂ CĂ TE VA INTERESA, DAR M-AM GÂNDIT CĂ AR TREBUI SĂ ŞTII.
Am aruncat o privire mai jos, la nume, şi am îngheţat. L-am citit din nou, apoi suma, sigură fiind că trebuie să fi citit greşit prima oară.
STEVEN DONOVAN 100.000 $ cash
Adresa era ferma fostului meu soţ.

virtual-proiect.eu

■[11]- în SUA există autostrăzi care au câte o bandă de mers pe care pot circula, în afară de autobuze, autoturismele cu mai mult de 2 pasageri fără a le fi percepută taxa de autostradă (n. red.). Joc de cuvinte în lb. en.: *duckglue* şi *duct tape* (n. trad.). Scholastic Assessment Test (n. trad.). Law School Admission Test (n. trad.).
Fel de mâncare mexicană constând dintr-o tortilla prăjită umplută cu came şi servită cu un sos de ardei iute (n. red.). -[15]- Asociaţia de proprietari (n. red.).

■[121]- Best Friends Forever, cele mai bune prietene pentru totdeauna (n. trad.).

virtual-project.eu

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN e mortală